

Minh Hiền Kể
Truyện full.vn

Liệt
Hoà
Như
Cả

Truyện tranh

Mục lục

[Quyển 1](#)

[Quyển 2](#)

Quyển 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 1

Lạc Dương.

Phẩm Hoa lâu.

Hoa đại nương khẽ nhấc ngón tay ngà ngọc của mình lên, nhón lấy một quả nho trong suốt, diêm tinh hương về năm tiểu nha đầu phía trước hỏi:

-Các người vì sao muốn gia nhập Phẩm Hoa lâu của chúng ta?

Tiểu nha đầu xinh xắn tên Hương Nhi òa lên một tiếng, quỳ ra đất, mắt ngập tràn lệ bảo: - M ẹ muội mấy ngày trước đột nhiên mắc phải ác bệnh, trị không khỏi nên qua đời, khổ cho muội gia cảnh bần hàn không đủ tiền mai táng... Cầu xin tỷ hãy thu nhận muội, mọi thứ muội đều làm được... chỉ cần có thể chôn cất mẹ thì việc gì muội cũng chấp nhận!

Hoa đại nương quét mắt qua một lượt, thấy ba ả nha đầu kia đều nước mắt rưng rưng, vẻ mặt đau khổ, nói cho cùng cũng vì hoàn cách bất đắc dĩ mới phải bán thân vào Phẩm Hoa lâu. Tuy nhiên, trong số ấy có một tiểu cô nương mặc áo đỏ, nàng ta đang tròn đôi mắt sáng của mình ra mà ngó dáo dác, lại còn mỉm cười nhìn lại thị. Thị trong lòng lấy làm lạ, tiểu nha đầu này thoát trông da sáng thịt mịn, không giống cái vẻ đã từng nếm qua khổ ải, cứ dịu dàng thuần khiết hệt như một đóa hoa nhỏ bên suối vậy, so với đám nha hoàn nữ trước đây thật là không giống chút nào.

-Người nói xem!

Ngón tay ngọc của Hoa đại nương chỉ vào tiểu nha đầu mặc áo đỏ ấy.

Tiểu nha đầu áo đỏ gương mặt cười tươi như hoa, vui vẻ đáp:

- Muội là vì ngưỡng mộ.

-Ngưỡng mộ ư? - Ph ải đó! Ph ầm Hoa lâu được xưng tụng là thiên hạ đệ nhất lâu, tên tuổi to lớn không gì sánh bằng. Muội nghĩ nếu đã buôn bán thành công như thế tất phải có điểm đáng học hỏi, cho nên mới không quản ngàn dặm xa xôi đến nơi đây, chỉ hy vọng tử có thể cho phép gia nhập!

“Khục!” Hoa đại nương thiếu chút nữa đã bị quả nho chẹn họng, vỗ vỗ ngực ho sặc sụa.

Tiểu nha đầu áo đỏ vội vàng chạy ra đằng sau, từ tốn vỗ vào lưng thị, thánh thót cười bảo:

- Vừa gặp đại nương tử một thoáng thôi, muội đã hiểu được tại sao Ph ầm Hoa lâu lại có thể vang danh khắp thiên hạ rồi.

Hoa đại nương sững sờ:

- Tại sao vậy? - T ỷ khí chất cao nhã, mỹ lệ nhưng không phô trương, đoan trang mà không cứng nhắc, Ph ầm Hoa lâu có một người như thế trông nom, muốn không thành công cũng thật là khó đó.

Hoa đại nương không nhin được, bật cười:

- Ta cũng chỉ là một ả nha đầu sai vặt ở đây, có phải người chủ sự đâu chứ. Ti ểu nha đầu áo đỏ che miệng lại, kinh ngạc thốt:

- Không thể nào! Người như đại nương tử đây còn còn phải chịu thiệt thòi như thế, đủ thấy Ph ầm Hoa lâu quả là chốn đầm rồng hang hổ không thể xem thường rồi!

Hoa đại nương khoát tay cười bảo: - Ti ểu nha đầu nhà người mở miệng ra là có thể nói lời mật ngọt ngay, được rồi được rồi, thôi thì nhận người cũng được... Bích Nhi, mang một lượng bạc ra đây tặng cho nàng ta.

Tỳ nữ tên Bích Nhi ứng lời lui ra.

- Phải rồi, tên của người là...

Tiểu nha đầu áo đỏ mặt mày tươi tắn đáp:

- Tên muội là Như Ca.

- Như Ca à?

Hoa đại nương trầm ngâm nói:

- Sau này ở đây người gọi là Ca Nhi vậy.

-Đa tạ đại nương! Có điều...

Như Ca ngoảnh sang bốn tiểu nha đầu còn lại, muốn nói nhưng cứ ngập ngừng.

-Nói đi!

- Đại nương tử chỉ cần mỗi mình muội sao? Các nàng ấy thoát trông cũng rất muốn được làm việc đó. Hương Nhi quỳ trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa, dáng điệu xót thương vô cùng, khiến cho trong lòng Như Ca như phát sinh một loại cảm giác day dứt.

Hoa đại nương lãnh đạm nói:

- Phàm Hoa lâu là nơi để khách nhân mua vui, nếu như bọn họ cả ngày cứ phô cái vẻ mặt khóc lóc đưa đám thế này ra thì còn thể thống gì nữa.

Như Ca hướng về phía Hương Nhi nháy mắt, mỉm cười bảo: - Đại nương, Hương Nhi tử tử cũng là vì vừa mới mất đi mẫu thân nên tâm tình mới ảo não như thế, đợi mấy ngày nữa sau khi mẫu thân tử ấy được chôn cất tự nhiên sẽ khá lên thôi, hơn nữa Hương Nhi tử tử vừa xinh đẹp lại vừa nhân ái, nhất định sẽ trợ giúp cho đại nương người thật tốt. Hương Nhi tử tử, tử nói có phải không?

Hương Nhi trước đây bán thân chôn mẹ ngoài chợ đã mấy ngày nhưng không có ai đến mua, mắt thấy hậu sự của mẹ mình không thể kéo dài lâu, cảm thấy chỉ còn cách vào Phẩm Hoa lâu làm tỳ nữ là lối thoát duy nhất, nào còn được phép nghĩ ngợi nhiều, nghe thế thì luôn thanh đáp:

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Hoa đại nương nhướng mày lên, liếc mắt nhìn sang Như Ca lúc này đang chấp tay ra vẻ cầu xin, thầm nghĩ tiểu nha đầu này cũng thật thú vị đấy!

oOo

Phẩm Hoa lâu ở Lạc Dương.

Thiên hạ đệ nhất lâu. Rượu ngon của Phẩm Hoa lâu, từ thứ rượu nổi tiếng mà đám hoàng thân quý tộc ưa dùng cho đến loại rượu vô danh trong chốn hoang sơ thôn dã, chỉ cần người nếm qua một lần rồi thì có thể uống đến say sưa ngây ngất, lênh đênh bay bổng chẳng khác gì thần tiên.

Món ngon của Phẩm Hoa lâu, bất kể là sơn hào hải vị hay thức ăn tầm thường đều ngon đến mức khiến người ta như muốn nuốt luôn cả lưỡi.

Tuy nhiên, thứ hấp dẫn nhất của Phẩm Hoa lâu lại chính là người. Mỹ nhân.

Mỹ nhân khiến kẻ khác phải điên đảo thần hồn. Có mỹ nữ thân người quyến rũ tận xương, có mỹ nữ vóc hình thanh nhã cao quý, có mỹ nữ dáng vẻ thuần khiết thẹn thùng, có mỹ nữ tươi tắn thông thường, dạo gần đây còn thịnh hành loại mỹ nữ xinh đẹp vẻ hoang dã.

Tóm lại, chỉ cần người đến Phẩm Hoa lâu thì luôn luôn có thứ hợp với người! Còn nếu như người chưa hài lòng, sẽ thay tới đổi lui cho đến khi người hả dạ mới thôi!

À à, xin chớ hiểu lầm, Phẩm Hoa lâu tuyệt không phải là một kỹ viện bình thường.

Nó chính là... Nói chính xác, nó là một dạng môi giới trung gian, những cô nương treo biển hành nghề tại nơi đây đều có thể tự do đến đi, tự do đặt ra giá cả, tự do chọn mặt khách hàng, tự do ước định thời gian hầu tiếp, thậm chí có thể tự do lựa chọn nội dung “phục vụ”. Đương nhiên, Phẩm Hoa lâu cũng phải có lợi nhuận trong việc này, vì thế mỗi cô nương hàng tháng đều phải giao nộp một khoảng thuế kim nhất định (có điều khoảng tiền này cũng không nhiều, như thế mới có thể thu hút thêm các mỹ nữ “chất lượng” khác).

Vậy Phẩm Hoa lâu dựa vào điều gì mà kiếm ra hoàng kim bạc trắng ngập tràn như thế?

Đúng rồi! Thức ăn và rượu. Phàm những khách nhân đến nơi đây, có ai ngồi với mỹ nhân lại không gọi lên vài món ăn, uống đôi ba bầu rượu bao giờ. Người đẹp đang ở trước mặt, nếu không tỏ ra chút hào phóng rộng rãi thì làm sao chiếm được cảm tình của nàng đây? Cho nên ai ai cũng biết, thức ăn và rượu mới chính là thứ mang lại lợi nhuận lớn nhất nơi đây.

Như Ca cự c kỳ bội phục người đã nghĩ ra phương thức kiếm tiền này cho Phẩm Hoa lâu. Tiếc rằng, vị chủ nhân thật sự của nơi này là ai, dường

như còn là một điều bí ẩn, cho đến giờ nàng vẫn chưa có duyên gặp mặt. Đáng tiếc, quả là đáng tiếc mà!

Như Ca vừa mang canh tổ yến đường phèn đến Phong các, vừa lắc đầu than thở.

Đột nhiên, một bóng người mảnh dẻ xuất hiện trước mặt nàng.

Như Ca ngẩng đầu nhìn lại, đoạn mừng rỡ kêu lên:

-Hương Nhi tỷ tỷ, là tỷ đó ư, mấy ngày nay tỷ có khỏe không?

Hương Nhi duyên dáng mỉm cười đáp trả, trong nét cười ẩn chứa một sự cảm kích bất tận:

- Mẹ tỷ đã được an táng rồi, mọi chuyện đều làm rất ổn thỏa.

- Vậy thì tốt quá, tỷ tỷ người cuối cùng cũng có thể an tâm rồi!

- Ca Nhi muội muội, cảm ơn muội!

Hương Nhi nhìn nàng, ánh trời nghiêng nghiêng soi sáng lên chiếc cằm thanh tú của cô:

-Có điều, muội đem toàn bộ số bạc vừa bán thân cho tỷ mượn, việc ấy thật sự không sao chứ? Tỷ...

Như Ca vội vã xua tay: - Không sao, không sao, t ỷ tỷ người cứ an tâm mà dùng! Muội không cần chỗ bạc này, cũng chẳng sử dụng đến! Nếu như tỷ tỷ cảm thấy chỗ bạc này chưa đủ, muội còn có thể tặng tỷ thêm một ít nữa...

- Không cần đâu, sau khi lo gấp việc hậu sự cho mẹ, tỷ cũng không còn việc phải dùng đến tiền nữa.

Hương Nhi trịnh trọng nói:

- Muội muội, số bạc ấy tử nhất định sẽ trả lại cho muội. Như Ca muốn bảo nàng không cần làm gì, nhưng trong lòng nghĩ lại, biết loại người trong cứng ngoài mềm như Hương Nhi sẽ không chịu tiếp nhận ý tốt của nàng, cho nên chỉ cười tươi rồi lãng sang chuyện khác.

-Hương Nhi tử tử à, Hoa đại nương sắp xếp cho tử hầu hạ Phượng Hoàng cô nương có phải không?

Như Ca hiểu kỳ hỏi:

- Nghe nói tính tình của Phượng Hoàng cô nương hống hách lắm, chắc tử phải chịu khổ nhiều rồi.

Hương Nhi cúi thấp đầu, hồi lâu vẫn không trả lời. Như Ca chăm chăm nhìn cô, thật chậm, lông mày khẽ cau lại. Nàng đặt khay trên tay xuống, đến bên Hương Nhi, tỉ mỉ xem xét cổ của cô, sau đó hít vào một hơi, hoảng hốt kêu lên:

- Trên cổ của tử sao lại có vết thương?! Dường như là bị người khác dùng móng tay cào vào!

Hương Nhi cuống quýt che lấy vết thương, ánh mắt khổ sở nói:

- Không phải, là do tử tự mình bất cẩn thôi.

- Tử nói dối!

Như Ca dẫu môi xinh của mình lên:

- Tại sao lại muốn gạt muội chứ, chúng ta không phải là tử muội tốt của nhau hay sao?

- Tử...

Như Ca vỗ vỗ bờ vai của cô:

- Có chuyện gì hãy nhớ nói cho mọi người biết, mặc dù mọi người chỉ là một tiểu nha đầu, nhưng dù sao có nhiều người thì vẫn đưa ra ý kiến tốt hơn!

Hương Nhi sụt sịt muốn khóc, lặng im một lúc lâu, cuối cùng cũng khe khẽ gật đầu.

oOo

Phong các.

Ngoài song cửa, tiết xuân êm êm, dương liễu thanh thanh.

Bên trong các, vị mỹ nhân như ngọc đang tô điểm trước gương. Như Ca lấy từ hộp trang sức ra một chiếc thoa trắng có đính ngọc bảo lam, nghiêng nghiêng cài lên làn tóc mây thanh nhã của Phong Tế Tế, lại phục trang cho cô một bộ váy mềm lụa mỏng màu phấn lam, trông đơn giản và tao nhã như một nàng tiên nữ hư ảo không nhiễm bụi trần gian.

Phong Tế Tế hài lòng cứ ngắm đến ngắm lui, thích thú mãi không khép miệng lại được: - Ca Nhi, tay nghề của mọi người quả là khéo léo, trang điểm cho ta thật xinh đẹp làm sao! Những khách nhân gần đây đều nói ta đã đổi khác, so với trước kia còn đẹp hơn bảy tám phần đấy!

- Tiểu thư nói đùa rồi!

Như Ca cười dịu dàng bảo:

-Người vốn là một đại mỹ nhân, càng ngày càng xinh đẹp là lẽ tất nhiên thôi, đâu có can hệ gì đến mọi người.

- Phì, tiểu nha đầu nhà người, miệng lưỡi ngọt chết người đi được!

Phong Tể Tể vui không kiềm được, mi mắt như tơ lờm xéo nàng một cái.

Như Ca bưng chén ngọc lên, cắn dặn:

- Tiểu thư, uống chút canh tổ yến đường phèn này đi, có tác dụng dưỡng nhan sắc đấy.

Phong Tể Tể nhận lấy, thoáng vẻ ngập ngừng:

-Nhưng, nó có khiến ta tăng cân hay không? Những cô nương khác đều thướt tha, mảnh khảnh lắm. Ta dường như có chút tròn trịa thì phải.

Như Ca hai mắt mở to, giật mình nói:

-Người như vậy mà cho là tròn trịa hay sao?

Nàng không đồng ý lại lắc lắc đầu: - Mu ội lại cảm thấy vóc dáng tiểu thư cân đối hợp lý, thậm chí còn hơi gầy nữa đấy. Trong lâu đúng là có những cô nương thướt tha, mảnh khảnh như U Lan cô nương, nhưng chẳng lẽ người không cảm thấy chính vì cô ta quá gầy cho nên sắc mặt cứ vàng vọt tối hay sao, cho dù có phấn tô cả người thế nào cũng không làm sáng sủa lên được, quả thật khó coi vô cùng. Thân thể khỏe mạnh một chút, khí sắc sẽ tốt hơn rất nhiều, người cũng sẽ muôn phần xinh đẹp! Huống chi, thân thể có tráng kiện an khang thì cả đời mới có thể hưởng phúc được chứ!

Phong Tể Tể nghe những lời này xong, khuôn ngực đột nhiên nóng ran. Vào nghề đã mấy năm nay, trái tim cô đã sớm hóa chai sạn, nay vì có người quan tâm mà trở nên ấm áp lại.

Cô lẳng lặng uống hết chén canh tổ yến đường phèn, sau đó ngẩng đầu lên, cười bảo Như Ca:

- Có cơ hội ta nhất định phải cảm ơn Hoa đại nương.

“...?”

- Cảm ơn tử ấy đã phái một nha đầu thân thiết như vậy đến với ta.

Cô kéo lấy tay Như Ca, cười tươi như đóa hạnh hoa trong gió xuân:

- Ta mến muội lắm, Ca Nhi!

Như Ca chớp mắt, mỉm cười nói:

- Tiểu thư, muội cũng rất thích người, người đối với muội rất hòa thuận, rất thân thiết; có thể được theo hầu hạ người chính là hảo phúc khí của Ca Nhi.

Chợt lúc này, nàng lại nhớ tới vết xước trên cổ của Hương Nhi.

Nhàn dương liễu đong đưa theo gió.

Phong Tế Tế tựa mình vào song cửa chạm hoa, cầm lấy tay Như Ca, hồi lâu vẫn chưa buông rời.

Cô tử tế nhìn ngắm nàng nha đầu đột nhiên được cử đến bên cạnh mình này, sau khi cân nhắc đôi chút, cuối cùng nhẹ giọng thốt:

- Ca Nhi, muội biết không, ta thật không muốn làm nữ tử thanh lâu cả đời này đâu.

Như Ca gật đầu.

Phong Tế Tế càng thêm siết chặt tay nàng, nói tiếp:

- Vì vậy, muội giúp ta có được không?

“...?”

Phong Tế Tế nhìn ra bầu trời xanh thẳm ngoài kia, mỉm cười ngọt ngào như một đóa hoa lê:

- Hãy giúp ta leo lên ba vị trí dẫn đầu trên Bài Hành bằng của Phẩm Hoa lâu!

oOo

Đạ i sánh, Phẩm Hoa lâu.

Nơi cao nhất có treo một tấm bảng lớn bằng vàng vô cùng nổi bật, kim quang chói lọi, hấp dẫn mọi khách nhân khi đặt chân vào đều phải ngưng bước nhìn lên.

Đây chính là bảng xếp hạng của những danh hoa tuyệt sắc tại Phẩm Hoa lâu.

Từ trên xuống dưới theo thứ tự là mười đại danh hoa được ưa chuộng nhất trong tháng. Lúc này v ẫn chưa đến thời điểm tiếp khách, Như Ca cả người vận trang phục đỏ, đứng dưới tấm bảng vàng ngược mắt nhìn lên, vừa nhìn vừa thán phục!

Tài tình!

Tuyệt diệu!

Như Ca đoán rất cuộc phải là thiên tài đến bậc nào mới nghĩ ra một ý tưởng hay như vậy. Người trên đời ễ u có một thứ tâm lý kỳ lạ. Phàm là danh hoa càng được nhiều người theo đuổi thì càng được háo hức muốn hái xuống để thưởng thức, thêm vào tiếng tăm của Phẩm Hoa lâu vang khắp thiên hạ, người đứng được trong ba vị trí đầu tiên đương nhiên là có một địa vị cao vời, ai mà không muốn chiêm ngưỡng dung nhan cơ chứ. Cho nên, mức giá của vị cô nương đứng đầu mỗi khi Phẩm Hoa lâu thay đổi tuyệt sắc danh hoa bảng đều khiến cho người khác phải trợn mắt há mồm.

Ngoài ra, dưới sự kích thích của Bài Hành bảng cũng như lợi ích mà việc sắp đặt thứ tự mang lại, mỗi vị cô nương đều cố sức phô ra hết mọi thứ vũ khí mình có, tranh tài đấu sắc cùng nhau, không ai dám chậm trễ một phân nào. (Bởi vì ngôi thứ trên Bài Hành Bảng mỗi tháng đều có sự thay đổi, chỉ cần sơ sẩy một chút thì có thể mất vị trí ngay, thậm chí còn có khả năng rơi khỏi bảng)

Các cô nương qua việc cạnh tranh tự nhiên ngày càng xinh đẹp hơn, tiêu chuẩn để xếp hạng các danh hoa cũng sẽ tự nhiên cao hơn, đám khách nhân thì tự nhiên phải chi tiêu đậm hơn, còn việc buôn bán của Phẩm Hoa lâu sẽ tự nhiên ngày một phát đạt hơn!

“Xuất sắc thật! Quả là thiên tài!”

Như Ca khen không ngớt miệng, gật gù mãi đến mức đầu đã sắp chạm xuống mặt đất.

-Nha đầu nhà ngươi đang làm gì vậy?

Hoa đại nương từ sảnh bên bước ra, trông thấy Như Ca đang đứng ngây ra một mình, lại còn cười vợ vẫn thì thắc mắc.

-Hoa đại nương khỏe ạ!

Như Ca xoay người hành lễ với thị, sau đó tỉ mỉ quan sát tấm bảng vàng, nàng hỏi dò:

-Đại nương, là ai đã nghĩ ra việc tạo nên Bài Hành Bảng này vậy?

-Là đại lão bản.

-Đại lão bản ư?!

Như Ca hai mắt sáng lên, kéo lấy tay áo Hoa đại nương, vồn vã hỏi:

-Đại lão bản thực ra là ai, tại sao ai nấy đều không chịu nói vậy?

Hoa đại nương nhìn lên tấm bảng vàng như xuất thần, hồi lâu mới trả lời:

- Không phải họ không chịu nói, mà là không biết để nói.

- Ôi? Thần bí như vậy sao?

Như Ca tỏ vẻ thất vọng.

- Có lẽ là vậy...

Hoa đại nương trầm ngâm nói:

- Chỉ có Sắc Vi cô nương mới rõ được là ai mà thôi. Như Ca biết Sắc Vi cô nương, cô ta chính là tổng quản của Phẩm Hoa lâu. Có điều, Sắc Vi cô nương rất ít khi lộ diện, nàng từng một lần trông thấy cô ta từ xa, nhưng chỉ nhìn được một bên mặt nên cũng không rõ ràng cho lắm, tuy nhiên nàng cũng nhận ra cô ta có một phong tư tao nhã như trúc, khí chất thanh cao, so với người khác quả thật bất đồng.

- Sắc Vi cô nương trên thực tế có phải là lão bản của Phẩm Hoa lâu hay không?

Như Ca đánh liều phỏng đoán.

Hoa đại nương lắc đầu đáp:

- Trông không phải đâu!

- Vì sao?

- Bởi vì...

Hoa đại nương chợt tỉnh lại, đưa tay gõ lên đầu Như Ca một cái, mắng:

- Tiểu nha đầu chết tiệt nhà người, hỏi nhiều như vậy làm gì chứ!

Thị hằm hằm liếc nhìn Như Ca rồi xoay người bỏ đi. Kể cũng lạ, sao thị lại vô duyên vô cớ đi lăm chuyện với ả tiểu nha đầu này nhỉ!

Như Ca vội vã kéo lấy tay áo của thị:

-Đại nương đừng đi, muội còn có chuyện muốn hỏi tử mà!

- Ta không rảnh!

-Đại nương tốt bụng ơi...

Như Ca dịu giọng nài nỉ.

Hoa đại nương hít sâu một hơi, cuối cùng không đành bụng bảo:

-Nói đi!

Như Ca vẽ mặt cười tươi:

- Xin hỏi đại nương, thứ tự của những tuyệt sắc danh hoa trên Bài Hành Bảng này cụ thể dựa vào tiêu chí nào mà định ra vậy?

- Nhan sắc, phục vụ và nhân khí.

- Ô...

Như Ca chợt hiểu ra, vỗ tay nói:

- Rất có lý, rất có lý... thế nhưng, như vậy cũng không đúng...

Nàng lại có thêm một nghi vấn mới.

-Không đúng chỗ nào? - Cái này gọi là “đẹp xấu tùy mắt người”, như tiểu thư nhà muội tháng này đứng hàng thứ bảy, nhưng dung mạo của người so với Tử Tinh Đình cô nương ở hàng thứ năm không hề thua kém, thậm chí muội cảm thấy so với U Lan cô nương ở vị trí thứ ba còn nhìn hơn một chút. Ăn mặc hay ốm, ai đẹp hơn ai sợ rằng khó mà phân định được. Hơn nữa, nói về phục vụ, Phượng Hoàng cô nương ở vị trí thứ tư động một tí là hay la mắng khách nhân, lời lẽ lạnh nhạt khó nghe, như thế nào lại đứng trên tiểu thư nhà muội được chứ?

Hoa đại nương cười bảo: - Việc này người không hiểu đâu, cái loại giọng điệu đánh đá chua ngoa như thế là thứ được ưa chuộng nhất lúc này đây. Ắm hoang Phượng Hoàng lại hợp với khẩu vị của nhiều khách nhân như vậy, có muốn loại ả ra cũng không được.

-Ồ? Ra là vậy!

Hóa ra mỗi ngành mỗi nghề đều phải biết nắm bắt nhu cầu thị trường cả.

-Tuy nhiên, người nói cũng không sai.

Hoa đại nương nhìn nàng tỏ ý khen ngợi:

- Sắc đẹp và thái độ phục vụ tốt hay xấu cũng khó mà bình xét, cho nên thứ bảng xếp hạng này chủ yếu dựa vào chính là nhân khí.

- Nhân khí? - Phải! Hơn nữa nhân khí này không dựa vào việc có nhiều khách hay không, quan trọng là thân phận và địa vị của người khách ấy cao thấp thế nào. Tựa như Khúc Du Du vậy, sở dĩ cô ta có thể leo lên vị trí thứ sáu chính vì bởi một tháng trước cô ta được Lưu thượng thư xem trọng, cho nên mới tăng tiến nhanh như vậy, hiểu chưa?

Như Ca nhấp nháy mắt, mặt lộ nét cười.

Thì ra là như thế! Xem ra mu ốn giúp Phong Tế Tế tiến lên ba hạng đầu tiên, chỉ dựa vào việc trang điểm hơn người không thôi là chưa đủ, còn phải tìm được một vị khách nhân đủ trọng lượng nữa mới có thể đi tắt vượt rào được!

Vấn đề kế tiếp chính là...

Tìm đâu ra vị khách nhân có đủ trọng lượng đây?

Như Ca bắt đầu nhúc óc suy nghĩ.

oOo

Ngày mồng một.

Trời vừa vào đêm.

Phẩm Hoa lâu lâu ngắm dậy lên một bầu không khí khác thường. Phong các.

Như Ca cẩn thận thắt một tấm sa mỏng lên mặt Phong Tế Tế, tò mò hỏi:

- Tiểu thư, người có cảm thấy mấy ngày gần đây có điều không ổn hay không? Dung mạo xinh đẹp của Phong Tế Tế được một tấm lụa trắng tựa sương khói che phủ, như mộng như ảo, vừa thần bí vừa mê hoặc. Cô tự ngắm mình trong gương, nghe vậy chỉ thờ ơ đáp:

- M ỗi tháng đều như vậy, cứ đến ngày mồng một và ngày rằm, rất nhiều cô nương và nha đầu trong lâu đều giống như kẻ gian vậy, đi khắp nơi nghe thăm ngóng trộm, muốn khám phá ra phương pháp của người khác ấy mà.

Như Ca càng thêm tò mò:

-Phương pháp? Là phương pháp gì vậy?

-Đương nhiên là phương pháp hấp dẫn nam nhân rồi.

Phong Tế Tế liếc nhìn, thấy bộ dạng đầy vẻ thắc mắc của nàng liền kiên nhẫn giải thích: - Muội mới vào đây chưa bao lâu, chẳng trách có nhiều chuyện còn chưa hiểu thấu. Phẩm Hoa lâu mỗi độ đầu tháng và ngày rằm chính là lúc khách nhân tập trung đông nhất, cũng là thời cơ tốt nhất để các cô nương thể hiện nhan sắc và tài mạo của mình. Chỉ cần có thể nắm chắc lấy cơ hội, gây được sự chú ý cho người khác, giá trị và tầm tiếng sẽ tăng lên rất nhanh, còn như có thể thừa dịp này thu hút một hai vị khách nhân thân phận nổi tiếng, thì chẳng những có thể ngẩng cao đầu mà còn ngạo nghễ với kẻ khác được nữa.

Như Ca chợt hiểu ra: - Là vậy ư, muội hiểu rồi! Các vị cô nương đều muốn biết rõ dáng vẻ của những người khác có nổi trội hơn so với mình không, cho nên đêm nay mới nghĩ ra trăm phương ngàn kế để áp đảo đối phương, muốn câu kéo cho bằng được vị khách nhân có quyền lực cao nhất đây mà!

Như vậy, nàng hẳn nhiên không cần phải phiền não nghĩ cách làm sao tìm ra vị khách có trọng lượng đến nâng đỡ cho Phong Tế Tế nữa rồi.

Thật là tốt quá!

Nàng thở phào một hơi.

Nhưng mà...

- Làm thế nào mới có thể hấp dẫn nam nhân chứ?

Nàng rất muốn nghe chỉ dạy.

Phong Tế Tế cười khổ đáp:

- Đây chính là chỗ khó nhất đấy!

Như Ca vênh tai, chăm chú lắng nghe.

- Trái tim nam nhân hệt như kim dưới đáy biển vậy, rất khó thăm dò.

Tiếng thở dài từ nơi xa xăm truyền đến...

Ầy? Những lời này chỉ thường dùng để nói về nữ nhân mà thôi, nam nhân cũng có thể áp dụng hay sao? - S ở thích mỗi vị khách nhân không ai giống ai cả, có người thích e thẹn, có người thích phóng đãng, lại có người thích lạnh lùng... Tuy nhiên, mỗi lần tiếp khách thì muội chỉ có thể phô ra một loại dáng vẻ, hệt như đang đặt cửa đỏ đen vậy, vận khí tốt thì trúng lớn, vận khí xấu thì chỉ còn nước trơ mắt nhìn khách nhân bị các cô nương khác đoạt đi.

- Vậy phải làm sao đây?

- Cũng chỉ còn cách đánh cược thôi.

Phong Tế Tế đột nhiên bật cười:

-Có điều, muốn đánh cược cũng không thể không chuẩn bị trước, cần phải có sách lược.

“...?”

- Vị khách nhân khiến mọi người chú ý nhất đêm nay chính là...

Như Ca mở to hai mắt, đợi cô tiếp tục.

Phong Tế Tế khẽ vuốt lên gương mặt xinh đẹp dưới lớp lụa mỏng như sương khói của mình, hạ giọng nói:

- ... Thiếu chủ của Thiên Hạ Vô Dao thành, Dao - Vô - Hạ!

Đao Vô Hạ?

Chỉ nghe tên thôi cũng đủ khiến cho người ta cảm giác được đây nhất định là một nhân vật đặc sắc.

Phong Tế Tế trầm ngâm nói: - Nghe nói Đao Vô Hạ hành xử cao thượng, dĩ nhiên sẽ không thích loại nữ tử xung xoe nịnh nọt, còn nếu giả vờ cao quý rụt rè, lại sợ y cảm thấy thiếu nét hiem lạ. Cho nên hôm nay ta hóa trang thế này, Ca Nhi, muội xem có thích hợp hay không?

Như Ca quan sát Phong Tế Tế. C ả người cô khoác xiêm trắng lụa mềm, hợp cùng tấm sa bạch trong suốt, búi tóc vấn cao, vừa đơn giản vừa tự nhiên, trên đấy có cài nghiêng một thanh thoa “dương chi bạch ngọc”, phong tư thước tha yếu điệu, hết như một nàng tiên nữ thanh lệ trong sương sớm.

- Tiểu thư, người thật là đẹp đến mức khiến người ta phải thảng thốt đấy!

Như Ca tán tụng, kể đó lại thắc mắc:

- Chỉ là, sao người lại cần lụa trắng để che mặt chứ?

Phong Tế Tế cười gheo nàng: - Ti ểu nha đầu, chẳng lẽ muội không biết rằng bản tính của nam nhân rất ti tiện hay sao? Càng mêng lung khiến hấn không nhìn rõ dung mạo của muội, hấn càng khao khát được trông thấy hơn. Ta nghĩ gã Đao Vô Hạ này cũng không ngoại lệ đâu.

Thật vậy ư? Bản tính của nam nhân rất ti tiện hay sao?

Như Ca trong cơn bần thần, không thốt được lời nào. Tuy nhiên, lúc này nàng bỗng nhiên nhận thấy gương mặt Phong Tế Tế dưới lớp sa bạch bao phủ hết như một đóa thược dược trong sương mai, lúc ẩn lúc hiện, vừa

xinh đẹp, vừa khơi gợi, khiến cho người khác muốn khám phá đến cùng, thật sự là câu hồn đoạt phách!

Phong Tế Tế trông thấy Như Ca ngơ ngẩn nhìn mình như vậy, trong lòng không khỏi đắc ý, vỗ vỗ đầu của nàng bảo:

- Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta nên đi thôi!

- Vâng ạ!

Như Ca đáp. Đột nhiên, lúc này nàng lại nảy ra một câu hỏi, bật miệng thốt:

- Tiểu thư, tại sao cứ mỗi mùng một và ngày rằm thì khách nhân lại đặc biệt đông như vậy?

oOo

Giữa đại sảnh của Phẩm Hoa lâu có một tòa đài vuông được dựng thành từ những cây trúc xanh. Trúc xanh làm rào, rèm thưa buông nhẹ, một bộ lư hương cổ kính bốc lên những làn khói thơm vất vít, thấm đẫm sự an tĩnh, dường như có thể lẫn át cả mùi rượu và thức ăn đương tràn ngập khắp lâu, khiến cho lòng người vì thế mà trở nên sáng suốt.

Một bộ đàn bằng trúc xanh.

Một chiếc đàn cổ.

Một vị nam tử áo trắng cao lớn đang ngồi tĩnh tại chơi đàn.

Tiếng đàn tính tang. T ựa dòng suối nhỏ tuôn chảy chốn non cao, trong vắt thấy đáy, bọt nước tinh khôi, sỏi bé nơi đáy nước lấp lánh phát sáng, phảng phất như từng viên từng hạt đều chất chứa một niềm vui nho nhỏ, một nỗi buồn sâu kín...

Khách nhân trong Phẩm hoa lâu lúc này đều lặng im không thốt một lời. Ánh mắt họ tập trung cả lên người vị nam tử áo trắng kia một cách mê say, thân thể như chìm đắm vào tiếng đàn của y không thể cưỡng lại, tựa hồ đã rơi lạc vào một ảo cảnh đầy hạnh phúc.

Như Ca đến lúc này mới hiểu được. Nàng trước đây còn lấy làm lạ, rằng vì sao giữa sảnh đường lại tự nhiên dựng lên một đài trúc như vậy, rõ ràng chiếm rất nhiều không gian lại chẳng hề có tác dụng gì. Thì ra, đài trúc này vốn dành riêng cho vị nam tử áo trắng nọ mà không cho bất cứ ai sử dụng đến. Thêm nữa, vị nam tử áo trắng ấy chỉ mồng một và ngày rằm mới đến nơi đây biểu diễn, cho nên mỗi tháng vào hai ngày này, không khí tại Phẩm Hoa lâu luôn rất náo nhiệt.

Người ấy...

Lẽ nào chính là Cầm Thánh trong truyền thuyết? Tiếc thay, ở vị trí của Như Ca chỉ có thể trông thấy bóng lưng của vị nam tử áo trắng nọ, không tài nào nhìn rõ được dung mạo y. Tuy nhiên, chỉ dựa vào bóng lưng y thôi cũng đã toát nên vẻ thanh khiết bất phàm, tao nhã như tiên rồi.

Phong Tế Tế bảo nàng, tên của y là Hữu Cầm Hoảng. Và thuy ết phục được Hữu Cầm Hoảng, chính là nhiệm vụ trên hết Như Ca phải thực hiện. Nhiệm vụ này dĩ nhiên là do Phong Tế Tế giao cho nàng. Chỉ được phép thành công, không được phép thất bại! Đây cũng chính là yêu cầu của Phong Tế Tế.

Có điều, nhìn dáng lưng của vị nam tử áo trắng ấy, trông ngực Như Ca đột nhiên đập thành thịch.

Mọi khách nhân đều đang tập trung lắng nghe khúc đàn của Hữu Cầm Hoảng.

Các cô nương trong Phẩm Hoa lâu thì đang ở một chỗ khuất đánh giá những vị khách nhân ấy.

Đại sảnh tổng cộng có ba mươi sáu bộ bàn. Trong đó có chín bộ bàn tròn lớn bằng gỗ tử đàn được chạm trổ công phu thuộc hàng cực phẩm, hai mươi bảy bộ bàn vuông có khắc hoa văn thuộc hàng trân quý. Mỗi bộ bàn tròn bằng gỗ tử đàn do một nam một nữ nha đầu hầu hạ, còn mỗi bộ bàn vuông khắc hoa chỉ do một gã sai vặt phục vụ. Số bạc bỏ ra để được ngồi trên bộ bàn tròn tử đàn này đắt hơn gấp mười so với giá của bộ bàn vuông khắc hoa. Hơn nữa, nếu chỉ có tiền mà địa vị thanh thế không đủ, ví như người ấy chỉ là một phú hộ vô danh nào đó, thì mặc cho hẵn có trả ra bao nhiêu bạc, bàn tròn tử đàn có trống đến đâu, Phàm Hoa lâu cũng sẽ không cho hẵn được ngồi lên.

Khách nhân nào đủ tư cách ngồi trên bàn tròn tử đàn thì tài lực và thân phận là không thể nghi ngờ.

Cho nên ánh mắt của các cô nương Phàm Hoa lâu đại đa số đều tập trung lên người những vị khách đang ngồi trên bàn tròn tử đàn ấy.

Nhất là chiếc bàn đặt gần đài trúc nhất.

Trên ấy có ba người đang ngồi.

Trước khi vào đây, Phong tế Tế đã đại khái nói cho Như Ca biết về tên và đặc điểm của bọn họ. Khi ến người ta chú ý nhất là một nam tử trẻ tuổi, y vận áo gấm đai ngọc, mào vàng kết tóc, vẻ mặt đường bệ, tướng mạo anh tuấn, khí chất hiên ngang. Hiên nhiên y chính là điểm nóng nhất trong toàn sảnh đường hiên nay...

Đao Vô Hạ.

Không tệ lắm, Như Ca gật đầu. Thiên H ạ Vô Đao thành chính là đại môn phái chỉ xếp sau Liệt Hỏa sơn trang trong giang hồ, thấp thoáng cũng có uy thế của kẻ đứng vị trí thứ hai. Đao Vô Hạ lại là thiếu chủ của Thiên H ạ Vô Đao, tương lai sẽ là thành chủ, võ công có thể nói là kiệt xuất trong giới thiếu hiệp đồng lứa, hơn nữa y tướng mạo bất phàm, thanh danh bất

tục, việc trở thành trọng tâm tranh chấp của đám danh hoa đêm nay cũng là lẽ tất nhiên.

Bên tay ph ả của Đào Vô Hạ là một vị nam tử ít tuổi hơn một chút, y vóc dáng tròn trịa, khuôn mặt trắng nõn, ánh mắt có chút tối tăm. Hẳn nhiên y chính là em ruột của Đào Vô Hạ Đào Vô Ngân. Lại một điều là vì sao tướng mạo của hai vị huynh đệ lại khác nhau nhiều đến vậy chứ?

Như Ca nhìn sang phía tay trái của Đào Vô Hạ...

Ôi chao, là một người con gái. Nguyên tắc hàng đầu của Phẩm Hoa lâu là không hoan nghênh khách nữ. Song, nếu như vị nữ tử này mang thân phận “cao quý”, hoặc là người dẫn theo nàng có thân phận “cao quý” thì vẫn có thể vu vi cho qua. (Sao? Có người hỏi tiêu chuẩn “cao quý” là thế nào ư? Tự mình suy nghĩ cũng được mà. - Tác giả)

Tên của nàng hình như là Đào Liệt Hương, con gái duy nhất của thành chủ Thiên Hạ Vô Đào thành. Đào Liệt Hương lớn lên không thật yếu điệu, đường nét góc cạnh ngũ quan đều khỏe khoắn, giữa trán thấp thoáng một luồng anh khí. Cô không chăm chú lắng nghe tiếng đàn của Hữu Cầm Hoảng mà chỉ nâng bôi rượu lên, lặng yên nhắm nháp.

Được, quan sát đã xong. Như Ca thu hồi ánh mắt, trông lại dáng ngồi duyên dáng của Phong Tế Tế phía trước, lòng thầm mong sao mọi thứ đều thuận lợi với cô đêm nay, để tâm nguyện của cô được đền đáp.

Không ổn!

Như Ca bất chợt cảm giác chính mình đã bỏ sót điều gì đó, nàng vụt ngẩng đầu lên, nhìn về phía góc đại sảnh!

Một bộ bàn vuông khắc hoa thông thường.

Phía trên bày ra ba món ăn nhẹ, không có rượu, thức ăn cũng chưa được động đến.

Nơi ấy có hai người. Một vị nam nhân tuổi ước hai mươi bảy, hai mươi tám, người vận đồ đen, lông mày nhàn nhạt, đôi mắt mảnh dài, dáng vẻ cung kính đang đứng phía sau một vị nam tử khác.

Đó là một vị nam tử đẹp như ngọc. Người y khoác áo vải xanh, tuổi độ hai mươi hai, hai mươi ba, dung mạo tuấn tú, đôi mắt ôn hòa trong suốt, đầu mày như lấp lánh phát sáng, nhìn thoáng qua sẽ không để ý, nhưng nếu tỉ mỉ quan sát sẽ khiến người ta mê muội không rời mắt đi.

Nam tử áo xanh ấy đang ngồi trên một cỗ xe lăn bằng gỗ, đôi chân dường như bị tàn tật. Hai tay y đặt trên đùi, sạch sẽ chỉnh tề, tay trái còn đang xoay vận một quả “dương chi bạch ngọc”, phần trên có khắc hoa văn, tuy nhiên vì khoảng cách khá xa nên nhìn không rõ.

Vào lúc Như Ca hướng đến, nam tử áo xanh cũng vừa khớp nhìn về phía nàng.

Ánh mắt hai người xuyên qua cả một đại sảnh tràn ngập khách nhân.

Chạm vào nhau!

Nam tử áo xanh mỉm cười.

Nụ cười như hàm chứa những gì tươi đẹp nhất của tinh hoa nhật nguyệt, vừa thanh nhã vừa giản đơn, nhưng lại tiến thật sâu vào cõi lòng Như Ca! Như Ca hệt như một chú nai con hoảng hốt, vội cúi đầu xuống, không dám nhìn y nữa, trong lòng chột rối như tơ vò, nhất thời cũng quên khuấy đi mất mình đang ở tại đâu.

Phía đài trúc.

Tay áo rộng của Hữu Cầm Hoảng khẽ cất lên, điệu đàn cuối cùng đã chấm dứt.. Mãi đến khi dư âm lơ lững dần tan đi, tân khách trong sảnh đường mới chầm chậm tỉnh khỏi mộng ảo, tiếng ca ngợi, tiếng than thở hết như sóng triều dâng cao, không khí đã đạt đến cao trào.

Nhưng Như Ca vẫn chưa lấy lại được bình tĩnh sau cơn run động từ lúc trông thấy vị nam tử áo xanh nọ.

Hữu Cầm Hoảng rời khỏi sảnh.

Như Ca còn đang ngây ngốc.

Phong Tế Tế có chút sốt ruột, len lén đưa tay về sau, giật giật chéo áo của nàng. Như Ca chớp chớp mắt, ai da, thiếu chút nữa đã quên bản thân mình còn đang mang một nhiệm vụ quan trọng. Nàng lập tức ra dấu bảo Phong Tế Tế an tâm, sau đó xoay người rời khỏi đại sảnh.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 2

Trăng non tựa rèm mi.

Sao trời đan lấp lánh. Nơi hạ u hoa viên của Phàm hoa lâu, phong cảnh đình các mang một nét yên tĩnh đến kỳ lạ, so với vẻ ồn ào náo nhiệt trong nội sảnh dường như là hai thế giới hoàn toàn khác biệt.

Dưới ánh trăng.

Như Ca đối diện với bóng ảnh màu trắng phía trước, cao giọng gọi:

- Hữu Cầm tiên sinh, xin ngài chờ cho.

Bóng trắng nọ thoáng chậm lại một chút nhưng vẫn không ngừng rảo bước.

Như Ca chỉ sợ y rời khỏi, vội vàng nâng váy, một mạch chạy đến, vừa chạy vừa hô to:

- Hữu Cầm tiên sinh, đợi ta với, ta có chuyện muốn nhờ ngài giúp! Hữu Cầm Hoảng nhíu mày, chỉ cảm thấy có một ngọn lửa nóng đang xộc về phía mình, trước mặt có cảm giác ngọt ngào vì một đôi mắt trong veo đang mở to nhấp nháy nhìn y.

Thì ra là một tiểu cô nương mặc y phục đỏ. Gương mặt nhỏ nhắn của nàng long lanh trong sáng, vẻ cười lạnh lợi, giọng nói thánh thót:

- Hữu Cầm tiên sinh khỏe ạ!

Như Ca mỉm cười nhìn Hữu Cầm Hoảng. Y r ất gầy, đôi mày thường quen nhướng lên, trên trán đã hằn vài nếp nhăn nhợt nhạt. Ánh mắt của y tỏ vẻ xa lạ, giống như không thích bị người khác quấy rầy. Y đứng tại nơi đây, tựa một dòng suối đã bị lãng quên suốt trăm nghìn năm, êm đềm lặng yên, không yêu không hận.

- Hữu Cầm tiên sinh, ta là nha đầu của Phẩm Hoa lâu, tên ta là Ca Nhi.

- Ta không quen cô!

- À à, thì bây giờ không phải đã quen rồi hay sao?

Nàng cười vẻ thuần khiết, không chút gian dối.

- Tránh ra nào!

Nụ cười của Như Ca se lại, nàng rầu rầu nói: - Tiên sinh, ch ằng lẽ ngài không biết muốn nói chuyện với một người xa lạ phải cần dũng khí lớn như thế nào ư? Ngài cứ lạnh băng như thế, sau này sẽ khiến lòng tin của ta trong việc giao tiếp với người khác chịu sự đả kích rất lớn đấy.

- Không liên quan tới ta. Đố i với mỗi cô nương hay nha đầu trong Phẩm Hoa lâu mà nói, những kẻ họ tiếp đãi mỗi ngày chẳng phải là “người xa lạ” hay sao? Tiểu nha đầu này sao lại đi nói lời buồn cười như vậy.

-Ta là người mới tới mà.

Như Ca phô ra một vẻ mặt “âu sầu”, hy vọng có thể tranh thủ sự đồng tình của y, tuy nhiên dường như vẫn không có tác dụng nào.

Đã vậy, nàng quyết định đi thẳng vào vấn đề...

- Tiểu thư của ta mong ngài tấu giúp cho nàng ấy một khúc đàn.

Phải, đây chính là kế hoạch “hoàn mỹ” của Phong Tế Tế. Phong Tế Tế am hiểu vũ đạo, từng được tài tử đề thơ, khen ngợi dáng múa của cô đẹp như “gió thanh nâng nhánh liễu gầy, phù dung cả thẹn giữa bầy bướm xinh”. Trường hợp đêm nay, cô tự nhiên muốn múa một bài để hấp dẫn ánh mắt mọi người. Có điều, tài ca múa xuất chúng ở Phấm Hoa lâu này không chỉ có mỗi mình cô, Bạc Hà cô nương, Tử Tinh Đình cô nương và Hương Đào cô nương đều rất xuất sắc trong lĩnh vực này, vì thế nếu muốn vượt trên tất cả thì cần phải xuất ra được kỳ chiêu!

Để cho Hữu Cầm Hoảng đệm đàn cho cô! Ai nấy đều biết, Hữu Cầm Hoảng cao ngạo thanh tao, từ trước đến nay chưa từng hợp tác với ai chuyện gì. Nếu như có thể thuyết phục được y hỗ trợ, Phong Tế Tế có thể lợi dụng thanh danh của y mà trở thành tiêu điểm được chú ý nhất trong đêm nay.

Có điều, muốn thuyết phục được Hữu Cầm Hoảng là một chuyện muôn vàn khó khăn.

Phong Tế Tế cũng chỉ có thể đánh cược vào khả năng thành công của Như Ca. (Mà kể cũng lạ, cô ta đối với Như Ca có một sự tự tin rất lớn)

Như Ca và Hữu Cầm Hoảng đang đứng trong hậu hoa viên.

Từ hướng đại sảnh bất chợt truyền đến thanh âm của sáo trúc, có người con gái đang trầm bổng hát ca, lời ý du dương, đượm gan thắm ruột. Nàng bi ết, các cô nương hiện giờ trong Phấm Hoa lâu đang tranh tài đấu nghệ, cuộc ganh đua thể hiện tài năng nhan sắc đã bắt đầu rồi. Phong Tế Tế hẳn là đang mong đợi tin tức tốt lành của nàng. Cho nên, nàng nhất định phải thành công!

Nàng thấp giọng nài nỉ:

- Xin ngài, Hữu Cầm tiên sinh, hãy đàn giúp cho tiểu thư của ta một khúc thôi, không lâu đâu, sẽ nhanh chóng kết thúc mà!

- Năm mơ!

Y vòng qua nàng, lại muốn bỏ đi.

Như Ca giữ lấy cánh tay của y, gấp gáp bảo:

-Xin ngài đồng ý cho!

Lòng bàn tay của nàng thật nóng, xuyên cả qua lớp vải áo, áp lên khuỷu tay phải của y.

Hữu Cầm Hoảng giật mình.

Kế đó, y vẫy nàng ra, cả giận quát:

- Làm càn!

-Đi mà, ngài đồng ý với ta nhé.

Như Ca le lưỡi, giấu hai tay về sau, không nản chí tiếp tục năn nỉ.

Hữu Cầm Hoảng trong lòng phiền nhiễu vô cùng.

Nàng rõ ràng đã buông tay y ra, nhưng sao y vẫn cảm giác được nơi khuỷu tay ấy rần rập lửa nóng, hệt như bị nàng để lại một vết nung vậy.

- Chỉ cần ngài đồng ý, ta có thể cho ngài một điều ước mà.

Ánh trăng nhu hòa soi tỏ, nụ cười Như Ca hệt như một tinh linh tiên nữ, dáng vẻ trịnh trọng chờ đợi y chấp thuận. - Ta chẳng có ước nguyện gì cả.

- Không thể nào, ai ai cũng có ước nguyện cả mà. Ngài khẳng định cũng sẽ có.

Hữu Cầm Hoảng cười lạnh.

-Dù có đi nữa, cô cũng không thực hiện được.

Như Ca mỉm cười thật đáng yêu:

- Vậy cũng chưa chắc, ngài tuyệt đối không nên xem thường bất cứ một ai trên đời này, năng lực của mỗi người đều có thể là vô hạn đó.

- Giao kết rồi chứ?

oOo

Lúc Như Ca bước chân trở lại Phẫm Hoa lầu, hai mắt của nàng thiếu chút nữa đã rớt ra ngoài.

Ôi trời, Bách Hợp cô nương đang làm gì vậy? Chỉ thấy Bách Hợp gương mặt đượm sắc xuân, mắt hạnh khép hờ, môi son hé mở, một mảnh sa mỏng màu vàng nhạt nơi váy quần trễ xuống phân nửa rồi rơi nhẹ trên nền đất. Bờ vai mềm của cô trần trụi, xiêm y mở lộ, rành rành có thể trông thấy lớp áo nhỏ vàng rực cùng khe bông đào trắng nõn mê người đương run rẩy bên trong.

Chẳng lẽ đây chính là “thoát y vũ” ngày trước Phong Tế Tế từng nói qua mà đến giờ nàng vẫn chưa có dịp chứng kiến?

Như Ca mở bừng hai mắt, nhìn đến nỗi hô hấp ngưng cả lại. Bách Hợp kêu gọi nhảy múa, vòng eo thon nhỏ lắc lư như một chú cá vùng vẫy trong nước, một tay nhẹ cời nốt chút y phục còn sót lại, một tay mơn trớn trên khuôn ngực căng mọng; kết hợp cùng giai điệu của đám nhạc sư, cô một mạch bước về phía bàn của ba người Đào Vô Hạ!

Như Ca quay trở lại đằng sau Phong Tế Tế, nén giọng thì thầm:

- Ổn rồi!

Phong Tế Tế gật đầu nói nhỏ:

- Xem trò vui trước đã. Bách Hợp nhẹ nhàng xoay lượn chẳng khác những đóa hoa tung bay khắp trời, đột nhiên cô như một con bướm gãy cánh, lạc hồn lạc vía ngã lên người Đào Vô Hạ.

Phẩm Hoa lâu rộ lên một tràng tán thán! Hầu như mọi khách nhân nơi đây đều dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn chăm chú vào Đào Vô Hạ, hận không thể đổi ngược mình là y để hưởng thụ loại diễm phúc lớn như vậy.

Thế nhưng...

Gương mặt Đào Vô Hạ vẫn đăm đăm, y chau mày vụt đứng lên, không hề khách khí đẩy Bách Hợp lăn ra đất!

- Ôi!

Rất nhiều khách nhân kinh ngạc đứng cả dậy. Không thể nào, sao lại chà đạp mỹ nhân như vậy chứ?

-Đồ ngốc!

Phong Tế Tế cười khẩy, lẩm bẩm nói. Như Ca hiểu ý của cô. Trong hoàn cảnh giữa chốn đông người thế này, Thiên Hạ Vô Đào thành luôn cần nhắc đến thể diện và quy củ, Bách Hợp lại dùng đến chiêu “thoát y vũ” dâm mị để dẫn dụ Đào Vô Hạ, đương nhiên là không thể thành công rồi.

Lẽ nào, việc này cũng là do Bách Hợp đánh cược hay sao? Dựa vào nhan sắc của Bách Hợp, tại Phẩm Hoa lâu nhiều nhất cũng chỉ xếp vào hàng bậc trung, tên tuổi thì luôn quanh quẩn ở hạng trên dưới hai mươi, nếu muốn nổi danh thì chỉ còn cách đánh cược mà thôi. Chẳng làm vua thua làm giặc! Tiếc thay, Bách Hợp đã thất bại, vì vậy cô bỗng hóa thành thứ ngốc nghếch.

Nhưng Bách Hợp vẫn nở một nụ cười yêu mị, cô hét như một con rắn quấn đến bên người Đào Vô Hạ, ngón tay trắng ngần ve vuốt đùi của y, từ

từ, êm ái, lần tiến về phía trên.

Môi xinh của cô tha thiết gọi:

-Đao công tử...

Cô đã trót đánh cược rồi, nên quyết được ăn cả ngã về không!

Ở bên kia.

Như Ca nhìn Bách Hợp vẫn còn cố tranh thủ như vậy, trong lòng chợt hóa ra buồn bã.

Nàng nhớ một vị thiếu niên nơi phương xa. Vị thiếu niên ấy có một mái tóc xoắn màu xanh đen, đôi tròng mắt xanh đen, tai bên phải có một viên bảo thạch cũng màu xanh đen. Nàng đột nhiên rất muốn biết, trong mấy ngày nàng bỏ đi ấy, y có từng nhớ đến nàng hay không?

Vô tình, nàng lại liếc sang vị nam tử áo xanh kia.

Vị nam tử áo xanh cũng đang chăm chú nhìn nàng.

Dường như y này giờ vẫn luôn quan sát nàng, đáy mắt còn thấp thoáng vẻ lo lắng.

Lần này, Đao Vô Hạ không phản ứng.

Người phản ứng chính là Đao Liệt Hương!

Cô tóm lấy mái tóc dài của Bách Hợp, giáng lên gương mặt ấy hai bạt tay. Gương mặt Bách Hợp nhất thời trở nên sưng phù, máu từ khóe miệng ứa ra!

- Tiện nhân!

Đao Liệt Hương lạnh lùng quát:

-Người thích thoát y câu dẫn nam nhân đến vậy ư? Được, bà cô hôm nay sẽ giúp người trút bỏ sạch sẽ nhé!

“Soạt”

Xiêm y của Bách Hợp bị Dao Liệt Hương xé thành từng mảnh nhỏ, chớp mắt chỉ còn lại lớp áo trong vàng rực và mảnh quần con bé xíu!

- Không!

Bách Hợp hoảng sợ đưa tay che lấy phần da thịt trần trụi, thân thể trắng nõn của cô trong đêm xuân run lên bần bật.

Dao Liệt Hương hừ lạnh:

- Còn chút vụn vặt này, nhất định phải cởi ra hết!

Nói rồi đưa tay chớp về phía mảnh áo nhỏ của Bách Hợp!

Như Ca chỉ cảm thấy một luồng máu nóng xộc lên yết hầu!

Nàng siết chặt tay chực quát lên...

Bỗng đâu, một bộ xiêm y từ khoảng không bay đến, nhẹ nhàng lướt qua đỉnh đầu mọi người, phủ lên thân thể đang run rẩy vì hoảng sợ của Bách Hợp.

Bách Hợp như kẻ chết đuối vớ được phao, dùng nó quấn chặt lấy thân thể của mình, nước mắt ràn rụa tuôn ướt vạt áo đen.

Dao Liệt Hương giận dữ! Đôi mắt phượng của cô mở to trừng về phía góc phải của đại sảnh, nơi ấy có một vị nam tử mắt mảnh mày thưa trên người còn lại mỗi bộ áo mỏng, dáng điệu chùng mịch, tấm áo đen trên người Bách Hợp hiển nhiên là do y ném tới. Dao Liệt Hương không khỏi phần nộ quát lên:

-Người thật to gan...

- Muội tử!

Đao Vô Ngân đột nhiên cắt ngang lời cô, gương mặt y lộ vẻ kinh ngạc, đánh mắt về phía Đao Vô Hạ.

Rất nhanh, y đã nhận ra vị nam tử mày thưa mắt mảnh kia chính là Huyền Hoàng!

Nhưng Huyền Hoàng cũng chưa thật đáng sợ.

Điều đáng sợ là Liệt Hỏa sơn trang.

Trên đời bấy giờ, ai ai cũng từng nghe qua câu nói.

“Nhân gian Liệt Hỏa, minh giới Âm Hà.” Liệt Hỏa sơn trang vốn vững vàng trên ngôi vị số một của giới bạch đạo, còn tổ chức Âm Hà chính là đầu tàu thuộc phe hắc đạo lục lâm. Hai thế lực này minh tranh ám đấu với nhau đã mấy chục năm trời, phát sinh hơn bảy mươi tám chiến dịch lớn nhỏ, số tử vong hai bên cộng lại lên đến bảy trăm hai mươi sáu người, bị thương một ngàn chín trăm mười tám người, mất tích một trăm bốn mươi lăm người.

Thế nhưng chín năm về trước, tổ chức Âm Hà đột nhiên tuyệt tích giang hồ chỉ trong một đêm mà không để lại bất kỳ tin tức hay động tĩnh nào, hết như bốc hơi khỏi cõi đời này vậy.

Liệt Hỏa sơn trang từ đó cũng không còn đối thủ nữa.

Vài năm sau, Liệt Hỏa sơn trang vươn lên dẫn đầu toàn bộ võ lâm thiên hạ.

Trang chủ của Liệt Hỏa sơn trang là Liệt Minh Kính tổng cộng có ba người đệ tử. Trong đó, nhị đệ tử Ngọc Tự Hàn rất ít khi hành tẩu trên giang

hồ, số người nhận ra y cũng rất ít, vả lại tư liệu có liên quan đến y do nhóm bồ câu của Thiên Hạ Vô Dao thành thu thập được cũng không nhiều.

Ngọc Tụ Hàn năm nay hai mươi tuổi, từ nhỏ đôi tai đã mất đi thính giác, hai chân bị tàn phế. Y hay vận áo xanh, dung mạo hiền hòa như ngọc, tay trái thường đùa nghịch một khối “dương chi bạch ngọc”. Tương truyền, y có sáu kẻ tùy tùng bên mình: Thanh Khuê, Xích Chương, Bạch Hồ, Huyền Hoàng, Hoàng Tông, Thương Bích. Trong đó, Huyền Hoàng và Hoàng Tông là hai kẻ người đời hay trông thấy nhất.

Đao Vô Ngân chính là đã nhận ra Huyền Hoàng.

Phẩm hoa lâu.

Không khí lặng phắc.

Nhạc sư quên cả đệm đàn.

Khách nhân quên cả hít thở.

Bọn họ người thì hưng phấn, kẻ thì tò mò, tên lại phấp phỏng chờ đợi tình thế biến đổi. Đao Vô hạ sửa lại cằm bào, mặt ngọc lộ nét vui mừng, bước nhanh đến trước bộ bàn gỗ khắc hoa, hướng về phía vị nam tử tuấn tú áo xanh kia vái chào, kính cẩn nói lớn:

- Thiên Hạ Vô Dao thành Đao Vô Hạ ra mắt Ngọc công tử! L ời còn chưa dứt, y bỗng cảm giác không ổn. Ngọc Tụ Hàn này là một người điếc, làm sao nghe được những lời y vừa nói, như thế chỉ sợ lại gây thêm nỗi hiềm bất kính. Có điều làm cách nào để giao tiếp với người điếc thì y nhất thời không nghĩ ra được, chỉ đành đứng ngây ra đó.

Lúc này, bỗng có một cỗ lực đạo nhu hòa như gió xuân nhẹ nhàng tác động lên thân thể của y. Đao Vô Hạ không dám cưỡng lại, thuận theo cỗ lực đạo ấy ngẩng đầu lên.

Đôi mắt Ngọc Tự Hàn.

Điềm đạm mà dễ chịu, hết như hai hạt ngọc ấm áp giữa chốn linh sơn thủy tú thanh tĩnh.

Huyền Hoàng thưa:

- Đao công tử nếu muốn trò chuyện xin mời đối mặt với thiếu gia nhà ta, thiếu gia tự nhiên sẽ biết ngài đang nói gì!

Nói rồi, y rút từ trong người ra một mảnh giấy vuông và một cây bút than được chế tác khéo léo, bày tất cả ra bàn. Đao Vô Hạ thầm nghĩ, chẳng lẽ Ngọc Tự Hàn học được thần ngữ, có thể từ khẩu hình mà biết được nội dung lời nói hay sao, nếu đúng như vậy thì phải đặc biệt cẩn trọng mới được. Vừa nghĩ, Đao Vô Hạ vừa ôm quyền hướng về Ngọc Tự Hàn rồi rít nhận sai:

- Ti ểu muội tại hạ trẻ người xốc nổi, hành xử không phân nặng nhẹ, để cho Ngọc công tử phải chê cười, khi trở về ta nhất định sẽ dạy bảo nàng thật nghiêm túc.

Ngọc Tự Hàn viết lên làn giấy mỏng như khói một câu:

“Lệnh muội ngây thơ, không nên trách cứ.”

Đao Vô Hạ thở phào một hơi đáp:

- Vâng! Huyền Hoàng bảo:

- Vị nữ tử thanh lâu này cử chỉ phóng dãng, đúng là có chỗ thất lễ, Đao cô nương nhìn không thuận mắt cũng là điều dễ hiểu, tuy nhiên cần phải biết chừng mực.

Đao Vô Hạ nói:

-Đa tạ đã chỉ dạy!

Ngọc Tự Hàn khẽ lắc đầu, bảo y không nên khách khí như thế. Bên này, Phong T ế Tế nghĩ thầm, không biết Ngọc công tử là thần thánh phương nào lại có thể khiến cho Vô Hạ công tử danh chấn thiên hạ phải tỏ ra khiêm nhường như vậy. Chỉ tiếc, người mang dáng vẻ xinh như ngọc ấy hình như vừa câm vừa điếc lại vừa tàn tật, có thể thấy trời cao đúng là ganh đố người hoàn mỹ.

Như Ca vẫn một mực chú ý đến Bách Hợp đang bị mọi người quên lãng. Bách H ợp đã hoàn toàn thất bại, trên gương mặt kiêu diễm của cô còn loang lổ dấu lệ hoen, mười ngón tay bấu chặt lấy lần vải đen trên người, không ngừng run rẩy liên hồi. Cuối cùng, cô từ mặt đất đứng dậy, lão đảo muốn rời khỏi nơi chốn đã gây cho cô điều nhục nhã này. Không ai nhìn đến cô cả, cứ thế cô hy vọng mình có thể lặng lẽ rút yên khỏi sảnh đường.

Cô cúi g ằm mặt, nghiêng chặt răng, không muốn nhìn đến vẻ mặt châm biếm của các cô nương khác trong lâu. Vậy mà lúc đi ngang qua bọn họ, cô vẫn có thể nghe thấy giọng cười khúc khích của Hương Đào, tiếng hừ lạnh của Khúc Du Du, cái liếc xéo của Bạc Hà, thanh âm phi nhõ của Liễu Như... Rồi đột nhiên, một bàn chân từ đâu xoạc ngang, ngáng phía trước người cô!

Bách H ợp trong cơn bối rối làm sao tránh cho kịp, chân trái cô khuỵu xuống, thân thể mất thăng bằng ngã ra mặt đất. Cô đưa tay muốn níu lấy thứ gì đó nhưng lại bị người khác hất đi. Giữa lúc hốt hoảng, cô vội nướng mắt nhìn lên, chỉ thấy phía trước hiện ra một gương mặt tàn độc đặc ý, chính là Phượng Hoàng! Thường ngày Bách Hợp cùng cô ta nước sông không phạm nước giếng, có sao hôm nay cô ta lại giậu đổ bìm leo như vậy?

Bách H ợp không tìm được thế rơi, thân thể ngã nhoài xuống đất. Cô khép mắt lại, cõi lòng mịt mờ ảm đạm. Cô căm hận! Mọi người vì muốn

leo cao mà có thể bất chấp thủ đoạn, miễn đạt được thành công. Cô đơn giản chỉ là chọn sai phương pháp, vì sao lại rơi vào hố sâu của sự nhạo báng và chà đạp đến vậy? Cô căm hận!

Một đôi bàn tay nhỏ nhắn ấm áp vươn đến. Bách Hợp còn chưa kịp ngã xuống nền đất lạnh lẽo, đôi bàn tay nhỏ nhắn ấm áp ấy đã giữ thắt lưng cô lại từ phía sau, dùng sức đỡ cô lên, giúp cô đứng vững bên cạnh kẻ đã ngáng chân mình là Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng tức giận vì có kẻ làm mình mất hứng, cúi đầu “phì” một tiếng, nhổ lên chéo áo của Bách Hợp, nhיע móc:

-Đê tiện! Bách Hợp vẻ như không nghe thấy gì, cũng không màng quay đầu lại xem ai đã đỡ cô lên, thân thể dờ ra, cứ thế lầm lũi đi thẳng ra khỏi Phẩm Hoa lâu rồi chìm ngập vào bóng đêm dày đặc ngoài kia.

Như Ca cúi đầu, quay trở lại sau lưng Phong Tế Tế, trong lòng không biết chứa đựng cảm xúc gì.

Phong Tế tế quay đầu trừng mắt nhìn nàng. Cô dùng khăn che miệng, khe khẽ gất:

- Loại tiện nhân như thế, muội quan tâm tới ả làm gì, chỉ tổ chuốc thêm phiền phức.

Như Ca lặng im không đáp. - Thân thủ của muội nhanh như vậy, chớp mắt một cái đã lên ra đằng sau ả tiện nhân kia, là dùng công phu gì thế?

Phong Tế Tế hoài nghi hỏi. Cô bất chợt cảm giác dường như mình vẫn chưa hiểu hết về Ca Nhi.

Như Ca hướng về giữa sảnh bảo:

- Tiểu thư, tiết mục cưỡi ngựa vẽ tranh của U Lan cô nương sắp kết thúc rồi, tiểu thư có phải là người tiếp theo không ạ?

Phong Tế tế vội vàng chỉnh trang y phục, sửa lại mạng che, cũng không cố gắng hỏi Như Ca nữa.

Bên trong Phâm Hoa lâu.

Hữu Cầm Hoảng đang khảy đàn.

Phong Tế Tế đương nhảy múa.

Không ai chú ý đến một tiểu nha đầu...

Nơi hậu hoa viên.

Trăng mờ âm đạm.

m thanh cổ cầm truyền truyền đến du dương êm ả, nhẹ nhàng mà tinh tế. Như Ca ngẩng đầu nhìn sắc trời xanh sẫm. Gió đêm lay động bộ y phục màu đỏ của nàng, thổi vạt áo sau lưng phần phật tung bay. Vì không ai ở quanh đây nên trên gương mặt nhỏ xinh trắng mịn kia bỗng thấp thoáng một nỗi buồn thương hư ảo.

Có người lướt qua khiến nàng giật mình.

Trên tay người nọ đang cầm một túi đồ nhỏ, dáng lưng vươn thẳng, gương mặt vừa đẹp vừa lạnh lùng.

Như Ca thở dài bảo:

- Sao lại phải đi chứ? Nh ững đóa hoa đào đua nhau hé nở bên cạnh con người ấy, bóng hoa in lên mặt cô, hắt lên vết tát hai bên má một sắc đỏ rờn rợn. Cô nhìn chăm chăm vào Như Ca, hai mắt rục lên hận ý, thật lâu sau mới đáp:

- Ở lại, để các người sĩ nhục, chế nhạo ta à?

- Cô có dũng khí trêu ghẹo Đao Vô Hạ trước mặt mọi người, lại không có dũng khí đối mặt với những lời nhặt nhạnh ấy hay sao?

- Hai việc ấy không giống nhau.

- Không giống chỗ nào?

Bách Hợp cười lạnh:

- Tại sao ta phải nói với người!

Như Ca nhìn cô, bình tĩnh bảo:

- Vì lúc này ta đã giúp cô, không để cô ngã dưới chân Phượng Hoàng.

Bách Hợp lại cười lạnh:

-Người cho là ta sẽ cảm ơn người sao?

- Cô sẽ làm vậy.

Như Ca mỉm cười nói tiếp:

- Vì nếu để loại phụ nữ như Phượng Hoàng sĩ nhục, sẽ rất mất mặt.

Ánh mắt Bách Hợp lộ ra vẻ kỳ lạ, khóe môi nở một nụ cười:

- Không sai, ta có hạ tiện đến đâu cũng không thể sánh được với ả Phượng Hoàng lăng lờ gấp trăm lần ấy!

Dưới bóng hoa đào. Bách Hợp vuốt lấy vết tát bóng rớt trên gương mặt, cảm hận nói:

- Tại Phẫm Hoa lâu, nếu chỉ dựa vào nhan sắc của ta mà muốn nổi bật thì còn khó hơn lên trời. Ta không cam tâm đợi đến khi hoa tàn cánh rụng để rồi mất đi sức sống, chẳng thể vui hưởng vàng bạc cả đời này nữa. Cơ hội hôm nay ta phải nắm chắc lấy, chỉ cần có thể câu dẫn được Dao Vô Hạ, ta nhất định sẽ moi ra được cả núi vàng hầm bạc từ người y. Với quyền thế mà y có, sau này cũng sẽ chẳng ai dám khi dễ đến ta, ta đương nhiên phải liều một phen rồi! Phì, bọn họ đều tưởng Dao Vô Hạ sẽ thích cái loại tiểu thư khuê các vờ vờ vọt vọt ấy cho nên mới đua nhau làm ra vẻ thanh cao. Buồn cười, nếu hẳn thật sự yêu hoàng hoa khuê nữ thì còn đến thanh lâu làm gì?! Phàm những ai đến thanh lâu đều là thứ hư hỏng, thích xem nữ nhân thoát y cả! Ta đời nào lại chung giuộc với mấy ả ấy! Ta đơn giản chỉ là cười cho hẳn xem mà thôi!

-Nhưng rồi, cô cũng đã thất bại.

Như Ca nhắc nhở.

Bách Hợp ngấn ra, nhắm mắt lại rồi lạnh nhạt bảo:

- Cho nên ta mới ra đi.

- Cô định đi đâu?

- Thay tên đổi họ, làm lại từ đầu.

Ánh mắt Bách Hợp se sắt lại:

- Kể từ đêm nay, cái tên Bách Hợp trong Phẫm Hoa lâu đã hóa thành trò cười cho mọi người, trở nên thối không người được. Ta không thể không đi!

- Vẫn con đường cũ hay sao?

- Ta còn có bản lĩnh nào khác chứ!

- Ta có quen một vài bằng hữu, có lẽ bọn họ sẽ giúp cô tìm...

-Thôi đi! Bách Hợp cắt ngang lời nàng:

- Một khi đã là người thanh lâu, thì suốt đời cũng là quý thanh lâu, ta không làm được chuyện gì khác đâu. Và lại, nếu người thật sự có hướng đi, tại sao còn phải vào Phầm Hoa lâu làm gì?

Dưới bóng hoa đào, Như Ca lặng nhìn đôi gò má ửng hồng, ánh mắt gay gắt của Bách Hợp, bất đắc dĩ đành nói:

- Vậy, chúc cô may mắn.

Bách Hợp cười lạnh:

- May mắn hay không là do bản thân mình nắm bắt thôi!

- Cô nói rất đúng!

Như Ca gật đầu, lôi từ trong người ra một lọ sứ nhỏ màu trắng, chuyển đến tay Bách Hợp dặn dò: - Đây là linh dược trị thương, dùng thoa lên mặt, chẳng bao lâu sau vết thâm kia sẽ biến mất, như vậy bất luận cô có đi đến đâu để nắm bắt cơ hội may mắn thì khả năng cũng sẽ cao hơn rất nhiều.

Bách Hợp nhìn nàng trong giây lát rồi thu lọ sứ vào người, xoay bước rời đi.

Kể từ đây, Phầm Hoa lâu cũng không còn vị nữ tử mang tên Bách Hợp kia nữa.

Cổ cầm đã ngừng tiếng.

Thanh âm vỗ tay hòa tán thưởng vang khắp Phầm Hoa lâu như sấm động. Như Ca lặng lẽ trở về, nàng biết dưới sự trợ giúp của Hữu Cầm

Hoàng, Phong Tế Tế cuối cùng cũng đã tỏa sáng khắp sảnh đường, danh tiếng tăng cao, khiến cho những cô nương khác vừa ganh vừa sợ.

Phong Tế Tế dịu dàng thở nhẹ một hơi, gương mặt kiều mị giấu dưới mảnh sa trắng ửng hồng, đôi mắt quyến rũ lướt qua khắp nơi một lượt, thấy đám khách nhân bên dưới đều nhìn mình như si như dại thì lấy làm vui mừng lắm, tuy nhiên ngay lập tức cô lại ngồi xuống với vẻ đoan trang hơn, phô ra tư thế nghiêm nghị bất khả xâm phạm hết như tuyết trắng chốn Thiên Sơn.

Như Ca nói khẽ:

- Tiểu thư, chúc mừng người, danh hiệu hoa khôi đêm nay ngoài người ra chẳng còn ai tương xứng.

Phong Tế Tế lờm nàng một cái, trong lòng tràn ngập nỗi hân hoan.

Đúng lúc này, trong sảnh đột nhiên có một người đứng dậy. Người i ấy bên trong mặc một bộ váy xanh thêu hoa bó sát, phía ngoài mang một mảnh lụa đào trong suốt, mày cong mắt hạnh, ngũ quan xinh đẹp vô ngần, dáng vẻ cực kỳ buông thả. Đây chính là người tháng này xếp ở vị trí thứ tư của Phẩm Hoa lầu Phượng Hoàng cô nương.

Phượng Hoàng lớn giọng cười bảo: - Các t ý muội đêm nay sao lại buồn tẻ như vậy, chỉ biết ca múa vẽ tranh, một chút tiến bộ cũng không có, khiến cho những khách nhân nơi đây đều ngủ gà ngủ gật cả! Thôi thì để ta mang đến cho mọi người một tiết mục mạo hiểm để lấy lại hứng thú vậy, mọi người thấy thế nào?

- Hay!

Tiếng vỗ tay rộ lên từ bốn phía!

Những cô nương khác trong Phẩm Hoa lầu đều trừng mắt nhìn Phượng Hoàng.

Thứ cô muốn biểu diễn chính là “Bách Bộ Phi Dao”! (ném phi đao cách trăm bước) Để hấp dẫn hơn, cô ra lệnh cho nha đầu Hương Nhi ra đứng đằng xa, trên đầu đặt một quả táo, giả làm bia ngắm. Có điều trước nay Hương Nhi chưa từng trải qua chuyện như vậy, mặt mày sợ đến xám xịt, hai chân run lẩy bẩy, quả táo trên đầu cũng theo đó lắc đến lắc lui, khiến cho Phượng Hoàng không tài nào nhắm chuẩn xác được.

Phượng Hoàng nổi giận, giáng cho cô một bạt tay, mắng:

-Đồ vô dụng, còn run nữa là ta ném xuyên đầu ngươi đấy!

Nước mắt Hương Nhi lã chã rơi xuống, cô nhắm mắt lại, không dám nói lời nào.

Ở bên kia, Dao Liệt Hương lại không nhịn được, cất tiếng:

-Nè, ngươi ăn hiệp tiểu cô nương như thế mà coi được à, sao lại đánh cô ta chứ!

Phượng Hoàng hai tay chống nạnh, cười chế nhạo: - Sao ch ứ, đại tiểu thư như cô có thể tát người khác được, còn ta thì không à? Với lại, đây là nha đầu của ta, ta muốn đánh muốn chửi thì nhắm nhò gì đến cô nào!

Dao Liệt Hương tức muốn ngất xỉu, nổi giận quát:

- Ta vừa rồi là dạy dỗ tiện nhân, còn ngươi lại đi trêu đùa mạng sống của một tiểu nha đầu đáng thương, làm sao giống nhau được?

-Đáng thương ư?

Phượng Hoàng đưa tay bóp lấy khuôn mặt Hương Nhi, siết đến mặt mũi trắng bệch bảo: - Hương Nhi, ngươi nói đi, ngươi đáng thương ra sao,

là ta không cho người ăn hay không cho người mặc? Chỉ bảo người để một quả táo trên đầu thôi thì đã khóc rưng rức đến thế, hết như có người ngược đãi người vậy, có phải cố ý muốn làm ta mất thể diện hay không?

Hương Nhi cắn răng nuốt nước mắt, nức nở nói:

- Nô tỳ không dám.

Phượng Hoàng liếc xéo Đao Liệt Hương bảo:

- Có nghe thấy chưa, đây là việc giữa chủ tớ chúng ta, không liên quan đến người ngoài!

-Người! Đao Liệt Hương làm sao chị u nổi cơn giận này, vừa muốn ra tay giáo huấn Phượng Hoàng thì bỗng bị người khác níu lấy, định dùng sức hất ra nhưng lại hất mãi không được, đến lúc này cô mới phát hiện người ngăn cản mình chính là Đao Vô Hạ.

Đao Vô Hạ mỉm cười bảo:

- Vị cô nương này, cho dù nha hoàn đúng là của cô đi nữa, thế nhưng tùy tiện đánh mắng người ta là không nên đâu.

Phượng Hoàng đối với y dường như không có chút hứng thú nào, nghe vậy thì hừ lạnh nói:

- Chỉ cần ả là nha đầu của ta thì không cần các người quan tâm! Đao Vô Hạ nhìn về phía Ngọc Tự Hàn đang ngồi yên phía xa, bắt gặp ánh mắt ấm áp của y, bên trong dường như còn ngấm mang vẻ tán đồng, lòng gã liền không khỏi vui mừng, lắc quạt cười bảo:

- Nếu như ta mua cô ấy thì sao?

oOo

Đêm ấy. Các danh hoa của Phẩm Hoa lâu ai nấy đều phô diễn tuyệt kỹ, đua tài đấu sắc, những mong hấp dẫn được đại công tử Đào Vô Hạ của Thiên Hạ Vô Dao thành, thế nhưng ngoài ý liệu của mọi người, cô nương cuối cùng được chọn lại là vị tiểu nha đầu đáng thương không ai để mắt đến Hương Nhi. Khi y ôm Hương Nhi vào lòng, tuyên bố quyền sở hữu thì các cô nương khác đều lòng bùng cả đầu óc, trước mắt chỉ còn thấy mỗi hai chữ:

“Thất Bại!”

Dưới tàn tre xanh um ướt mắt.

Hữu Cầm Hoảng cả người trong trang phục trắng tinh đang xếp chân khảy đàn. Như Ca hai tay chõng cầm, ngồi cạnh y trên một bãi cỏ xanh mượt, đôi mắt ngơ ngơ ngẩn ngẩn, dường như chẳng hề để tiếng đàn kia lọt vào vào tai mình một chút nào.

Hữu Cầm Hoảng liếc nhìn nàng, chột hỏi:

- Nghĩ gì vậy? Như Ca giết t mình tỉnh lại, le lưỡi nhìn y, mỉm cười ngại ngùng. Kể từ hôm nàng ra khỏi lâu mua đồ lật vật rồi ngẫu nhiên trông thấy Hữu Cầm Hoảng ở trang rừng này luyện đàn, đến nay cũng đã gần nửa tháng. Trong nửa tháng này, nàng thường xuyên ghé sang đây nghe đàn, dần dà cũng trở nên quen thuộc với Hữu Cầm Hoảng, nàng phát hiện ra y cũng không đến mức lạnh lùng và khó gần như vẻ ngoài thoát tông.

- Xin lỗi, ta vừa rồi không chú ý đến tiếng đàn của ngài.

Như Ca e dè nhận lỗi, hy vọng y sẽ không tức giận.

Hữu Cầm Hoảng bình tĩnh nói:

- Nói ta nghe, cô đang suy nghĩ chuyện gì vậy?

Như Ca ôm lấy gối, gương mặt nhỏ nhắn ngược cao, trông lên bầu trời xanh thăm thẳm đáp:

- Ta đang nghĩ, có một số việc thật là kỳ lạ.

Hữu Cầm Hoảng đợi nàng tiếp tục. - Hôm ấy, hôm mà Đào Vô Hạ xuất hiện lần đầu tiên tại Phẩm Hoa lầu ấy, ta đã trông thấy rất nhiều cô nương với sự chuẩn bị công phu, muốn cố gắng gây chú ý và tranh thủ sự xem trọng của y. U Lan cô nương thì có tài vẽ tranh, khí chất nổi trội; Phi Thúy cô nương thì lả lơi quyến rũ, ca kỹ xuất sắc; Phượng Hoàng cô nương lại biểu diễn kỳ chiêu, dùng phi đao khác người; Bách Hợp cô nương dám can đảm vượt rào, câu hồn nhiếp phách; Phong Tế Tế dành ra cả một buổi trưa tỉ mỉ trang điểm, cố ý đeo mạng che mặt, muốn ra vẻ cao sang bí ẩn, và vì để mọi người chú ý hơn còn nhờ cả ngài tấu đàn đệm nhạc...

Bầu trời trong vắt không một gợn mây.

Như Ca thở dài: - Vậ ý mà các cô nương ấy đều thất bại cả, người thành công lại là Hương Nhi vốn chẳng hề có sự chuẩn bị nào. Tại sao như vậy chứ? Không cần phải nỗ lực ư? Không cần nỗ lực cũng có thể thành công à? Hay bảo, có nỗ lực cũng không thể thành công?

Hữu Cầm Hoảng vừa tấu đàn vừa bảo:

- Sao cô xúc cảm nhiều như vậy, đấy chỉ là may mắn thôi mà.

- May mắn ư?

Như Ca đột nhiên âu sầu nói:

- Thế nhưng may mắn lại khó nắm bắt như vậy đấy!

- Mỗi người đều có số mệnh của riêng mình.

Như Ca nghe vậy, quay đầu lại tròn mắt nhìn y, nàng hỏi tiếp:

- Vậy nỗ lực có tác dụng gì không?

Hữu Cầm Hoảng vẫn chơi đàn, y cúi đầu đáp:

- Có khi có, có khi không.

Như Ca cười bảo:

- Câu nói rất chính xác: có khi có, có khi không! Nhưng ai mới biết được khi nào thì có khi nào thì không chứ?

Một lúc sau, nàng lại lắc đầu mà rằng:

- Thôi thì cứ nỗ lực, cho dù có không thành công cũng sẽ không hối hận.

Hữu Cầm Hoảng dường như bị câu nói của nàng tác động, y ngừng đàn, nhìn nàng gật gù:

- Cô nói có lý.

Như Ca nghe y tán đồng thì vô cùng cao hứng, cười tươi bảo:

- Cũng giống như ngài, vì luôn cố gắng luyện đàn, cho nên mới có thể trở thành Cầm Thánh vang danh thiên hạ!

Hữu Cầm Hoảng nhìn nàng đáp:

- Cô lầm rồi, ta không phải là Cầm Thánh.

- Sao chứ?" Nàng giật mình:

- Ngài không phải là Cầm Thánh ư?

- Ta chỉ là đệ tử của Cầm Thánh thôi.

Dưới tán tre rợp bóng xanh mượt. Hữu Cầm Hoảng trong trang phục trắng ung dung xuất thần, vô cùng thanh nhã. Như Ca thật sự không dám tin y không phải là Cầm Thánh. Nói vậy Cầm Thánh thật sự phải người như thế nào chứ? Nàng không khỏi mông lung suy tưởng.

Tiếng đàn tình tang.

Hữu Cầm Hoảng nhớ lại: - Năm ấy gặp được Cầm Thánh, ta chỉ mới mười hai tuổi. Cầm Thánh cả người vận y phục trắng muốt, tinh khiết hết như tuyết trên đỉnh Thiên sơn, chói chang chẳng khác ánh mặt trời, khiến cho người ta thật sự không nhìn rõ được dáng vẻ của ngài.

Như Ca hiếu kỳ hỏi:

- Vậy cầm nghệ của người ấy so với ngài xuất sắc hơn chẳng?
- Ta ngay cả một phần cũng không so được.

Nàng không tin.

Hữu Cầm Hoảng bật cười:

- Ít nhất, khi ngài tấu đàn thì cô tuyệt đối sẽ không lơ đãnh.

Như Ca đỏ mặt đáp:

- Ta đã xin lỗi rồi mà!

Hữu Cầm Hoảng mỉm cười khoan hòa.

Như Ca lẩm bẩm nói:

- Cầm Thánh... không biết ta có cơ hội được gặp mặt người này hay không...

Thời gian của nàng cũng không còn nhiều lắm.

- Mỗi năm Cầm Thánh sẽ đến Phâm Hoa lâu một lần, nhằm tính thời gian, xem ra cũng sắp tới rồi.

Giọng nói của Hữu Cầm Hoảng chứa đựng một nỗi mong chờ vô hạn.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 3

Phẩm Hoa lâu, ngoại trừ Hương Nhi trong một đêm bỗng chốc “chim sẻ hóa phượng hoàng” ra còn có một người nữa khiến kẻ khác phải ngưỡng mộ, đó chính là Phong Tế Tế. Phong Tế Tế xem như dựa rui được may, tuy không thể câu kéo được Dao Vô Hạ nhưng lại được Ngọc Tự Hàn của Liệt Hỏa sơn trang xem trọng. Từ đêm đó trở đi, Ngọc công tử cũng thường xuyên lui tới Phong các hơn, tên tuổi của cô trên Bài Hành bảng của Phẩm Hoa lâu cũng theo đó tăng cao, chớp mắt đã leo đến vị trí thứ hai. Ngẫm lại, cũng chỉ có Liệt Hỏa sơn trang mới đủ sức khiến cho ánh hào quang của Thiên Hạ Vô Dao thành mờ nhạt, vì vậy mới có thể khiến cho Phong Tế Tế ngay lập tức trở thành cô nương được ưa chuộng nhất Phẩm Hoa lâu. (Có độc giả sẽ hỏi, không đúng rồi, Phong Tế Tế chỉ xếp thứ hai, sao có thể là cô nương được ưa chuộng nhất? Vậy thì bạn không biết, Phong Tế Tế cho dù có tự phụ đến đâu đi nữa cũng không dám so sánh với người bài danh đệ nhất là Tuyết, có điều Tuyết lại rất ít khi có mặt trong Phẩm Hoa lâu!)

Phong các.

Ngọc Tự Hàn đang ngồi bên song cửa, lặng lẽ thưởng trà. Phong Tế Tế tuy cũng được xem là một cô gái dạn dày kinh nghiệm, nhưng khi đối diện với Ngọc Tự Hàn rồi, cô lại cảm thấy tay chân mình trở nên dư thừa.

Hơi trà bồ ng bành quán quện.

Khuôn mặt tuần tú của Ngọc Tự Hàn dịu dàng nho nhã, làn môi mỏng của y khẽ chạm vào tách sứ xanh nhẵn nhụi, ánh mắt xa xăm nghĩ ngợi, hệt

như đang chờ đợi một người nào đó quan trọng nhất đời mình.

Phong Tế Tế gấp gáp siết chặt tay, không biết phải mở lời thế nào. Cô đã từng gặp qua những vị khách nhân đẹp trai hơn y, hào phóng hơn y, oai phong hơn y, thậm chí còn hung hãn hơn y, vậy mà cô chưa bao giờ lại khẩn trương đến như vậy. Nam nhân thôi mà, thứ họ muốn chỉ là mấy chuyện ấy, cứ cho bọn họ là xong tất.

Có điều, vị Ngọc công tử này lại vô cùng khác biệt. Gi ữa trán y bao phủ một luồng hào quang dịu nhẹ, mặc dù đang ngồi trên xe lăn nhưng lại giống như một viên ngọc ấm áp tuyệt mỹ của thế gian; khóe môi y thấp thoáng mỉm cười khiến cô cảm giác y không giận mà vẫn oai phong. Ở bên cạnh y, Phong Tế Tế đột nhiên cảm thấy mình hóa ra như nhớp, ngay cả liếc mắt hay trò chuyện với y cũng đã là một sự xúc phạm lớn lao rồi.

Ngọc Tự Hàn dường như không nhận ra sự lúng túng và yên lặng của cô, chỉ dùng ngón tay ve vờn tách trà, nhìn ra song cửa với vẻ tư lự.

Huyền Hoàng đứng phía sau thông tay im lặng.

Bỗng lúc này, bên ngoài phòng vang lên tiếng bước chạy vội vã, hết như một đốm lửa bay xộc vào, rèm cửa “soạt” một tiếng đã bị vén lên!

Như Ca cả người vận trang phục đỏ tươi, sắc má ửng hồng lấm tấm mồ hôi, tay đang cầm một gói giấy, thở gấp gáp cao hứng gọi:

- Mọii mua được Quân Sơn Ngân Châm rồi!

Phong Tế Tế quay đầu lại nhìn nàng:

- Mọii trở về nhanh thật.

Như Ca cười hì hì:

- Thì mọii vừa đi vừa chạy mà!

Nói rồi, nàng đến bên cạnh Ngọc Tự Hàn mở gói trà ra, hương thơm của ngân châm nhất thời tràn ngập khắp phòng. Nàng luôn miệng bảo:

- Ngài xem, chủ tiệm trà bảo đây chính là Quân Sơn Ngân Châm thượng đẳng, uống tuyệt vô cùng, không biết có thật hay không? Ngọc Tự Hàn dăm dăm nhìn Như Ca, đôi mày khẽ nhíu lại, y lấy từ người ra một chiếc khăn tay rồi cẩn thận lau khô những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán nàng.

Như Ca ngẩn ra, kể đó mỉm cười đón lấy khăn, lau sơ mặt mày rồi lấp liếm:

- Ta chạy hơi gấp thôi mà.

Ngọc Tự Hàn lắc đầu, rót từ ấm hoa ra một tách trà, đưa đến tay nàng.

Như Ca ngửa đầu, ừng ực uống cạn một hơi, sau đó bảo:

-Được rồi mà, đừng quan tâm ta nữa, ngài có muốn nếm thử vị trà mới hay không? Ngọc Tự Hàn mỉm cười lắc đầu, đành thuận theo ý nàng quan sát lá trà. Hạt mầm ngân châm này phần đầu phình to, phần cuống vững chắc, phần thân óng ả, lông bạc phủ đầy, quả nhiên là loại hàng thượng đẳng.

Bên cạnh, Như Ca tò mò hỏi Phong Tế Tế: - Tiếu thư, lúc muội trở về thì bên ngoài cổng lớn bỗng nhiên đầy ắp người, chen nhau nghìn nghịt đến nỗi suýt nữa muội về đây không được đấy. Tiếu thư người có biết bọn họ đang làm gì không?

Phong Tế Tế nhìn Như Ca, trong lòng pha lẫn đủ loại mùi vị cảm xúc. Cô càng ngày càng cảm thấy nha đầu này không phải người bình thường, chỉ nhìn thái độ vừa trêu mến vừa thân mật của Ngọc công tử đối với nàng là biết ngay lai lịch xuất thân của nàng không đơn giản. Ngược tuy đau nhói nhưng cô cũng hiểu rõ rằng có nhiều chuyện không miễn cưỡng được, nếu

quả Ca Nhi có lai lịch lớn thì cô tất nhiên không thể động đến, mà dù nàng ta chỉ là một nha đầu bình thường đi nữa, dựa vào cách đối xử của Ngọc công tử đối với cô vừa rồi, cô cũng không thể lên tiếng mắng chửi nàng được khi mà vết xe đổ của Phượng Hoàng vẫn còn rành rành ra đó.

Phong Tế Tế ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Nhảm tính thời gian thì đã đến lúc Tuyết trở về rồi.

- Tuyết? Như Ca có ấn tượng về cái tên này. Tuyết chính là vị cô nương xếp hạng nhất của Phẩm Hoa lâu, có điều từ trước tới nay nàng chưa từng nhìn thấy cô ta.

- Mỗi lần Tuyết quay lại sẽ khiến cho Lạc Dương chấn động, khách nhân khắp ngũ hồ tứ hải cho dù cách xa đến đâu cũng đều muốn đến chiêm ngưỡng dung nhan vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này.

- Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân sao...

Như Ca trầm trồ thốt:

- Không biết sẽ đẹp đến mức nào nhỉ?

- Mỹ mạo tuyệt trần!

Phong Tế Tế thở dài than:

- Nào ngờ được trên đời còn có người đẹp đến như vậy.

Mỹ mạo tuyệt trần? Như Ca phẫn n kích bảo:

- Cho nên, tuy cả năm trời Tuyết không treo bảng tiếp khách ở Phẩm Hoa lâu nhưng vẫn vững chắc ở ngôi vị đệ nhất ư? Ôi trời, muội nhất định phải đi xem xem vị thiên hạ đệ nhất mỹ nhân này rốt cuộc là đẹp đến mức nào mới được!

Phong Tế Tế cười nói: - Nh ững người bên ngoài kia cũng hết như muội vậy, họ đều muốn trông thấy Tuyết. Tuy nhiên, Tuyết chỉ đến Ph ẩ m Hoa lâu duy nhất một đêm, Ph ẩ m Hoa lâu cũng chỉ có bấy nhiêu không gian, đương nhiên là không thể để ai muốn vào thì vào. Vì thế, những kẻ muốn có mặt đêm đó phải lấy cho bằng được tấm thẻ bài qua cửa Ph ẩ m Hoa lâu trước đã.

- Dùng tiền mua ạ?

- Mỗi thẻ bài vào cửa là mười lượng hoàng kim.

- Oa! - Mà cho dù v ậy, thẻ bài qua cửa của Ph ẩ m Hoa lâu lúc này chính là thứ mà thiên hạ muốn đoạt được nhất, bỏ qua cơ hội này thì chỉ có nước đợi sang năm mà thôi.

Như Ca nghe mà ngơ ngẩn, nàng đứng bên cạnh Ngọc Tự Hàn ng ẩ y ra một lúc lâu.

Ánh trăng v ẩ ng v ẩ c.

Những đ ố a hoa trắng muốt trở đầy tán hạnh, dưới ánh trăng soi sáng dường như được phủ thêm sắc lập lòe.

Một cơn gió nhẹ vi vút nổi lên.

Cánh hoa l ả tả bay khắp nơi, vương lên vạt áo xanh của Ngọc Tự Hàn đương ngồi trên xe lăn, vương lên mi mắt của Như Ca đang say sưa đứng l ẩ ng. Như Ca chớp p chớp mắt, cánh hoa lại kh ẽ khàng rơi xuống:

- Ngày hôm qua, ngoài Ph ẩ m Hoa lâu lại xảy ra ẩ u đ ả, một cao thủ phái Côn Lôn và một cao thủ Thiết Kiếm Môn vì tranh đoạt tấm thẻ bài còn sót lại cuối cùng mà đấu nhau rất ác liệt.

Nàng mỉm cười hỏi Ngọc Tự Hàn:

- Có biết ai thắng hay không?

Ngọc Tự Hàn lắc đầu. - Là một gã thiếu niên của Phích Lịch môn. Người của phái Côn Lôn và Thiết Kiếm môn giành nhau đến lưỡng bại câu thương, thế là để cho kẻ khác ngư ông đắc lợi đoạt mất.

Như Ca lại cười: - Ta còn nghe nói, đây sẽ là lần xuất hiện cuối cùng của Tuyết. Phẩm Hoa lâu vừa thông cáo với thiên hạ rằng, vào năm ngày sau, Tuyết sẽ chọn ra trong đám khách nhân một vị làm chủ nhân duy nhất của nàng suốt kiếp này, về sau nàng không bao giờ tiếp khách nữa. Ài, Tuyết rốt cuộc sẽ chọn người như thế nào làm chủ nhân đây chứ? Ta thật tò mò chết đi được!

Nàng đột nhiên ngăm nhìn Ngọc Tự Hàn từ trên xuống dưới một cách thích thú rồi bảo:

- Hây, Ngọc công tử của chúng ta thanh nhã tuấn tú như vậy, lại là rồng chốn nhân gian, không biết có được Tuyết cô nương để mắt tới không nhỉ?

Chốc lát sau Huyền Hoàng đã mang Phong Tế Tế ra ngoài, vì vậy nàng và Ngọc Tự Hàn tự nhiên cũng nói chuyện thoải mái hơn rất nhiều.

Ngọc Tự Hàn không mỉm cười.

Y dăm dăm nhìn vẻ mặt tươi tắn của Như Ca, đưa tay sửa lại vài lọn tóc lò xo vương nhẹ nơi thái dương của nàng, sau đó...

Y cất tiếng hỏi:

- Bao giờ mới trở về đây?

Giọng của y mang vẻ trầm thấp, thoáng chút âm mũi, tuy khác lạ nhưng vẫn rõ ràng dễ nghe. Nếu có người nào đó đi ngang qua, nghe được

Ngọc Tụ Hàn của Liệt Hỏa sơn trang lên tiếng nói chuyện, ắt sẽ phải hoảng vía đến nỗi đánh rớt quai hàm ra mặt đất. Ngọc Tụ Hàn từ nhỏ vừa câm vừa điếc lại vừa tàn tật, đây là điều mà ai cũng biết, thế nhưng sao y lại đột nhiên trao đổi được?

Những đóa hoa hạnh trắng muốt nơi đầu cành lả tả rơi trên vạt áo dài màu xanh của Ngọc Tụ Hàn.

Như Ca dùng ngón tay nhặt lấy một đóa.

Ngón tay của nàng trắng nõn nhưng không nhăn mịn, đốt tay có phần mảnh khảnh và rắn chắc.

Nàng khổ não xoay nhẹ đóa hoa trong tay, oán trách bảo:

- Huynh biết rõ người ta không muốn trở về mà.
- Mọi người ai cũng lo lắng cho muội.

Từ khi nàng đi rồi, Liệt Hỏa sơn trang dường như mất đi cả sức sống, ngay cả chim cũng không buồn hót vang nữa.

Như Ca ngẩng mặt lên hỏi:

- Còn người ấy thì sao? Hẳn có lo cho ta không? Có nhớ đến ta không? Nàng nhớ mãi vị thiếu niên hôm nào đứng bên ao sen, ánh dương soi sáng lên viên bảo thạch xanh thẫm bên tai phải, đáy mắt u ám của y chớp động, so với viên bảo thạch lại càng tỏa ra hào quang khiến lòng người xao động hơn. Liệu rằng trong mấy ngày nàng bỏ đi ấy, y có từng nhớ đến nàng chăng?

Ngọc Tụ Hàn ve vuốt mái đầu của nàng, không trả lời.

Cõi lòng Như Ca hóa lạnh, nàng cố ép một nụ cười tươi bảo:

- Ta lại hỏi ngọc nghếch làm khó sư huynh rồi.

- Ca Nhi... - Có thể trông thấy Ngọc sư huynh ở đây thật là tốt, hết như có cảm giác ở nhà vậy, lại được nghe giọng nói của sư huynh nữa, giọng nói của Ngọc sư huynh chính là bảo bối mà chỉ mình ta mới có được!

Nàng nói một hơi thật nhanh, như để ngăn không cho bản thân mình có cơ hội xúc động.

Nàng bất chợt nhớ ra một việc:

-Sư huynh, chuyện ta đang ở nơi này huynh không nói cho ai khác biết chứ?

Ngọc Tụ Hàn lắc đầu.

Như Ca cao hứng bật cười:

- Ta biết Ngọc sư huynh hiểu và thương ta nhất mà, nếu biết ta ở chốn này chơi đùa vui vẻ như vậy huynh sẽ không nỡ nói cho người khác đâu! Ngón tay Ngọc Tụ Hàn khẽ lướt qua nét cười trong sáng trên mặt nàng, đã lâu lắm rồi y không thấy nàng cười tươi như thế. Lúc còn ở Liệt Hỏa sơn trang, nàng càng ngày càng trở nên u sầu, nếu như tại Phẩm Hoa lâu có thể quên đi hết những chuyện phiền não trước kia, vậy thì ở lại đây cũng tốt.

Y sẽ cùng ở với nàng.

Đêm dần trở lạnh.

Như Ca tháo mở gói bao quần áo bên cạnh, lôi ra một tấm chăn mỏng thêu hoa màu xanh, gấp lại vài lần rồi phủ lên đùi Ngọc Tụ Hàn.

Ngọc Tụ Hàn bảo:

- Không cần đâu!

- Sao lại không cần chứ!

Như Ca trừng mắt với y: - Ph ải, một đại nam nhân đắp chặn thì trông không hay lắm, nhưng nơi đây không có người ngoài, chẳng phải sợ mất thể diện. Huynh xem, ta còn cố ý chọn cả màu xanh cho chặn, không để ý sẽ không phát hiện ra đâu.

Y mỉm cười, ánh mắt ôn hòa như ánh trăng:

- Thôi được rồi

Như Ca lúc này mới hài lòng, gật đầu nói: - Huynh từ nhỏ thân thể đã không tốt, phải cẩn thận một chút mới được. Nhất là chân huynh đó, gân mạch bị đứt đoạn, máu huyết không lưu thông, càng phải để ý hơn...

Nụ cười của y thật ấm áp, tấm chăn kia hết như đang ấp vào tim của y vậy:

-Ủm!

Như Ca xoa tóc y, cười bảo:

- Hay lắm, vậy mới là sư huynh tốt của Ca Nhi đó.

Kể đó, nàng ngẫm nghĩ trong chốc lát, đoạn ngồi thụp xuống, nép lên đầu gối Ngọc Tự Hàn, thủ thủ với y: - Sư huynh, người an tâm, ta không phải vì trốn tránh nên mới đến Phẩm Hoa lâu này, cũng không vì trốn tránh mà sẽ ở mãi nơi đây chờ đợi, ta rồi sẽ trở về mà. Có điều, ta lại cảm thấy rất hứng thú với vị Tuyết cô nương sắp đến kia, hãy để ta một lần được nhìn thấy cô ấy có được hay không?

oOo

Phẩm Hoa lâu hoa lệ và trang nhã trong màn đêm.

Nghìn ánh đèn lồng cùng nhau thấp sáng.

Vạn điểm pháo hoa nhất loạt bùng cháy lên.

Ánh đèn lửa rực rỡ khiến cho cả một khoảng trời phía đông Lạc Dương thành hừng sáng. Bên ngoài Ph ẩm Hoa lâu được trang trí bằng những cỗ xe ngựa sang trọng, những chiếc kiệu hoa tinh xảo, đặt len kín nhau đến một con kiến cũng chui không lọt.

Gã sai nha ở cửa vội vã kiểm tra những tấm thẻ bài trong tay khách nhân. Tối nay, chỉ những người nào có thẻ bài mới được tiến vào bên trong, còn những kẻ không có thẻ bài thì vẫn đang cấp bách lượn lờ thành từng đoàn ở bên ngoài. Hiện tại, cho dù giá tiền thẻ có cao đến đâu cũng không ai bằng lòng nhượng lại cả.

Bên trong Ph ẩm Hoa lâu.

Ba mươi sáu bộ bàn lúc trước đã bị ngồi đặc kín, mười hai bộ bàn mới được thêm vào cũng không còn chỗ trống. Chi ếc bàn mà Ngọc Tự Hàn chọn trước nằm ở một vị trí cực tốt, vừa yên tĩnh vừa có thể trông rõ toàn bộ đài ngọc ở giữa đại sảnh. (Vốn tòa đài này được làm bằng trúc xanh, nhưng Ph ẩm Hoa lâu vì sự xuất hiện của Tuyết mà cố ý sửa lại thành đài ngọc)

Như Ca nhìn khắp mọi nơi. K ề bên bọn họ chính là bàn của huynh muội Đào Vô Hạ. Đào Vô Hạ đêm nay tràn ngập sức sống, tóc vẫn mào vàng, trường bào kim tơ cúc bạc kết hoa, lấp lánh xinh đẹp, phong lưu phóng khoáng. Hương Nhi ở bên cạnh trông hệt như một chú nai tơ diễm đạm đáng yêu, e sợ rụt vào lòng y. Nhận thấy có người đang nhìn mình, Hương Nhi hốt hoảng giương mắt nhìn lên, bắt gặp Ca Nhi, cô liền nở một nụ cười thẹn thùng. Đào Liệt Hương đã bắt đầu uống rượu, đôi bờ má cô đỏ ửng, hai mắt sáng quắc lạ thường, chốc chốc lại liếc mắt nhìn lên đài ngọc, vẻ như cõi lòng đang tràn đầy tâm sự.

Như Ca nh ìn một lượt qua nội sảnh lần nữa, lòng thầm cảm thấy có điều gì đó không ổn. Lúc này trong Phẩm Hoa lầu, số khách nữ dường như nhiều hơn mức bình thường, các nàng hoặc trang nghiêm cao quý, hoặc kiêu diễm động lòng người, điểm chung là ai nấy đều mang theo một thứ ánh mắt kỳ quái hết như Đao Liệt Hương vậy.

Như Ca đang cảm thấy khó hiểu, bất chợt nàng mở to hai mắt vì trông thấy một kẻ đáng ra không nên xuất hiện...

Hữu Cầm Hoảng! Hữu Cầm Hoảng từ trong nội đường đi ra, trong lòng ôm theo một thanh cổ cầm bằng hồng ngọc có hình dáng đuôi chim phượng. Y từ tốn bước lên đài ngọc, dùng một mảnh khăn vuông sạch sẽ cẩn thận điều chỉnh lại thanh điệu, đến khi chỉnh xong thì cung kính đứng sang một bên, vẻ như đang chờ đợi người chủ nhân của cây đàn ấy vậy.

Như Ca lẩm bẩm nói:

- Hữu Cầm tiên sinh đến đây làm gì? Không phải chỉ có mặt vào ngày mồng một và mười lăm hay sao!

Phong Tế Tế nhìn dáng vẻ ngạc nhiên của nàng, bật cười bảo:

-Làm đệ tử thì phải giúp đỡ sư phụ khi có chuyện, Hữu Cầm Hoảng xuất hiện cũng là lẽ đương nhiên thôi.

- Đệ tử? Như Ca kinh ngạc đến không khép miệng lại được:

- Ý của người là Tuyết cô nương chính là sư phụ của Hữu Cầm tiên sinh? Hữu Cầm tiên sinh chính là đệ tử của Tuyết cô nương? Trời ạ, vậy Tuyết cô nương ấy chẳng phải cũng là Cầm Thánh ư?

L ời to rồi! Vừa có thể trông thấy phong tư của thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, vừa có thể nghe được khúc nhạc của Cầm Thánh, quả là xứng đáng mà! Chẳng trách nhiều người đánh nhau đến vỡ đầu như thế cũng chỉ muốn

chen vào Phấn Hoa lâu cho bằng được. Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân... Cầm Thánh... làm sao mà hai con người tuyệt diệu ấy có thể hòa vào làm một nôi, máu huyết trong người nàng hưng phấn đến mức sôi trào cả lên.

Bấy giờ lại đến phiên Phong Tế Tế giật mình:

- Ca Nhi, sao muội lại gọi Tuyết là cô nương?

- Tuyết... cô nương...

Như Ca bối rối:

- Sao ạ, có gì không phải chứ?

Phong Tế Tế cười chảy cả nước mắt bảo:

-Nha đầu ngọc, Tuyết có phải là cô nương đâu, y là một nam nhân chính hiệu đấy!

Nam nhân?

Như Ca cổ họng phát nghẹn, nhất thời bật ho khan sặc sụa!

Ngọc Tự Hàn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng phồng lên đỏ hồng, vội vàng vỗ nhẹ sau lưng giúp cho nàng dễ chịu lại.

Như Ca ho một lúc mới gượng được, lập tức kinh ngạc hỏi ngay:

- Tuyết, thật sự là nam nhân sao?

-Đúng vậy! Phong Tế Tế trông thấy khuôn mặt Ngọc Tự Hàn tràn đầy vẻ ân cần với Như Ca thì trong lòng không khỏi chua xót nhưng vẫn mỉm cười đáp lại câu hỏi của nàng.

- Thế tại sao y lại là người đẹp nhất thiên hạ?

-Ấy, nam nhân thì không phải là người hay sao?

Như Ca rung động đến không thốt nổi một lời.

Đêm xuân tháng tư.

Tuyết bay đầy trời. Trên đài ngọc c, những đóa hoa tuyết long lanh trong suốt bay lượn, xoay tít, mỉm cười đáp trên vạt áo của một vị bạch y nam tử đang khảy đàn, vẩy vờn giữa ống tay áo của y như những gương mặt hạnh phúc nhất.

Hoa tuyết lớn vờn bên cạnh vị bạch y nam tử hệt như có linh tính, quyến luyến chẳng chịu xa rời, cứ lấp lánh phe phẩy trên đầu mày và khoe môi của y.

Giữa màn tuyết lượn lơ tràn ngập ấy.

Bạch y nam tử thấp thoáng trông như một luồng sáng chói chang nhất trong cõi đất trời.

Luồng sáng ấy chói chang đến tuyết mỹ.

Tuyết.

Tiếng đàn.

Thoắt trong trẻo rõ ràng, say sưa sâu lắng, réo rắt như suối chảy.

Thoắt cổ kính hùng hồn, cao vời thanh bạch, uyển chuyển xa xăm, trầm lặng tựa thông reo. Ti ếng đàn dường chứa một lời ai oán, một vẻ ngạc nhiên, một niềm phẫn hận nặng lòng đau đớn nhất thế gian, một nỗi vui mừng yêu thương tha thiết nhất hồng trần.

Đấy là một vị nam tử đẹp như hoa.

Tên của y là Tuyết.

Như Ca nín thở lặng nhìn y, vô tình đã bị y mê hoặc.

Trong luồng sáng rực rỡ chói chang, Tuyết lấp lánh xuất trần.

Giữa trán y thấp thoáng một vẻ đẹp kỳ lạ đến yêu mị, vẻ đẹp này quá thực làm người khác phải nhói buốt tim gan.

Trong một thoáng ngẩn ngơ, Như ca bỗng có cảm giác mình đã từng gặp qua y.

Tuy nhiên việc này quyết không có khả năng, nếu như nàng thật sự gặp qua Tuyết rồi thì vì sao nàng lại lãng quên y được chứ.

Chính vào lúc nàng đang mông lung suy nghĩ.

Tuyết, từ phía phượng cầm hồng ngọc, hướng về phía nàng khẽ nở một nụ cười. Một nét thanh nhã cứ quẩn quanh giữa gương mặt y, làm cho người ta nhìn chẳng xong, trông chẳng thấu, xem chẳng tỏ, khiến họ nhìn không được phải quan sát lại một lần nữa, rồi lại một lần nữa...

Như Ca không dám chắc Tuyết có phải vừa nhìn nàng hay không, bởi nàng phát hiện ra trong lúc y cười, cả Phẩm Hoa hầu phần lớn đều ngây dại cả.

Khúc nhạc đã tấu xong.

Trong sự mong mỏi của mọi người, tiết mục quan trọng nhất của tối đêm nay cuối cùng cũng bắt đầu!

Đó chính là...

Tuyết sẽ chọn ra trong số những người ở đây một vị làm chủ nhân suốt đời của mình!

Sẽ là ai đây? Sẽ lựa chọn thế nào đây? Như Ca bắt đầu len lén phỏng đoán. Ừ m, có khi nào họ sẽ nói toạc ra bằng cách xem ai ra giá cao nhất không nhỉ? Phương pháp này tuy dứt khoát trực tiếp, nhưng lại có chút dung tục, chỉ sợ sẽ làm vấy bẩn thân phận của Tuyết.

Đúng lúc nàng đang nghĩ thế , một gã trung niên cả người phục sức đẹp đẽ, dáng vẻ con buôn, vung cả mười mấy miếng vàng cực lớn trên đôi tay hét to:

- Tuyết, chỉ cần người bằng lòng theo ta, ta nguyện ý trả một vạn lượng hoàng kim!

Như Ca choáng váng, thật sự có kẻ trực tiếp như thế ư!

Một kẻ ở đâu đó lại hét:

- Ta nguyện trả mười vạn lượng!

-Hai mươi vạn lượng!

-Năm mươi vạn lượng!

“ ... ”

- Một trăm vạn lượng!

Một thanh âm trong trẻo ngang bướng từ trong đám người ấy phát ra, lời hét giá làm ai nấy lú cả lưỡi.

Mọi người theo tiếng nhìn lại, chỉ thấy kẻ ấy chính là Thiên Hạ Vô Dao thành Dao Liệt Hương!

Dao Liệt Hương mày kiếm môi đào, ánh mắt thâm trầm ngời sáng, chăm chú nhìn về phía Tuyết đương thản nhiên mỉm cười, cô lặp lại thêm lần nữa:

- Ta nguyện trả một trăm vạn lượng hoàng kim, chỉ cần người vĩnh viễn ở bên cạnh ta.

Tuyết nghe vậy thì bật cười như hoa reo trong gió.

Y giơ một ngón tay trắng ngọc ra, ưu nhã đong đưa bảo:

-Không đủ!

Thân thể Đao Liệt Hương cứng đờ, mày kiếm nhíu chặt, nghiến răng bảo:

-Người muốn bao nhiêu, ta đều có thể cho cả!

Mọi người cùng ò lên, quả là một vị nữ tử lớn mật.

Lúc này, một gã thiếu niên áo vải bật cười thành tiếng:

- Hạng nữ tử như cô có biết xấu hổ hay không, dám xuất đầu lộ diện mua cả nam nhân, chẳng trách những người khác chướng mắt với cô!

Đao Liệt Hương không giận, ngược lại còn mỉm cười:

-Ồ, nam nhân khi hứng chí thì có thể vung tiền mua nữ nhân, vậy nữ nhân thì lại không được phép dùng tiền mua lại nam nhân à?

Như Ca ngậm ủng hộ cô, nói hay lắm!

Gã thiếu niên áo vải kia ngậy người, cười mắng rằng:

-Con đàn bà đánh đá này giỏi thật, thiếu gia ta há phải đôi co với người, sau này tự khắc sẽ có kẻ đến dạy dỗ người! Đao Liệt Hương cười i gẩn:

- Tiểu tử từ nơi xó xỉnh nào đến không biết chết sống, dám nói chuyện với ta như vậy! Bà cô đây chính là Thiên Hạ Vô Dao - Đao Liệt Hương,

hôm nay ta đứng tại đây, để xem kẻ nào dám đến dạy dỗ ta!

- Thiên Hạ Vô Dao thì sao chứ? Thối quá, thối quá, quả là thối không người được!

Gã thiếu niên áo vải vừa cười khục khịt vừa che mũi lại:

- Hóa ra là vì có một Dao Liệt Xú như người!

(chú: Hương là thơm, còn Xú là thối, ở đây gã chơi chữ nhằm nói kháy Dao Liệt Hương!)

Dao Liệt Hương nổi giận vỗ bàn, thu Hồng Hương đao vào tay, chực xông đến lấy thủ cấp của gã thiếu niên áo vải kia!

Thiếu niên áo vải nhẹ nhàng nhảy lên, phóng đến bên cạnh Tuyệt trong bộ áo trắng như sương, cúi đầu trước mặt y, cười đến là ngây thơ:

- Ấy dà dà, người thật hấp dẫn làm sao, thiếu gia ta thích người rồi đấy, người theo ta có được không?

Dao Liệt Hương một đao thất bại, lòng không cam tâm, lại muốn bổ thêm đao nữa, lại bị Dao Vô Hạ ngăn cản, cô nghe huynh trưởng bảo:

- Chờ đã, hình như có gì đó khác lạ.

Tuyệt mỉm cười, quan sát gã thiếu niên áo vải.

Gã ước chừng mười tám tuổi, đôi mắt to ngời sáng, bờ môi đầy đặn hơi cong, hệt như quýt trở mùa hạ đưa một mùi hương nhẹ phơn phớt qua mặt y.

Ngón tay của y khẽ vuốt lên bờ môi mê người của gã, hé nở một nụ cười xinh đẹp hỏi:

- Chàng thiếu niên, người là ai? Gã thiếu niên vừa bị y chạm đến, hồn vía đã bay mất ba phần:

- Ta... khục, bổn thiếu gia chính là thiếu chủ Lôi Kinh Hồng của Giang Nam Phích Lịch môn.

Nói rồi, gã cầm lấy tay Tuyết, cười bảo:

- Chỉ cần người theo ta, ta sẽ đem cả Phích Lịch môn tặng cho người!

Giang Nam Phích Lịch môn. Môn phái mới nổi dậy trong võ lâm, mấy năm gần đây phát triển cực nhanh, tại khu vực Giang Nam hầu như đã là bá chủ. Phích Lịch môn giỏi sử dụng các loại hỏa khí, uy lực kinh người, sát thương mạnh mẽ, các môn phái khác đương nhiên không muốn trở thành địch nhân của họ.

Chưởng môn của Phích Lịch môn là Lôi Hận Thiên thâm hiểm cuồng vọng, hỉ nộ vô thường, trong chốn giang hồ đã kết oán không ít oan gia. Xem ra, tính tình của Lôi Kinh Hồng con trai lão cũng không khá khẩm hơn.

Tuyết khẽ nắm lại bàn tay Lôi Kinh Hồng, thở dài bảo:

-Lôi lang, người thật tốt...

Lôi Kinh Hồng chỉ cảm thấy lòng bàn tay của y trắng mịn, mềm nhuyễn như không xương liền chợt hóa ra si ngốc.

- Tiếc rằng...

Tuyết lại trút ra một hơi thở dài.

Lôi Kinh Hồng ngây dại hỏi tiếp:

- Tiếc rằng...?

Tuyết cười nhẹ, u buồn như một đóa hoa trắng tuyết mỹ giữa trời khuya: - ... Ta đã có người trong lòng. Ta yêu nàng yêu hết mực, chỉ không biết nàng có ghét bỏ ta hay không...

Nói rồi lại như muốn rơi lệ.

Lôi Kinh Hồng bị nỗi đau thương của y xé nát cả lòng, tức thì vỗ ngực bảo:

- Ai dám ghét bỏ người, ta cho kẻ đó nổ nát như!

- Còn nữa...

Tuyết xa xôi nhìn gã, trong mắt dường như còn có những hạt lệ châu trong vắt, lấp lánh phát sáng:

- Ta sợ người khác không cho ta và nàng ở bên nhau...

- Ai dám quấy rầy các người, ta cho kẻ đó tan xác pháo!

Tuyết ngừng khóc bật cười, hết như ngàn vạn đóa hoa trong chớp mắt nở rộ.

Ngón trở thanh mảnh của y chỉ về xa xa...

- Ta muốn nàng làm chủ nhân của ta.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 4

Hệt như một luồng ma pháp mê ảo sáng rực giữa đêm khuya.

Ngón tay xinh đẹp của Tuyết làm bùng sáng lên một tiểu nha đầu vận đồ đỏ trong đại sảnh đường.

Trong thoáng chốc.

Đầu óc Như Ca như có mười tám ngọn đèn lồng đỏ cực lớn xoay tròn xoay tròn!

Bao nhiêu ánh sáng, bao nhiêu tầm mắt, bao nhiêu hơi thở có mặt lúc này đều đổ dồn về nơi nàng đang đứng!

Đầu của nàng ngất ngư vánh vất.

Tai của nàng lùm lùm vang động.

Thì ra, cảm giác chim sẻ hóa phượng hoàng là như thế này sao?

Có chút lâng lâng, có chút lạ lẫm, có chút kiêu ngạo, có chút buồn cười, có chút vội vã, có chút hài hước, còn có chút quái lạ.

Đôi mắt to trong vắt như nước của Như Ca đột nhiên vụt sáng nhấp nháy. Nàng không để ý tới những ánh mắt ghen ghét, oán hận hay pha vẻ kinh ngạc kia nữa. Nàng chỉ chăm chăm nhìn thẳng vào vị nam tử tuyệt mỹ

đang nở nụ cười tươi như hoa ấy, từ từ giơ cánh tay lên, chỉ vào ngực mình, hỏi một câu...

- Là ta ư?

oOo

Gió đêm mang hương thơm ùa đến. Không phải hương hoa hạnh, cũng không phải hương hoa đào, chỉ là một mùi vị thuần khiết thanh bạch, mát lạnh trong trẻo, hệt như từ người của Tuyết thắm xuất ra vậy.

Tuyết ết cười khanh khách nhìn vẻ mặt kỳ quái của Như Ca, da thịt trong suốt của y được bóng trắng phủ nhuộm lung linh ngời sáng, lại có vẻ loang loãng như thể chỉ cần phà hơi vào cũng sẽ hòa tan đi mất.

Như Ca nhìn vị nam tử dáng điệu như hoa ấy, hít sâu một hơi hỏi:

- Người đã từng gặp ta trước đây à?

- Chưa hề!

- Vậy ta rất đẹp hay sao?

Tuyết khẽ sờ lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nàng, dường như đang cân nhắc câu từ, sau cùng vẫn phải lắc đầu nuối tiếc bảo:

- Nàng vẫn còn nhỏ lắm!

Như Ca nhăn nhăn mũi. Sự tự tin gặp phải đả kích lớn, nhưng thôi kệ, trước tiên không nên tính toán vội.

- Ta ở trong đại sảnh này có cử chỉ gì không giống với mọi người mà hấp dẫn được người?

- Không có!

-Người vừa thấy ta thì đã say mê, vô duyên vô cớ yêu ta như thế sao?

- Không phải!

- Vậy thì...

Như Ca hít sâu một hơi, lớn tiếng nói:

-Người tại sao lại muốn bõn cợt ta trước mặt mọi người!

Trong gió đêm.

Những đóa hoa trắng muốt trở đầy tán hạnh. Tuy ết nhìn dáng vẻ tức tối của Như Ca, khúc khích cười khẽ, thân thể thanh mảnh hết như một cành liễu đu đưa trong gió xuân, nét cười buồn thương tựa đóa hạnh hoa âm đạm.

Y đưa tay lúc lắc cánh mũi nhỏ xinh của Như Ca, gắt rằng:

-Đúng là nha đầu ngốc!

- Ta ngốc hồi nào!

Như Ca đổ quạu.

-Người ta tự nhiên là yêu nàng nên mới chọn nàng làm chủ nhân.

Tuyết phát ra một ánh nhìn rạo rức, sóng mắt như nước thu dâng đầy.

Như Ca nhin không được phải nhúu mày:

-Nhưng vừa rồi người chẳng nói...

- Không phải vô duyên vô cớ! Mà là vô cùng... vô cùng... vô cùng yêu nàng.

Tuyết kéo lấy tay nàng áp lên ngực mình, dịu dàng nói: - Nàng nghe đi, trái tim của ta là đang đập vì nàng đấy, mỗi một nhịp đập như thế đều muốn tỏ với nàng rằng - Ta yêu nàng!

Như Ca cả người run bắn, cố sức rụt tay lại:

-Người nghĩ ta thật sự là kẻ ngốc hay sao?

- Nàng không ngốc, là ta ngốc.

“...?”

Tuyết si tình nhìn nàng:

- Ai bảo ta vừa thấy nàng thì đã không thể dẫn lòng mà yêu nàng chứ.

A!

Không thể chịu được nữa rồi, nếu cứ tiếp tục cùng y dây dưa qua lại thế này nàng sẽ phát điên lên mất!

Như Ca tức tối nhìn y hỏi:

-Nói đi, người rốt cuộc muốn gì?

Tuyết cười nhạt đáp:

- Vậy nàng có gì?

- Ta...

Như Ca ghen hống:

- Ta chẳng có gì cả.

- Thế thì xem, ta sao lại có mưu đồ gì với nàng được chứ?

Tuyết nhìn nàng vẻ oan uổng, ánh lệ từ đôi tròng mắt như nước thu lấp lánh phát sáng.

Như Ca bất đắc dĩ thở dài bảo:

-Được, để ta trực tiếp nói cho người biết...

Tuyết chăm chú lắng nghe.

- Ta không muốn làm chủ nhân của người, càng không muốn dẫn người theo bên mình.

Nàng trừng trừng nhìn y.

Nước mắt bi thương...

Hòa cùng ánh hào quang bảy sắc, lặng lẽ lăn xuống đôi gò má tuyết mỹ.

Tuyết nước mắt đầm đìa, đau xót hỏi:

- Vì sao?

Như Ca có cảm giác mình chẳng khác một tội nhân:

- Bởi vì... bởi vì ta chẳng còn ở Phẩm Hoa lâu lâu nữa... Ta phải về nhà rồi...

- Ta có thể đi với nàng!

-y da, người ta là con gái, dẫn theo nam nhân về nhà làm sao tiện chứ, cha sẽ mắng ta mất!

Tuyết thoáng bực mình:

- Thật à?

- Thật... thật đó!

- Vậy thì dễ thôi, ta giả trang thành con gái là xong.

Tuyết cười thật quyến rũ:

- Cha nàng ắt sẽ nhìn không ra ta là nam nhân đâu.

Giờ phút này, Như Ca chợt có một nỗi hoài nghi mãnh liệt về thân phận của y, nàng ngập ngừng hỏi:

-Người... rất cuộc là nam hay nữ? Tuyết như cười như không, đáp:

- Dù sao ta cũng là người của nàng rồi, đêm nay ta sẽ đến phòng nàng để nàng xem cho rõ ràng có được không?

Như Ca rối rít xua tay:

-Thôi đi, thôi đi!

Dưới ánh trăng lồng lộng.

Trong bóng hoa ngập đầy. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Như Ca nhăn tít lại, chán nản nhìn vị nam tử tuyệt sắc toàn thân tán phát ra luồng ánh sáng chói mắt, trên mặt chứa một vẻ đẹp đến nao lòng, bờ môi thấp thoáng nét dịu dàng như có như không. Trong lúc mơ hồ, nàng cảm giác y không phải Tuyết mà là một con phượng hoàng đang múa lên những điệu vũ hạnh phúc xen lẫn bi thương trên chín tầng trời.

Tuyết khẽ tựa vào thân cây, những đóa hoa hạnh trên đỉnh đầu y như râm râm kể lể.

Y mỉm cười:

- Hãy cho ta ở cùng, ta có thể giúp nàng.

- Ta không cần...

-Nàng đến Phẫm Hoa lâu này vì lẽ gì chứ?

Y áp sát nàng, giọng nói nhẹ như ru:

- Phong Tể Tể không cách nào dạy cho nàng được, thiên hạ này ngoài trừ ta ra, chẳng ai có thể hướng dẫn cho nàng...

Thân thể Như Ca cứng đờ.

Tuyết khe khẽ hôn lên bờ má phải xinh xắn của nàng, cười nhẹ tiếp lời:

- ... cách thức nắm giữ trái tim của nam nhân.

Như Ca cật lực lau quệt đi nụ hôn mát rượi mà y vừa lưu lại, chống chế bảo:

- Ta không có...

Tuyết giả lơ không nghe thấy, vẻ như đang miên man nhớ lại: - Một vị thiếu niên, vị thiếu niên mà nàng say đắm, thân hình y rắn chắc, tính cách trầm mặc kiên nhẫn, mái tóc dài xanh đen uốn lượn, đôi tròng mắt đen thăm thẳm lóe hiện sắc xanh, còn có một viên bảo thạch màu lam khảm bên tai phải mà khi sinh ra y đã mang...

-Người... - Bên ao sen tràn ngập sắc lá xanh, vị thiếu niên giữa ngực giắt mười bốn đóa sen hồng rộ nở, trên mặt có chút ngưng đọng, giọng nói có chút khẩn trương, y nói với người con gái mình yêu rằng...

-Người thật ra là ai?

Như Ca kinh ngạc, máu cả người “bùng” một tiếng đã xông lên đỉnh đầu!

Tuyết cười khẽ:

- Ta có thể giúp nàng, ta biết phải làm sao để níu giữ một trái tim đang dần trôi xa.

Y mỉm cười kiêu hãnh, áo trắng rực rỡ như tuyết, ánh trăng chiếu lên người y sáng lấp lánh khiến người ta phải nín thở: - Trên đời này, bất kể nam nhân hay nữ nhân đều vì ta mà say sưa, vì ta mà mê muội. Chỉ cần để ta giúp nàng, vị thiếu niên ấy tuyết sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của nàng đâu!

oOo

Đêm khuya lạnh lẽo. Như Ca rón rén trở về căn phòng nhỏ của mình. Dọc đường đi, đầu óc nàng rối tung rối mù đến nỗi biết bao âm thanh trầm thấp, tiếng cười duyên dáng, giọng điệu rên rỉ từ mỗi căn phòng trong Phẩm Hoa lâu truyền ra đều không thể lọt vào tai nàng.

Cửa mở ra.

Nàng tức thì phát hiện bên trong phòng có người.

Là bóng lưng của một người áo xanh.

Y ngồi trong chiếc xe lăn bằng gỗ gần cửa sổ.

Bóng hình tuấn tú dưới ánh trăng mờ ảo nghiêng nghiêng soi chiếu làm toát lên một vầng hào quang óng ánh như ngọc.

Như Ca giật mình hỏi:

- Ngọc sư huynh, huynh đang đợi ta sao? L ời vừa ra khỏi miệng, nàng chợt phát giác y đang ngồi đầu lưng lại với mình thì làm sao nghe thấy được, liền đi đến phía trước người y, ngồi thụp xuống, hướng mặt về phía y, chậm rãi nói:

-Huynh đang đợi ta sao?

Ngọc Tự Hàn nhìn Như Ca, tựa như đã lâu lắm y chưa được trông thấy, ánh mắt cứ lặng im lưu luyến trên gương mặt của nàng.

Như Ca mỉm cười với y:

- Huynh có chuyện muốn hỏi ta có phải không? Nhưng trước khi huynh hỏi ta, ta muốn trách huynh vài câu mới được. Ngọc Tự Hàn tập trung “lắng nghe”.

- Huynh không nên ngồi dựa lưng về phía cửa, lỡ như có người xấu len vào thì biết làm sao? Phải, ta biết công phu của sư huynh rất cao, chẳng mấy ai mạnh bằng, thế nhưng cẩn thận một chút thì vẫn tốt hơn đúng không?

Như Ca vuốt ve mái đầu của y, nhẹ giọng nói. Chẳng hiểu vì sao, từ lúc nhỏ khi trông thấy Ngọc sư huynh rồi, nàng bỗng có một cảm giác muốn bảo vệ mãnh liệt. Mặc dù, dựa vào thân thủ và địa vị của y hôm nay đã không còn cần đến nàng che chở, nhưng dù có tự giác hay không nàng vẫn muốn lo lắng cho y chu toàn.

Y gật đầu, để nàng biết rằng y đã thấu tỏ lời nói của nàng vào lòng.

Như Ca hài lòng cười bảo:

-Được rồi, bây giờ đến phiên huynh hỏi ta đó.

Ngọc Tự Hàn nhìn nàng, ánh mắt rõ ràng như núi:

- Tuyệt.

Một chữ này mang theo chút âm mũi, trầm thấp nhưng dễ nghe.

Như Ca nhìn lại y, xấu hổ cười: - Hi hi, thật hổ thẹn quá, không ngờ ta lại bị một vị tuyệt sắc nam nhân “mê hoặc”, không hiểu sao ở trước mặt hẳn ta lại tỏ ra ngốc nghếch như vậy nữa.

Thật sự là ngốc nghếch, biết rõ mọi nụ cười hay nước mắt đều là trò đùa cợt của y, vậy mà mỗi một cử chỉ kia đều khiến nàng không thể chống đỡ được. Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, quả nhiên danh bất hư truyền.

Nàng cười ngượng:

- Tuyệt có vấn đề đúng không? Ta cảm thấy hẳn có vẻ kỳ lạ... chỉ là...

..... Tuyệt cười khẽ:

- Ta có thể giúp nàng, ta biết phải làm sao để níu giữ một trái tim đang dần trôi xa.

.....

Như Ca ngẩng mặt lên, hai tròng mắt sáng rực kinh người:

-Ta đã đồng ý với hẳn, ta muốn dẫn hẳn trở về Liệt Hỏa sơn trang. Cho dù có gặp phiền phức gì đi nữa, ta cũng muốn đánh cược một lần!

Ngọc Tự Hàn im lặng.

Thật lâu sau, y mới nhẹ nhẹ vỗ vỗ lên đầu nàng, hết như muốn bảo với nàng rằng...

Đừng lo lắng, y nhất định sẽ bảo vệ nàng.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 5

Sáng sớm tinh mơ.

Ánh dương quang đầu tiên soi rọi lên tấm biển lớn lộng lẫy phía trước Liệt Hỏa sơn trang.

Cổng vào của sơn trang đã gần ngay trước mắt. Như Ca chỉ nh trang lại y phục trên người, vượt đi những hạt sương còn đang vương đọng trên mái tóc, cõi lòng vừa cao hứng vừa thấp thỏm, nàng quay đầu lại hỏi Ngọc Tự Hàn:

-Sư huynh, trông ta có ổn không?

Ngọc Tự Hàn trên cỗ xe lăn mỉm cười gật đầu.

Ở bên kia, Tuyết vén tấm rèm kiệu lên, che miệng ngáp dài bảo:

-Nha đầu gối, cả đêm không ngủ đã vội vã lên đường, khí sắc làm sao mà tốt cho được? Đừng có nghe hăn nói, hăn phỉnh nàng đấy.

Như Ca phát giận, gắt gỏng với y:

-Không được nói sư huynh ta như vậy, huynh ấy trước nay chưa bao giờ lừa gạt ta cả!

Tuyết cong khóe môi xinh của mình lên, vẻ như đang đau lòng bảo: - Người ta chỉ nói lời thật lòng với nàng, vậy mà nàng lại đi quát tháo người

ta, thật là bất công quá đi.

Nói xong, y chìa ngón tay ngọc của mình ra, ngoắc ngoắc Như Ca:

-Đến đây!

Như Ca thoáng do dự, ngẫm nghĩ một lúc, cuối cùng cũng bước qua.

-Định làm gì chứ?

Tuyết đá lông nheo một cái, bất ngờ tóm lấy khuôn mặt của Như Ca, hai tay véo lên đôi má nàng!

- Úi!

Như Ca đau đến bật kêu thành tiếng, lập tức giữ lấy cổ tay y lại, kinh ngạc thốt:

-Người làm gì vậy chứ?

-Đau quá!

Tuyết đau đến nổi những giọt mồ hôi trong vạt toát ra đầm đìa trên trán, ánh lệ khổ sở ầng ậng nơi mắt, kêu lên oai oái:

-Đau chết đi được, gãy tay người ta rồi!

Như Ca buông cổ tay y ra, trừng mắt bảo:

-Ai kêu người vịn vẹo mặt ta làm gì, ta có phải là bột nhão đâu chứ!

Tuyết khổ sở nhìn vết tím bầm trên cổ tay mình, rơi lệ trách: - Người ta chỉ muốn sắc mặt của nàng tốt lên một chút thôi mà, nàng xem mắt nàng bây giờ long lanh ngời sáng, sắc mặt đỏ hồng như hoa đào, thế mới là xinh đẹp đấy.

Nước mắt y như trân châu rào rào rơi xuống: - VẬY mà nàng lại nỡ đối xử với người ta như vậy đó! Tay người ta đau đớn chết đi được, tim cũng nhói buốt xiết bao!

Như Ca nhìn bộ dạng sườn sọc của Tuyết, thở dài hỏi:

- Thật không đó? Tuy ết ai oán nhìn nàng, trong ánh mắt dường như chứa trăm oán ngàn sầu cùng vạn lời nhức nhối không nói rõ ra được, hết như những bông hoa tuyết của ngày đông hướng về phía nàng bay đến.

Như Ca giơ tay lên đầu hàng:

-Được, là ta sai, xin người tha lỗi cho ta. Chẳng có thành ý gì cả! Tuyết vừa định nói thêm gì đó thì bỗng trông thấy cánh cổng lớn của Liệt Hỏa sơn trang đang chậm chậm mở ra từ bên trong.

Cổng lớn đỏ thẫm dạt sang hai bên. Từ bên trong Liệt Hỏa sơn trang bước ra ba mươi hai người, phân thành hai nhóm trái phải, theo thứ tự đứng nghiêm, ánh mắt cung kính, nhìn Như Ca và Ngọc Tự Hàn với vẻ vui sướng khôn tả.

- Cung nghênh tiểu thư, Ngọc công tử trở về trang! Thanh âm của mọi người đồng loạt cất lên, hết như tiếng chuông lớn, hết như cơn thủy triều, khiến cho cả Liệt Hỏa sơn trang ngay lập tức chìm trong bầu không khí kích động mừng vui!

Đúng vào lúc này.

Hai bóng dáng nhỏ nhắn chợt hiện ra nơi cổng lớn. Một người con gái nhã nhặn ôn hòa, ánh mắt hàm sâu vẻ quyến rũ. Cô nhìn về phía Liệt Như Ca vừa trải qua một đoạn đường phong trần, hai chân đứng lạng, khoe môi từ từ cong lên một nét cười, rồi cuộc cũng trút bỏ được nỗi lo lắng trong lòng bấy lâu nay.

Người i con gái kia lại không hề che giấu cảm xúc, hai tay cô vươn ra hết như một chú chim nhỏ xông về phía Liệt Như Ca, trong tiếng reo hò và những giọt nước mắt hưng phấn, chăm chặp ôm cứng lấy nàng:

- Tiểu thư! Tiểu thư! Người tốt cuộc cũng chịu quay về rồi sao? Như Ca bị Điệp Y ôm vào lòng, người thấy mùi hương ngọt ngào thân thuộc trên người cô, phát giác ra những giọt nước mắt kia dường như đang thấm vào cổ mình. Thời khắc này, nàng thật sự cảm nhận được một điều...

Nàng đã trở về rồi.

Nàng không còn là tiểu nha đầu của Phẩm Hoa lâu nữa, nàng cuối cùng cũng vẫn là Liệt Như Ca của Liệt Hỏa sơn trang.

Sương phòng của Liệt Như Ca. Huân Y hai tay dang cho Như Ca đang nằm trên ghế hương một chiếc khăn ướt âm ẩm, đắp lên mặt vô cùng thoải mái. Như Ca nhắm mắt lại, vừa tận hưởng vừa thở dài... Ài, vẫn chỉ có ở nhà là tốt nhất thôi!

Điệp Y thì như sắp phát hỏa, cô dẫu đôi môi nhỏ nhắn của mình lên bảo: - Huân Y, đừng quan tâm tới người nữa, tiểu thư vô lương tâm như vậy, còn trở về làm gì! Nếu người đã không cần chúng ta, chúng ta cũng không để ý tới người đâu!

Lòng Như Ca thầm kêu không xong, một bên hướng ánh mắt sang Huân Y nhờ cô trợ giúp, một bên kéo lấy tay áo Điệp Y khe khẽ lay: - Điệp Y tỷ tỷ, xin tỷ đừng giận Ca Nhi có được không? Ca Nhi bây giờ không phải đã trở về rồi sao? Ca Nhi cho dù có ở bên ngoài nhưng lòng vẫn luôn nhớ nhung Điệp Y tỷ tỷ và Huân Y tỷ tỷ mà, sao lại không cần hai người được chứ?

Điệp Y cơn giận vẫn khó nguôi, trừng mắt nhìn nàng:

- Người nói đi là đi ngay như vậy, có biết mọi người sẽ lo lắng lắm hay không?

Như Ca cúi đầu lí nhí:

- Ta xin lỗi mà!

Điệp Y lườm nàng một cái, cơn giận dịu lại đôi chút: - Chúng ta bị ết trong lòng người không thoải mái, muốn ra ngoài cho khuây khỏa, chúng ta sẽ không cản người đâu. Người bảo muốn đi đâu, cho dù là chân trời góc biển chúng ta cũng sẽ lập tức theo cùng, cho dù trang chủ sau này có trị tội chúng ta cũng không sợ! Thế nhưng...

Sắc mặt cô tái nhợt: - Người ra đi mà không nói một lời, từ nhỏ đến lớn người có bao giờ rời khỏi Liệt Hoa sơn trang quá nửa bước đâu, lần này bỏ đi như vậy, thử hỏi người ta không lo lắng thế nào cho được...

Huân Y nhận lại chiếc khăn từ tay Như Ca, mỉm cười nói: - Ti ểu thư, sau khi người đi rồi, Điệp Y ăn không ngon ngủ không yên, cô ấy còn sợ rằng người quản trí sẽ đi tìm cái chết, thế là băng khắp sông vòng khắp núi tìm kiếm người.

Điệp Y sắc mặt ửng đỏ, hứ giọng bảo:

- Nói ra chuyện này làm gì chứ?

Như Ca giật mình đến há hốc mồm:

-Ta đi tìm cái chết? Điệp Y tỷ tỷ, tỷ nghĩ ta sẽ quản trí đến mức đó à?

Chẳng lẽ, trong ấn tượng của mọi người, nàng là kẻ mềm yếu đến nỗi không chịu nổi một đá kích hay sao?

Điệp Y nhìn nàng không nói gì.

Huân Y lắc đầu đáp:

- Điệp Y, tiểu thư kiên cường hơn trong tưởng tượng của người nhiều lắm, người quyết sẽ không làm cái việc ngốc nghếch là đi tìm cái chết đó đâu.

Như Ca ngưng mắt nhìn Huân Y và Điệp Y, hai người đã từ nhỏ lớn lên cùng nàng. Nàng kéo tay hai người lại, trịnh trọng tuyên bố: - Hai vị tỷ tỷ an tâm, ta xin hứa với hai tỷ, cho dù gặp phải đả kích lớn thế nào, ta cũng sẽ cố lấy lại dũng khí mà sống cho thật tốt! Những từ như “tự tử” hay “tuyệt vọng” vốn không tồn tại trên người của ta! Ta là Liệt Như Ca kiêu hãnh nhất Liệt Hỏa sơn trang này!

- Giải!

Bên ngoài phòng truyền vào một trận cười ha hả, hệt như một cơn gió xoáy thổi tung cửa phòng!

Tiểu nha hoàn Thúy Y ở ngoài vội vàng cung kính thưa:

- Trang chủ đến! Thân cao chín thước, tóc râu bạc trắng, một người đứng tuổi nơi má phải hằn in một vết sẹo sâu đến tận xương tiến bước vào phòng, ánh mắt lấp lánh nhìn vào gương mặt tràn ngập nước mắt vui sướng của Như Ca, lớn tiếng nói:

- Có chí khí! Đây mới là con gái ngoan của Liệt Minh Kính ta!

- Cha!

Như Ca “phốc” một tiếng sà vào lòng ông, dùng sức cọ đầu tới lui trước ngực, cọ đến cái mũi đỏ ửng lên, nước mắt tí tách rơi xuống, nước nở gọi:

- Cha... Cha... Huân Y, Điệp Y lặng lẽ lui ra.

Liệt Minh Kính ôm Như Ca đang khóc lóc làm nũng trong lòng, trên gương mặt hằn vết sẹo cắt của ông lộ rõ vẻ trù mẫn, bộ râu tóc trắng rậm rạp không gió mà phần phật tung bay.

Thật lâu sau, ông vỗ về tấm lưng run rẩy của nàng, trầm giọng nói:

-Được rồi, đừng khóc nữa! Nha đầu lớn đến thế rồi mà khóc lóc cứ như con nít vậy, xấu hổ quá đi mất!

Như Ca không chịu buông ông ra, chun mũi lên cố tình hin hít hai cái, nũng nịu nói: - Thì có sao, ở đây không có người ngoài, khóc trước mặt cha mình có gì xấu hổ cơ chứ! Hơn nữa ở trước mặt cha, con vốn chỉ là một đứa trẻ, một đứa trẻ mãi mãi phải khiến cha yêu thương thôi!

Liệt Minh Kính bật cười.

Ông lại nâng niu ôm lấy nàng một lần nữa, sau khi buông ra liền hỏi:

- Thế nào rồi, thu hoạch ở Phẫm Hoa lâu có hài lòng không? Như Ca ngẩng m nghĩ, nhất định không phải do Ngọc sư huynh nói cho cha biết, y đã hứa không thông báo cho Liệt Hỏa sơn trang thì nhất định không sai lời.

Nàng mỉm cười bảo: - Cha, tin t ức của Thanh Hỏa đường nhanh nhạy thật đấy. Kể cũng lạ , con ở Phẫm Hoa lâu mà nhìn mãi cũng không ra người trong trang chúng ta là ai.

Liệt Minh Kính mi trắng khẽ giật:

- Sao con không nghi ngờ Ngọc Nhi?

Như Ca mỉm mỉm:

- Ngọc sư huynh quyết sẽ không lừa gạt con đâu.

Liệt Minh Kính cười dài:

-Hay! Tin người không chút nghi ngờ, tất có thể đạt thành việc lớn! Ngọc Nhi là người con có thể tin tưởng. Tuy nhiên...

Ông ngừng một chút:

- Có những người lại không thể không đề phòng.

- Cha có thể nói rõ hơn một chút được không?

Liệt Minh Kính lắc đầu: - R ất nhiều việc, rất nhiều người con phải tự mình phát hiện lấy, phán đoán lấy. Cha chỉ có thể ở một bên trợ giúp con, để con không gây ra sai lầm lớn, thế nhưng đời con còn dài, mọi thứ tốt cuộc cũng phải dựa vào năng lực của bản thân con mà thôi.

- Dạ, nữ nhi hiểu.

Liệt Minh Kính thay đổi đề tài:

- Lần này con bỏ đi, là vì Phong Nhi...

Những lời này không còn là câu hỏi nữa mà là câu trần thuật.

Như Ca cắn môi, nhẹ giọng đáp:

- Vâng. Chi ến Phong, đại đệ tử của cha, vốn là một thiếu niên đa tình trầm lặng, lại bỗng dưng hóa ra tàn nhẫn lạnh lùng. Nàng đã từng là tất cả nỗi bi thương và ngọt ngào trong đời y, thế mà đột nhiên, y ngay cả liếc mắt nhìn nàng cũng cảm thấy thừa thãi.

- Con ở thiên hạ đệ nhất lâu có học được cách văn hồi Phong Nhi hay không?

Hóa ra, cha đ ã hiểu thấu tâm tư của nàng. Như Ca cười khỗ, nàng dù đến một nơi vang danh thiên hạ như Phẫm Hoa lâu, gặp được vô số mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành, trông thấy đủ loại phương pháp hấp dẫn

nam nhân, thế nhưng rốt cuộc làm sao mới có thể thu hồi được trái tim của Chiến Phong, nàng lại ngày càng cảm thấy mơ hồ hơn.

- Không ạ! Nàng mi ễn cưỡng thừa nhận. Tuy nhiên, chuyển đi đến Phẫm Hoa lâu lãn này, nàng cũng không phải không có thu hoạch gì. Bước chân khỏi Liệt Hỏa sơn trang, nàng mới phát hiện được trên đời này hóa ra còn có nhiều sự việc, nhiều con người đến như vậy, thế giới này so với trong tưởng tượng của nàng thật lớn hơn vô cùng.

Liệt Minh Kính chăm chú nhìn nàng:

- Con vẫn thích Phong Nhi hay sao?

Xuyên qua song cửa gỗ chạm hoa, Như Ca vọng đến một hồ sen lớn ở chốn xa kia.

Lá vẫn chưa ra.

Hoa vẫn chưa nở.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt nước, tạo nên những gợn tròn lăn tăn vàng óng.

- Vâng.

Như Ca không dỗi gặt được bản thân, mà nàng cũng không muốn dỗi gặt làm gì.

Nàng thích Chiến Phong. Từ lúc còn rất nhỏ, nàng đã bắt đầu thích Chiến Phong rồi. Nàng thích dáng vẻ anh hùng của y, thích ánh nhìn tăm tối kiên định của y, thích cái vẻ híp mắt khi rút đao của y. Gặp được Chiến Phong thì nàng vui vẻ, không gặp y rồi nàng sẽ nhớ nhung, nhớ đến cõi lòng rối lung tung, lòng bàn tay rịn mồ hôi ướt khế.

Nàng vốn tưởng sẽ cùng ở bên Chiến Phong tại Liệt Hỏa sơn trang, bình yên hạnh phúc sống qua hết kiếp này.

Ai ngờ được hai năm trước, Chiến Phong đã phản bội nàng.

Y yêu thương Oánh Y, một người con gái xuất thân chốn thanh lâu.

Liệt Minh Kính trông thấy Như Ca thương tâm như thế, hai mắt chợt phát ra một tia dứt khoát:

- Nội trong một tháng, ta nhất định sẽ khiến Phong Nhi thành thân với con!

Như Ca giật thót, sau đó mỉm cười:

-Cha, người không miễn cưỡng được Phong sư huynh đâu.

Liệt Minh Kính cười lạnh:

- Nó sẽ phải chấp nhận thôi!

Nàng biết cha nàng có thể nói ra những lời này, tự nhiên là đã nhất định nắm chắc, thế nhưng...

-Cha, đây là chuyện riêng của con, hãy để con tự mình xử lý được không?

Nàng không muốn trở thành một sinh vật vô dụng đáng thương chỉ biết nằm dưới sự che chở của cha mình.

Liệt Minh Kính cau mày.

Như Ca ưỡn ngực, khẽ cười, cố tỏ ra vẻ kiêu hãnh và tự tin:

- Con sẽ dùng cách riêng của mình để đoạt lại trái tim Phong sư huynh!

oOo

Thác nước từ trên vách đá đổ xuống, mang theo sức mạnh của thiên quân, hợp cùng cơn cuồng điên của vạn mã, khiến sương trắng bốc cao cuộn cuộn, trong ánh mặt trời hiển hiện một tia sáng mờ ảo bầy sắc.

Một vị thiếu niên đang đứng dưới luồng thác ấy, tia sáng mờ ảo khiến thân hình oai vệ của y trông như những đường nét phác họa, cột thác trắng xóa có lực xung kích khiến người ta kinh sợ kia trong nháy mắt có thể ép dẹp một trăm con trâu, nhưng khi rơi vào giữa hai cánh tay dang rộng của y rồi thì lại trở nên êm ả lạ thường.

Như Ca đứng bên thác nước, lặng lẽ ngắm nhìn y. Đôi mắt nàng có chút ươn ướt, khuôn mặt nhỏ nhắn long lanh phát ra một thứ ánh sáng động lòng người. Nàng siết chặt lòng bàn tay, cố sức điều chỉnh lại hơi thở đang trở nên dồn dập.

Dòng thác già thật mạnh lên da thịt tựa ánh mặt trời của y, cũng như già thật mạnh vào trái tim đang nhung nhớt đến phát điên của nàng.

Một nỗi chua xót mãnh liệt trào dâng.

Nàng nhận ra bản thân không nhịn được muốn khóc.

Vị thiếu niên bên dưới thác cảm giác được có người, mắt khẽ hé ra, ánh nhìn như kiếm cất lên, lao vút về phía nàng!

Dương quang khúc xạ vào đôi mắt của y.

Nơi đáy mắt tối đen thăm thẳm ấy, trong giây phút chợt vụt qua một ánh lửa xanh biếc!

Như Ca thấy y không luyện công nữa thì áp tay lên khóe miệng, lạnh lạnh gọi:

- Phong...! Ta trở về rồi...! Thanh âm nàng như cầ u vòng sau cơn mưa, từng lớp từng lớp ngân nga giữa núi ghềnh thác đổ, tiếng kêu trong trẻo làm bừng sáng những bọt nước li ti, thấm ướt từng cành cây ngọn cỏ.

-Ca Nhi đã trở về rồi...!

Nàng lại mỉm cười gọi to một lần nữa! Chi ến Phong rời khỏi thác nước, mái tóc bông bành xanh sẫm phủ trước trán, xoa xuống vai ướt sũng, mang theo bọt nước rai rắc, viên bảo thạch màu lam giữa làn tóc ướt rồi tung ấy phát ra một tia sáng lập lòe.

Như Ca nhật lấy bộ quần áo màu lam trên mặt đất, chạy đến trước mặt y, tinh nghịch cười:

- Phong, ta về lại rồi!

Chiến Phong chăm chú nhìn nàng, chẳng biết suy nghĩ điều gì, hồi lâu sau mới lạnh nhạt cất tiếng:

-Ừm.

Như Ca hít vào một hơi, an ủi bản thân không nên buồn bã, Phong gần đây vốn không ưa nói chuyện.

Nàng ngẩng mặt lên, mỉm cười như một vầng dương quang sáng lạ: - Phong, nh ững ngày vừa qua không ở Liệt Hỏa sơn trang, ta luôn canh cánh nhớ huynh! Ta hay bất chợt tự hỏi huynh đang làm gì? Là đang luyện công hay đang ăn cơm, đã an giấc chưa hay có sinh bệnh không... Nhìn bầu trời thật xanh ta liên tưởng đến huynh, trông chén bát màu xanh ta cũng nghĩ đến huynh... Phong, ta nhớ huynh tưởng như sắp tẩu hỏa nhập ma rồi đấy!

Hạt nước từ thân thể trần trụi hoàn hảo của Chiến Phong chảy xuống, rơi trên mặt đất, vỡ tan ra thành trăm ngàn bọt nước li ti khác. Sắc đen thẫm

trong ánh mắt của y dần dần lùi đi, màu xanh dịu nhẹ của nền trời thoát khỏi sự khống chế cũng đua nhau lan tỏa.

Nhìn vào đôi mắt của y, cõi lòng Như Ca êm ái lạ thường.

Nàng hi ếu, khi màu mắt của y nhạt dần, sắc xanh trở nên trong suốt thì đó chính là lúc y cảm thấy hạnh phúc vui sướng nhất, còn màu mắt càng sậm, sắc đen càng sâu, đó là khi cơn phẫn nộ cùng cừu hận của y trở nên dày đặc.

Nàng tiến sát y, lời nói thoảng như giấc mộng:

- Phong, huynh có nhớ ta hay không? Hơi thở nàng thơm như lan, mùi vị tươi ngọt t ấy từng chút từng chút thấm đượm vào cõi lòng đang căng thẳng, rạo rực của y. Từ từ, y nâng bàn tay màu lúa mạch của mình lên, nhắc lấy chiếc cằm xinh xắn của nàng, ngón cái nhẹ phớt qua nụ cười đương khẽ run rẩy trên khóe môi xinh.

Sức nóng từ ngón tay y làm môi nàng như bỏng cháy.

Nàng nhắm mắt lại, rèm mi trên da thịt ngọc ngà lay động, hết như những cánh hoa xoay tít trong gió.

Màu trời biêng biếc.

Sắc núi xanh tươi.

Thác nước bàng bạc rì rầm đổ xuống. Chi ến Phong dưới ánh trời chói lọi ghì chặt lấy Như Ca trong bộ y phục đỏ thắm, đôi môi nóng bỏng của y hôn lên chiếc miệng nhỏ nhắn ngọc ngà của nàng!

Y ôm gắt gao như thế, vòng eo nàng như muốn gãy đoạn!

Y hôn thật sâu như thế, hô hấp của nàng khó khăn đến suýt thở không thông! Th ế giới quanh Như Ca bỗng trở nên xoay tròn, vô số ngôi sao lóe

hiện trước mắt. Trong nụ hôn và vòng tay nồng nhiệt của Phong, nàng cảm giác cuộc sống của mình mới tươi đẹp làm sao, phi thường làm sao.

Rốt cuộc.

Chiến Phong buông nàng ra.

Tia sáng màu xanh trong ánh mắt y dần dần biến mất.

Y cười lạnh:

- Xem ra ở Phẩm Hoa lâu, cô cũng không học được bao nhiêu bản lĩnh.

Như Ca chết lặng!

- Nhạt nhẽo vô vị, hết như con người của cô vậy!

Y tàn nhẫn cất tiếng chế nhạo, miệng lưỡi lạnh băng tựa như một nhát dao xẻ toạt trái tim mới đây thôi vẫn còn đang xao xuyến của nàng.

“Bốp!”

Như Ca giáng lên má trái của y một bạt tay!

Lòng bàn tay của nàng rất bồng, cơn giận khiến nàng thét lên: - Chi ến Phong! Huynh nhất định phải làm vậy hay sao? Sĩ nhục ta huynh cảm thấy rất thú vị à? Vừa rồi lúc hôn ta huynh đã xúc động, huynh tưởng ta không cảm nhận được chắc? Ta không còn là một tiểu nha đầu ngây ngô nữa, huynh không cần gạt ta làm gì! Ta có thể nhận ra được huynh vẫn còn yêu ta, tới tận bây giờ huynh vẫn chưa hề yêu ai khác, người huynh yêu chỉ có duy nhất mình ta mà thôi!

Chiến Phong lạnh lùng đứng đấy, hết như vừa rồi người bị đánh không phải là y vậy.

Như Ca siết chặt bàn tay, cổ nén lửa giận: - Chi ến Phong, ta xin huynh, hãy nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Tại sao hai năm trước, chỉ trong một đêm mà dường như con người huynh đã hoàn toàn thay đổi. Lạnh lùng, tuyệt tình, tàn nhẫn... Là điều gì đã khiến huynh đổi khác đến vậy? Đừng nói với ta là vì người con gái kia, ta không tin đâu!

Chiến Phong lạnh như một bức tượng băng.

Như Ca gắng kìm hơi thở, khẽ giọng tiếp: - Huynh mu ốn lãng quên tất cả mọi thứ hay sao? Năm ấy, là ai ba ngày ba đêm không ngơi không nghỉ trông cả một hồ tràn ngập hoa sen, là ai ôm trong lòng mười bốn đóa sen phấn hồng nói với ta rằng người ấy yêu ta, là ai bảo sẽ vĩnh viễn lo lắng cho ta, làm cho ta vui vẻ. Chẳng lẽ, ngay từ đầu là huynh đã dối gạt ta ư?

Nàng cầm lấy tay Chiến Phong, áp vào lòng bàn tay mình, chăm chăm nhìn y:

-Đừng cố ý làm tổn thương ta nữa. Ta sẽ khổ sở, sẽ đau đớn hết như bị ai đó xé nát tâm can vậy. Nếu như huynh vẫn còn yêu ta, thì xin hãy trân trọng ta.

Lòng bàn tay của y vẫn cứng lạnh như băng.

Nàng vọng nhìn y tiếp lấy lời sau cùng:

- Còn nếu huynh không yêu ta, ta sẽ rời khỏi huynh ngay lập tức.

oOo

Ngoài hành lang.

Trong chu đình (1).

(1) Chu là sắc đỏ, màu mà các nhà quyền quý ngày xưa cho là đẹp nhất, thường dùng sơn phết tường cổng.

Một vị nam tử trong bộ quần áo trắng như tuyết đang tĩnh tại chơi đàn. Ánh mặt trời nửa sáng nửa tối rọi vào sân đình, tà áo trắng của y vẫn chói lóa như cũ. Cỗ lễ vì xung quanh không có ai, trên mi mắt đẹp như tranh vẽ kia thấp thoáng một nỗi buồn thương mờ nhạt, tiếng đàn êm ả trầm thấp khiến cho làn nước trong hồ xao động xoắn xuýt không ngừng.

Đột nhiên.

Đầu ngón tay của y khảy mạnh.

Điệu đàn cao vút réo rắt cất lên, hết như một lời ngạc nhiên, một tiếng reo vui khe khẽ! Tuy ết miệng cười như hoa, nụ cười dường khiến cho cả ngôi đình trở nên lộng lẫy hơn, y hướng về vị tiểu cô nương áo đỏ đang ngơ ngẩn đứng trên hành lang vậy gọi:

-Nha đầu, lại đây, lại đây!

Như Ca chậm chậm bước đến, ngồi xuống ghế đá, cất tiếng hỏi:

- Có chuyện gì không?

Tuyết nhìn nàng mუმ mუმ cười:

- Gặp Chiến Phong rồi à?

Như Ca trừng mắt với y:

- Ta có nói qua tên của huynh ấy cho người à?

- Hẳn không phải vừa chọc giận nàng đấy chứ?

-Không được đi khắp nơi nghe ngóng chuyện của ta rõ chưa!

Y cũng chẳng phải là thần tiên, chắc hẳn là đã đi đông đi tây hỏi thăm mà ra.

- Ta có thể dạy cho nàng một ít ngón nghề...

Như Ca nhào người ra bàn đá, tâm tình chán nản, không buồn nói chuyện nữa.

- ... để cho nàng lần tới khi hôn Chiến Phong, khiến hắn phải say sưa mê đắm, hồn vía lên mây...

Như Ca “soạt” một tiếng ngãng phất đầu dậy!

- ... Tuyệt đối sẽ không chê nàng nhạt nhẽo vô vị nữa.

Trời đất! Đầu tóc Như ca nhanh chóng dựng hết cả lên, nàng chỉ vào mũi của Tuyệt buột tội:

-Người - Theo - Dối - Ta!

Tuyệt giữ lấy ngón tay của nàng, rất nhanh chuyển xuống bên dưới khoe môi hôn vội rồi sẵn giọng nói:

- Oan uổng quá, người ta ở đây chơi đàn cả buổi trưa, làm sao theo dõi nàng được chứ.

Cũng đúng, dựa vào công lực của nàng và Chiến Phong, nếu như lúc ấy có người xung quanh, lẽ nào lại không phát hiện ra được.

- Vậy người... làm sao biết được ta cùng Chiến Phong...

Gương mặt nàng đỏ ửng, không nói tiếp được nữa.

Tuyệt cười như trăm hoa đua nở:

- Môi nàng hồng tươi ướm át, lại còn sưng phồng lên như vậy, vừa nhìn là biết ngay thôi.

Như Ca bịt ngay miệng mình lại, cúi thấp đầu xuống.

Tuyết chuyển tới bên cạnh nàng, ngồi phịch xuống đất, nhìn lên gương mặt nhỏ nhắn tràn đầy ưu thương kia, nhẹ giọng nói:

-Hãy, nha đầu, đã không vui như thế thì hãy dứt khoát không cần hấn nữa cho xong.

Như Ca ngậy ra. Thật lâu sau nàng mới cười khở: - Chúng ta đã từng có một khoảng thời gian rất vui vẻ bên nhau, người có hiểu cái loại cảm giác lòng ta có người, lòng người có ta, mỗi một nét cười nét giận đều khiến cho ruột gan rối bời hay không? Tháng ngày dường trôi qua thật chậm, lại phảng phất như lướt đi rất nhanh, mọi thứ đều là mật ngọt và hạnh phúc. Ta có thể chạm vào trái tim huynh ấy, có thể cảm nhận từng hơi thở của người.

Nụ cười của Tuyết dần mờ nhạt đi.

Như Ca cắn lấy môi: - Thế mà hai năm trước, huynh ấy lại đột nhiên cất giấu trái tim mình đi, không cho ta chạm đến nữa. Người còn mang về trang một vị nữ nhân thanh lệ như sương mai, dành cho cô ta biết bao ưu ái, yêu thương. Thế là, ta bỗng nhiên trở thành đối tượng bị thương hại của mọi người khắp Liệt Hỏa sơn trang.

Dấu răng nhàn nhạt in hằn trên môi, nàng bật cười: - Ta trăm ngàn lần nghĩ rằng chỉ cần rời bỏ huynh ấy là xong, ta vốn là Liệt Như Ca tràn đầy tự hào và kiêu hãnh, thế mà lại đi dây dưa đeo bám một người không còn thích ta nữa, lại còn mang trái tim giao cho kẻ ấy để giày vò bản thân, ta hận không thể băm vằm chính mình ra thành nhiều mảnh vụn cho rồi!

-Có điều!

Trong mắt nàng đột nhiên phát ra một luồng sáng đáng sợ, cả người như bị lửa nóng thiêu đốt: - Ta lại cảm giác lòng dạ huynh ấy vẫn không thay đổi! Huynh ấy yêu ta, cho dù có làm gì đi chăng nữa, ta đều biết là huynh ấy yêu ta! Hấn là có lý do gì đó khiến cho huynh ấy đau khổ như

vậy, ta không biết được! Nhưng ta hiểu một điều, ta không thể rời bỏ một người đang ở trong địa ngục như huynh ấy. Ta không muốn vứt bỏ tình cảm của chúng ta một cách dễ dàng như vậy, cho dù phải tốn bao nhiêu công sức, ta cũng quyết cứu vãn nó trở về!

Tuy ết phong tư thanh nhã ngồi trên nền đá lạnh như băng, ngón tay lấp lánh chống lên chiếc cằm tuyệt mỹ, tựa như một loài hoa trắng xinh đẹp dịu dàng trong sắc đêm mịt mù, y khẽ thở dài:

- Muốn cứu vãn một mối tình, so với buông bỏ nó còn khó hơn gấp trăm lần.

Như Ca hít sâu một hơi đáp:

- Ta muốn nỗ lực hết mình thử một lần.

- Cho nên nàng mới đến Phâm Hoa lâu.

- Ngốc lắm có phải không?

Như Ca cười ngượng ngùng:

- Ta nghĩ Phâm Hoa lâu là thanh lâu nổi danh nhất thiên hạ, nơi ấy chắc phải có rất nhiều phương pháp chiếm hữu nam nhân.

- Tiếc là nàng đã thất vọng rồi.

- Phải!

Nàng cười khổ:

- Các cô nương ấy bày ra đủ kế đủ trò, nhưng ta cảm thấy như thế thật là giả tạo và dối trá làm sao.

- Vì vậy nàng chọn cách thức của riêng mình...

Tuyết thì thào như thương xót:

- ... trực tiếp giải bày con tim. Thân thể Như Ca run lên.
- Rất trực tiếp, nhưng cũng rất dễ chịu thương tổn.

Đây là lời bình của Tuyết.

-Nàng đang đánh cuộc...

Y chăm chăm nhìn vào hai mắt nàng:

- Nếu như hãn yêu nàng, hãn sẽ không nhẫn tâm tổn thương nàng; còn nếu hãn tổn thương nàng, chứng tỏ hãn không yêu nàng nữa.

Như Ca nín lặng nhìn y, sắc mặt nhợt nhạt.

- Nếu như nàng thật sự xác định hãn không còn yêu nàng nữa thì sao?

Y nhẹ nhàng cười hỏi, hệt như hạt tuyết rơi trên cánh mai giữa trời đông giá rét.

Nàng khép mắt lại:

- Ta sẽ tách rời huynh ấy khỏi trái tim ta.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 6

Mùa xuân sắp qua đi, mùa hạ đang lặng lẽ đến gần.

Đang vào giữa trưa, mặt trời hệt như một quả cầu lửa phát ra những tia nắng gay gắt.

Như Ca từ nơi ở của phụ thân bước ra, cùng Huân Y và Điệp Y đi trên con đường đá rợp bóng trúc xanh. Huân Y mang một chiếc dù bảy sắc che trên đỉnh đầu Như Ca, giúp nàng tránh khỏi hơi nóng của mặt trời; Điệp Y thì vừa phe phẩy một chiếc quạt lụa thêu hoa tạo ra gió mát, vừa giận dỗi nói:

- Tiểu thư, trời nóng như vậy, đáng ra nên ngồi kiệu mới phải, lỡ da người bị sạm thì phải làm sao! Như Ca áy náy nhìn hai người phải bận rộn vì nàng, thở dài, sau đó ngừng lại. Nàng đoạt lấy chiếc dù, đoạt luôn cả phiến quạt, kéo lấy cánh tay của Huân Y và Điệp Y đến sát hai bên trái phải của mình. Cuối cùng, nàng che dù lên cho cả ba người, tay phải nhẹ nhàng phẩy quạt cho mọi người đủ mát.

Huân Y và Điệp Y giãy nảy muốn rời khỏi:

- Tiểu thư, thế này không được đâu! Như Ca kéo gập các nàng lại, cười vô tư bảo:

- Yên tâm đi, lúc này không có ai đâu, nếu lỡ làm sạm da của hai vị Điệp Y tỷ tỷ và Huân Y tỷ tỷ xinh đẹp, hiền thực nhất sơn trang, tội lỗi ta sẽ to lớn lắm.

Điệp Y hứ giọng:

-Thôi đi, người lại bõn cợt chúng ta rồi, chúng ta nào xứng với hai từ “xinh đẹp”, “hiền thực” chứ.

Như Ca cười khanh khách: - Điệp Y tỷ tỷ không cần xấu hổ làm gì, biết rõ vô số người trên dưới sơn trang đều diên đảo vì vẻ đẹp của tỷ, lại còn muốn ta nói rõ ra như thế mới chịu hiểu ư? Cũng chỉ có Huân Y tỷ tỷ là thoải mái thôi, cùng Cơ sư huynh công khai tới lui, thiệt là tốt biết bao!

Huân Y lờm nàng một cái, cười nhạt:

- Sao lại đề cập đến ta nữa? Người đã xem sắc mặt của ta chưa?

Như Ca lè lưỡi, cười đáp:

- Ấy không dám, nếu lỡ chọc giận tỷ, Cơ sư huynh không dùng Liệt Địa chùy xắt móng ta mới lạ đó!

Điệp Y vội vàng gật đầu phụ họa:

- Phải đó, Cơ thiếu gia sẽ không để cho Huân Y chịu chút ủy khuất nào đâu.

“Cộp” một cái!

Như Ca thậm chí còn chưa kịp trông rõ Huân Y đã ra tay thế nào, trước trán Điệp Y đã u lên một cục, đau đến cô nàng phải kêu lên oai oái.

Huân Y mỉm cười nói:

-Đề tài chấm dứt ở đây nhé. Như Ca tán đồ ng, ngoảnh nhìn sang Điệp Y đang xoa xoa trán, không nói lời nào. Ở Huân Y đôi khi lại phát ra một thứ cảm giác, một loại khí thế không giận mà uy, vì thế lúc cô mới mười sáu tuổi đã trở thành tổng quản của đám thị nữ trong Liệt Hỏa sơn trang.

Như Ca có lúc thầm lấy làm lạ, rằng Huân Y khiến nàng có cảm giác không giống như một người thị nữ tầm thường, nhưng rốt cuộc lạ ở đâu thì nàng lại không nói rõ được.

Trong lúc nàng ngẫm nghĩ, ánh mắt vô tình phóng đi thật xa.

Bởi tiết trời oi ả, mấy kẻ sai vặt và nha hoàn của Liệt Hỏa sơn trang phần lớn đều đã trở về phòng ngủ trưa cả.

Thế nhưng, tại ven bờ sông nhỏ.

Một người con gái nhỏ nhắn trong bộ áo vải đơn sơ đang gắng sức tấy rửa một đồng xiêm y chất cao như núi ở kề bên. Ngón tay trắng xinh của cô chắt vật vung chiếc chày gỗ lên, lần lượt nện xuống y phục bẩn trên nền đá, mỗi một lần nện như thế tựa hồ phải dốc hết cả khí lực, cô gằn từng hơi thở mỏng manh, mồ hôi lấm tấm đầm đầy trên vầng trán nhợt nhạt, trông cô yếu ớt kiệt sức hệt như một giọt sương đọng trên lá sen, lúc nào cũng có thể bốc hơi tan biến đi mất.

Như Ca nhìn người con gái yếu đuối đang khổ sở giặt quần áo dưới ánh trời chói chang kia, ánh mắt dần trở nên nghiêm nghị, lạnh giọng hỏi:

-Đấy là Oánh Y phải không?

Diệp Y nhướng mắt nhìn thoáng qua rồi đáp:

- Vâng, là Oánh Y.

Oánh Y. Hai chữ khiến Như Ca phải khắc cốt ghi tâm.

Giây phút cô đến Liệt Hỏa sơn trang rồi, trong lòng của Chiến Phong cũng không còn một Liệt Như Ca mà y từng xem như trân bảo nữa, bao nhiêu tình cảm y có dường như đều trao cả cho vị nữ tử thanh nhã như hạt sương mảnh mai mang tên Oánh Y kia.

Lúc này.

Thân thể gầy yếu của Oánh y dường như không còn chịu nổi sức nóng của mặt trời, nàng dùng tay lau trán, thở hào hển nhắm mắt lại.

Bộ xiêm y trên tảng đá lạnh lẽ bị dòng nước cuốn trôi.

Sóng nước trên mặt sông lấp lóa.

- Ta nhớ Oánh Y chuyên hầu hạ Phong sư huynh, không phải làm những công việc nặng nhọc này mà?

Quạt lụa trên tay ngưng lại, cảm giác ngọt ngào chẹn cứng lấy lồng ngực Như Ca.

Điệp Y hừ lạnh:

- Cô ta làm cho người đau lòng, chúng ta phải khiến cô ta vất vả một phen!

Như Ca sửng sốt:

- Tỷ nói sao? Là vì... là vì ta nên hai người cố ý an bài cho cô ấy làm công việc phục dịch khó khăn này ư?

Thanh âm của nàng khẽ run rẩy:

- Các tỷ... sao lại hồ đồ thế chứ!

Điệp Y ngoảnh mặt đi, không nói lời nào.

Huân Y nhìn Như Ca đang tức giận đáp:

- Là chủ ý của ta. Nha đầu trong viện của Phong thiếu gia nhiều lắm nhưng số người giặt quần áo lại không đủ.

Như Ca siết chặt môi:

- Phong...

Huân Y cười bình thản:

- Phong thiếu gia vẫn chưa hỏi qua.

Ánh trời xuyên qua những phiến trúc mảnh mai, soi lên chiếc dù bầy sắc.

Như ca dưới bóng dù, nhìn Oánh Y đang giặt quần áo bên sông, đôi mày khẽ nhướng lên.

Mặt nước hắt ánh trời chói chang, lấp lánh lan xa, gập gờn lóe sáng, phản chiếu khiến người ta không thể hé mắt ra được.

Bộ xiêm y bị dòng nước cuốn đi ngày càng xa.

Oánh Y “ối” một tiếng, vội vã muốn đứng dậy, nhưng lại lão đảo, đầu ong ong dữ dội, mắt thấy đã sắp chúi người xuống dòng sông.

- Cẩn thận!

Có người đỡ lấy cô.

- Ngồi xuống nghỉ một lát đã!

Giọng nói ấy trong trẻo dịu dàng, hết như một cơn gió mát thổi qua tiết trời oi ả:

- Cô nhất định là sốt rồi. Oánh Y cảm giác dường như có thứ gì đó che lên người cô, ánh mặt trời không còn chói mắt nữa, cô cũng có thể hít thở thông thoáng hơn. Đợi đến khi cơn vầng vất qua đi, cô mở mắt ra, trong lòng bỗng nhiên chấn động...

- Tiểu thư!

Dưới bóng dù bảy sắc sáng lóa, Liệt Như Ca trong bộ y phục đỏ thắm đỡ lấy thân thể của cô. Khoảng cách cực gần, đôi mắt như ngọc lưu ly của nàng nhìn cô tràn đầy vẻ lo lắng và ân cần.

Oánh Y hoảng hốt lui về sau hành lễ:

- Nô tỳ Oánh Y tham kiến tiểu thư!

Như Ca mỉm cười yếu ớt, dờn dờn về phía Oánh Y, tiếp tục che cho cô, nhẹ giọng nói:

- Trời lúc này nóng lắm, cô nghỉ ngơi trước đi kẻo bệnh đấy.

Ở bên kia, Huân Y đã vớt được bộ xiêm y từ giữa sông lên, vắt ráo, chuyển đến tay Như Ca.

Như Ca không trả lại bộ xiêm y cho Oánh Y mà quan sát chiếc thùng lớn chất đầy đồ bần trên mặt đất kia, bảo:

- Mấy thứ này nặng lắm, để mình cô dọn sẽ mệt nhọc vô cùng, chúng ta tiện đường giúp cô mang trở về nhé?

Oánh Y kinh ngạc trở mắt nhìn nàng, đôi nhãn châu như khói nước vừa bắn khoản vừa ngờ vực.

Như Ca hé cười với cô, khom người rinh lấy chiếc thùng gỗ nặng trích kia.

Oánh Y vội vàng lao đến giằng lại:

- Không, tiểu thư, không được đâu... Điệp Y nhú mày, cũng muốn đưa tay đỡ lấy chiếc thùng đồ bần từ tay tiểu thư. Trong mắt nàng, tiểu thư

hết như tiên nữ trên chín tầng trời, sao có thể đi làm cái việc ti tiện như vậy chứ?

Như Ca ôm chiếc thùng gỗ trở lại, không để ý đến hai người bọn họ nữa, vừa đi vừa cười nói:

- Cộng cả ba người các người lại cũng không mạnh bằng ta, tranh giành cái gì chứ, nơi này không có người ngoài đâu. Trước kia nàng chỉ trông thấy Oánh Y từ xa, không ngờ cô ta lại là một người con gái đáng thương đến thế, nói vậy chính mình đúng là không bằng cô ta hay sao, một người con gái lại khiến cho kẻ khác phải xót xa như vậy! Trong lòng nàng có chút nhói buốt, vì thế cố đi thật nhanh, không để cho ba người kia trông thấy.

- Tiểu thư, ta xin người...

Oánh Y đuổi theo sau nàng, trong giọng nói thấp thoáng tiếng nước nổ van cầu.

- ... Trả y phục lại cho ta có được không...

Cô nài nỉ thống khổ như một đóa hoa lê chơ vơ.

Như Ca lấy làm ngạc nhiên, ngừng bước quay đầu lại nhìn Oánh Y:

- Ta chỉ muốn giúp cô...

Tại sao cô ta lại tỏ ra đáng vẻ như bị hiếp đáp thế chứ.

Nước mắt bi thương rơi rớt trên gương mặt Oánh Y, cô khóc không thành tiếng: - Tiểu thư, ta biết vì chuyện Phong thiếu gia yêu ta nên người đối với ta có chút oán hận... Nhưng xin người đừng cướp lấy xiêm y của ta có được không... nếu không giặt chúng xong trước tối nay... ta sẽ bị đuổi

ra ngoài đấy... Van xin người hãy buông tha cho ta... đừng đoạt lấy xiêm y của ta nữa...

Điệp Y kinh ngạc nói không ra lời, ngón tay run run chỉ vào Oánh Y:

-À tiện nhân nhà người! Tiểu thư có lòng tốt...

Đáy mắt Huân Y rất nhanh lóe lên một tia tối tăm, liếc nhẹ về trắng rừng trúc phía sau.

Như Ca hết như bị ai đó cắn phải, sắc mặt nhất thời tái nhợt, côi lòng co lại thành một khối:

-Hóa ra, ta đang gây khó dễ cho cô ư?

Hai tay của nàng dần nới lỏng, chiếc thùng gỗ nặng nề từ trong lòng trượt xuống phía dưới. Nhưng với Oánh Y thì chiếc thùng kia dường như là sinh mệnh của cô vậy. Cô phi thân nhảy đến muốn tiếp lấy, lực đạo xông tới của cô mãnh liệt như thế, suýt nữa khiến cho Như Ca phải ngã nhào.

Như Ca theo bản năng muốn đỡ lấy cô... Đúng vào thờ i khắc chạm vào cánh tay của Oánh Y, một cổ khí lưu như kiếm bỗng đâu đâm mạnh vào huyết đạo của nàng, nàng không kịp phòng bị, cổ tay cứng đờ, nhưng vẫn kịp thời đẩy mạnh Oánh Y yếu ớt ra ngoài!

“Ùm!”

Cả người Oánh Y chìm vào ánh nước lấp loáng trên sông!

Bọt nước thật lớn bắn lên vấy ướt xiêm y cả ba người Như Ca!

Mọi thứ đều phát sinh hoàn toàn bất ngờ!

Như Ca thậm chí còn không hiểu đầu đuôi ra sao thì Oánh Y đã bị nàng “đẩy” xuống sông mất rồi.

Liên ngay sau đó...

Một bóng hình màu lam sẫm hét như tia chớp lao mình vào giữa dòng sông!

Bóng hình ấy mới thân thuộc làm sao. Như Ca lặng yên đứng bên sông, trong khoảnh khắc, nàng dường hiểu rõ tất cả, toàn thân nàng như bị nhốt chặt vào một khối băng buốt giá.

Trong rừng trúc. Từ hướng bóng hình màu lam sẫm kia lao đi, một cỗ xe lăn gỗ cũng chầm chậm được đẩy ra. Ngọc Tụ Hàn cả người vận áo xanh, giữa hàng mi có chút lo lắng, y trầm tĩnh nhìn về phía nàng.

Huyền Hoàng đang ở đằng sau y.

Cái oi bức của buổi trưa mùa hạ như muốn hấp chín người ta.

Oánh Y hôn mê nằm trên mặt đất, cả người ướt sũng, sắc mặt trắng nhợt, tràn đầy bọt nước.

Chiến Phong lần dò hơi thở của cô, ánh mắt khẽ nheo lại, sau đó y đứng dậy, lạnh lùng nhìn xoáy vào đôi môi trắng bệch của Như Ca.

Như Ca ưỡn ngực lên, nhìn lại y.

Không một lời thốt ra.

Điệp Y cấp bách giẫm giẫm chân:

- Phong thiếu gia, là Oánh Y tự mình rơi xuống, không liên quan đến tiểu thư!

“Chát!”

Không ai thấy Chiến Phong ra tay thế nào, chỉ thấy trên mặt Diệp Y bỗng hiện lên một dấu tay đỏ tươi, khoe môi cô ứa máu, ngã oạch ra đất hôn mê đi.

Huân y ngồi xoạc xuống, kê đầu của Diệp Y lên đùi mình, lau đi vết máu trên miệng cô.

Đôi đồng tử của Như Ca co rút thật nhanh, nàng trừng trừng nhìn vào ánh mắt lạnh lẽo của Chiến Phong:

- Huynh dám đánh tỳ nữ của ta? Tay trái nàng siết chặt, tiếng gió xé không rít lên, vụt về phía mặt Chiến Phong. Một chiêu này không theo bài bản nào, chỉ chất chứa cơn phẫn nộ ngập đầy mà đánh đến!

L ớp áo vải của Chiến Phong thấm đẫm nước, những giọt nước khiến nó quện chặt lên thân thể hoàn mỹ của y. Mắt thấy một quyền của nàng vung tới, y cũng không thèm né tránh, dường như đã sẵn sàng chờ đợi để nàng đánh.

Nắm tay vạch trời lao đến...

Bất chợt dừng lại!

Không phải Như Ca đột nhiên mềm lòng, mà là một hành liễu xuân!

Một hành liễu xuân mảnh mai và xanh tươi.

Nhàn liễu cuốn giữ lấy nắm tay phẫn nộ của nàng, ngăn trở cơn ầm ực trào dâng.

Như Ca đương nhiên nhận ra đó chính là binh khí tùy thân của Ngọc Tự Hàn...

Roi mềm ba trượng - “Xuân Phong Lục Liễu” Ngọc Tự Hàn trên cổ xe lăn chặn lấy một quyền của nàng đánh về phía Chiến Phong, lại hướng

về nàng lắc lắc đầu. Y dùng đôi tròng mắt nói cho nàng biết, điều cần nhất lúc này chính là tỉnh táo, không được để cơn xúc động khiến cho tình hình trở nên nghiêm trọng hơn.

Như Ca hít sâu một hơi.

Nàng nói lỏng năm tay, nhìn thẳng vào ánh mắt u ám của Chiến Phong:

- Cô ấy không phải do ta đẩy xuống.

Chiến Phong cười lạnh:

- Thế, cô bảo là ai nào?

Nàng vội đáp:

- Có kẻ đánh trúng huyết đạo của ta nên ta mới...

Chiến Phong dường như nghe đó làm trò cười:

-Đại tiểu thư của Liệt Hỏa sơn trang, một đôi Liệt Hỏa quyền được sư phụ chân truyền, lại dễ dàng bị kẻ khác đánh trúng huyết đạo hay sao?

Như Ca miệng mồm há hốc, vừa giận vừa tức. Dù cho trong lòng nàng hi ểu rõ chuyện gì xảy ra đi nữa, nhưng có giải thích bao nhiêu thì cũng chỉ khiến cho danh tiếng của nàng thêm phần ngổ ngược và xấu xa mà thôi. Nàng cố nuốt ngược cơn giận, ván này xem như nàng đã thua.

Nàng nhìn Chiến Phong, thấp giọng nói:

-Được, cho dù là ta đẩy xuống thì cũng chẳng can hệ tới tỳ nữ của ta, huynh đã thương nàng ấy thật là không có đạo lý mà.

Chiến Phong khom người ôm lấy Oánh Y còn đương hôn mê, lạnh lùng ném cho nàng một câu nói:

- Cô cũng đả thương người của ta, như thế không phải là rất công bình sao.

Nói xong, y kiên quyết bỏ đi, mái tóc bông bênh màu lam sẫm tán phát ra một thứ ánh sáng vô tình.

Nhìn bóng lưng của y. Cõi lòng Như Ca dường đang xáo động dữ dội, ánh nắng chói chang thiêu đốt khiến nàng như muốn ngất lịm đi, nhưng vì bản tính quật cường, nàng không muốn tỏ ra bất cứ vẻ gì yếu đuối cả.

oOo

Bên ao sen.

Như Ca trầm tư nhìn xuống mặt hồ từ lâu đã trở nên hoang phế, suốt ba canh giờ vẫn không thốt một lời nào.

Ngọc Tự Hàn lặng yên ngồi trên cỗ xe lẳng bên cạnh nàng.

Đêm đã dần buông.

Ánh tịch dương biến mặt hồ trở thành một mảng đỏ lựng, Như Ca vẫn lẳng lẽ xuất thần.

Dường như hai năm về trước, bao nhiêu cánh sen trong hồ này bỗng nhiên bị rút hết linh hồn chỉ trong một đêm, đã quên mất thế nào là khai trổ.

Nàng từng dùng đủ loại biện pháp, tìm đến rất nhiều thợ hoa, thế nhưng rốt cuộc vẫn không thể làm cho những đóa hoa sen trong hồ nở lại.

Khung cảnh những đóa sen cười đong đưa khắp hồ kia không cách nào phục hồi.

Giống như vị thiếu niên vào một sớm hôm nao trao gởi cho nàng những cánh sen hồng, cũng không bao giờ mỉm cười với nàng nữa.

Người thợ hoa bảo phải đem tất cả rễ sen nhổ đi, đem tất cả bùn đất đào lên, toàn bộ đổi mới hoàn toàn, thế thì miễn mai hoa sen mới nở trở lại.

Nhưng làm vậy phỏng có ích gì?

Nếu không phải loại hoa do chính tay y trồng cho nàng, nàng còn thiết tha chi nữa?

Năm nay, ngay cả lá sen cũng thiếu vắng.

Như Ca bất chợt không hiểu, bản thân mình kiên trì là vì điều gì?

Nếu như chỉ có mỗi mình nàng biết quý trọng.

Thế thì có phải buồn cười lắm không?

Nàng khẽ ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi Ngọc Tự Hàn một chuyện:

- Sự cố gắng của ta có cần thiết hay không?

Ngọc Tự Hàn nhìn nàng.

Sau phút trầm ngâm, y hỏi ngược lại:

- Nếu không cố gắng, sau này muội sẽ tiếc nuối chứ?

Sẽ tiếc nuối hay không?

Như Ca tự hỏi chính mình.

Sẽ đấy, nàng sẽ tiếc nuối đấy! Nàng sẽ tiếc nuối vì sao lúc đầu không cố gắng, nếu cố gắng, kết quả có thể đã không như vậy. Loại cảm giác nuối

tiếc này khiến cho nàng hiểu ra rằng bao nhiêu khả năng hạnh phúc đều sẽ từ trong khoảnh khắc trôi tuột đi.

Nàng lại hỏi:

-Đến khi nào ta mới biết, có cố gắng bao nhiêu đi nữa cũng vô ích?

Ngọc Tự Hàn dịu dàng vuốt mái tóc nàng đáp:

- Đến lúc đó mọi tự nhiên sẽ rõ. Một mối tình khiến cho nàng dẫn vật, thống khổ. Nỗi đau ấy đã vượt qua khỏi tình yêu mà nàng dành cho y. Nàng biết, cho dù có cố gắng thế nào thì cũng chẳng còn ý nghĩa chi nữa.

Trong bóng chiều.

Như Ca tựa lên gối Ngọc Tự Hàn.

Nàng chậm chậm khép mắt lại.

Chỉ những khi được nép bên cạnh y thế này, nỗi đau trong lòng nàng mới có thể ngơi nghỉ.

Sao trời không giăng.

Vầng trăng không hiện.

Chỉ có ngọn gió đêm, vi vút từng cơn thổi vào sương phòng Như Ca.

Như Ca mang một chiếc khăn tay ấm áp nhẹ nhàng đắp lên vết thương trên gương mặt Điệp Y, lo lắng nhìn cô hỏi:

-Điệp Y tử tử, còn đau không?

Điệp Y giữ lấy khăn, mặt xụ xuống bảo:

- Trên mặt không đau...

Như Ca vừa định thở phào một hơi thì lại nghe cô tiếp:

- ...Nhưng trong lòng thì rất đau!

Cô tức tối nhìn Như Ca đang cúi thấp đầu, chỉ cảm thấy trong ngực có một luồng hơi nghèn nghẹn: - Ti ểu thư, người tốt cuộc còn muốn nhẫn nại đến bao giờ nữa đây? Trong mắt Phong thiếu gia chỉ có Oánh Y kia, có đáng cho người phải để tâm mãi hay không? Sự kiên trì của người, ngoại trừ việc khiến cho người thống khổ ra, còn đạt được điều gì nữa chứ?

Như Ca nghe đến ngơ ngẩn.

Huân Y vỗ vỗ lên bờ vai của Điệp Y bảo:

-Đừng nói nữa, trong lòng tiểu thư cũng không dễ chịu gì đâu. Điệp Y lườm cô một cái, lại trừng mắt sang Như Ca:

- Ta không nói cũng được, nhưng tiểu thư người thì chừng nào mới tỉnh ra đây?! Loại nam nhân như thế, không cần thì cứ không cần cho xong, người dù có mang được trái tim hăn trở về, hăn cuối cùng cũng sẽ phản bội người mà thôi. Với lại, ta thấy người cũng không thể lôi kéo hăn về được đâu.

Như Ca cắn chặt môi.

Thời khắc này, nàng cảm thấy bản thân mình đã bắt đầu dao động. Nàng không có lý do gì để tin tưởng việc Chiến Phong phản bội nàng là có nỗi khổ bên trong, rằng y vẫn còn thương yêu nàng. Song, đôi mắt lạnh lẽo ngập tràn cừu hận của y, bóng dáng lúc ôm lấy Oánh Y dứt khoát ra đi của y, tất cả như đang xé nát tâm can của nàng, khiến cho nàng quặn thắt đến phát khóc.

Thời khắc này, nàng đột nhiên trở nên hoài nghi. Chẳng lẽ, việc nàng cho rằng Chiến Phong vẫn còn yêu nàng chỉ là một thứ ảo giác do sự không

cam tâm của chính nàng mang lại hay sao? Nàng thật ra chỉ là một sinh vật buồn cười và đáng thương, sống khép kín trong thế giới ảo tưởng của mình, không dám đối mặt với thực tế.

Huân Y dịu dàng khuyên:

- Tiểu thư, mặc kệ Phong thiếu gia có còn yêu người nữa không. Hẳn đối với tâm ý của người so ra vẫn chẳng quan trọng bằng bản thân hẳn.

Như Ca nhìn cô, đợi cô tiếp tục.

Huân Y nở một nụ cười:

- Hẳn không còn quý trọng niềm vui của người, ta không tin hẳn lại không hiểu được nỗi khổ của người.

Chỉ sợ rằng, nỗi đau của nàng cũng chính là niềm khoái lạc của y.

Lời của cô thật tàn nhẫn.

Hệt như một hố băng đem nhốt kín Như Ca vào bên trong.

Chẳng biết qua bao lâu.

Có tiếng đàn truyền đến.

Ánh mắt của Như Ca từ song cửa hướng ra ngoài.

Chu đình trong đêm tối hiển hiện một vầng sáng trắng êm dịu.

Tuyệt đang thong thả chơi đàn.

Vạt áo trắng của y theo gió khẽ bốc lên, tựa như một ánh trăng vằng vặc soi sáng bầu trời đêm.

Tiếng đàn trầm thấp và thư thả.

Từng chút, từng chút sương ẩm Như Ca, mang nàng ra khỏi hố băng lạnh lẽo ấy.

Chẳng biết vô tình hay cố ý, Tuyết ngồi hướng về phía nàng, gương mặt hé nở một nụ cười tươi tắn, đáy mắt lóe lên một tia nhìn tinh nghịch.

oOo

Sấm tối.

Trên con đường đá xanh băng xuyên rừng trúc, một vài kẻ thỉnh thoảng lại lướt ngang Liệt Hỏa sơn trang.

Ai cũng trông thấy một người con gái nhu nhược đang ở cạnh bờ sông giặt giũ y phục.

Khuôn mặt cô tái nhợt.

Bờ vai cô mỏng manh.

Thân thể yếu ớt đến độ có thể bị dòng nước cuốn trôi.

Chiếc thùng gỗ kê bên chất đầy trang phục bẩn.

Mồ hôi của cô tựa như những hạt sương, lấm tẩm tuôn đầy hai bên thái dương, khiến cho những ai trông thấy đều phải xót xa mũi lòng.

Như Ca lặng lẽ bước đến phía sau cô, quan sát bóng lưng mảnh khảnh ấy. Tình khi ết như giọt sương đọng trên lá sen, nhẹ nhàng trong trắng khiến người ta phải thương cảm Đây là loại nữ tử mà mọi nam nhân đều yêu thích hay sao? Nàng đột nhiên nhớ đến Hương Nhi tại Phẩm Hoa lâu.

Oánh Y ngoảnh đầu lại, nở một nụ cười với nàng:

- Tiểu thư.

Như Ca cũng mỉm cười đáp trả, ngồi xuống bên cạnh cô, khoảng cách giữa hai người lúc này chỉ là chiếc thùng đựng y phục bẩn kia.

Tịch dương lấp lánh.

Sông nhỏ lao xao.

Như Ca nhìn gợn nước trong vắt nói: - Khinh công của ta do chính phụ thân truyền thụ, tuy không đến mức thông thạo nhưng người bình thường thì tuyệt đối không nghe được tiếng bước chân của ta. Không ngờ rằng Oánh Y cô nương cũng biết võ công đấy.

Đôi tay đang tẩy rửa y phục của Oánh Y ngừng lại.

Hồi lâu sau, cô nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn trong sáng của Như Ca, mỉm cười đáp:

- Ta làm sao mà có võ công được chứ, là Phong thiếu gia thấy thân thể ta yếu ớt nên truyền cho ta một ít công phu đơn giản mà thôi.

Như Ca ngạc nhiên: - Ồ, công phu đơn giản thì có thể dùng khí thay kiếm chế trụ huyết đạo của ta, khiến ta giúp cô diễn xuất một màn kịch tranh thủ sự thương hại của mọi người. Oánh Y cô nương quả là kỳ tài hiếm thấy, thật là đáng mừng. Nói vậy, những giọt mồ hôi trên trán kia của cô cũng là dùng công phu đơn giản ép ra rồi.

Đáy mắt của Oánh Y liên tục lóe lên những tia u tối.

Như Ca chăm chăm nhìn thẳng vào cô.

Cuối cùng.

Oánh Y bật cười:

-Không sai, người thông minh hơn ta tưởng, tiếc thay người vẫn chỉ là một kẻ thua cuộc.

Như Ca không nói gì.

Giọng nói của Oánh Y trầm trầm như sóng nước: - Người là thiên kim tiểu thư cao vời, ta là nha hoàn hạ tiện thấp kém, có điều, người thật ra cũng chỉ là một nữ nhân thất bại mà thôi, ngay cả vị nam nhân mình yêu mến cũng bị ta cướp mất. Bất kể là ta dùng thủ đoạn gì, chỉ cần ta có được điều ta muốn thì ta chính là kẻ chiến thắng.

Cô lại tiếp: - Cho dù người có nói cho kẻ khác biết hôm ấy không phải là người đẩy ta xuống nước, trừ Ngọc Tự Hàn ra, Liệt Hỏa sơn trang này mấy ai sẽ tin tưởng người? Phong thiếu gia sớm đã không xem người vào mắt, ta mới là nữ nhân của chàng, người cùng lắm chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi.

Mặt nước phản chiếu vẻ cười lạnh lùng của Oánh Y.

Bóng lưng yếu đuối của cô đã che khuất tầm mắt của mọi người, chỉ có Như Ca trầm tĩnh quan sát cô.

- Liệt Như Ca, người đang hận ta lắm có phải không?

Thanh âm của Oánh Y bức ép như thể một thanh đao đâm thẳng về phía nàng: - Nói cho người biết, ta cũng rất hận người. Người dựa vào đâu lại có thể trở thành cành vàng lá ngọc, được mọi người sùng ái ngoại trừ việc người là con gái của Liệt Minh Kính chứ? Người có điểm nào bì được với ta, tại sao hết thảy mọi thứ tốt đẹp đều thuộc về người? Vô luận là về dung mạo hay trí tuệ, người vẫn còn kém ta rất xa.

Như Ca hít vào một hơi.

Mím cười.

Nụ cười như trăm hoa đua nở.

- Cảm ơn cô, Oánh Y.

Như Ca nói với cô:

- Cảm ơn đã giúp ta hạ quyết tâm.

Oánh Y không ngờ nàng lại có phản ứng như vậy, nhất thời ngây ra.

- Ta vốn nghĩ cô là một người con gái tốt khiến ai cũng thương mến, Chiến Phong thích cô là có nguyên do của huynh ấy, có điều...

Như Ca lại mỉm cười: - Không ngờ huynh ấy cũng là một kẻ ngốc nghếch, đi yêu cái loại nữ nhân như vậy. Yên tâm, ta quyết sẽ không thích một người nam nhân ngốc nghếch, cũng sẽ không cùng cô tranh đoạt đâu. Ta trái lại còn phải cảm ơn cô mới phải.

Không hề trông thấy bất cứ vẻ thương tâm nào trên gương mặt Như Ca, Oánh Y chẳng khác nào vừa tung một quyền vào khoảng không.

Dòng sông ánh sắc hoàng hôn vàng nhạt.

Sóng nước lăn tăn từng vòng.

Ngón tay Như Ca khuấy nghịch trên mặt nước: - Ta ở Phẫm Hoa lâu một tháng, muốn tìm hiểu xem làm cách nào để sở hữu được trái tim của một người. Những cô nương nơi ấy trở ra hết tài nghệ nhằm đoán bắt tâm tư của nam nhân, mua vui theo sở thích của bọn gã, giả ra bộ dáng mà bọn gã ưng ý. Ta vẫn luôn nghĩ, cho dù các nàng ấy có thành công đi chăng nữa thì thứ mà nam nhân yêu thích vẫn là thân thể và dáng điệu vờ vịt của họ. Thế nhưng, vấn đề này đối với họ cũng không quan trọng lắm, vì thứ mà họ quan tâm chỉ là tiền bạc. Còn cô thì sao, Oánh Y?

Oánh Y siết chặt bộ xiêm y bản trong tay.

Như Ca mỉm cười: - Ph ải, ta là một người may mắn, vừa sinh ra thì đã được hưởng thụ cuộc sống no cơm đủ áo, sự xuất hiện của cô chính là đả kích lớn nhất mà ta gặp phải. Tuy nhiên, ta lại không hận cô chút nào, hành vi của cô chẳng phải cũng vì muốn mưu cầu hạnh phúc hay sao, dầu cho về thủ đoạn thì ta thật không dám hoan nghênh, nhưng nếu như muốn hận, ta cũng chỉ hận Chiến Phong mà thôi, huynh ấy vì sao lại muốn dùng cô để sỉ nhục ta chứ.

Nàng đứng dậy.

Oánh Y tức giận đến thân thể phát run.

Như Ca từ trên cao nhìn xuống cô: - Ta không cần phải ngụy trang, vì vậy ta luôn hạnh phúc hơn cô, nếu có ai đó thích ta, cũng là thích con người chân thật của ta. Ta mong cô may mắn, có thể vĩnh viễn lừa gạt được Chiến Phong ngốc nghếch.

Oánh Y cũng đứng lên, run rẩy nói:

-Người bịa chuyện! ta biết người đang đố kỵ ta!

Như Ca mỉm cười lắc đầu:

- Cô sai rồi, để chứng minh ta thật sự không hận cô, ta có thể tặng cho cô một món quà.

Oánh Y còn chưa rõ nàng đang nói gì.

Thì, ngay lúc ấy.

“Bốp... !”

Một bạt tay đã giáng lên má phải của Oánh Y, nơi ấy tức thì sưng lên rất bồng.

Như Ca nhẹ giọng bảo: - Sao, món quà thú vị không? Cô lại trở thành vị nữ tử được mọi người thương cảm nhất trên đời này rồi đấy, có thể nhào vào lòng Chiến Phong mà khóc lóc kể khổ. Ài, bởi vì sẽ bị trông thấy cho nên không thể trả đũa, Oánh Y mới đáng thương làm sao!

Oánh Y ôm lấy má phải, quả nhiên trông thấy trên con đường đá xa kia có kẻ đang vọng đến hai người, đành không thể làm gì khác hơn là trở mắt nhìn Như Ca mỉm cười rời khỏi.

Như Ca bỏ lại Oánh Y ở phía sau.

Bàn tay khế nóng.

Cõi lòng trộn lẫn nhiều vị cảm xúc.

Dẫu đã trút giận cho bản thân mình và Diệp Y, nhưng sao nỗi đau đớn đến nhói buốt tâm can kia vẫn không chút nào vơi nhẹ...

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 7

Buổi sớm trong chu đình.

Vầng dương tinh khiết soi sáng khiến cho thân thể của Tuyết đang chơi đàn dường trở nên trong suốt.

Áo trắng lóa mắt.

Tóc dài ánh dịu.

Y xinh đẹp hệt như một vị tiên nhân trong truyền thuyết.

Thanh hồng ngọc phượng cầm giữa những ngón tay linh động của y như ẩn chứa sinh mệnh, dào dạt tuôn ra những giai điệu tuyệt trần.

Như Ca áp người lên song cửa gỗ.

Xa xa ngắm nhìn y đến xuất thần. Trông th ấy Tuyết, nàng lại nhớ đến những tháng ngày tại Phẫm Hoa lâu, cõi lòng khi ấy ngập tràn hy vọng, tinh thần lên cao, muốn biết vì sao một người từ thanh lâu bước ra như Oánh Y lại có thể dễ dàng chiếm được trái tim của Chiến Phong.

Vì không cam tâm chấp nhận thất bại, nàng thậm chí còn dẫn theo cả Tuyết trở về Liệt Hỏa sơn trang.

Có điều, nỗ lực của nàng lại trở nên buồn cười như thế đấy...

- Tiểu thư!

Điệp Y đứng bên cạnh nàng, cũng đang sửng sờ nhìn ra từ phía cửa sổ:

- Tuyết công tử xinh đẹp không giống người thường chút nào.

Như Ca mỉm cười:

- Phải, hẳn thật sự rất đẹp. Dùng “ xinh đẹp” để miêu tả một người nam nhân có thể ít nhiều không thỏa đáng, nhưng đối với Tuyết, dường như cụm từ này lại trở nên vô cùng thích hợp.

- Hẳn là người ở đâu? Tại sao lại đến Liệt Hỏa sơn trang chứ?

Điệp Y truy hỏi. Như Ca giật mình. Lạ thật, vấn đề này hình như nàng chưa từng nghĩ qua. Sự xuất hiện của Tuyết, thái độ khẳng khẳng muốn đi theo nàng của y, tất cả hết như một giấc mộng xảy ra hoàn toàn bất ngờ.

Huân Y lắng nghe các nàng đối thoại, trầm ngâm bảo:

- Hay là hẳn đã biết thân phận của tiểu thư cho nên mới cố ý theo cùng?

Điệp Y mở to hai mắt:

- Ý người là, Tuyết công tử biết tiểu thư chính là ngọc minh châu trong tay trang chủ nên mới có ý...

- Không phải.

Như Ca lắc đầu, ngăn bọn họ nói tiếp.

- Tuyết không phải là loại người nặng tâm cơ như vậy đâu. Ch ăng hiểu vì sao, từ khi trông thấy Tuyết rồi, nàng tựa như có một loại cảm giác đã từng quen biết y. Tuy y có điểm kỳ quái, nhưng chắc chắn y sẽ không gây tổn thương cho nàng.

Huân Y cười nhẹ nhàng:

- Cẩn thận vẫn tốt hơn. Như Ca đối i với bất cứ ai cũng đều tin cậy không chút đề phòng, nàng vốn không hiểu đại tiểu thư của Liệt Hỏa sơn trang trên giang hồ có địa vị như thế nào.

-Được rồi.

Như Ca biết Huân Y đang lo lắng cho mình, vì vậy nàng mỉm cười đáp lại cô.

- Tiểu thư, Tuyệt công tử đang vậy người kìa.

Điệp Y khẽ gọi.

Như Ca nhìn đến.

Ánh mắt Tuyệt lóe lên một tia khí tức tựa ánh mặt trời, nụ cười quyến rũ của y lọt vào đáy mắt của nàng.

Trở phải của y hướng về phía nàng gập lại...

Đến đây, nha đầu.

Đến đây mau.

Chu đình.

Mặt hồ bỗng bành nắng mai.

Như Ca tay chống cằm, quan sát Tuyệt đang mãi mê chơi đàn.

Y dường như đã quên mất sự tồn tại của nàng mà đắm chìm trong thế giới âm thanh.

Nàng cuối cùng cũng không nhịn được, cất tiếng:

- Nè, người gọi ta tới làm gì thế? Tuyệt hơi hợt liếc nàng, tựa như nàng là một khúc gỗ mục ngàn năm:

- Khúc nhạc hay như thế mà nàng có thể lơ đãng à?

- Ở đâu ra loại người tự khen chính mình thế chứ?

Như Ca lờm y một cái.

Tuyệt nhẹ nhàng thở dài:

-Đúng là trâu gặm mẩu đờn, không biết thế nào là văn nhã cả. Th ế gian có biết bao người vì để nghe được một khúc đàn của y mà không quản ngàn dặm theo đuổi, chẳng ngại vung tiền như rác, ấy thế mà hết lần này đến lần khác nha đầu này lại thiếu mất khả năng thưởng thức.

-Người muốn ta nghe khúc nhạc này chứ gì?

Như Ca đứng dậy:

- Vậy ta trở về cho rồi, ở trong phòng cũng có thể nghe được mà.

Tuyệt âm bực:

-Nha đầu ngốc, người ta vì muốn tâm tình của nàng tốt hơn nên trời tờ mờ thế này mới dậy sớm tấu đàn đấy!

Đáng thương cho y ngủ không đủ giấc, đối với dung nhan tuyệt mỹ của mình sẽ bị tổn hại ít nhiều! Đúng là nha đầu ngốc không biết cảm kích mà!

Như Ca ngậy người.

-Í, là người vì ta đó à? Cảm ơn người nhé!

Tuyệt cười hài lòng, nỗi khổ của hãn cuối cùng cũng...

- Có điều...

Như Ca nói tiếp:

- Nghe người đàn thì tâm tình sẽ tốt hơn chắc? Đây cũng chẳng phải là tiên khúc, làm sao mà có khả năng chứ! Tội thật, Tuyệt nhất định là bị người khác thổi phồng đến hoang tưởng mất rồi, cứ tưởng mình là “Cầm Thánh” hay thần tiên gì đó, nhưng cho dù có thật sự là thần tiên đi nữa cũng không thể giải quyết sự tình lúc này đâu.

Tuyệt suýt nữa thì hộc máu, tay trở Như Ca:

- Nàng...!

Ài, hóa ra tâm tư của y uổng phí cả rồi, dù điệu đàn của y cũng có thể so sánh với tiên âm lắm chứ!

Như Ca nhìn y, đột nhiên nhướng mày:

- Tuyệt, tại sao người lại theo ta trở về Liệt Hỏa sơn trang?

Ngón trở trên dây đàn lướt nhẹ, Tuyệt sáng giọng nói:

- Thì vì giúp nàng đó.

- Như vậy ta cũng không nhớ nhầm.

Nàng đồng ý để y theo cùng, chính là vì y đã hứa hẹn có thể giúp nàng níu giữ trái tim đang dần trôi xa của Chiến Phong. Chỉ là...

Như Ca trừng mắt nhìn y:

- Thế người đã giúp ta hay chưa?

Mỗi ngày y chỉ thong thong thả thả khảy đàn, dường như đã sớm quên tốt tuồn tuột những lời đã hứa.

Tuyết cười hì hì.

-Chưa.

Như Ca xụ mặt:

- Vậy lúc đầu người bảo ta...

- Ta gạt nàng đó!

Vẻ tươi cười trên mặt Tuyết sáng lạn đến mức khiến người ta muốn đắm cho y một cú.

Sao lại có loại người vô sỉ đến thế, dám nói ra những lời như vậy mà ngay cả một chút xấu hổ cũng không có!

Như Ca giận đến không thốt nổi thành lời:

-Sao người có thể gạt ta chứ!

- Không gạt nàng, nàng có cho ta đi theo không?

Nghe đi, thật là lý lẽ hùng hồn, chuyện tất hiển nhiên làm sao!

Như Ca giận đến đầu óc trống rỗng.

Tuyết cười như sóng gợn nước thu, lay lay vạt áo của nàng:

- Nè, giận rồi sao?

Như Ca ngẩng đầu nhìn trời, tên tiểu nhân vô tín vô nghĩa như y, không thèm để ý tới làm gì!

- Giận thiệt á?

Tuyết le lưỡi, nhòai đến trước mặt nàng:

-Đừng giận nữa được không? Con gái mà tức giận sẽ xấu lắm đó.

Như Ca mặc kệ, không buồn hất y ra.

Tuyết thở dài: - Thật ra nàng cũng chẳng cần ta đến giúp nàng, không phải sao? Cái loại nam nhân như Chiến Phong, một khi đã cương quyết điều gì thì không ai có thể thay đổi được.

Lòng nàng nhất thời trở nên bình lặng.

- Chiến Phong khiến cho nàng khổ sở, hãy bỏ hẳn đi cho rồi.

Tuyết ghé sát mặt nàng, hơi thở thơm như lan:

- Nàng còn có ta mà.

Như Ca đẩy gương mặt y ra, phụng phịu bảo:

- Ta không cần người giúp là một chuyện, người có lừa gạt ta hay không lại là chuyện khác!

Tuyết chép miệng:

- Nàng hẹp hòi quá.

Như Ca trừng mắt với y:

-Ừ đấy, ta hẹp hòi thế đấy, thì sao nào?

Tuyết tỏ ra vô cùng uất ức, đôi mắt đẹp đong đầy lệ châu, từng dòng từng dòng rơi xuống, vành mắt ửng hồng, giọng nói nghèn nghẹn:

- Nàng khiến cho ta đau lòng rồi...

- Ta...

Như Ca muốn khóc mà không ra nước mắt. Trời ạ, nhìn tới nhìn lui lại giống như nàng đang ăn hiếp y!

Tuyết nước mắt lưng tròng:

- Sao nàng không hỏi xem ta có gì lại đi lừa nàng?

-Được!

Nàng hít vào một hơi:

-Sao người lại lừa gạt ta? Tuyết nín khóc bật cười:

- Bởi vì người ta yêu nàng đó mà, nếu không dối gạt vu vơ thế, nàng sẽ đâu chịu để người ta theo nàng chứ.

Như Ca tay chân bủn rủn. Kể như thua y rồi, ở đâu lại ra nhiều lý lẽ lộn xộn thế không biết.

- Sao nàng không hỏi xem có gì mà người ta yêu nàng?

Như Ca không muốn truy vấn nữa, sai chân bỏ đi.

Tiếng cười của Tuyết trong veo như mặt hồ trong nắng mai:

- Nàng không dám nghe hay sao? Hay nàng lo sợ chính mình sẽ yêu ta đấy?

Nàng rùng mình.

Hóa ra ngay giữa trời hè cũng có thể ớn lạnh đến toàn thân nổi da gà.

Vừa muốn rời khỏi đình, Như Ca đột nhiên dừng lại.

Nàng trông thấy một đoàn người dáng vẻ vôi vã đang tiến tới từ phía nam con đường.

Tổng cộng có mười hai người, phục sức sang trọng, khí thế oai võ, vai khiêng một cỗ kiệu sắc vàng phốt đỏ, rèm sa tanh vàng, chất liệu tuyệt phẩm.

Hai người đang dẫn đầu phía trước, một vị thiếu niên đầu trắng mặt lạnh, một vị trung niên mặt đỏ cao to.

Nàng đã từng gặp qua bọn họ ba lần.

Vị thiếu niên tên gọi Bạch Hổ.

Vị trung niên tên gọi Xích Chương.

Bọn họ mỗi lần đến đây đều chỉ làm một việc... Tiếp Ngọc Tự Hàn rời Liệt Hỏa sơn trang!

oOo

Đêm tối.

Trên hành lang.

Một râu chuông ngọc mỏng như cánh ve treo đu đưa.

Chúng va chạm nhau, khua lên những âm thanh leng keng, theo hướng gió lùa mà reo múa.

Ngọc Tự Hàn người khoác áo xanh, trầm tĩnh ngồi trên xe lăn.

Trong mắt của y thấp thoáng nét nghiêm trọng.

Cánh tay phải lại thông dong, dịu dàng.

Như Ca trong bộ cánh đỏ tựa lên đầu gối y, buồn bã để y vuốt ve mái tóc của mình, trong lòng tràn ngập một nỗi quyến luyến.

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn của mình lên nhìn y:

- Huynh lại phải đi hay sao?

Ngọc Tự Hàn vỗ về đầu nàng.

- Ta không muốn huynh đi đâu.

Nàng cúi đầu, kéo lấy lần áo của y, vò lại thành một nắm.

- Có huynh ở nơi đây, cho dù xảy ra chuyện gì, ta cũng đặc biệt không hoảng sợ. Huynh sẽ bảo vệ ta, an ủi ta, làm cho trái tim ta chẳng phải khổ sở...

Nàng âu sầu nói: - Ta có linh cảm không tốt rằng, chuyến này huynh đi, sẽ xảy ra rất nhiều chuyện không giống như trước đây nữa.

Ngọc Tự Hàn nâng cằm nàng lên.

Không thấy mặt nàng, y không biết nàng đang nói điều gì.

Như Ca thuận theo tay y ngẩng đầu lên, cố nở một nụ cười tươi tắn: - Sau khi xuất trang lần này, huynh phải chăm sóc thật tốt cho bản thân mình đó! Có chuyện gì không vui hãy nhớ kể cho người khác nghe, đừng nên chôn chặt tất cả sự tình trong đáy lòng không chịu nói ra. Không muốn trò chuyện thì có thể dùng giấy viết, còn nữa, không được nhọc sức quá, không được làm những chuyện trái ý muốn, huynh đôi khi hay yêu cầu sự hoàn mỹ quá mức, như thế sẽ vất vả lắm biết chưa!

Ngọc Tự Hàn mỉm cười, rạng rỡ như một ánh hào quang.

Như Ca đẩy đẩy y:

-Không được cười, mau đồng ý với ta đi.

Y gật đầu.

- Tốt rồi. Nàng th ở trút ra một hơi, biết rằng hễ y đã hứa chuyện gì thì nhất định sẽ cố gắng làm được. Hệt như ngày xưa, y vừa cầm vừa điếc lại vừa tàn tật, bản tính cô độc và nhạy cảm, luôn kháng cự né tránh bất cứ sự tiếp cận nào của nàng. Về sau, nàng vừa đấm vừa xoa lại thêm vào cả nước mắt, ép y phải học thần ngữ, học cách nói chuyện, học phương pháp giao tiếp với mọi người. Y nhận lời rồi, từ đó quyết tâm nỗ lực thực hiện đến độ mỗi một từ ngữ phát âm ra đều phải thật hoàn mỹ, chính xác.

“Keng...”

Chuông ngọc thánh thót reo vang.

Lung linh trong suốt giữa màn đêm.

Như Ca mỉm cười:

- Huynh muốn mang nó cùng đi ư?

Vật ấy cách đây rất lâu nàng đã mua tặng cho y, để y có thể “cảm nhận” được thanh âm của gió.

Mỗi lần chuông ngọc rung lên.

Là khi ấy gió đang hát ca.

Ngọc Tự Hàn khẽ cười:

- Phải.

Mang theo chuỗi chuông ngọc này cũng giống như dẫn theo nàng bên cạnh vậy.

- Huynh sẽ trở về chứ?

Nàng hỏi ra vấn đề đáng lo ngại nhất.

Ngọc Tự Hàn không đáp.

Y thật không biết.

Rất nhiều vấn đề không phải do y có thể tự quyết định được.

- Ta còn có thể gặp lại huynh hay không?

Nàng bi thương hỏi.

Ngọc Tự Hàn nhìn nàng, đáy mắt như có vầng sáng lưu chuyển:

- Mọii sẽ nhớ ta sao?

Giọng của y so với tiếng chuông ngọc còn khẽ khàng hơn.

Như Ca gật đầu thật mạnh:

- Nhớ chứ! Ta sẽ rất, rất, rất, rất nhớ huynh! Hơn nữa...

Nàng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, bật cười:

- Sư huynh, lỡ như huynh không trở về Liệt Hỏa sơn trang nữa, ta sẽ đi tìm huynh đấy!

Lời của nàng chính là lời biểu lộ đáng yêu nhất trên thế gian này.

Giây phút ấy.

Ngọc Tự Hàn mong sao có thể nghe được chính giọng nói của nàng, như vậy y mới có thể là một người hạnh phúc thật sự.

Y tháo từ bên hông ra một khối dương chi ngọc bội tạc hình rồng, thả vào lòng bàn tay của nàng.

- Dùng nó thì có thể tìm ra ta.

Nàng thu lấy ngọc bội, bảo:

- A, vậy ta nhất định phải giữ gìn nó thật tốt mới được.

Đêm, càng lúc càng sâu.

Gió đêm mang theo hơi lạnh từ phía thủy hồ.

Ngọc Tự Hàn vẫn còn một việc chưa yên tâm.

Y nhìn vẻ cười khúc khích của Như Ca, không biết phải nói thế nào mới thích hợp.

Như Ca sao lại không biết y đang lo lắng điều gì.

Vì vậy nàng đứng lên, gương mặt hé ra một nụ cười tươi tắn như những đóa hoa đương thì nở rộ:

-Sư huynh, người an tâm, ta sẽ không gục ngã đâu!

Nàng cười thật kiêu hãnh: - Ta có thể sẽ thương tâm, có thể sẽ khổ sở, có thể sẽ khóc lóc, có thể sẽ nổi giận đến mức muốn đánh người khác! Thế nhưng, ta sẽ không bao giờ gục ngã! Mỗi người đều sẽ gặp thất bại, riêng ta nhất định phải cố gắng sống cho thật tốt!

oOo

Liệt Hỏa sơn trang.

Thính đường lớn, phong thái huy hoàng.

Đàn sáo diu dặt, sáng rỡ như ban ngày.

Trước bậc thềm đá nổi bật một tấm thảm đỏ, phía cuối đặt một bàn ngọc, trên ấy lộ ra một bộ áo gấm, chính là chỗ ngồi của trang chủ Liệt Minh Kính.

Hai phía trái phải bên dưới đều có kê một chiếc bàn dài, chén đĩa trên ấy tự nhiên đều là vàng ngọc, cực kỳ trân quý.

Hôm nay là ngày mà đường chủ của các đường phải đến Liệt Hỏa sơn trang bẩm báo sự tình vào mỗi tháng.

Nếu là trước kia, Như Ca sẽ hiếm khi tham gia, nhưng lần này Liệt Minh Kính kiên quyết muốn nàng phải có mặt.

Người trong thính đường rất nhiều.

Từ tay trái của Liệt Minh Kính trở xuống.

Vị thứ nhất chính là đại đệ tử của Liệt Hỏa sơn trang - Chiến Phong. Chi ến Phong toàn thân áo vải màu lam, mái tóc đen sậm phớt xanh khê xoắn, hai tròng mắt cùng viên bảo thạch nơi tai phải lóe hiện một tia sáng âm u lam thẫm. Y từ tốn uống rượu, dáng ngồi vươn thẳng, tâm thần dường như không hiện hữu tại nơi đây.

Vị thứ hai chính là đường chủ trông coi Sí Hỏa đường, chuyên việc tưởng thưởng trừng trị - Duệ Lãng. Chưa bao giờ người i ta trông thấy Duệ Lãng tươi cười, y tựa như một loài dã thú, hai tròng mắt ảm đạm màu tro, gương mặt mang theo nét tàn nhẫn. Y rốt cuộc đã bao nhiêu tuổi, xuất thân thế nào, tại sao đối với Liệt Minh Kính lại trung thành như vậy, đây vẫn còn là điều bí ẩn mà giới võ lâm trước giờ chưa lý giải được.

Du ệ Lãng không uống rượu, ánh mắt y chăm chặp bám sát nhất cử nhất động của Liệt Minh Kính, vẻ như chỉ cần Liệt Minh Kính ở đây thì trong lòng y sẽ không có chuyện thứ hai.

Vị thứ ba chính là đường chủ trông coi Kim Hỏa đường, chuyên việc tiền tài thu chi - Mộ Dung Nhất Chiêu. Trong bàn tay của Mộ Dung Nhất Chiêu, vàng bạc không thể chạy thoát. Y hết như Đào Chu tái sinh (1), đối với việc mua bán làm ăn có khả năng thiên phú. Dưới sự kinh doanh của y, mỗi buôn mỗi bán của Liệt Hỏa sơn trang trải khắp đại giang nam bắc, vàng bạc tài phú cứ thi nhau như khối tuyết lăn tròn, càng lăn lại càng lớn, trừ triều đình và Giang Nam Long Gia ra, thiên hạ chẳng một ai có thể sánh nổi khối tài sản ngày một hùng hậu của Liệt Hỏa sơn trang.

(1) Đào Chu tức Đào Chu Công, tên thật Phạm Lễ, nhà chính trị gia, quân sự gia và kinh tế gia lỗi lạc của nước Việt thời Xuân Thu.

Mộ Dung Nhất Chiêu vừa nhắm thức ăn vừa cười híp mắt, cùng hàn huyên với Lăng Tiên Thu bên cạnh.

Vị thứ tư chính là đường chủ trông coi Minh Hỏa đường, chuyên việc bồi dưỡng lớp nhân tài kế cận Lăng Tiên Thu. Lăng Tiên Thu tuổi ước ba mươi nhưng mặt mũi lại trông như hài đồng, thoát nhìn có vẻ thân thiện dễ gần. Những đệ tử mới của các đường đều phải trải qua sự huấn luyện của y, đạt yêu cầu rồi mới có thể gia nhập. Y từ khắp nơi chọn ra những mầm non có tư chất nổi bật nhất, tận tâm bồi đắp, liên tục không ngừng nghỉ vì một thế hệ mới của Liệt Hỏa sơn trang.

Y không uống rượu cũng không dùng thức ăn, chỉ tập trung tinh thần lắng nghe Mộ Dung Nhất Chiêu nói chuyện.

Từ tay phải của Liệt Minh Kính trở xuống.

Vị thứ nhất chính là tam đệ tử của Liệt Hỏa sơn trang - Cơ Kinh Lô.

Vị trí này trước kia do Ngọc Tự Hàn ngồi, nhưng từ khi y rời trang rồi, Cơ Kinh Lô được đôn lên thay thế. Cơ Kinh Lô cao lớn tráng kiện, mắt sáng như sao, miệng lưỡi thẳng thẳng, cực trọng chính nghĩa, trên giang hồ

vốn có tên có tuổi. Vũ khí của y rất đặc biệt, chính là một đôi Lưu Tinh chùy nặng ước tám mươi cân, khi giơ lên lại nhẹ nhàng như gió cuốn.

Tửu lượng của y rất cao, tay ôm cả một vò rượu, há miệng uống ừng ực.

Vị thứ hai chính là Như Ca. Nàng cả người khoác xiêm y đỏ tươi, ánh lên làn da ngọc ngà trong suốt, đôi mắt to đen lay láy, long lanh xinh đẹp. Tay nàng giữ lấy bôi rượu sóng sánh đặt nơi khước môi, do dự chẳng biết có nên uống hay không.

Rượu rất cay.

Nàng cảm giác không hề dễ nếm.

Thế mà từ khi yến tiệc bắt đầu đến giờ, Chiến Phong cứ từng bôi, từng bôi không ngừng cạn sạch.

Y uống không nhanh, nhưng cứ tì tì không dứt và lại uống rất nhiều.

Điều đáng nói là ngày thường, y vốn chẳng phải kẻ hám rượu.

Đang trong lúc ngập ngừng.

Chén rượu của Như Ca đột nhiên bị một bàn tay xinh đẹp như thủy tiên đoạt lấy.

Tuyệt say sưa nhắm nháp rồi bình phẩm:

-Thơm quá đi mất...

Như Ca trợn mắt nhìn y:

- Trước mặt người không phải cũng có rượu hay sao?

Tuyệt cười quỵn rũ:

- Nhưng mà chỉ có chén rượu này là đã chạm qua môi nàng mà thôi. Nàng không biết có nên nổi giận hay là phớt lờ y đi, suốt cả ngày cứ bị y trêu chọc một cách chẳng biết vô tình hay cố ý như vậy, thần kinh nàng sớm đã bị mất cảm giác cả rồi.

Tuyết cười khanh khách, ghé sát nàng bảo:

-Nha đầu, son môi nàng dùng là mùi quế hoa phải không? Ngọt ngào lắm đó!

Như Ca tức giận đến hai má đỏ ửng:

- Mau cầm miệng lại cho ta!

Tuyết cười đến gập người:

- Trông kìa, xấu hổ rồi kìa!

Tiếng nói của y ấm áp dễ nghe, bốn bên mọi người đều bất giác nhìn sang.

Chiến Phong cũng ngẩng đầu lên. Ánh mắt của y tối tăm không đáy, khe lướt ngang gương mặt đang ửng đỏ của Như Ca, thân thể dường như thoáng chút cứng đờ nhưng rất nhanh lại tiếp tục lạnh lùng uống rượu.

Lúc Như Ca nhìn y.

Nàng chỉ trông thấy được viên bảo thạch màu lam sẫm nơi tai phải của y.

Dáng vẻ của hai người đều không thoát khỏi tầm mắt của Liệt Minh Kính. Ông hài lòng vu ốt râu mỉm cười, vết sẹo đao dử tợn trên gương mặt cũng trở nên hiền hòa một cách lạ thường. Ông phất tay lệnh cho đội nhạc ngừng tấu, lại cho toàn bộ vũ công lui ra, hướng xuống mọi người Liệt Hỏa sơn trang lúc này đã im phăng phắc, lên tiếng:

-Đêm nay, nhân lúc mọi người tề tụ đông đủ trong trang, ta có một chuyện vui muốn tuyên bố...

Như Ca ngược nhìn phụ thân, bất thần...

Nàng phát hiện ra ông sắp sửa nói điều gì!

Trái tim nàng đột nhiên co thắt dữ dội!

Không được!

Thời cơ này quả thực không được!

Nàng buột miệng thốt lên...

- Cha!

Tiếng kêu của Như Ca vang khắp sảnh đường yên tĩnh, có vẻ hết sức đột ngột!

Liệt Minh Kính ghé mắt trông về phía nàng, chờ đợi nàng tiếp tục.

Trên đời này chỉ duy nhất một người có thể cắt ngang khi ông đang nói chuyện, đó chính là đứa con gái vàng ngọc của ông.

Duyệt Lăng trợn mắt lạnh lùng nhìn Như Ca.

Với y, không ai có thể xen ngang khi Liệt Minh Kính lên tiếng, cho dù có là nữ nhi của trang chủ đi chăng nữa.

- Cha...

Trái tim Như Ca như bị mấy chục cánh tay bóp nghẹn, nàng định can gián phụ thân, chỉ là...

Nàng đồng thời lại không muốn ngăn cản.

Chiến Phong dường như không chút để tâm đến.

Mái tóc xoắn màu xanh đen của y ánh lên những tia u ám.

Y vẫn đang uống rượu.

Như Ca hít vào một hơi, chuyện đã đến lúc phát sinh thì nên để nó phát sinh, cứ dai dẳng kéo dài thời gian không bằng cứ dứt khoát như vậy cho xong.

Nàng siết tay lại.

Móng tay bầu chặt vào lòng.

-Cha, người nói tiếp đi.

Liệt Minh Kính lớn giọng cười to, tóc râu rậm rịch như tuyết tung bay phần phật: - Phong Nhi và Ca Nhi từ nhỏ vốn là thanh mai trúc mã với nhau, tình cảm sâu đậm, đến nay cả hai đều đã trưởng thành, ta tuyên bố - Tháng sau bọn họ sẽ thành thân!

Như Ca ngồi tại nơi ấy, đột nhiên cảm giác mọi thứ bỗng trở nên im ắng một cách khác thường.

Nàng có thể trông thấy phụ thân đang nói chuyện.

Nàng có thể trông thấy Cơ sư huynh vừa mừng rỡ vừa ngạc nhiên chúc phúc cho nàng.

Nàng có thể trông thấy mọi người đang vui vẻ cười to.

Nàng thậm chí còn có thể cảm giác được ở phía bên tay phải, Tuyết đột nhiên đánh đổ rượu ra khỏi chén.

Có điều, nàng lại không thể nghe thấy thanh âm của bọn họ.

Vậy mà, nàng có thể nghe rõ từng âm thanh than thở đang không ngừng vọng đến từ hồ sen hoang phế nơi xa kia.

Nàng cảm thấy yên tĩnh vô cùng.

Nàng dùng chút hô hấp còn lại của mình chờ đợi Chiến Phong ở phía đối diện.

Chiến Phong.

Trong mơ âm thanh mừng vui, hoan hỉ ấy.

Chậm chậm ngẩng đầu lên.

Đôi tròng mắt đã hóa ra đen kịt.

Sắc xanh đã bay biến đi mất.

Viên bảo thạch màu lam sẫm toát ra làn hơi chết chóc.

Y băng lãnh nhìn về phía Liệt Minh Kính đang ung dung phía trên, giọng nói sắc lạnh như dao...

- Không!

Như Ca đã nghe thấy.

Trái tim của nàng...

Cứ thế, cứ thế dần dần chìm xuống... Nàng tưởng nàng sẽ thống khổ, thống khổ hết như bị róc đi từng tắc thịt. Vậy mà, thân hình cứng lạnh của nàng ngay cả một chút thống khổ cũng không cảm giác được.

Thời khắc ấy.

Bên dưới ánh trăng.

Ngọc Tự Hàn trong làn áo xanh khe khẽ ngẩng đầu lên, đôi mắt về hướng Liệt Hỏa sơn trang.

Y ngồi trên cỗ xe lừng trong sân đình, khuôn mặt tuấn tú mờ nhạt như dãy núi đặng xa, đôi tròng mắt trong suốt vương mắc một nỗi sầu lo.

Trời phảng phất như nổi gió. Chu ối chuông ngọc treo trên tàng cây leng keng khua vang, ban sơ còn âm ỉ, về sau càng lúc càng trở nên cuồn cuộn, như vùng vẫy, như rên xiết, như thét gào.

Sau đó lại tĩnh mịch.

“Keng...” H ạt tim lung linh giữa chuỗi chuông ngọc ấy tựa như một luồng sáng lạnh lẽo vút qua, trong khoảnh khắc nổ tan thành ngàn vạn mảnh nhỏ, mỗi mảnh đều bé xíu như hạt bụi, lấp lánh lóe sáng, trôi lả tả về phía chân trời.

Ngọc Tự Hàn vươn cánh tay thon dài của mình ra, khe khẽ với gọi.

Chùm sáng lập lòe ấy tỏa ra, ngập ngừng, do dự... Bàn tay của y thương tiếc hợp ngửa, đem chút vụn vặt còn sót lại ấy e ấp trong lòng bàn tay, tinh quang lấp lánh lưu chuyển, hết như một khúc bi ca ai oán.

- Hãn, vẫn muốn tổn thương trái tim của muội hay sao...

Ngọc Tự Hàn thở dài.

Gió, mang tà áo xanh của Ngọc Tự Hàn thổi phất về hướng Liệt Hỏa sơn trang...

Liệt Hỏa sơn trang.

Đôi mắt của Liệt Minh Kính nheo lại vẻ nguy hiểm:

-Phong nhi, người có biết người đang nói gì hay không?

Nhân gian Liệt Hỏa, minh giới Âm Hà.

Từ khi Âm Hà cung biến mất khỏi giang hồ đến nay, mệnh lệnh của Liệt Hỏa sơn trang chính là ý chỉ mà thiên hạ võ lâm không thể kháng cãi.

Lời Liệt Minh Kính đã nói ra, chẳng ai dám trái lại.

Chiến Phong cười lạnh.

Nụ cười dẫn theo mười hai phần oán trách.

- Không!

Y lặp lại một lần nữa, thanh âm không cao nhưng mọi người ở đây đều có thể rõ ràng nghe được.

Ai cũng biến sắc. Trong ba đệ tử của Liệt Minh Kính, Ngọc Tự Hàn thân thể tàn tật, võ công không thể luyện đến cực hạn; Cơ Kinh Lôi với đôi Liệt Địa Chùy uy lực kinh người, kiệt xuất võ lâm, nhưng đáng tiếc tính tình nóng nảy dễ bị kích thích, khó mà phục chúng; còn Chiến Phong, tuy trẻ tuổi nhất nhưng lại là đại đệ tử, một thanh “Thiên Mệnh” đao khiến cho nhân sĩ giang hồ phải cam tâm thần phục, lại thêm tính cách kiên nhẫn, gặp chuyện thì trực tiếp chỉ huy, mọi người trong trang đều biết y sẽ là trang chủ kế nhiệm.

Thế mà, y lại ngang nhiên chống đối Liệt Minh Kính trước mặt mọi người!

Cơ Kinh Lôi thân thể chấn động:

-Phong sư huynh, huynh đêm nay uống hơi quá chén rồi.

Chiến Phong dường như không máy may nghe thấy.

Y nhìn Liệt Minh Kính với vẻ lạnh lùng.

Tóc râu như tuyết của Liệt Minh Kính ùn ùn bay thốc cả lên, vết sẹo đao trên gương mặt trở nên dữ tợn đến buốt xương.

Ông trừng mắt hỏi:

-Người - biết - hậu - quả - chứ?

Chiến Phong hừ lạnh.

Đôi tròng mắt màu tro của Duệ Lăng nhìn Chiến Phong hệt như nhìn một loài súc sinh nào đó:

- Kẻ nào trái lệnh trang chủ, phế bỏ võ công, trục xuất khỏi Liệt Hỏa sơn trang.

Không khí trầm lắng như một cơn ác mộng. Chi ến Phong đứng thẳng giữa buổi tiệc, thân thể tuyệt mỹ hệt như một hung thần cô độc đang muốn từ bỏ cõi đời, mái tóc xoăn đen thẫm phớt xanh không gió mà tung bay. Dưới ánh đèn, đôi tròng mắt của y âm đạm như đêm tối, chỉ có viên bảo thạch nơi tai phải là điểm sáng duy nhất.

Như Ca nhìn y.

Cảm giác như đang ở vào một góc ngách nào đó cách y thật xa.

Nàng không còn nhận ra Chiến Phong trước mắt nữa. Chi ến Phong của nàng là vị thiếu niên bên bờ hồ lá xanh biêng biếc, mang trong lòngmười bốn đóa sen đương nở rộ, vừa ngượng ngùng, vừa khẩn trương và nói với người con gái y yêu rằng - “Ta sẽ vĩnh viễn bảo vệ cho nàng”.

Liệt Minh Kính cố đè nén lửa giận, trừng mắt nhìn Chiến Phong đang ngạo nghễ đứng một mình, quát lớn:

- Lý - do?

Tiếng quát của ông khiến cho mọi cửa sổ trong thính đường lớn phút chốc vỡ vụn!

Gió đêm vun vút tràn vào!

Chiến Phong trong âm thanh của gió, khe khẽ đưa mắt nhìn Như Ca.

Khuôn mặt Như Ca tái nhợt.

Môi nàng chẳng còn sắc máu.

Một sợi tóc đen mềm mại nhẹ phớt qua bên tai.

Nhưng, đôi mắt của nàng...

Quạt cuồng, tuyệt đối không khuất phục!

Nàng nhìn thẳng lại y, mắt không hề chớp.

Nàng muốn được nghe!

Nàng muốn có một lý do!

Để giải thoát hoàn toàn trái tim này!

Là kéo dài mãi mãi...

Hay thở trút thật mau...

Chiến Phong đáp:

- Bởi vì ta không thích...

Lòng, tro tàn khói nhạt...

Năm chữ này... Năm chữ mới dễ dàng làm sao... Như Ca cố gắng nén nhin một cơn run rẩy đang bất ngờ ập đến! Không được! Không được mềm yếu! Không được mềm yếu ở trước mặt kẻ đã tổn thương nàng! Nếu nàng dám can đảm bật khóc, thì nàng thà đi tìm cái chết còn hơn!!

- Bởi vì ta không thích huynh ấy!

Một giọng nói cắt ngang lời Chiến Phong.

Giọng nói ấy có chút run rẩy, có chút day dứt.

Là từ miệng Như Ca phát ra.

Nụ cười của nàng ban đầu thoáng ngập ngừng, nhưng âm điệu càng lúc càng lớn dần:

- Bởi vì ta không thích Chiến Phong!

Nàng ưỡn ngực lên, hướng về phía Liệt Minh Kính mỉm cười giải thích:

- Cha, con xin lỗi, vốn dĩ lúc đầu con thích Phong sư huynh, nhưng bây giờ con lại không thích huynh ấy nữa.

Nàng một mực nhìn vào phụ thân, nói tiếp: - Phong sư huynh biết con chẳng còn thích huynh ấy, cho nên mới bảo “không” như vậy. Là con có lỗi với Phong sư huynh, con không thích huynh ấy, con không muốn thành thân với huynh ấy!

Không khí nhất thời trở nên kỳ lạ.

Nếu như vậy, người trái lời Liệt Minh Kính lại hóa ra là nhi nữ của ông.

Mái tóc xoăn của Chiến Phong như bị gió đêm thổi tung, lòa xòa bay phất. Sắc xanh đã ùa vào đáy mắt, y lại liếc nhìn Như Ca thêm lần nữa. Như Ca áo đỏ da trắng, trên mặt mang nét tươi cười, nhưng môi lại quật cường mím chặt.

Đôi tròng mắt của nàng so với mặt trời tháng sáu còn ngời sáng hơn.

Sáng đến nỗi có thể soi tỏ trái tim của y, mang nó ra khỏi hang sâu thăm thẳm.

Nàng không nhìn y.

Nàng cũng sẽ không bao giờ nhìn y nữa.

Sắc xanh trong mắt Chiến Phong hết như muốn nuốt trọn cả phần đen kịt còn lại

- Ca Nhi!

Liệt Minh Kính nhíu mày, thần tình phức tạp, ông đột nhiên có chút mệt mỏi:

- Con không cần phải nói giúp cho Chiến Phong.

Như Ca mỉm cười:

- Con nào có nói giúp cho huynh ấy, là con nói giúp cho bản thân mình đấy chứ.

Liệt Minh Kính chăm chú quan sát nàng.

Như Ca khẽ cười:

-Cha, đừng gả con cho Phong sư huynh được không? Bởi vì con không còn thích huynh ấy nữa...

-Người nàng ấy thích là ta.

Một giọng nói nhẹ như hoa bất chợt vang lên. Mọi người theo tiếng nhìn lại. Một vị nam tử áo trắng đang mỉm cười, nụ cười chói chang, đẹp như mặt trời ánh rạng trên nền tuyết. Y tựa như đang phát sáng, mọi người nhất thời kinh ngạc đến không hé nổi mắt.

Một thứ ánh sáng huyền ảo.

Một vẻ đẹp đến kỳ cùng.

Hệt như sương mờ buổi sớm mai, di chuyển theo từng cử động của Tuyết. Tuy ết cười thật chậm, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai Như Ca, say mê ngửi lấy hương thơm ngọt ngào trên người nàng, sóng mắt như nước trôi về phía Liệt Minh Kính:

- Có ta rồi, nàng làm sao còn thích Chiến Phong được nữa?

Đôi mắt Liệt Minh Kính khẽ nhú lại.

Ông nhìn Tuyết, đột nhiên giật bản mình, trong đầu nhớ ra rất nhiều sự việc trước đây, đáy mắt ông lóe lên một tia sáng kỳ lạ.

Tuyết...

Vị nam tử được Ca Nhi dẫn về trang này, chẳng lẽ lại chính là...

Ông trầm ngâm không nói.

Như Ca vẫn bất động, để Tuyết tùy ý ôm lấy bả vai của mình.

Nàng nhìn Duệ Lăng:

- Duệ thúc thúc, ta chống lại mệnh lệnh phụ thân, cam tâm chấp nhận trừng phạt theo trang quy. Đôi đờng tử màu xám của Duệ Lăng co rút lại.

Y làm sao không biết địa vị của Như Ca trong lòng Liệt Minh Kính, nếu thật sự trực xuất nàng ra khỏi Liệt Hỏa sơn trang, chỉ sợ người đầu tiên thống khổ chính là trang chủ.

Mọi người đều đưa mắt nhìn nhau.

Chính vào lúc bầu không khí đang khác thường này.

Tuyệt miệng cười như hoa: - Tr ừng phạt cái gì chứ? Nàng chỉ nói lên tâm sự nhi nữ cho cha mình nghe, rằng trong lòng nàng đã có người khác rồi, nếu như vậy mà cũng phải chịu trừng phạt thì chẳng hóa ra cha nàng không thấu tình đạt lý hay sao.

Mộ Dung Nhất Chiêu vội vàng cười to phụ họa:

- Ha ha, phải đó, nữ nhi nhà nào mà không có lúc trái ý với phụ mẫu chứ? Đại ca, huynh mắng nó vài câu là được, không nên tức giận với con bé làm gì.

Lăng Tiên Thu mỉm cười:

-Đại ca, Như Ca có tâm sự lại thành thật nói ra tất cả, có một đứa con tính tình thẳng thẳng như vậy thật là phúc khí của đại ca đó.

Cơ Kinh Lô nhìn thẳng vào Liệt Minh Kính:

-Sư phụ, không nên trách tội Như Ca!

Liệt Minh Kính quay đầu hướng về phía Duệ Lăng:

- Lăng Nhi, việc này tùy người quyết định.

Duệ Lăng sắc mặt không chút thay đổi, nói:

- Tiểu thư đang cùng cha mình trò chuyện, không phải trang chủ.

Liệt Minh Kính vỗ tay cười to:

- Hay! Hay! Gió đêm lành lạnh thổi đến.

Thính đường lúc sáng lúc tối.

Như Ca cảm giác khí lực toàn thân đều đã bị rút cạn, cả người không khỏi lão đảo mềm oặt.

Một cánh tay đỡ lấy nàng.

Nàng khe khẽ nhìn lại...

Đôi mắt của Tuyết vẫn tinh nghịch như trước đây, chỉ là dường như bên trong ấy lại thấp thoáng một tình cảm sâu đậm.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 8

Vầng trăng bị mây mờ che phủ, bầu trời tối tăm không một chút ánh sáng.

Ếch trong ao sen không ngừng ộp oạp kêu vang.

Trong bóng đêm tịch liêu càng toát nên vẻ trống trải lạ thường.

Như Ca bó gối ngồi bên bờ hồ, ngơ ngẩn nhìn về phía mặt nước trống trải.

Nàng cảm thấy se lạnh.

Thân thể bất giác co rụt lại, ngăn cản một cơn khí lạnh đang xông vào ngực.

Không biết đã qua bao lâu.

Một bóng trắng nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng.

Như Ca lập tức vươn thẳng người, xoay đầu lại, mỉm cười với vị nam tử rực rỡ như hoa ấy:

- Tuyệt, cảm ơn người đã giúp ta.

Trong đêm tối không trăng, gương mặt Tuyết dường như đang phát sáng, y khẽ cười hỏi:

- Cảm ơn ta thế nào đây?

Như Ca ngơ ngác.

Tuyết cười thật quyến rũ:

- Bảo cảm ơn ta thì không thể thiếu thành ý chứ.

Như Ca đáp:

- Người nói đi, ta sẽ làm.

Tuyết dang hay tay ra, khẽ ôm lấy bờ vai của nàng:

- Ta muốn nàng khóc một trận trong lòng ta.

Như Ca chết trân.

Hồi lâu sau nàng mới ngẩng đầu lên, bật cười:

- Vì sao lại phải khóc chứ?

-Không được, nàng hứa với ta rồi.

Tuyết có phần không vui. Như Ca thở dài, chậm chậm ngả đầu vào lòng y, bộ áo trắng của y như nhiễm phải hơi lạnh, mang chút vị băng lương rét mướt, vừa thấp thoáng tựa hương hoa ngày đông, lại hết như đêm xuân tuyết đổ.

Tuyết mang nàng ấp vào lòng, khe khẽ nhắm mắt lại.

Bất kể thế nào, khi nàng ở trong lòng y rồi, mọi thứ đều bỗng trở nên tốt đẹp.

Đến nỗi lời nguyện kia...

Cũng không thể sánh với cảm giác được ôm nàng vào lòng.

Ánh trăng sau gợn mây khẽ rọi xuống đôi chút ánh sáng.

Như Ca đẩy y ra:

-Nhưng ta thật sự không khóc được mà.

Tuyết chán nản hạ tay xuống:

- Rõ ràng nàng rất đau khổ, tại sao lại không khóc được chứ?

Như Ca ngẫm nghĩ một lúc rồi cười nhẹ: - Có lẽ vì quãng thời gian đau đớn đã kéo dài quá lâu, máu trong người ta đều đã đông kết hết lại, cả đến khi dao cứa vào lòng, máu cũng không cách nào chảy thông được nữa.

Tuyết bực tức bảo:

- Chiến Phong đáng cho nàng thích đến vậy sao?

Như Ca cười gượng đáp:

- Bây giờ nói ra lời này còn có nghĩa lý gì chứ.

- Nàng sẽ không thích hẳn nữa à?

Trong mắt Tuyết hiện hữu một vẻ vui sướng.

Như Ca dăm dăm nhìn về phía hồ sen đã ba năm hoang phế kia, chậm chậm nói:

-Đợi ta làm xong một việc cuối cùng đã.

Đêm đó, Như Ca không ngủ. Nàng ở cạnh bên ao sen ấy, dường như muốn chờ đợi nó trong đêm sẽ nở ra những đóa hoa màu ửng hồng phía

chân trời, thế nhưng kỳ tích đã không xuất hiện, thậm chí ngay cả lá sen cũng chẳng thấy tăm tích đâu.

Tuyết bên cạnh nàng lẳng lẳng thiếp đi.

Khi bình minh vừa hé rạng, Như Ca len lén rời khỏi Tuyết đang ngủ say như một đứa trẻ, len lén rời khỏi bờ ao kia.

Giọt sương buổi sớm rơi từ kẽ lá vương mắc trên làn mi của Như Ca. Nàng đang mang một chiếc hộp gỗ trước ngực, đứng trước cửa phòng Chiến Phong.

Nàng gõ gõ cửa.

Cánh cửa “kẹt” một tiếng mở ra. Chi ến Phong cả người nùng nặc hơi rượu, lớp vải lam lấm tấm vệt thâm, có vẻ như y đã từng nôn mửa lên đấy. Trông thấy Như Ca, hai tròng mắt của y đột nhiên rực lên sắc xanh đáng sợ, viên bảo thạch nơi tai phải phát ra tia sáng rực rỡ.

Giọng của y pha chút khàn khàn:

- Là cô?

Như Ca siết chặt hộp gỗ, mỉm cười như mây thưa gió thoảng:

- Ta có thể vào chứ?

Y vội né sang bên để nàng tiến vào trong.

Trong phòng vẫn đơn giản như trước đây, chẳng có vật trang trí hay bày biện gì cả.

Chỉ có một chiếc giường, một bộ bàn và một cái ghế dài.

Còn có thêm một mùi rượu nồng nặc, bên dưới song cửa lẫn lóc vài chiếc bình.

Nàng ngồi xuống ghế dài, đặt hộp gỗ lên bàn, ánh mắt vô tình lướt ngang một đôi hài đặt dưới gầm giường. Hài màu xanh, đáy màu trắng, được may bằng chỉ gay, đường kim rất khít, tuy không hoàn toàn tinh tế nhưng lại được khâu đến hai lớp, vì thế chắc chắn hơn bình thường rất nhiều. Nàng biết, trên đôi hài ấy có một nơi ám sắc nâu, đó là vào một hôm cách đây ba năm khi nàng đang ráp đế hài thì y lại đột nhiên tiến vào, vì muốn y được bất ngờ, nàng trong lúc luống cuống đã không cẩn thận để kim châm vào tay.

Trên hài có máu của nàng.

Y cũng chưa một lần mang thử.

Như Ca thu ánh mắt trở về, mỉm cười yếu ớt:

- Huynh còn giữ đôi hài ấy ư?

Chiến Phong nhìn bộ hài sạch trơn không một vết bụi ấy, khàn khàn đáp:

- Phải.

Nàng cười:

-Đáng ra phải vứt nó đi rồi.

- Phải.

Sau đó là một khoảng lặng im bao trùm.

Nàng cau mày, khẽ hít vào một hơi:

- Huynh có biết ta đến tìm huynh để làm gì hay không?

Ánh mắt của y thăm sâu như biển rộng:

-Cô không nên đến thì hơn.

Nàng cười, nụ cười có chút ghen ngào:

- Chiến Phong ơi, chẳng lẽ đến lúc chia ly rồi huynh cũng muốn lạnh lùng như thế sao?

Chiến Phong đứng thẳng, nhìn không ra bất cứ biểu lộ cảm xúc gì trên gương mặt.

Như Ca khẽ vuốt hộp gỗ trên bàn. Giọng nói của nàng thật lạnh: - Từ lúc còn rất nhỏ, ta đã bắt đầu thích huynh. Dáng huynh đứng thẳng, dáng huynh bước đi, dáng huynh ăn cơm, dáng huynh trò chuyện, dáng huynh tập võ, dáng huynh lặng im... Ta cứ thích đuổi theo phía sau huynh, huynh đi đến đâu ta đi đến đó... Rất cuộc vì sao ta lại thích huynh, thích huynh ở điểm nào, ta đều quên mất cả, chỉ biết rằng ta rất thích huynh mà thôi.

Chiến Phong vẫn không hề nhúc nhích.

Như Ca đột nhiên bật cười, liếc nhìn y:

- Chiến Phong, huynh thật ra có từng thích ta hay không?

Nắm tay của Chiến Phong siết chặt bên hông, đầu ngón tay trắng bệch.

Như Ca lại hỏi tiếp:

- Vậy ra huynh đã từng thích ta sao?

Chiến Phong dường như không thể đứng vững được nữa, y bước đến bên cửa sổ, hướng bóng lưng lam sẫm về phía nàng.

Như Ca nhìn y, cảm giác thật buồn cười:

- Huynh có thể ở trước mặt mọi người bảo không thích ta, vậy mà giờ đây lại không nói ra được ư?

Nàng đứng lên, bước đến phía sau Chiến Phong, dùng sức kéo thân thể của y trở lại, nhìn thẳng vào đôi tròng mắt của y, tức giận gắt:

-Nói đi! Tối qua huynh còn chưa nói xong mà, lúc này sao không nói hết cho ta nghe chứ!

Đôi tay của nàng giữ lấy cánh tay y.

Thân thể y cứng đờ như sắt.

-Nói đi!

Nàng lay chuyển y!

Chiến Phong vẫn lạnh lùng và cố chấp, hơi rượu cuồn cuộn ập vào đáy mắt xanh đen.

Y nhìn nàng, hô hấp dần trở nên dồn dập!

Rồi bỗng nhiên, y ôm chặt lấy nàng, môi kiên quyết hôn lên gương mặt phẫn nộ của Như Ca!

Như Ca vùng vẫy!

Nhưng Chiến Phong dường như đã mang nàng trói chặt vào xương thịt của mình, y hôn nàng trong nỗi vồn vã cùng tuyệt vọng!

Y nuốt chửng lấy đôi môi của nàng!

Khí lực của y mạnh mẽ như vậy, tựa như muốn dùng toàn bộ tình cảm của bản thân mà gấu nghiền nàng ra từng mảnh nhỏ!

Y ép sát đầu của nàng, say sưa hấp quyền chất nước bên trong khoe miệng ấy!

Ánh mắt của y cuồng bạo như biển khơi nổi giông tố!

Như Ca dùng sức cản lấy y!

Máu tươi ào ạt tuôn qua miệng hai người, từng giọt từng giọt nhỏ xuống giữa khoe môi của nàng và y...

Nhưng Chiến Phong vẫn kiên quyết hôn nàng, nỗi tuyệt vọng tràn ngập khiến cho y không muốn buông nàng ra!

Như Ca vung tay!

Một chiêu Liệt Hỏa quyền trí mạng phần nộ đánh vào giữa ngực Chiến Phong! Y bị đẩy văng ra ba thước, mồm “ọc” một tiếng phun đầy máu tươi, đầm ướt cả lần áo xanh. Trên đôi môi ngợp ngựa máu của y lúc này đã chẳng còn phân được đâu là do nàng cản phải, đâu là bởi nàng đánh trúng.

Chiến Phong tuy hộc máu, vẫn tàn nhẫn cười lớn:

- Thử thêm lần nữa, cô vẫn nhạt nhẽo và vô vị!

Như Ca thét lên...

- Chiến - Phong!

Không khí nhiễm phải mùi máu tanh như ngưng đọng lại!

Chiến Phong áo xanh, Như Ca áo đỏ, trên nền đất là vết máu vẫn còn mới...

Buổi sớm.

Có tiếng chim khe khẽ hát ca.

Có cơn gió vi vu mát rượi.

Lá cây hệt như vừa tái sinh, rung rinh theo tiếng cười của gió.

Như Ca trong phòng cũng ngoảnh mặt đi.

Nàng chậm chậm nhấc lấy hộp gỗ trên bàn, ngón tay nhẹ mở nó ra, bên trong là những cánh sen đã khô héo.

Những đóa hoa này từng là bảo vật mà nàng cất giữ.

Nàng cẩn thận phơi chúng dưới ánh mặt trời, tỉ mỉ đem từng đóa từng đóa giấu kín vào trong hộp. Chúng chính là tâm ý mà vị thiếu niên kia dành tặng cho nàng. Trong sắc lá xanh rợp trời, vị thiếu niên mang những đóa sen trên ngực, ngượng ngùng hôn lên gương mặt nàng, nói với nàng rằng y sẽ vĩnh viễn bảo vệ cho nàng. Nàng từng quý trọng những đóa sen ấy như vậy.

Vậy mà giờ đây, nàng lại đột nhiên phát hiện ra chúng chỉ là những xác hoa mà thôi. Cánh hoa ảm đạm không chút ánh sáng, không chút sinh mệnh, héo tàn yếu ớt, mười bốn đóa hoa xác xơ, so với cỏ cây dào dạt sức sống bên ngoài khung cửa thật là xấu xí làm sao.

Như Ca nhìn Chiến Phong: - Ta đến, là vì muốn trả lại cho huynh những đóa sen huynh đã tặng ta. Đem chúng trả lại huynh rồi, huynh cũng không còn thứ gì lưu lại bên người ta nữa.

Ánh ban mai chiếu rọi lên gương mặt kiên cường của nàng:

- Từ nay về sau, huynh chỉ là sư huynh của ta, ta chỉ là sư muội của huynh, ngoài việc ấy ra, ta và huynh không liên quan gì với nhau.

Một cơn gió thổi đến từ song cửa, lật phất mang những cánh hoa trong hộp gỗ cuốn trôi đi... Cánh sen mong manh dễ vỡ, bị thổi bay lá tả đầy

trời, những mảnh hoa vụn vỡ phe phất rơi trên người, trên mặt Chiến Phong, chúng cứ nhẹ nhàng như thế, nhẹ nhàng như thế chưa hề tồn tại, nhẹ nhàng đến mức có thể mang đi cả sinh mạng của y.

Trong cơn gió ngập tràn cánh hoa ấy, mái tóc màu lam thẫm của Chiến Phong điên cuồng tung bay, phần nộ vùng vẫy. Đôi tròng mắt của y lấp đầy thống khổ, sôi trào như biển lớn. Nỗi đau như đao xuyên búa bổ khắc đầy cả ngũ quan, như xuyên thấu con tim và giày xéo nội tạng. Y ngiên chặt răng, cố không để lộ ra một tiếng rên rỉ nào.

Vì sao khi nghe thấy lời nàng rồi, trái tim của y lại đau đớn nhói buốt như vậy? Vì sao y lại xúc động đến mức muốn điên cuồng lay chuyển nàng, ép nàng phải thu hồi những lời vừa thốt. Vì sao lời của nàng lại khiến cho y sụp đổ, khiến cho y đau khổ chỉ muốn chết đi?!

Nếu như lúc này Như Ca liếc nhìn y, nhất định sẽ cảm thấy kỳ lạ.

Nếu như nàng ghé mắt trông y, nàng có lẽ đã không bước ra ngoài như vậy.

Thế nhưng, Như Ca không nhìn đến y.

Từ khi nói xong những lời nói kia, nàng dường như sẽ mãi mãi không nhìn đến y nữa.

Như Ca bước đến bên giường, khom người nhặt đôi hài xanh đá trắng ấy lên, lẩm bẩm:

- Vật này cũng nên lấy đi.

Cứ thế, nàng xách theo đôi hài, lướt qua Chiến Phong bên cạnh, rời khỏi gian phòng của y.

Rời khỏi khoảng sân nhỏ của Chiến Phong. Mãi khi đến tận bên ao sen, nàng mới đem đôi hài ấy vứt xuống bên dưới.

oOo

“Lách cách, lách cách!”

Lưỡi dao vung vẩy trên mặt thớt, từng lát khoai tây được cắt ra vừa mỏng vừa đều.

Như Ca hài lòng phúi tay, liếc nhìn vẻ mặt kỳ lạ của Huân Y và Điệp Y, cười bảo: - Thế nào, khả năng tiếp thu của ta giỏi không? Tài nghệ bếp núc thế này đã có thể đến tửu lâu phụ trợ rồi đấy.

Điệp Y cau mày, tiểu thư không lẽ đã bị kích thích đến rối loạn đầu óc rồi sao! Mấy ngày nay nàng cứ đứng suốt trong bếp, năn nỉ các sư phụ dạy nghề nấu nướng. Ban đầu bọn họ nào dám dạy thật, chỉ bày vẽ qua loa cho có lệ, sau dần thấy nàng thật sự quyết tâm học hỏi, thế là việc dạy dỗ cũng trở nên cẩn thận hơn. Đến nay, Như Ca xem như đã học được ra dáng ra hình.

Có điều, nàng học việc này để làm gì?

Huân Y dịu dàng mỉm cười:

- Phải, tay nghề tiểu thư giỏi lắm, nếu người rời trang quả thật có thể tự nuôi sống chính mình đấy.

Như Ca trong lòng giật thót, vội cười khò lấp:

- Huân Y tỷ tỷ lại nói đùa rồi.

Huân Y như cười như không, đáp:

- Hy vọng là thế.

Điệp Y nghi hoặc nhìn Như Ca:

- Tiểu thư, người lại sắp rời trang hay sao?

Như Ca chớp chớp mắt, không nói tiếng nào.

Điệp Y trừng mắt nhìn nàng:

-Ta nói cho người hay, nếu người mà bỏ đi không lời từ biệt thêm lần nữa, ta sẽ không quan tâm đến người đâu!

Huân Y thở dài:

- Tiểu thư, bọn ta sẽ lo lắng cho người lắm.

Đôi mắt Như Ca trở nên ươn ướt, nàng hít vào một hơi, mỉm cười:

- An tâm, ta sẽ không lén lút rời khỏi đâu, cho dù có đi, ta cũng sẽ nói cho các tỷ tỷ biết.

Điệp Y càng nghe càng cảm thấy không đúng, hai mắt tròn tròn:

-Người đang nói gì thế? Chẳng lẽ người...

Huân Y cắt ngang lời cô, hướng về Như Ca bảo:

- Chỉ cần người thông suốt, chỉ cần người vui vẻ, hai ta đều sẽ ủng hộ người.

Như Ca cắn môi, xúc động nói:

- Huân Y tỷ tỷ...

Điệp Y giẫm giẫm chân:

-Huân Y, người nói những cái gì thế!

Huân Y mỉm cười không đáp.

Như Ca trông sắc trời, đột nhiên như nhớ ra điều gì:

-y da, ta và cha đã hẹn nhau uống trà vào giờ này đây.

Nói xong, nàng vội vã chạy ra ngoài.

Bàn đá trong rừng trúc.

Một bình trà xanh vừa được châm sẵn.

Như Ca bưng trà đến trước mặt phụ thân, lặng im nhìn ông tỉ mỉ thưởng thức.

Liệt Minh Kính buông tách trà xuống, vuốt lấy bộ râu trắng như tuyết, khanh khách cười lớn:

- Giỏi! Trà nghệ của con gái ta đã có tiến bộ nhiều! Như Ca ngồi xuống bên kia bàn đá.

Nàng chống cằm nhìn phụ thân, khẽ giọng hỏi:

- Cha, mấy ngày vừa qua, sao người vẫn không trách mắng con?

Liệt Minh Kính lờm nàng:

- Con là niềm kiêu hãnh của ta! Sao ta lại đi trách mắng con chứ?

Như Ca nói:

- Trong buổi tiệc ấy...

Liệt Minh Kính vỗ vỗ lên cánh tay nàng, thở dài bảo:

- Ca Nhi, là Chiến Phong có mắt không trông, con chớ nên thương tâm.

- Cha!

Như Ca khẽ gọi:

- Con cãi lời cha trước mặt mọi người, vì sao cha không tức giận?

Liệt Minh Kính ngẩn ra, vẻ như cảm thấy lời nàng nói hết sức buồn cười:

- Con là con gái của ta, ta hận không thể đem mọi thứ tốt nhất trên đời trao cho con thì làm sao mà giận con được?

Như Ca cúi đầu xuống.

-Nhưng cha là bá chủ thiên hạ, không ai có thể phạm vào quy củ mà không bị trừng phạt, cho dù là con gái của cha đi chăng nữa.

Đôi mắt hổ của Liệt Minh Kính rục sáng:

- Quy củ là do ta đặt ra, đương nhiên cũng có thể do ta thay đổi!

Như Ca lắc đầu:

- Không nên vì con mà tổn hại đến uy nghiêm của cha. Liệt Minh Kính nhìn nàng, đột nhiên phá ra cười:

- Ca Nhi, không phải con muốn rời Liệt Hỏa sơn trang đấy chứ?

Gương mặt Như Ca ửng đỏ, nàng phụng phịu gắt:

- Cha!

Liệt Minh Kính vuốt râu cười xòa, vết sẹo nơi má phải cũng trở nên hiền từ:

- Ha ha, ta sao lại không biết con gái mình đang nghĩ gì!

Như Ca chăm chú nhìn ông:

-Cha, người cho phép chứ?

Liệt Minh Kính thở dài:

- Làm cha ai lại muốn con gái rời xa mình bao giờ.

Như Ca thất vọng cụp mắt xuống:

- Vậy là không được ư?

Liệt Minh Kính quan sát nàng.

- Ca Nhi, con vì sao lại muốn rời trang?

Như Ca ngẫm nghĩ một chốc rồi đáp:

- Không ai có thể được bảo vệ cả đời, muốn sống sót cần phải học tập bản lĩnh sinh tồn.

- Còn gì nữa?

Như Ca cười:

- Con ở trong trang cảm thấy không thoải mái.

-Đi một mình à?

- Vâng.

Nếu như dẫn theo cả đồng nha đầu sai vặt, thế thì so với ở lại trang có khác gì nhau.

- Con có thể chứ?

- Nếu con không thử thì vĩnh viễn sẽ không thể.

- Cuộc đời phức tạp hơn con nghĩ nhiều.

- Cha cũng từng bước đi lên, lập nên cơ nghiệp đấy thôi. Liệt Minh Kính đột nhiên phát hiện ra nữ nhi của ông trưởng thành rồi, nét ngây thơ đã dần biến mất, vàng sáng trên trán nàng mạnh mẽ đến mức khiến người ta không xao nhãng.

Nàng không còn là tiểu nha đầu hay làm nũng trong lòng ông nữa.

Nàng muốn vùng vẫy, muốn sống theo cách riêng của nàng.

Liệt Minh Kính trầm ngâm.

Hồi lâu, cuối cùng ông cũng cất tiếng:

- Ta có thể đồng ý, nhưng con phải chấp nhận một điều kiện. Như Ca thầ m nghĩ, sẽ là điều kiện gì đây? Nhưng ngẫm lại, nàng vốn biết phụ thân thương yêu nàng sâu đậm, những chuyện không tốt đối với nàng, ông tuyệt đối sẽ không nói ra, vì thế nàng liền đáp:

- Vâng.

Liệt Minh Kính mừng rỡ vô cùng, ông lôi từ trong người ra một tấm lệnh bài đỏ rực, thả vào lòng bàn tay nàng.

- Nhớ kỹ, con là chủ nhân của nó.

oOo

Như Ca rời khỏi Liệt Hỏa sơn trang lúc trời vừa chập tối.

Nàng chỉ mang theo một túi hành lý nhỏ, bên trong có hai bộ xiêm y, vài tảng lương khô và mười mấy lượng bạc. Nàng quang minh chính đại bước ra từ cổng lớn của Liệt Hỏa sơn trang, không có nước mắt đưa tiễn cùng những lời dặn dò, chỉ có vẻ mặt tức giận của Điệp Y và nụ cười dịu dàng của Huân Y.

Liệt Minh Kính vẫn như mỗi tối, ở đại sảnh nghe mọi người bẩm báo sự tình, chỉ vào lúc Như Ca bước qua cổng lớn của sơn trang, ông mới nhướn mày cười rộ lên.

Ca Nhi của ông đang dần trưởng thành.

Trời đêm thật sáng.

Sao khuya tỏ tường.

Như Ca bước trên thảo nguyên mênh mông, đôi mắt rạng ngời.

Nàng không tìm quán trọ để tá túc, cứ một đường đi thẳng đến nơi đây chẳng hề ngơi nghỉ. Gió đêm thổi tới mang theo hương cỏ man mát, nàng phóng mắt nhìn khắp thảo nguyên bao la, lặng yên hít sâu vào một hơi, khẽ mỉm cười ngời xuống cỏ. Nàng thả túi hành lý sang bên rồi nằm lăn hai vòng trên ấy. Thấp thoáng có sợi cỏ vương trên khóe mi nàng, có loài côn trùng phơn phớt chạm vào má.

Nàng ngáp một hơi dài, mắt nhắm lại thiu thiu.

Dưới bầu trời chi chít sao đêm, Như Ca trong bộ cánh đỏ nằm gối đầu lên hai tay, vẻ như đã chìm vào giấc ngủ trên thảo nguyên xanh ngát.

Ở nơi này, dường như mọi chuyện đều có thể lãng quên.

Nàng chẳng khác một hài nhi mới sinh, hơi thở thật chậm, an tĩnh thiếp đi...

Ánh trăng soi chiếu lên gương mặt trong sáng của nàng.

Sao khuya đầy trời lấp lánh.

Như Ca khe khẽ ngủ say...

Đột nhiên. Một luồng sáng rực rỡ im lìm lướt đến, hệt như một trận tuyết bay, lẳng lẳng nằm xuống bên cạnh rồi tựa sát vào người Như Ca, tinh nghịch khều khều lên làn mi mảnh dài của nàng.

- Nhột mà!

Như Ca nhăn nhó, xoay người đi không muốn tỉnh lại, miệng mấp mớ càu nhàu.

Luồng sáng tựa tuyết bay ấy lại trôi đến, tiếp tục khều ngoáy nàng.

- Nhột - mà!

Như Ca mặt mày cau có phản đối:

-Đáng ghét!

Chẳng lẽ không biết giấc ngủ con người là quan trọng nhất hay sao?! Ai mà ác thế cơ chứ?

Nàng bừng mắt ra nhìn.

Cằm của nàng suýt nữa rơi cả xuống đất!

Tuyết bật cười khanh khách tựa tinh linh trong đêm, y ghé sát vào đầu nàng, đôi môi xinh đẹp chạm lên làn tóc rối bên trên.

-Là người á? Như Ca giật mình la hoảng lên!

Tuyết uể oải liếc nàng, ngón tay se se những sợi tóc của nàng lại:

-Người ta nói muốn đi theo nàng, sao nàng lại bỏ rơi người ta chứ?
Đúng là nha đầu ngốc vô lương tâm mà!

Như Ca đoạt tóc của mình về, bất đắc dĩ nói:

- Ta bây giờ hai bàn tay trắng, người đi theo ta sẽ phải chịu khổ đấy!

Tuyết tủm tủm cười:

- Vậy nàng theo ta là xong, ta sẽ cho nàng hưởng phúc mà.

-Đi theo người?

Như Ca nhăn mặt:

-Để người lại trở về thanh lâu treo biển hành nghề á? Thế thì nói làm gì.

Tuyết vành mắt đỏ ửng, nước mắt rào rào vấn quanh:

- Ta biết! Nàng khinh rẻ ta từng bán thân! Nàng xem thường ta chứ gì!

Tiếng khóc của y làm cho Như Ca cảm thấy mình vừa phạm phải tội ác vô cùng to lớn, nàng vội vã giải thích:

-Ta không có ý đó! Ta chỉ... ta chỉ...

- Chỉ thế nào chứ?

Tuyết sục sục.

- Chỉ...

Như Ca nói bừa:

- Chỉ vì quan tâm đến người nên không đành lòng thôi.

Tuyết quên khóc ngay lập tức. Y áo trắng như tuyết, nụ cười chất chứa vẻ hạnh phúc:

-Nha đầu, nàng nói... nàng quan tâm đến ta ư...

- Đúng vậy, đúng vậy!

Chỉ cần y không khóc là được, đầu của nàng đã đủ chuyện phiền phức rồi.

Tuyết nằm trên cỏ, ngửa mặt nhìn sao trời, mỉm cười bảo:

-Thôi được, tha cho nàng đó.

Như Ca cười khố:

- Cảm ơn nhé.

Trời ạ, nàng làm sao mới có thể khiến hắn bỏ đi đây?

Tuyết dường như nghe thấy thanh âm trong lòng nàng.

Y hít lấy hơi thở trên người nàng, thầm nghĩ...

Nha đầu ngọc, nàng đi đến đâu ta sẽ theo đến đó.

Sao trời vẫn tuyệt đẹp như thế. Trên thảo nguyên, mỗi người đều mang tâm sự của riêng mình.

Quyển 2

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 1

Chuyện trọng đại nhất võ lâm!

Cả chốn giang hồ nhốn nháo, hai giới hắc bạch đều suy đoán, sau khi hỷ sự này kết thúc, thế cuộc của thiên hạ sẽ thay đổi như thế nào? Nhưng bất kể phỏng đoán ra sao, những kẻ nhận được thiệp mời, đều đã chuẩn bị lễ vật chu đáo, số ở xa thì bắt đầu lục tục lên đường.

Lúc này, Như Ca đang ngồi dưới tán hoa quế.

Ngày thu, tại phủ Tỉnh Uyên Vương.

Lá rụng vàng rực.

Trong làn gió đang cuốn rơi những chiếc lá héo úa ấy, tà áo đỏ của Như Ca tung bay.

Ngón tay của nàng khẽ chạm lên đóa hoa băng lạnh đến thấu xương nơi lòng bàn tay, hoa băng lóng lánh trong suốt, hào quang lan tỏa. Chạm vào cánh hoa, nàng mơ hồ nhớ về một người xinh đẹp như băng tuyết.

Lặng lẽ, có tiếng người đến gần.

Nàng quay đầu lại.

Một cỗ xe lăn bằng gỗ.

Trên xe, nam tử áo xanh, ôn hòa như một viên ngọc, vầng trán tỏ ra thứ ánh sang mờ nhạt. Hai chân của y không thể cử động, nhưng khí chất điềm đạm, bình thản khiến cho cả thế giới xung quanh tức thì lặng im phăng phắc.

Nụ cười như có phép thuật thấp sáng gương mặt Như Ca!

Nàng nhảy bật dậy chạy đến, giữ lấy xe lãng của y, khẽ cười bảo: “Xong việc rồi ư? Huynh cứ suốt ngày ở trong phòng phê duyệt công văn như thế sẽ không tốt cho sức khỏe đâu!” Tuy hàn độc trong người huynh đã được hút cạn, nhưng vẫn phải chăm sóc bản thân cẩn thận chứ.

Ngọc Tự Hàn mỉm cười.

Nàng ngẫm y, lại nói tiếp: “Sao huynh lại ăn mặc phong phanh như thế? Tiết trời trở lạnh rồi, huynh phải mặc ấm thêm chút nữa mới được!”.

“Ừ.”

Như Ca nhăn mặt lại. “Muội biết! Sư huynh đang cười muội có phải không? Cười muội phiền phức như một bà cụ...” Ngẫm nghĩ một chút, nàng lại ngồi xuống, trừng mắt nhìn y nói: “Tuy nhiên, dù có thành một con ma phiền phức, muội cũng muốn quấn chặt lấy kẻ không biết tự chăm sóc lấy bản thân là huynh, huynh chấp nhận số phận đi thôi!”.

Ngọc Tự Hàn cúi thấp đầu xuống. Nụ cười nơi khóe môi y dịu dàng đến mức làm tan cả băng tuyết.

Tuy nhiên.

Y nhìn vào lá thư trong tay.

Nụ cười dần lặng tắt.

Ngón tay siết chặt phong thư.

Như Ca nhận ra vẻ khác lạ của y bèn hỏi: “Huynh sao thế?”.

Đáy mắt Ngọc Tự Hàn phảng phất một nét u buồn.

“Có tin tức xấu ư?”.

Y nhìn xuống lá thư.

Lắc lắc đầu.

“Bảy ngày nữa Chiến Phong sẽ thành thân”, y nói với nàng.

Bất chợt, một làn gió thu thổi tới, cuốn đám lá rụng rơi trong sân đình xoáy tít.

Như Ca chớp chớp mắt, cười bảo: “Thế thì chúng ta phải mau chóng trở về Liệt Hỏa sơn trang rồi. Sư huynh, chúng ta nên tặng quà gì mới thích hợp đây nhỉ?”.

“Ca Nhi...” Ngọc Tự Hàn khẽ gọi.

“Sư huynh, huynh đang lo lắng hay sao?” Nàng rạp người trên đầu gối y, bờ má nhẵn bóng áp vào vạt áo xanh, cười bảo: “Mọi chuyện trước đây muội đều đã quên cả rồi, huynh ấy thành thân sẽ không phiền nhiều gì đến muội đâu”.

Ngọc Tự Hàn khẽ vuốt ve mái đầu nàng.

Trong lòng y trỗi dậy một cảm giác thật lạ.

Như Ca bây giờ đã không còn là Như Ca trước đây nữa.

Một tháng trước, lúc tỉnh dậy sau ba ngày mê man, bắt gặp Như Ca, y có cảm giác như nàng xinh đẹp, trưởng thành hơn chỉ sau một đêm. Nàng

vẫn mỉm cười và quan tâm đến y như trước , chỉ là nụ cười ấy y không còn thấu rõ nữa.

“Ca Nhi, nói cho huynh biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vì sao nàng không còn mỉm cười rạng rỡ, không còn cái vẻ hạnh phúc đơn thuần nữa.

“Có gì đâu chứ”, Như Ca tránh cái nhìn của y, cười nói: “Sư huynh hình như đã trở nên đa nghi rồi thì phải, huynh xem, mọi thứ chẳng phải rất tốt hay sao? Làm sao có chuyện gì xảy ra được.”

“Tuyệt đâu?” Ngọc Tự Hàn cuối cùng cũng hỏi đến.

Hàn chú trong người y được Tuyệt hút ra ngoài, thế nhưng Tuyệt lại như bốc hơi khỏi cõi trần, bật tằm bật tích. Trong cung cũng chẳng còn tin tức về Tuyệt Y Vương nữa.

Tuyệt...

Trái tim Như Ca đập thình thịch.

Đêm ấy, thân thể của Tuyệt dần trở nên trong suốt, hóa thành ngàn vạn điểm sáng, từng điểm từng điểm tan biến khỏi lòng nàng...

“Hắn đi rồi.” Tiếng của Như Ca thật nhẹ, nhẹ như hoa tuyết tháng Mười, chưa kịp rơi xuống đất đã vội hòa tan.

Nàng cười gượng nói: “Hắn đi rồi, muội không rõ hắn đi đâu nữa”.

“Ca Nhi...” Hàng mi của Ngọc Tự Hàn khẽ nhú lại.

Như Ca mỉm cười thật dịu dàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay y. “Sư huynh, huynh biết không? Muội hy vọng mọi người có thể sống vui vẻ. Cho dù đã xảy ra chuyện gì, chuyện qua rồi hãy để nó trôi qua, có thể thật nghiệt ngã,

nhưng muội không muốn để sự việc của quá khứ phiền lụy đến những người mà muội yêu quý.”

Nàng mỉm cười ngược mắt nhìn y.

Ráng chiều dịu dàng chiếu lên đôi bàn tay của cả hai đang nắm lấy nhau.

Tà áo xanh của Ngọc Tự Hàn bị gió thổi phất lên.

Y nhè nhẹ vỗ đầu nàng, sau này quyết sẽ không đề cập đến vấn đề này nữa. Y biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, tuy nhiên, nếu đây là mong muốn của nàng, y thà vĩnh viễn không biết thì hơn.

Nàng mỉm cười cúi đầu xuống.

Nước mắt khê đọng đầy trong đôi mắt nàng.

Cuối thu, dưới tán hoa quế.

Hương hoa nhạt nhòa.

Như Ca trong bộ áo đỏ, yên ả nép đầu lên đầu gối Ngọc Tự Hàn.

... Nha đầu, không được quên ta đó...

Cổ họng Như Ca mặn chát, nghẹn ngào.

Xin lỗi, ta sẽ không cho phép bản thân nhớ đến người nữa. Bởi nếu ta buồn, những người yêu thương ta cũng sẽ buồn lắm.

Ngày đại hỷ.

Liệt Hỏa sơn trang giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều trông thấy chữ “hỷ”, đèn lồng đỏ rực chiếu rọi khiến cho bầu trời đêm sáng như ban ngày.

Mùi rượu cùng mùi thức ăn theo gió đêm thổi tới, tỏa hương thơm đậm đà.

Những vị khách được mời đến từ khắp mọi nơi, dưới sự tiếp đón của đường chủ Kim Hỏa đường là Mộ Dung Nhất Chiêu, đều tự ngồi vào yến tiệc, khí thế hăng hái, cung kính chúc tụng, nói cười. Mỗi người ngồi ở một bàn rượu. Những ai ngồi bàn kế cận nhau, Mộ Dung Nhất Chiêu đều phải cân nhắc, chú ý sắp xếp. Nếu không, ví để những bằng hữu giang hồ trước nay vốn bất hòa ngồi cạnh nhau, cho dù có nể mặt Liệt Hỏa sơn trang mà không gây ra sự cố gì thì cũng mất vui.

Mộ Dung Nhất Chiêu mặt mày đỏ ửng vừa tiếp đón tân khách vừa thầm ngạc nhiên quan sát Liệt Minh Kính đang vô cùng cao hứng ngồi ở vị trí chủ tọa phía trước.

Mười mấy năm nay, y chưa bao giờ thấy Liệt Minh Kính khoan khoái như vậy.

Liệt Minh Kính ngồi trên chiếc ghế bành lớn làm bằng gỗ giáng hương, lưng lót da bạch hổ, mái tóc rậm màu trắng được chải chuốt chỉnh tề. Ông vuốt râu, cười hiền hòa, vết sẹo đao trên gương mặt dường như mờ đi sau nụ cười ấy.

Như Ca cũng vô cùng ngạc nhiên, nàng quay sang nhìn Ngọc Tụ Hàn ở bên cạnh cười nói: “Huynh xem, nhìn phụ thân vui đến mức cứ như chính mình là tân lang ấy”.

Ngọc Tụ Hàn khẽ cười.

Đêm nay, tinh thần sư phụ sáng khoái, tâm tình thật sự vui đến mức hiếm có.

Liệt Minh Kính ngẩng mặt lên. “Nói xấu gì ta đấy?”

Như Ca chun mũi, ung dung cười. “Cha, người không cần phải dọa con, Ca Nhi biết tâm trạng người bây giờ rất vui, cho nên sẽ không tức giận đâu!”

Liệt Minh Kính trừng mắt nhìn nàng trong giây lát rồi bỗng lớn giọng cười to. “Được lắm, Đúng là đứa con gái cứng, hoạt bát, đáng yêu của ta! Ta không tức giận, đêm nay ta thực sự rất vui! Ha ha ha ha...”

Tiếng cười của ông xuyên thủng tầng không, khuấy động cả bầu trời đêm rực rỡ ánh đèn.

Trong tiệc rượu.

Đao Vô Hạ, Đao Vô Ngân của Thiên Hạ Vô Dao thành, Lưu Mi phương trượng của Thiếu Lâm, Tùng Nha Tử chân nhân của Võ Đang, Tịnh Vân sư thái của Nga Mi, tất cả đều giật mình, theo tiếng cười nhìn về phía Liệt Minh Kính đang cười lớn.

Liệt Minh Kính xưng bá võ lâm đã mười mấy năm nay, ít khi ở trước mặt mọi người mà buông thả cảm xúc của bản thân như vậy.

Hôn sự của Chiến Phong, sao lại khiến ông hài lòng đến thế?

Chẳng lẽ đúng như lời đồn, sau khi Liệt Hỏa sơn trang kết thân với Thiên Hạ Vô Dao thành, Liệt Minh Kính sẽ truyền lại vị trí trang chủ cho Chiến Phong?

Đao Vô Hạ và Đao Vô Ngân đưa mắt nhìn nhau.

Mộ Dung Nhất Chiêu trầm ngâm suy tư.

Cơ Kinh Lôi vừa cười vừa bật nắp vò rượu, ngẩng đầu tu ừng ực.

Duệ Lăng mặc một bộ trang phục xám ngoét, đầu hạ thấp theo tràng cười của Liệt Minh Kính. Ánh mắt màu tro của y lóe lên cái nhìn u tối.

Như Ca khẽ than thở: “Cha, người có phần hơi quá thiên vị đó. Chẳng lẽ Phong sư huynh trong lòng cha lại quan trọng như vậy sao?”.

Liệt Minh Kính nhường mày nói: “Ca Nhi, con đang ghen tỵ đó sao?”
Vị chua chát trong lời nàng mới đậm đà làm sao.

Như Ca nũng nịu: “Phải đó! Con muốn trong lòng cha chỉ có một mình con mà thôi! Phong sư huynh thành thân lại khiến người vui vẻ như vậy, con không làm được như vậy nên ghen tỵ đấy!”.

Ánh mắt Ngọc Tự Hàn dịu dàng như nước hồ mùa xuân.

Y hiểu rõ Như Ca. Chiến Phong thành thân tuy có thể khiến cho sự phụ yêu con gái như sinh mạng này vui vẻ, nhưng ông không thể quên những vướng mắc trong lòng nàng. Dáng điệu làm nũng của Như Ca đã khiến Liệt sư phụ nhận ra, hình ảnh Chiến Phong trong lòng nàng đã nhạt nhòa rồi.

Liệt Minh Kính bật cười ha hả, vỗ vỗ mu bàn tay nàng nói: “Ca Nhi ngoan, con là bảo bối yêu quý nhất của ta, ta sẽ đem mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời này trao cả cho con!”.

Như Ca cười đáp: “Con cảm ơn cha!”.

Đúng lúc này.

“Tân nương đến!”

Tiếng hô truyền hoan hỉ vang dậy, đẩy không khí của buổi dạ tiệc lên đến cao trào.

Đèn lồng trên những mái hiên, ngọn cây chiếu sáng đỏ rực cả một khoảng trời.

Những tán phong cuối thu cũng như đang ngất ngây trong sắc đỏ ấy.

Trên con đường đỏ rực lá phong.

Chiến Phong và Đao Liệt Hương vận bộ hỷ phục màu đỏ thắm.

Xiêm y của Đao Liệt Hương có thêu hình một con phượng hoàng lấp lánh đang dang cánh chực bay, những sợi tua đính đầy châu ngọc trên chiếc mũ phượng lúc ẩn lúc hiện, che phủ dung mạo anh tú của cô.

Chiến Phong cũng mặc bộ hỷ phục màu đỏ. Làn tóc xoắn đen nhánh lập lè sắc xanh, hờ hững tung bay trên bờ vai của y. Trong đôi mắt là một màu lam ảm đạm nhạt nhẽo. Viên bảo thạch đeo nơi tai phải dưới ánh đèn hồng phát ra ánh sáng xanh lạnh lùng. Sắc lam thăm thẳm giá lạnh đó cùng bộ hỷ phục màu đỏ của y xem ra chẳng phù hợp chút nào.

Vô số phù dâu, a hoàn, trẻ nhỏ vây quanh đôi tân lang, tân nương, bọn họ nói nói cười cười, tung những hạt gạo, hạt đường, đậu phộng, cánh hoa về phía đầu cô dâu...

Tiếng cười đùa chúc tụng trong sân đình vang dậy như thùy triều...

Liệt Minh Kính cất tiếng cười vang...

Đao Vô Hạ không giấu được vẻ đắc ý trong ánh mắt...

Như Ca cõi lòng tĩnh lặng.

Nàng trông thấy Chiến Phong và Đao Liệt Hương đang dắt theo dải lụa đỏ ở giữa.

Ngay giữa dải lụa ấy có thắt một đóa hoa.

Dải lụa đỏ nối kết Chiến Phong và Đao Liệt Hương, trong tiếng chúc mừng quang hỉ của mọi người, dưới những tán lá phong đang lắc lư reo múa, y và Đao Liệt Hương cứ chầm chậm bước đi.

...

Bên ao sen ngày hạ.

Lá sen xanh biếc, hoa nở khắp hồ.

Tiểu Chiến Phong áo lam hỏi Tiểu Như Ca áo đỏ: “Vì sao muội lại thích mặc áo màu đỏ thế?”.

Tiểu Như Ca mỉm cười thật điệu đà: “Bởi vì nó đẹp!”.

“Vì sao áo màu đỏ lại đẹp?”

“Ngốc!”

Tiểu Như Ca thẹn thùng lườm cậu bé.

Tiểu Chiến Phong tức giận nhìn lại nàng. Trên đời này chẳng ai dám bảo cậu ngốc cả! Thế nhưng, cô bé khúc khích bật cười, nụ cười còn mềm dịu và trong sáng hơn cả những đóa hoa sen trong hồ. Đôi má của Tiểu Chiến Phong ửng hồng.

Tiểu Như Ca cười nói: “Huynh thật là ngốc mà! Huynh quên rồi sao, lúc thành thân tân nương đều phải mặc áo đỏ đấy! Tân nương là người xinh đẹp nhất trên đời này, chắc chắn là bởi bọn họ khoác lên người tấm áo đỏ ấy! Hi hi...”.

“Nhưng muội đâu phải tân nương...”

Bàn chân của Tiểu Chiến Phong khuấy nghịch làn nước trong hồ sen.

“Đợi lớn lên thì muội sẽ biến thành tân nương thôi!” Nhưng khi ngẫm nghĩ lại, Tiểu Như Ca bỗng nhăn nhó. “Ôi, thế thì còn phải đợi lâu lắm, đến bao giờ thì muội mới có thể lớn lên đây?...”

Tiểu Chiến Phong hỏi về kỳ quặc: “Muội muốn làm tân nương thật á?”.

“Phải đó!” Như Ca gật đầu lia lịa.

“VẬY...” Tiểu Chiến Phong bối rối thật lâu, cuối cùng cũng lên tiếng: “...VẬY muội làm tân nương của huynh là được...”.

“HẢ??” Tiểu Như Ca hưng phấn nhảy bật dậy, suýt nữa ngã nhào xuống hồ, Tiểu Chiến Phong phải vội vàng đỡ lấy cô bé. Nàng sung sướng níu lấy tay áo cậu, lay lay. “Huynh nói rồi đó nhé. Không được nuốt lời đâu, nếu không muội sẽ không thềm chơi với huynh đâu!”

Tiểu Chiến Phong không đáp lời cô bé.

Trong hồ, những đóa sen màu phấn hồng lặng lẽ xòe cánh.

Hai đôi chân bé nhỏ đang khuấy nghịch tạo nên những vòng sóng nhấp nhô trong suốt.

Tiểu Như Ca nghiêng đầu, đột nhiên nghĩ ra một chuyện, liền thắc mắc: “VÌ sao huynh lại muốn ta làm nương tử của huynh vậy?”.

Tiểu Chiến Phong chớp chớp đôi mắt màu lam thẫm đáp: “Bởi vì muội vốn đã mặc sẵn áo đỏ, ta có thể tiết kiệm được chút ngân lượng”.

Tiểu Như Ca sửng người.

Sau đó, cô bé hất mạnh chân vào làn nước, bọt nước hất lên làm ướt Chiến Phong.

Tiếng cười thuở ấu thơ vang vọng bên bờ hồ ngập tràn hoa sen.

...

Ánh đèn lồng hắt đỏ cả lá phong.

Lá phong rợp tán.

Tươi sáng như một ngọn lửa.

Chiến Phong và Đào Liệt Hương đã đi đến nơi treo đèn kết hoa huy hoàng nhất trong sân đình.

Một chiếc lá phong nhẹ nhàng rơi xuống.

Khẽ khàng đáp lên bờ vai y.

“Nhất bái thiên địa!”

Những sợi râu trắng của Liệt Minh Kính tung bay, khóe miệng ông khẽ nở nụ cười, hết như một người cha hiền từ. Đào Vô Hạ phe phẩy quạt mím cười, Đào Vô Ngân uống cạn một chung rượu. Ngọc Tự Hàn nhẹ nhàng đỡ lấy tay Như Ca, nụ cười thấp thoáng như núi xa bên khóe môi hướng về Chiến Phong mà chúc phúc cho y.

Tiếng cười của những vị khách, tiếng đùa của lũ trẻ nhỏ khiến cho buổi đêm bỗng trở nên huyền ảo.

Lúc Chiến Phong hành lễ, y trông thấy một người.

Nàng đứng tại nơi tràn ngập ánh sáng.

Cách y chỉ khoảng năm bước chân.

Chiến Phong cảm nhận được sự thay đổi của nàng.

Nàng đã lớn rồi, nét thơ ngây và hồn nhiên ngày ấy đã giảm đi nhiều, vóc dáng giờ cũng đổi khác, dung mạo tăng thêm vài phần tuyệt mỹ. Nàng

chỉ lặng lẽ đứng yên ở đó, nhưng lại trông như một ngọn lửa đang tỏa ánh sáng chói chang khiến người ta không tài nào mở mắt ra được.

“Nhị bá cao đường!”

Chiến Phong và Đào Liệt Hương cùng bái lạy Liệt Minh Kính.

Liệt trang chủ cười lớn khoát tay, thái độ khoan khoái và hài lòng của ông khiến cho mọi người nơi đây đều có chút giật mình.

Nàng, đứng phía sau Liệt Minh Kính.

Nàng, đang mỉm cười.

Nàng vẫn mặc bộ quần áo đỏ thắm, màu đỏ khiến cho sắc đỏ của lá phong cuối thu phải hổ thẹn. Đôi mắt của nàng vẫn sáng trong, sáng trong như nắng sớm lấp lánh nơi khe suối. Nụ cười hiền dịu của nàng dường như đã thấm đượm vào lòng y, khiến y nhớ về tuổi thơ xa xăm, một câu chuyện thuở xưa thật đẹp.

Nụ cười của nàng điềm tĩnh và xinh đẹp, tựa như chẳng chuyện gì có thể thay đổi được lòng nàng.

Đôi đồng tử của Chiến Phong dần co lại.

Một cơn đau giá buốt chầm chậm lướt qua lòng y.

“Phu thê giao bá!”

Bọn trẻ con càng la hét to hơn, đám bạo gan còn vươn cả tay ra muốn đẩy Chiến Phong về phía tân nương.

Bầu không khí thật lạnh lùng!

Tay của đám trẻ bị đao khí giá rét ngăn trở, thân thể như bị sa vào hố băng, một đứa bé bị dọa đến bật khóc...

Đứa bé vừa sụt sịt ấy lập tức được ôm đi.

Lũ trẻ còn lại sợ đến toàn thân run lẩy bẩy.

Không khí tiệc cưới nhất thời trở nên bất thường.

Mọi thứ vốn đang huyên náo chợt chuyển sang im ắng đến khác lạ.

Lá phong rơi rớt đầy trời.

Ánh đèn lồng trong sân đình bỗng mờ tối đi.

Một tia sáng sắc bén lóe lên!

Một ánh dao sáng loáng như nước thu vọt đến sát ngực Đào Liệt Hương!

Trong khoảnh khắc ấy.

Có bóng người áo trắng toát lao về phía tân nương Đào Liệt Hương như quỷ mị!

Người ấy xuất hiện vô cùng đột ngột...

Mọi người có mặt ở đó đều không kịp phản ứng.

Như Ca sừng sốt!

Tiếp đó, cảm giác nặng nề, lạnh lẽo chầm chậm phủ xuống người nàng.

Dù chưa trông thấy rõ ràng bóng trắng ấy nhưng nàng đã có thể đoán ra được người đó là ai!

Nàng hít vào một hơi lạnh.

Khắp người nàng lúc này đều là hàn khí thấu xương.

Hành động thật ngốc nghếch! Đây đúng ra phải là phản ứng duy nhất của cô ta, nhưng nàng chợt cảm thấy mũi lòng. Cảm giác mũi lòng này không chỉ vì Oánh Y mà dường như còn là vì bản thân nàng nữa. Giây phút này, nàng đột nhiên có thể cảm nhận được nỗi lòng của cô ta.

Con dao nhỏ rơi xuống nền đá đánh choang một tiếng.

Cánh tay phải của Chiến Phong ứa ra một vệt máu.

Người áo trắng ngã nhoài bên dưới chân Chiến Phong! Bóng hình yếu ớt và mỏng manh ấy như một giọt sương thấm đẫm hơi lạnh trong đêm. Bộ y phục trắng phủ lên tấm thân yếu kiêu của cô, phảng phất trông như một đóa hoa trắng non nớt vậy.

Cô tựa quỵ ngẩng đầu lên, lệ tuôn rơi, dưới ánh đèn lồng đỏ rực toát lên một dáng vẻ vô cùng yếu đuối.

Ánh mắt của Chiến Phong vô cùng cay nghiệt.

“Là cô?”

Nước mắt lăn qua cằm, Oánh Y đau đớn nói: “Trong lòng chàng chẳng phải chỉ có mình ta thôi ư?”.

Tiếng khóc trầm bổng, hết như lời thê thiết của chim quyên.

Trong sân đình.

Không khí tĩnh mịch lạ thường.

Những chiếc lá phong đỏ như lửa theo gió đêm bay múa.

Ánh đèn lồng cũng theo đó mà lắt lay.

Ngọn lửa trong buổi tiệc thoát sáng thoát tối.

Liệt Minh Kính nhú mày thật sâu.

Duệ Lãng ra dấu cho đệ tử sơn trang mang kẻ phá rối là Oánh Y đi nơi khác.

Oánh Y cười thảm, đột nhiên chụp lấy con dao trên mặt đất, chĩa vào ngực mình quát: “Ai mà bước lên, ta tự sát ngay tại đây!”.

Duệ Lãng cười lạnh, phất tay lệnh cho đệ tử sơn trang tiếp tục. Á đàn bà ngu ngốc, nếu không phải vì tiệc cưới hôm nay thì cô ta đã là một xác chết rồi. Cho dù máu của cô ta có đầm ướt nơi đó thì đối với những người trong giang hồ vốn quen cảnh giết chóc, có lẽ đến cả một cái chớp mắt cũng không có.

Đệ tử sơn trang ép đến gần Oánh Y.

Oánh Y đột nhiên chua xót cười lớn. “Ta chết không hối tiếc! Thế nhưng, ta mà chết rồi, đứa bé trong bụng ta cũng sẽ theo chết!”

Mọi người xôn xao!

Đôi mắt Liệt Minh Kính mở lớn!

Đao Vô Hạ gấp mạnh quạt giấy, mắt khẽ nheo lại.

Chiến Phong thì tựa như không hề nghe thấy, khước môi ngạo nghễ của y ngằm lộ ra một vẻ kỳ quái.

Đôi mắt Oánh Y đầm lệ, cô tha thiết van cầu Đao Liệt Hương đang đội mũ phượng rực rỡ: “Đao tiểu thư, xin cô tác thành cho Phong

thiếu gia và ta có được không? Phong thiếu gia là tất cả đối với ta, không có chàng ta sẽ chết mất! Hơn nữa...ta đã mang cốt nhục của chàng rồi...”.

Trên bộ hỷ phục đỏ thắm.

Phượng hoàng vàng rực chấp cánh như muốn tung bay.

Dưới chiếc mũ phượng lông lánh châu ngọc.

Giọng Đào Liệt Hương hờ hững vô cùng: “Cầu xin ta làm gì?Đứa trẻ là của hãn, có phải của ta đâu”.

Oánh Y ngàn vạn lần cũng không đoán được Đào Liệt Hương lại lạnh lùng như thế, không kèm chế được cảm xúc, có chút kinh hoàng, nước mắt tuôn tràn như dòng suối nhỏ.

“Phong thiếu gia không hề yêu cô, chỉ vì chàng không còn chọn lựa nào khác...”

Ánh mắt chiến phong lạnh như băng.

Oánh Y thút thít nói: “Nếu như cô không phải là tam tiểu thư của Thiên Hạ Vô Dao thành, Phong thiếu gia nhất định không chịu cưới cô đâu...Ta biết...Phong thiếu gia chỉ yêu mình ta...và đứa con của chúng ta mà thôi...”.

Đào Liệt Hương dùng ngón tay vén mạn ngọc che mặt ra, ánh mắt âm đạm, thoáng nhìn về phía Chiến Phong nói: “Chiến công tử, xin người chăm sóc nữ nhân của mình cho tốt”.

Tiệc cưới hóa thành một trò hề.

Những vị khách đều cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Dù mục đích thông gia của Liệt Hỏa sơn trang và Thiên Hạ Vô Dao thành thì người nào cũng hiểu rõ, tuy nhiên chẳng ai ngờ nó sẽ bị vạch trần trước mặt mọi người một cách huých tẹt như vậy.

Như Ca thở dài.

Nàng chẳng còn muốn chứng kiến nữa. Khẽ ngồi xuống, nàng dùng khẩu hình nói với Ngọc Tự Hàn trên xe lăn: “Muội cảm thấy mệt rồi, chúng ta trở về được không?”.

Ngọc Tự Hàn gật đầu.

Ngay cả trong thời khắc ồn ào náo loạn thế này, y vẫn tĩnh lặng như trước. Hòa quang ấm áp như ngọc chầm chậm tỏa sáng trên làn áo xanh của y. Nhìn nụ cười diễm đạm kia, trái tim Như Ca cũng nhẹ nhõm đi ít nhiều.

Nàng rục rịch đẩy cỗ xe lăn của y, chuẩn bị lạng lẽ bỏ đi.

Trong màn đêm.

Giọng nói lạnh lẽo của Chiến Phong bỗng đâu truyền tới: “Giết ả đi!”.

Ba chữ lạnh như đao.

Tiếp đó, y hướng về phía người chủ trì: “Tiếp tục hôn lễ”.

Oánh Y sững người, mặt mày trắng bệch, con dao nhỏ trong tay lung lay chực rơi.

Đệ tử trong sơn trang cũng giật mình, nhưng mệnh lệnh của Phong thiếu gia đâu dám cãi lại, đành bấm bụng vây lấy người con gái kia.

Tiếng đàn sáo rộn rã lại được tấu lên!

Sắc mặt Chiến Phong vẫn bình tĩnh không chút thay đổi.

Khóe môi Đao Liệt Hương thoáng lộ vẻ giễu cợt, tấm mạn ngọc lại được buông xuống.

Ánh mắt Oánh Y toát ra vẻ hận thù!

Cô nghiêng răng lao về phía thân hình ngạo nghễ của Chiến Phong, hét lớn: “Ta đã mang cốt nhục của ngươi! Đứa bé trong bụng ta chính là con ngươi đấy!”.

Mũi dao phản nộ đâm về phía ngực Chiến Phong!

Thời khắc này, cô vô cùng căm hận Chiến Phong! Hận không thể giết chết y!

Như Ca nhắm mắt lại.

Giây phút này, nàng chột hiệu ra.

Oánh Y cũng thật sự yêu thương Chiến Phong. Tuy thủ đoạn của cô ta có vẻ cực đoan, nhưng cũng vì cô ta yêu hấn thật lòng. Một người con gái nếu như không yêu mãnh liệt thì cũng không thể mang hận thù sâu sắc như thế.

Khi Như Ca mở mắt ra.

Con dao nhỏ đã nằm gọn trong tay của Chiến Phong.

Y tóm lấy tóc Oánh Y, ghì đầu cô ta về phía sau, lời lẽ thật tàn nhẫn: “Mang thai đứa con của ta ư?”.

“Phải.” Ánh mắt Oánh Y khô khốc, nước mắt cô đã cạn.

“Con của ta...” Con dao kề sát vào bụng của Oánh Y. “...Sau này lớn lên nhất định là loài ma quỷ, thôi thì bây giờ để ta giết nó đi...”

Lưỡi dao sắt bén găm vào bụng Oánh Y.

Lạnh đến thấu xương...

Oánh Y vừa tuyệt vọng vừa hoảng sợ kêu gào: “Đừng mà! con của ta!!!”.

Đáy mắt Chiến Phong tối sầm lại.

Con dao cắm phập vào chiếc bụng mềm mại của Oánh Y!!

Tiệc cưới của Liệt Hỏa sơn trang.

Ngọn đèn lồng lập lòe trên tán phong đỏ rực.

Hương rượu.

Mùi thức ăn.

Những cánh hoa, hạt đường, đậu phộng, quả táo rải đầy trên mặt đất.

“Thả cô ấy ra.” Giọng nói như lửa nóng vang lên giữa khoảng lặng trong sân đình.

Dưới tán phong tươi đẹp như ngọn lửa.

Người con gái cũng xinh đẹp như ngọn lửa ấy.

Đôi môi nàng kiên cường mím chặt, ánh mắt nàng hùng hực như có lửa đốt bên trong, tà áo đỏ chói mắt tung bay giữa cả trời lá rụng.

Nàng đỡ lấy thân thể đang run rẩy của Oánh Y, giữ chặt bàn tay phải đang cầm dao nhỏ của Chiến Phong, từng chữ từng chữ bật ra khỏi miệng: “Ngươi - thả - cô - ấy - ra!”.

Mũi dao găm vào bụng Oánh Y, máu tươi nhỏ giọt, thấm đỏ cả nền đá xanh.

Ai nấy đều kinh ngạc.

Ánh mắt của mọi người đều hướng về phía Liệt Minh Kính này giờ vẫn im lặng.

Đại đệ tử của Liệt Hỏa sơn trang, người được chọn để thông hôn với Thiên Hạ Vô Dao thành – Chiến Phong, chẳng ngờ lại nảy sinh xung đột với con gái rượu của trang chủ trong dịp quan trọng như vậy!

Thần sắc của Liệt Minh Kính âm đạm, vết sẹo đao trên mặt hằn sâu đến tận xương.

Ông nhìn chăm chăm vào cuộc giằng co của Chiến Phong và Như Ca, trong mắt ánh lên tâm trạng phức tạp mà không ai lý giải được.

Cuối cùng.

Ông vỗ tay đứng dậy, cười lớn: “Được rồi!”.

Liệt Minh Kính, thân hình oai phong, tóc trắng rậm rạp, ánh mắt dường như trong khoảnh khắc đều trông rõ từng người một qua bóng đêm.

“Nhân ngày vui của Phong Nhi, chư vị bằng hữu đều có mặt, ta tuyên bố...” Ông nhìn về phía Như Ca, cười sáng khoái rồi nói tiếp: “Con gái Như Ca của ta sẽ kế thừa chức vị trang chủ của Liệt Hỏa sơn trang! Tuổi đời của nó còn trẻ, tính tình lại nóng nảy, mong mọi người bỏ quá cho! Chút phiền phức trong buổi tiệc hôm nay hãy giao cho Ca Nhi xử lý! Mọi người không nên mất hứng như thế! Tiếp tục uống rượu đi nào! Tấu nhạc!”.

Sự tình chẳng ngờ lại diễn ra ngoài ý liệu của mọi người như vậy.

Người thừa kế tương lai của Liệt Hỏa sơn trang lại không phải là Chiến Phong.

Mọi người cố ghìm sự kinh ngạc của mình xuống, cùng Liệt Minh Kính uống rượu nói cười. Tiếng chúc tụng nổi lên vang khắp mọi ngõ ngách trong sân đình...

Ở bên này...

Như Ca ôm lấy Oánh Y đã ngắt xiu, xoay người rời khỏi, cả Chiến Phong và buổi tiệc cưới đều bị nàng bỏ lại sau lưng.

Chỉ có Ngọc Tự Hàn đi cùng, bầu bạn với nàng.

Buổi đêm cô tịch.

Thanh âm kết thúc buổi hôn lễ từ xa xa vọng lại

Như Ca đột nhiên cảm thấy thật lạnh lẽo.

Sơn trang dần yên tĩnh trở lại.

Đèn lồng đỏ vẫn mắc đầy trên những mái hiên, ngọn cây tỏa ánh sáng rực rỡ. Chữ “Hy” màu đỏ tươi vẫn lấp lánh chói mắt, tựa như nhắc nhở với mọi người rằng, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của Chiến Phong và Đào Liệt Hương.

Thế nhưng lại không có âm thanh huyền ảo nào cả.

Chỉ có những cơn gió lạnh lẽ.

Đêm cuối thu lạnh lẽo như ngày đông.

Ánh trăng thật sáng.

Sợi rọi trên trăng rùng đỏ thắm sắc lá phong ngoài kia.

Như Ca đã mệt lắm rồi, nàng tựa vào cây phong, mắt dường như chẳng còn mở nổi. Người nàng từ từ tuột xuống, nàng ngồi trên mặt đất ngập tràn lá phong.

Dưới ánh trăng, sắc mặt nàng có chút nhợt nhạt.

Hai bên thái dương rịn mồ hôi.

Máu của Oánh Y thấm nhuộm lên y phục của nàng, một mảng áo đã hóa màu nâu sậm, dường như mùi máu tanh hôi vẫn còn lẫn khuất đâu đây.

Nàng đã mệt lắm rồi.

Nàng không muốn trở về nữa.

Tại rừng phong này, nàng muốn yên tĩnh ngủ một giấc.

Trong rừng như có tiếng côn trùng rả rích, còn có ánh đom đóm lập lòe thoắt ẩn thoắt hiện.

Như Ca lặng lẽ tiếp đi.

Màu đỏ của xiêm y trong cái lạnh của buổi đêm như có vẻ mỏng manh...

Lạnh quá...

Nàng co rúm người, dần dần ôm chặt lấy thân mình, chân mày khẽ chau lại.

Một vầng sáng trong suốt, tràn ngập, chầm chậm từ trong lòng nàng thoát ra.

Nếu như quan sát kỹ...

Vầng sáng dường như xuất phát từ một đóa hoa băng trong lòng nàng...

Vầng sáng như tuyết trên đỉnh Thiên Sơn.

Phản chiếu tia nắng ấm áp của ngày xuân.

Ánh sáng đã dần mạnh lên...

Như mang lại hơi ấm cho cô gái đang say giấc kia...

Khóe môi của nàng thoáng ké cười.

Trong giấc mộng, nàng có thể trở về những ngày tháng vô lo vô nghĩ xa xưa.

Trong rừng phong.

Như Ca đang mơ một giấc mộng êm đềm.

Bên ao sen.

Đáy mắt Chiến Phong như một dòng sông băng lạnh lẽo.

Nơi ấy đã không còn là ao sen nữa rồi.

Chẳng có hoa.

Không có lá.

Nước cũng cạn khô.

Một bờ ao hoang vu.

Chiến Phong khoác áo vải xanh, tay phải nắm chặt đao. Y nhìn xuống khoảng ao ấy, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì, mái tóc xoăn màu lam sẫm

khẽ phát phơ.

Đột nhiên, y bật cười.

Một tia sáng màu lam hiện lên trong ánh mắt lạnh lùng của y.

...

Ngày hạ ấy, cũng bên ao sen này.

Lá xanh phủ kín.

Những đóa hoa phấn hồng nở rộ.

Giây phút bất chợt ấy, nàng và y đều lúng túng đến mức không biết để tay chân vào đâu, đôi bờ má ửng ửng dường như có thể nhuộm hồng cả một khoảng trời xanh. Bộ áo đỏ xinh đẹp của nàng bị y ghì vào lòng, hơi thở hồi hộp gấp gáp vang lên bên tai y.

Nàng vô cùng căng thẳng.

Thật ra, y cũng hồi hộp không kém. Chẳng biết rằng nàng có phát hiện ra hay không.

Tim y đập mạnh như muốn văng khỏi lồng ngực.

Chẳng rõ khi ấy nàng đã ở trong lòng y bao lâu nữa.

Chỉ nhớ rằng y tham lam như một đứa bé, mong muốn thời gian ngừng trôi, mong muốn thời khắc ấy mãi mãi ngừng đọng lại.

...

Trong rừng phong.

Như Ca bất chợt bị thứ gì đó quấy nhiễu, thân mình giật nhẹ, giấc mộng êm đềm kia nhất thời tan biến mất.

Ánh sáng chói lọi của đóa băng hoa trong vạt áo nàng cũng biến mất.

Biến mất như chưa từng xuất hiện.

Nàng mở mắt ra, còn chưa kịp nhớ lại mình đã mơ điều gì thì chợt trông thấy một bóng lưng lam sậm nơi ao sen ngoài bìa rừng phong.

Ánh trăng sáng ngời trải bóng của y dài đến tận ao sen hoang vu.

Bóng lưng cô độc và lạnh lùng.

Áo vải lam sậm.

Chiến Phong.

Và thanh đao của y.

Y xoay lưng về phía nàng.

Nàng không biết y đã đứng ở đó bao lâu rồi.

Nàng đã tỉnh rồi ư?

Lòng bàn tay đầy vết chai sạn của Chiến Phong đột nhiên nóng ran lên.

Như Ca đứng dậy, những chiếc lá đỏ xao xác rơi khỏi vạt áo của nàng. Nàng muốn lạng lẽ rời khỏi, coi như chưa từng trông thấy y. Thế nhưng, mặt trăng cong cong soi sáng nơi chân trời cùng bóng lưng thẫm đẫm hơi lạnh của y chợt khiến nàng buột miệng thốt: “Người không nên ở đây”.

Chiến Phong không xoay đầu lại.

Một lúc sau, khi nàng cho rằng y sẽ không hồi đáp nữa, thì giọng nói trầm thấp của y bỗng cất lên: “Ao sen là do cô sai người lấp đi?”.

“Phải”.

“Sao lại lấp nó?”.

Y đứng bên ao sen, nàng ở trong rừng phong, ánh trăng chầm chậm tỏa bóng xuống hai người.

“Đêm nay là đêm động phòng của người.” Tiếng của nàng nhạt như ánh trăng.

“Cô sợ ta sao?” Chiến Phong bất ngờ xoay đầu lại, nhìn xoáy vào nàng, đáy mắt lướt qua một tia u ám.

“Đao cô nương đang đợi người.”

Y nở nụ cười lạnh lùng. “Không ngờ cô lại nhát gan như vậy, có phải sợ khi đến gần ta rồi thì không thể rời khỏi ta nữa, phải không?”

Như Ca sững người, rồi đáp: “Không cần khích ta, nếu muốn ta đi theo người thì cứ nói thẳng ra là xong”.

Đôi đồng tử của Chiến Phong co lại, thật lâu sau y nói: “Cô đi đi”.

Vẫn là một Chiến Phong quật cường như thuở nào.

Chiến Phong ngày ấy, nàng đã từng thân thuộc xiết bao...

Màn đêm như thế, rừng phong đỏ thẫm, ao sen hoang vu, rất nhiều việc nàng muốn quên đi nhưng chúng lại chầm chậm hiện ra trong đầu nàng.

Nàng ngồi xuống bên cạnh y.

Nhìn xuống mặt ao đã bị lấp đầy, lòng nàng cũng chợt ghen ngào.

“Nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Là chuyện gì đã khiến cho Chiến Phong mà nàng quen thuộc biến mất, là chuyện gì đã khiến cho y trở thành một ác ma lạnh lùng tàn nhẫn như vậy.

Y im lặng.

Thanh đao Thiên Mệnh dưới ánh trăng sáng lập lòe.

“Vì quyền thế ư?” Nàng hỏi. “Nếu như vì quyền thế người có thể lấy ta, cần gì phải đem Oánh Y ra để bức ta đi.”

Y vẫn một mực im lặng.

“Vì sao người lại cưới Đao Liệt Hương? Là vì chuyện gì Liệt Hỏa sơn trang mang lại cho người mà người phải thông qua Thiên Hạ Vô Dao thành?” Nàng tiếp tục truy hỏi.

“Chẳng lẽ.. Người đang hận cha ta...”

Thân thể Chiến Phong chấn động, ánh mắt phát ra cái nhìn dữ dội!
“Cô nói cái gì?!”

“Người hận cha ta có đúng không?” Nàng cười gượng. “Dường như từ hai năm trước, ánh mắt nhìn cha ta của người đã có ít nhiều đổi khác.”

“Ta không có.” Lời nói của y tỏ ý lạnh lùng.

Nàng mỉm cười: “Không có thì tốt”.

Ánh trăng như nước.

Nụ cười Như Ca dần se sắt lại.

“Vậy thì, Chiến Phong, xin người hãy nói cho ta biết, vì sao người lại trở thành loài ma quỷ như vậy?” Lời nói của nàng hết như tuyết bay mùa đông, khiến cho thân thể của Chiến Phong trở nên lạnh cứng . “Có thể bộp chết một thằng bé chỉ mới chín tuổi, có thể cầm dao đâm vào bụng người con gái đã mang cốt nhục của mình, người tốt cuộc là kẻ tàn nhẫn đến mức nào đây?”.

Nàng chăm chăm nhìn y. Nhìn thật sâu vào đáy mắt y.

“Cốt nhục của ta?” Chiến Phong đột nhiên bật cười giễu cợt.

Nàng nhú mày. “Sao chứ, không phải ư?”

“Trên đời này, vĩnh viễn không có cốt nhục của ta đâu. Ma quỷ chỉ cần có một mình là đủ rồi.”

Nàng nghe mà cảm thấy mơ hồ.

Chiến Phong đứng dậy, tay cầm lấy thanh đao.

Ánh trăng soi chiếu lên bộ y phục màu lam sẫm của y, mái tóc xoắn đen sậm phớt xanh khê phát phơ, viên bảo thạch màu lam nơi tai phải lập lòe tia sáng kỳ dị.

Ánh mắt của y đột nhiên xanh thẫm như biển lớn. “Nếu như có một ngày, ta thật sự hóa thành loài ma quỷ thì cô sẽ giết ta chứ?”.

Gió, thổi lạnh đến thấu xương.

Như Ca cả người vận áo đỏ, lá phong rợp cây reo múa đặng sau. Gương mặt nàng sáng trong , khóe môi khê mím, đôi mắt như có ngọn lửa bùng cháy.

“Đúng vậy.”

Ta sẽ giết ngươi.

Giọng nói dường như phát ra từ trong cơ thể Như Ca, mang mùi vị của sự tuyệt tình. Thanh âm này khiến cho chính bản thân nàng còn phải ngạc nhiên, nàng không ngờ mình lại có thể nói một cách lạnh lùng và bình thản đến vậy.

Chiến Phong tựa như đang mỉm cười.

Sau đó, y rời khỏi ao sen.

Ao sen hoang vu.

Trong bờ ao kia vùi chôn một đôi hài chưa nhiễm bụi trần. Đôi hài xanh để trắng ấy được làm bằng chỉ gai, đường khâu rất khít, tuy không hoàn toàn tinh tế nhưng lại được khâu đi khâu lại đến hai lớp.

Ngày hôm sau.

“Òa! Tiểu thư sẽ là trang chủ của Liệt Hỏa sơn trang ư?”.Điệp Y ngạc nhiên mở tròn đôi mắt.

Huân Y cẩn thận trang điểm cho Như Ca, đáp lời: “ Trang chủ tuyên bố như vậy”

Điệp Y tỏ vẻ nghi hoặc nói: “Nhưng trước kia mọi người đều cho rằng Phong thiếu gia sẽ kế thừa Liệt Hỏa sơn trang kia mà...Hơn nữa, tiểu thư cũng chưa có chút kinh nghiệm nào,sẽ không có vấn đề gì xảy ra chứ...”

Huân Y cười khê: “Ngươi không tin vào năng lực của tiểu thư sao?”

Điệp Y đỏ ửng mặt đáp: “Ta không có ý đó...Ý ta là...”

Như Ca nhìn qua gương đồng,cười nói: “Có lẽ cha chỉ đùa thôi”

Huân Y dịu dàng chải chuốt mái tóc dài của Như Ca, cẩn thận không làm cong một sợi tóc nào , nhỏ giọng: “Trang chủ chưa bao giờ nói đùa trước mặt mọi người”

Như Ca giật mình: “Ý tỷ là cha nghiêm túc hay sao?”

“Trang chủ cố tình tuyên bố trước mặt quần hào trong giang hồ đương nhiên là vô cùng nghiêm túc rồi”. Huân Y đáp.

“Vậy người nói xem, sao trang chủ không chọn Phong thiếu gia chứ?”. Điệp Y vò đầu bức tai hỏi: “Phong thiếu gia đã hy sinh bản thân mình vì mối quan hệ thông gia với Thiên Hạ Vô Dao thành, tại sao...”

“Nhưng chỉ có tiểu thư mới là cốt nhục của trang chủ...”

Huân Y tết mái tóc dài của Như Ca lại thành một kiểu tóc thanh nhã.

Như Ca thoáng chút giật mình, nàng chợt nhận thấy giọng nói của Huân Y ẩn chứa vẻ giễu cợt, nhưng khi nhìn lại, chỉ thấy nụ cười dịu dàng, nào đâu có vẻ gì là nhạo báng, bất giác nàng cảm thấy xấu hổ vì thói đa nghi của nàng.

Điệp Y hết phân vân lại lưỡng lự, cuối cùng đành hỏi: “Tiểu thư, người có thích được làm trang chủ không?”. Một người con gái khả ái đơn giản như tiểu thư, phải làm trang chủ của thiên hạ đệ nhất trang chắc chắn sẽ rất khổ cực rồi.

Như Ca mỉm cười: “Ta nghĩ là ta đã biết lí do của cha”.

Trong rừng trúc.

Liệt Minh Kính thưởng thức chén trà mà cô con gái yêu vừa pha cho mình rồi cười lớn nói: “Giỏi lắm, tài nghệ pha trà của Ca nhi càng lúc càng có tiến bộ!”.

Như Ca lại châm đầy một chén trà nữa cho ông, ánh nắng chiếu xuyên qua những lá trúc, soi lên bờ má trắng ngần trong suốt, nàng ngước mắt lên cười khê: “Cha, người cứ khen con gái hoài như thế, không sợ người khác cười hay sao”.

Liệt Minh Kính trợn mắt nói: “Con gái của ta là người xuất sắc nhất trên đời! Ai dám cười chứ?”.

“Cha...” Như Ca khê lắc đầu, trong lòng không phục. “Không thể vì con là con gái của người mà...”

Liệt Minh Kính vỗ vỗ lên tay nàng nói: “Ca nhi, cha chỉ có mỗi đứa con gái là con, cha muốn dành mọi sự tốt đẹp nhất cho con.”

Nàng khê nhú mày: “Kể cả Liệt Hỏa sơn trang ư?”

Trên bàn đá là một chiếc ấm tử sa nóng bỏng.

Hơi trà quẩn quyện bốc cao.

Liệt Minh Kính ánh mắt oai nghiêm mà sắc nhọn: “Chù nhân của Liệt Hỏa sơn trang chừ có thể là con.”

Nàng nghe mà giật mình.

Hồi lâu sau, nàng mới cất tiếng hỏi: “Vì sao chứ?”

Liệt Minh Kính chấp tay đứng dậy, lá trúc mùa thu âu sầu xào xạc khua vang.

“Liệt Hỏa sơn trang là do ta và huynh đệ ta gầy dựng nên từ hai bàn tay trắng, vì nó chúng ta đã trải qua vô số trận chiến, gặp phải biết bao nguy hiểm, chịu đựng quá nhiều lần áp bức và sỉ nhục, quá nhiều lần đổ máu. Sau đó mới có được Liệt Hỏa sơn trang như ngày nay”. Giọng nói của ông thật thê lương

“Mỗi một cử động nhỏ của Liệt Hỏa sơn trang đều có thể ảnh hưởng đến cục diện đến võ lâm, chỉ có giao cho con ta mới an tâm được.”

“Sao không phải là Chiến Phong ạ?”

“...”

Liệt Minh Kính lắc đầu, ánh mắt u tối.

“Phụ thân của Chiến Phong là Chiến Phi Thiên, không phải là huynh đệ kết bái cùng người năm ấy hay sao?”. Chiến thúc thúc chết thật lạ kì, tuy rằng người trong giang hồ và cả Liệt Hỏa sơn trang đều hiếm khi đề cập lại việc này, nhưng con hiểu rằng ai cũng nghi ngờ”.

Chiến Phi thiên đương thời son trẻ, đột nhiên tự vẫn, để lại người vợ vừa mới lâm bồn. Sau khi y mất, người vợ cũng quyên sinh theo, chỉ còn mỗi Chiến Phong được bọc trong tấm tã lót. Chiến Phi Thiên tính tình lạc quan phóng khoáng, tại sao lại tự tử, đó vẫn còn là một vụ án ly kì trong võ lâm. Tất nhiên có rất nhiều lời đồn thổi về việc này nhưng e sợ uy thế của Liệt Hỏa sơn trang nên chỉ dám lét lút lưu truyền.

“Hơn nữa, Chiến Phong là đại đệ tử của cha, cả võ lâm cùng năng lực vô cùng xuất sắc. Còn con, tuy là con gái của cha, nhưng lại chưa bao giờ nhúng tay vào việc trong trang. Cha tuyên bố con thừa kế chức vị trang chủ, sợ rằng sẽ khiến mọi người khó mà nể phục”. Như Ca trầm than.

Không chỉ khó khiến mọi người nể phục, chỉ e người ta còn cho rằng cha tư lợi quá nhiều.

Chiến Phi Thiên...

Liệt Minh Kính nhắm mắt lại, vết sẹo đao trên gương mặt lập lòe sang bong, nỗi lòng ông bị câu chuyện xưa cuộn trào, xót nát, nhất thời không nói nổi thành lời.

Trong khoảnh khắc, dường như ông già hơn rất nhiều.

Như Ca trông thấy thái độ của cha, không, khỏi hoảng sợ, lập tức đỡ lấy ông

“Cha..”.

Nàng đã lỡ lời. Từ khi còn nhỏ, cái chết của Chiến thúc thúc đã là điều cấm kị, ở trước mặt cha không được phép nhắc đến..

Liệt Minh Kính dần dần bình tĩnh trở lại. Ông nhìn Như Ca, ánh mắt vô cùng khoan hòa.

Phi Thiên là huynh đệ tốt của ta, nhưng Chiến Phong thì tính tình quá lạnh lùng tàn nhẫn...Ca nhi, tuy con chưa có kinh nghiệm nhưng lại quá quyết, kiên trì. Lần này về trang, con đã trầm tĩnh hơn trước đây, công lực xem ra cũng có nhiều tiến bộ.

Nàng im lặng nghe, tà áo đỏ nhuộm màu xanh của trúc, kẽ phát phơ trong làn gió chiều.

Đôi mắt của nàng sâu đen thăm thẳm.

Một vẻ đẹp như bức ép người khác từ đáy mắt nàng lặn lẽ lan tỏa ra. Vẻ đẹp này chẳng thể nào tự thấy được, nhưng lại làm cho lòng người rung động hơn

Liệt Minh Kính đột nhiên giật mình!

Như Ca lúc này dường như chẳng còn là Như Ca trước lúc rời trang nữa.

Vẻ bông bột ngây thơ đã tách khỏi con người nàng, nàng như một con phương hoàng sau khi tắm trong lửa đỏ, hào quang ánh rạng từng tia.

Dáng vẻ của nàng...

Liệt Minh Kính nói giọng run run: “Phong ấn của con...”

“Phong ấn?” Như Ca lấy làm khó hiểu. Tại sao cha lại đột nhiên nói như vậy: “Là phong ấn gì ạ?”

Phong ấn.

Sợ rằng đã bị giải khai mất rồi....

Vị nam tử rục rờ như ánh mặt trời ấy...

Liệt Minh Kính ngồi trở lại bàn đá. Nâng chén trà lên, trà đã nguội tự lúc nào. Như Ca định châm tiếp vào chút hơi nóng, nhưng ông khoát tay, uống cạn chén trà đã nguội lạnh.

“Chủ nhân của Liệt Hỏa sơn trang chỉ có thể là con”. Liệt Minh Kính vô cùng đoan chắc.

“Nhưng mà...”

Như Ca vẫn cảm thấy có điều gì không ổn.

Liệt Minh Kính giật giật đôi mày trắng: “Ca nhi, cha sẽ không bắt con tiếp quản sơn trang ngay bây giờ đâu, dần dà con mới có thể học cách xử lý những vụ việc trong giang hồ, các môn phái trong giang hồ dần dần cũng sẽ chấp nhận con.”

Ông cười lớn: “Cha sẽ giúp con. Con không cần lo lắng!”

“Nhưng mà, con không thích...” Như Ca vẫn cố nài nỉ cha xua tan ý định.

“Quyết định như vậy rồi!”.Liệt Minh Kính vung tay lên,cắt lời nàng.
“Ngày mốt con hãy rời khỏi Liệt Hỏa sơn trang!”

Sao chứ.Cha muốn đuổi nàng đi ư?

Như Ca sững người: “Cha,con mới trở về chưa được mười ngày”

Liệt Minh Kính trầm giọng nói: “Gần đây trong cung hơi loạn.Ngọc nhi nên sớm trở về.Con hãy đi cùng nó”

Như Ca lại sững người

Liệt Minh Kính chăm chú nhìn nàng.Đột nhiên bật cười hiền hòa,hiền hòa hệt như bao người cha quan tâm tới con gái trên đời này: “Ngọc nhi từ nhỏ đã thích con rồi”

Như Ca hai má chột ửng hồng,thỏ thẻ: “Cha..”

“Ngọc nhi than thế tàn tật,cha vốn không muốn nó ở cùng với con.Có điều Phong nhi đã kết hôn,tính tình lại có nhiều thay đổi..”Liệt Minh Kính thở dài tiếp lời: “Ngọc nhi cũng là một thên bé không tệ”

Chẳng ngờ c những cha lại trao đổi với nàng những chuyện này...

Như Ca không biết nên khóc hay nên cười.

Mặt trời đã dần xế bóng.

Hai cha con cùng nói cười trong rừng trúc.

Như ca kể lại một vài câu chuyện thú vị sau khi rời khỏi sơn trang,miệng lú lo,vui vẻ

Liệt Minh Kính lắng nghe,chốc chốc cười lớn...

Con gái ông đã trưởng thành rồi,tương lai sẽ còn có rất nhiều chuyện phải tự mình chịu đựng.Chỉ hy vọng,khi còn đủ năng lực,ông có thể khiến con gái mình có thể mãi cười tươi như vậy.

Không biết ông còn có thể bảo vệ được nàng bao lâu nữa.

Mười chín năm rồi.

Chiến Phong cũng đã mười chín tuổi rồi...

Lúc này người ấy đáng ra đã phải đến.

Trà trên bàn đá thấm lạnh

Tịch dương rọi vào rừng trúc,tia sang nhuộm màu đỏ lựng.

Như Ca phải đi rồi.

Liệt Minh Kính chỉ thốt ra câu cuối cùng trong ngày: “Nếu Chiến Phong gây nguy hiểm cho con,hãy giết nó đi”.Khi nói câu ấy,giọng điệu ông rất bình tĩnh.

Như Ca vô cùng kinh hãi.Nàng nhìn về phía cha,nhưng lại không trông thấy biểu lộ nào trên gương mặt của ông.

Liệt Minh Kính đã xoay người bỏ đi,mái đầu rậm tóc trắng của ông bị nắng chiếu nhuộm thành màu đỏ lựng,dáng hình của ông cũng chìm vào sắc đỏ,ngiênng nghiêng đỏ bóng trên nền đất xanh của rừng trúc.

“Vì thế ngày mai chúng ta phải rời khỏi Liệt Hỏa sơn trang rồi”, Như Ca ôm đầu gối,nhăn mặt nói.

Lúc đến Ngọc viện,nàng cảm nhận thấy một bầu không khí căng thẳng.

Huyền Hoàng cùng Xích Chương mặt mũi nghiêm trang đang cùng Ngọc Tự Hàn nói gì đó. Ngọc Tự hàn lặng yên “lắng nghe”, trên gương mặt điềm tĩnh của y không để lộ ra bất cứ thay đổi nào.

Thấy bọn họ đang gấp gáp, nàng vốn không muốn quấy rầy, định chờ thêm một lát nữa thì Ngọc Tự Hàn đã nhìn thấy nàng.

Phút giây nhìn thấy Như Ca.

Nụ cười của Ngọc Tự Hàn rạng rỡ và ấm áp tựa viên ngọc thần, nét dịu dàng lan tỏa từ khóe môi đến ánh mắt, bộ y phục màu xanh của y dường như cũng trở nên mềm mại, ôn hòa.

Y mỉm cười.

Huyền Hoàng cùng Xích Chương đều lui bước rời khỏi.

Như Ca chậm chậm đẩy y dạo mát trong sơn trang.

Bầu trời xanh mênh mông thăm thẳm, vài làn khói sương bồng bềnh tựa áng mây, rừng phong tuyệt đẹp như bốc cháy nơi chân trời, vài chiếc lá trên ngọn cây xa xa lấp lánh vàng rực.

Như Ca đột nhiên cảm thấy không muốn rời khỏi nơi này.

Thế nên, đáng ẻ nàng có chút ử rử.

Ngọc Tự Hàn yên lặng ngồi ở trên cỗ xe lăn bằng gỗ, chăm chú quan sát khuôn mặt buồn bã của nàng, ngón tay thon dài khẽ lướt qua làn mi đang nhú chặt.

“Đã rất lâu muội không trở về rồi”. Đây là nơi Như Ca đã sinh ra và lớn lên, xa cách lâu như vậy, nay lại phải một lần nữa ra đi, nàng đương nhiên cảm thấy bịn rịn, không muốn rời xa.

“Phải”.Nàng thở dài. “Đã lâu muội không gần cha rồi,chợt cảm thấy người đã già đi một chút...Nhìn cha,muội bỗng nhận ra mình thật tệ,người luôn luôn yêu chiều muội,vậy mà Ca nhi chưa làm được gì cho người...”

Dáng điệu của nàng càng thêm rầu rĩ.

Ngọc Tự hàn khe nâng cằm nàng lên,ngắm nhìn một hồi lâu rồi nhẹ giọng nói: “Ta sẽ đi nói với sư phụ,muội không cần phải theo ta làm gì”.

Như Ca chớp chớp mắt.

Đột nhiên,nàng cảm thấy trong lòng không được vui.

Nàng hắng giọng nói: “sư huynh,có phải huynh không thích muội ở bên cạnh huynh không,có phải huynh chê Ca nhi vô dụng,cho nên mới dứt khoát bỏ muội ở lại sơn trang đúng không?”

Ngọc Tự Hàn vẫn mỉm cười.

Nụ cười ấy đẹp đến mức khiến cho cõi lòng nàng như đang đắm chìm trong

Làn nước xuân.

“Ca nhi..”.Giọng nói của y mang theo chút âm mũi,cũng vì ít khi trò chuyện nên âm điệu hơi khác lạ,tuy nhiên lại vô cùng dễ nghe.

Như Ca biết mình đang vô cớ gây sự,bất giác nở nụ cười.Nhưng nàng lại không muốn nói lời xin lỗi,ở bên cạnh y nàng có thể tùy tiện bất kể đạo lý,có thể nghịch ngợm như một đứa trẻ.

Nàng như chú mèo nằm rạp trên đầu gối y, làm nũng: “Sư huynh,huynh đừng về vương phủ nữa có được không? Ở lại đây cùng Như Ca và cha nhé”.

Ngọc Tự Hàn nhìn nàng,đáy mắt hiện lên vẻ áy náy: “Xin lỗi muội”.Bản thân y mang quá nhiều trọng trách không thể rũ bỏ,nếu được chọn lựa,y hy vọng có thể mãi mãi ở bên cạnh nàng,bảo vệ cho nàng.

Nàng chun mũi cười thẹn thùng: “Được rồi,muội biết sư huynh cũng vì bất đắc dĩ thôi.Gần đây trong triều hình như có vẻ loạn lạc,huynh cùng muội trở về chuyến này là muội vui lắm rồi”.

Ngọc Tự Hàn khẽ cười. “Muội không cần đi cùng ta,hãy ở lại đây đi”.Cung đình quá phức tạp và đen tối,nơi ấy chỉ có chiến đấu triền miên,vốn không thích hợp với nàng.

Như Ca lắc đầu: “Không,muội không an tâm”

Ngọc Tự Hàn thoáng ngần người.

Như Ca mỉm cười dịu dàng nói: “Muội biết sư huynh vô cùng lợi hại,lại có nhiều bản lĩnh nữa,nhưng mà,nếu không ở bên cạnh huynh,muội chẳng thực yên lòng chút nào.Cũng vì lo lắng cho huynh nên cha mới để muội đi cùng đó”.

Nàng vừa cười vừa nắm chặt tay y lắc lắc: “Nói đi nói lại cũng tại huynh cả đấy!Làm sư huynh mà sao cứ để tiểu muội lo lắng mãi vậy? Lo lắng xem huynh có nhọc sức lắm không này,có hao tâm tổn trí nhiều không này,cơ thể có thoải mái hay không này...Chỉ có ở bên cạnh huynh,quan sát huynh mới khiến muội ngừng thót tim thôi”

Ánh mắt của nàng phát sáng trong như nước.

Ánh mắt của nàng thấp thoáng nụ cười.

Nàng nắm lấy tay y,hơi nóng truyền sang,từng chút,từng chút ủ ấm than thể y.

Ngọc Tự Hàn ngồi trên xe lăn, làn áo xanh màu ngọc.

Gió thổi lướt qua đôi tay của nàng và y đang nắm chặt lấy nhau.

Thời khắc ấy, y đã quên mất ngôn từ để trò chuyện.

Nụ cười của Như Ca xinh đẹp, làn môi tươi tắn khẽ ửng hồng.

Y bất chợt nhớ đến buổi sớm hôm ấy...

Y đã hôn nàng.

Nàng có chút hoảng hốt...

Gương mặt Như Ca bỗng nhiên đỏ ửng, nàng nhảy dựng lên, bối rối: “Ái chà, muội còn có việc phải đi ngay đây, để muội đưa huynh về trước!”. Chân tay luống cuống, nàng đẩy cỗ xe lăn về hướng Ngọc viện

Rừng phong bên đường đỏ rực như lửa.

Bờ má nàng cũng ửng hồng màu lá phong.

Vì cơ gì... Nàng lại bỗng nhiên nhớ về buổi sáng hôm ấy... y hôn nàng... Nụ hôn đó... vừa vụng về mà cũng thật hồi hộp....

Tim nàng đập dồn như trống, không dám nhìn y, ánh mắt vô tình hướng về phía rừng phong.

Đột nhiên, nàng giật mình!

Trong rừng phong có người.

Lá phong đỏ giăng đầy trời.

Nơi chốn sâu mịt mù ngày ấy...

Có một bộ xiêm y đỏ rực đến nhức mắt,phảng phất như ánh mặt trời giữa trưa hè,chói chang tới mức khiến người ta cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Màu đỏ tươi thật khác thường!.

Màu đỏ tươi ấy vừa có ánh sáng rực rỡ nhất,lại chất chứa bóng tối âm đảm nhất.

Một chung rượu bằng vàng tinh xảo.

Lấp lánh trên những đầu ngón tay trắng nhợt.

Người áo đỏ ấy tóc dài xoa vai,chân trần đứng đó,chân trần trắng nhợt hệt như bị đốt kín trong địa ngục đã lâu.

Giữa trán là một nốt chu sa đỏ thắm,lộ vẻ tà mị.

Người áo đỏ ngửa mặt cười, nhìn lên bầu trời xanh biếc,những phiến lá phong như phiến máu hồng lá tả rơi rụng.

Trong màn múa lượn tuyệt mỹ của những phiến lá đỏ ấy.

Người áo đỏ mặc sức cất tiếng cười nhưng lại vô cùng yên tĩnh,không hề nghe thấy một tiếng động dù là rất nhỏ.

Quả là hết sức quái dị!

Như Ca không ngừng dụ mắt,ngghi ngờ bản thân mình liệu có phải đang nằm mơ.

Đợi đến khi nàng nhìn lại...

Trong cánh rừng phong kia đã chẳng còn ai nữa!

Chỉ có những chiếc lá cuốn xoay khắp mặt đất.

“Lạ thật!Huynh có trông thấy người vừa nãy không?”

Như ca vô cùng kinh ngạc!

Chẳng lẽ nàng đang nằm mơ giữa ban ngày ư? Sao trong rừng phong lại có kẻ đột nhiên xuất hiện rồi đột nhiên biến mất như vậy chứ? Hơn nữa,cảm giác về người áo đỏ ấy vô cùng mãnh liệt!

Không nghe thấy tiếng Ngọc Tụ Hàn trả lời.

Như Ca ngậy ra,sau đó liền phì cười.Ngọc Tụ Hàn đang xoay lưng về phía nàng,đương nhiên là không nghe được lời nàng nói rồi.

Có thể mấy ngày nay nàng đã thật sự mệt mỏi.

Hay có lẽ,đó chỉ là ảo giác của nàng mà thôi.

Lúc Oánh Y tỉnh lại,trời đã là nửa đêm.

Bên giường có khơi một lò sưởi,than lửa cháy hồng,bên trong phòng rất ấm áp.Oánh Y nằm trên giường,sắc mặt trắng bệch,trán đầm đìa mồ hôi,chiếc gối đã ướt đẫm.Ả run rẩy hé mắt ra rồi lại thừ người, rồi đột nhiên ôm chặt bụng,nghẹn ngào kêu to: “Con ơi...”.

“Con của người không còn nữa”

Con dao nhỏ ấy đã cắm vào bụng Oánh Y,máu tuôn như suối,mặc cho các đại phu dốc lòng cứu chữa,họ cũng không thể giữ lại tính mạng của đứa bé.

Oánh Y chờ người.

Mồ hôi bỗng dưng ào ạt tuôn ra khiến cho cả trước ngực lẫn sau lưng cô đều lạnh toát.

Thật lâu sâu,cô chầm chậm ngấn đầu lên,ánh mắt tràn đầy thù hận:
“Vì sao người không để ta chết đi!”

Như Ca nhìn Oánh Y hiện giờ trắng bệch như ma quỷ,không biết phải diễn tả cảm xúc trong lòng ra sao.Nàng quay đầu đi, dùng que đồng khơi than trong lò,thở dài nói: “ Nếu như người thật sự muốn chết,ta sẽ không ngăn cản”.

Oánh Y tức giận quắc mắt nhìn nàng.

Sau đó nước mắt từ hai gò má cô chầm chậm lặn xuống...

Ả khóc,khóc mà không phát ra chút âm thanh nào.

“Vì sao phải làm như vậy?” Như Ca hỏi.

Oánh Y chẳng phải hạng phụ nữ ngốc nghếch như thế. Hành thích Đào Liệt Hương ngay tại hôn lễ, cho dù thành công đi nữa cũng sẽ phải đổi lại bằng mạng sống của chính mình.Chẳng lẽ cô cho rằng đại não hôn lễ có thể thay đổi được quyết định của Chiến Phong sao? Hai năm ở Liệt Hỏa sơn trang,Oánh Y chắc hẳn chẳng phải loại người không hiểu gì về Chiến Phong.

Oánh Y dường như không nghe thấy.

Nước mắt vẫn rơi đầy đôi má trắng bệch của ả,bờ môi run run,vết thương trên bụng vẫn còn nhói đau,hệt như đã mãi đọng lại ở thời khắc Chiến Phong đâm con dao ấy vào người nàng.

Ánh mắt chiến Phong lạnh lùng tàn nhẫn,trong con người của y không hề có chút hình bóng nào của ả...

Như Ca đặt một chiếc khăn lụa vào tay của Oánh Y. “Ngày mai ta phải rời khỏi sơn trang,chuyện của người đêm nay cần phải giải quyết cho xong”

Oánh Y từ từ ngược lên nhìn nàng, trong ánh mắt chỉ có sự hờ hững.

“Ta có thể để cho người đi”. Giọng nói Như Ca thật khẽ. “Chỉ cần người nói cho ta biết nguyên nhân phá hoại hôn lễ”

“Nguyên nhân ư?...” Nụ cười của Oánh Y chua chát. “Bởi vì ta hận hẳn”. Ánh mắt ả tràn ngập đau khổ : “Ta không muốn hẳn thoải mái khi bỏ rơi ta như vậy”

Như Ca nhăn mày: “ Chẳng lẽ làm náo động hôn lễ thì có thể báo thù được hay sao? Lại còn hy sinh cả đứa con đang mang trong bụng. Oánh Y người quyết không phải kẻ ngốc nghếch như vậy... Hay là, mục đích của người vốn không phải vì Chiến Phong mà để cho Liệt Hỏa sơn trang và Thiên Hạ Vô Dao thành phải xấu hổ trước mặt quần hào thiên hạ”.

Oánh Y sững người.

Như Ca ung dung nói tiếp: “Năm tuổi, người đã bị cha mẹ bán vào Yên Hồng lâu, mười một tuổi bắt đầu tiếp khách, thường xuyên bị tú bà đánh đập, khách nhân mua vui, bốn lần suýt chết. Thế nhưng năm mười lăm tuổi, người bỗng nhiên luyện được thần công, sản nghiệp của Yên Hồng lâu cũng chuyển sang đứng tên người, đám khách nhân và tú bà từng ức hiếp người trong một đêm cũng đều “tự vẫn” chết sạch”.

Bóng đêm đen kịt, xuyên qua màn cửa mỏng manh xuyên vào phòng.

Trong chiếc lò đồng, lửa đang cháy đỏ, vài hòn than tí tách reo khẽ.

Trên chiếc giường phủ chăn gối đỏ tươi, gương mặt Oánh Y tái nhợt, đôi mắt to đen thẫm thẫm nhưng trống rỗng vô thần. “Người...”

“Đây là những tư liệu mà ta lệnh cho Thanh Hỏa đường tìm được.”
Như Ca cười nhạt

“Có thể nói cho ta biết, người con gái che mạng đen đỏ.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 2

Như Ca và Ngọc Tự Hàn trở về phủ Tĩnh Uyên Vương đã gần một tháng, tiết trời càng lúc càng lạnh. Cây cối trong sân đình trụi hết lá, chỉ còn lưa thưa vài nhánh cây trơ trọi đón nắng. Gió mang theo từng hạt tuyết nhỏ, hắt lên mặt người những cơn buốt lạnh.

Bên ngoài có vài chiếc xe ngựa lộng lẫy và mấy cỗ kiệu hoa tôn kính, bọn phu kiệu cung kính đứng sang một bên, lũ ngựa vì phải chờ lâu, không chịu được khua móng lộp cộp trên mặt đất.

Một bức rèm bông màu xanh che phủ cửa phòng, bọn a hoàn thi thoảng mang vào nơi ấy trà nóng, điển tâm, than sưởi, tiếng nói chiện bên trong xuyên qua rèm cửa loáng thoáng truyền ra ngoài.

“Đã hơn ba canh giờ rồi, chẳng biết thân thể của vương gia có chịu nổi hay không”. Hoàng Tông áp mặt vào song cửa, nhắm mắt nhìn qua bức rèm che.

Như Ca cuối đầu khâu chiếc áo choàng, nàng nói: “Yên tâm đi, sẽ kết thúc ngay thôi”.

Hoàng Tông hiểu kì hỏi: “Sao cô biết chứ?”

Như Ca chớp chớp mắt: “Ta đã mua chuộc Huyền Hoàng rồi. Hi hi, chỉ cần bọn họ bàn bạc việc quá ba canh giờ, Huyền Hoàng sẽ nói với bọn họ rằng Hoàng Thượng phái ngự y đến bắt mạch cho sư huynh”.

“Ngự y á?”. Hoàng Tông trở mắt. “Cô bảo Huyền Hoàng lừa gạt bọn họ ư?”

“Lừa gạt gì chứ,ngự y đang ở đại sảnh chờ ngay phía sau kia kìa”. Như Ca cười thật dễ thương. “Ta chỉ để cho ông ta chọn thời gian xuất hiện chính xác mà thôi”.

Hoàng Tông cũng bật cười.

Cô càng ngày càng thích Như Ca,nàng thông minh lanh lợi,thấu hiểu lòng người,hơn nữa lại không có tật chua ngoa đánh đá như các tiểu thư khác.

Như Ca hạ chiếc áo choàng trong tay xuống,thở dài bảo: “từ khi Hoàng Thượng giao quyền phê chuẩn tấu chương và đều động cấm quân cho sử huynh,thời gian nghỉ ngơi của huynh ấy càng lúc càng ít đi”. Tận khi những người ấy đi rồi,Ngọc Tự Hàn còn phải thẩm duyệt sổ sách từ các nơi đưa tới,thường phải đến tận khuya,muốn ngủ cũng không được.

“Phải đó”.Hàng mi của Hoàng Tông cũng nhíu chặt.”Hoàng Thượng long thể bất an,không thể nhọc sức,tuy nhiên nếu cứ như vậy thì thân thể của vương gia cũng sẽ chẳng chịu nổi...”

Trong sân truyền ra tiếng huyên náo.

Các vị đại thần tong triều với áo gấm bào ngọc từ thư phòng bước ra,bọn họ vừa tiếp tục đàm luận, vừa hướng ra ngoài phủ.

Như Ca vội vã đứng dậy nói: “Ta đi xem sử huynh”.

Trong thư phòng

Tách trà, đĩa thức ăn còn chưa kịp thu dọn,bữa bộn trên bàn.tấu chương được thẩm duyệt cao chừng ba thước,chất chõng trên bàn sách làm

bằng gỗ trầm hương.

Ngọc Tự Hàn có chút mệt mỏi, gương mặt tuần tú nhuốm vẻ phờ phạc, đôi mắt nhắm lại như đã thiếp đi. Tách trà sứ trắng khắc hoa xanh nằm hờ bên tay phải của y, bên trong, Bích Loan Xuân đã không còn chút hơi ấm nào.

Tách trà được nhẹ nhàng lấy ra.

Một tấm chăn bông màu xanh khê đắp lên phần đầu gối có vẻ phong phanh của Ngọc Tự Hàn.

Kế đó xe lăn được cẩn thận đẩy đến bên chiếc giường đặt sau bức bình phong trong thư phòng, Như Ca khẽ khàng ôm lấy y, nhẹ nhàng đặt trên giường, sau đó kéo chăn đắp cho y đến tận cằm. Lúc này bọn họ hoàn toàn tiến vào, định thu dọn mọi thứ lại bị nàng khoát tay, ra hiệu lát sau hãy trở lại.

Yên tĩnh nghỉ ngơi chính là thứ y cần nhất vào lúc này.

Nàng ở bên mép giường chống cằm nhìn y thật lâu, cuối cùng thở dài một hơi, định bỏ đi

Tay...

Lại bị nắm giữ bởi một bàn tay ấm nóng khác

Nàng giật mình quay đầu lại.

Ngọc Tự Hàn đang nắm lấy tay nàng, hai mắt đã mở. Y gối đầu trên chiếc gối màu xanh, khóe môi hé nở một nụ cười ấm áp như châu ngọc.

“Đừng đi mà”. Giọng nói khàn khan mang chút uể oải, nhưng lại có sức lay động đến kì lạ

Như Ca mở to hai mắt: “Thì ra huynh giả vờ ngủ?!.Sư huynh xảo huyệt quá đi mất.”

Ngọc Tụ Hàn dịu dàng mỉm cười.

Y chưa hề ngủ,có điều,y lại thích sự săn sóc chu đáo của nàng.Khi được nàng ôm trong lòng,khi tay của nàng đắp chăn cho y,cõi lòng của y suýt nữa đã bị sự ấm áp ấy nhấn chìm.

Như Ca lắc đầu nói: “Sư huynh,huynh mệt cả buổi chiều rồi,ngủ một giấc đi có được không?Đợi đến bữa tối muội lại gọi huynh dậy”

Ngọc Tụ Hàn vẫn nắm chặt cánh tay nàng,mỉm cười đáp: “Ừ”.

Như Ca hài lòng gật đầu,vừa định bỏ đi,bỗng nhiên khựng lại trừng mắt nhìn y. “Thế thì huynh phải buông muội ra chứ”. Cứ nắm tay như thế này,làm sao nàng rời khỏi được đây.

Y vẫn cười thật dịu dàng. “Đừng đi mà”

Nàng muốn để y được nghỉ ngơi,cũng biết rằng nếu nàng vẫn kiên quyết thì y sẽ để nàng đi.Thế nhưng,nhìn vào nụ cười hết như mùa xuân của y,nàng lại mềm lòng.Nàng ngồi xuống,vỗ vỗ mu bàn tay y,thở dài nói: “Muội không đi thì làm sao huynh nghỉ ngơi được chứ?”

Ngọc Tụ Hàn cười nhạt đáp: “Ta muốn “nghe” muội nói chuyện”. Từ khi quay trở lại phủ, y bận việc triền miên,đã lâu lắm không được trò chuyện một trận thỏa thê với nàng.

Như Ca nhú mày ngẫm nghĩ,đột nhiên ánh mắt lóe sang,cầm tay y đặt sát lên môi mình, cao hứng cười nói: “Như vậy đi,huynh dùng ngón tay nghe muội nói chuyện,để nhắm mắt lại mà nghỉ ngơi.Như vậy có được không?”

Ngọc Tự Hàn gật đầu.

Sau đó,y thêm thiệp,nàng thủ thi.

Tấm màn xanh che trên giường kê phát phờ,chuỗi chuông ngọc khi thì lặng tiếng,khi thì khua vang,than trong lò lép bép nổ giòn...Thế nhưng,trong thế giới yên tĩnh của y,y chỉ “nghe” thấy mỗi thanh âm của mình nàng. “Huynh gần đây mệt mỏi quá sức,muội lo lắng lắm,huynh có biết hay không?” Nàng bất đắc dĩ lên tiếng phàn nàn: “Ngay cả mấy hôm nay, đến nửa đêm huynh mới đi ngủ,thân thể dường như cũng hao gầy đi.Lạ thật đấy,làm sư huynh mà sao cứ khiến cho muội của mình phải lo lắng thế chứ...”

Y siết chặt tay nàng,mắt nhắm lại,miệng nở nụ cười

“Không biết bệnh của Hoàng Thượng đến khi nào mới khỏi nữa”.Nàng thở dài. “Hy vọng đến lúc ấy,huynh sẽ rảnh rỗi hơn”.

Nàng suy nghĩ một chút rồi lại lắc đầu. “Hoàng Thượng cũng lạ thật đấy,những việc này sao không giao cho Cảnh Hiến Vương hay Kính Dương Vương giải quyết chứ? Bọn họ còn hứng thú nữa là.Giao quyền lực lớn như vậy cho huynh,e rằng sẽ có rất nhiều người trong lòng thấp thỏm”.Trước đây,su huynh được Hoàng Thượng yêu mến,nhưng vì thân thể tàn tật cho nên không bị các vương gia khác coi như kình địch,mọi sự minh tranh ám đấu đều diễn ra đa phần là giữa Cảnh Hiến Vương cùng Kính Dương Vương.Nhưng Hoàng Thượng lần này mắc bệnh lại giao trọng quyền cho su huynh,sợ rằng...

“Sư huynh,huynh mong muốn kế thừa hoàng vị ư?” Vấn đề này đột nhiên bật ra từ chính miệng nàng,khiến cho nàng cũng phải giật mình ngạc nhiên.

Ngọc Tự Hàn đã “nghe” được.

Y không mở mắt ra, thấp thoáng mỉm cười,nụ cười thật khẽ.

“Không muốn”

Nàng thở phào một hơi, vỗ vỗ ngực,cao hứng cười nói: “Tốt quá! Phụ thân muốn muội kế thừa Liệt Hỏa sơn trang,muội đã cảm thấy phiền phức lắm rồi,nếu như trở thành Hoàng Thượng,những chuyện phiền não nhất định là có rất nhiều.Sư huynh không muốn làm Hoàng Thượng,sau này hãy ở bên cạnh Ca nhi,để Ca nhi chăm sóc huynh...”

Bỗng nhiên nàng sững người

Trên chiếc gối xanh mềm mại,gương mặt anh tuấn của Ngọc Tự Hàn thoáng ửng hồng,đôi môi y cũng trở nên ướm đỏ một cách kì lạ...

Mặt của nàng cũng đỏ bừng lên.

Bởi vì....

Lúc nàng vỗ ngực,nhất thời quên mất tay của y đang trong tay mình.Lòng bàn tay y vừa vặn bị đặt áp lên khuôn ngực của nàng!

Thình thịch! Thình thịch. Nhịp tim như trống dồn.

Nàng vội vã rút tay ra, hồi hả bước lùi lại,trong lúc bối rối bị ngã mất thăng bằng,chân vướng vào ghế,ngã oạch xuống giường.

Rèm xanh phơ phất như mây khói.

Chuỗi chuông ngọc leng keng khua vang.

Gió khẽ khàng thốc lên màn cửa.

Than trong lò đang cháy đỏ,căn phòng ấm áp như tiết trời tháng ba.

Ngọc Tự Hàn khẽ khàng ôm lấy Như Ca. Vòng tay của y dịu dàng, hết như nụ hoa e ấp đầu tiên của mùa xuân sắp hé mở.

Nàng nằm trong lòng y.

Nàng có thể nghe thấy nhịp tim đập trong trái tim y, nhẹ và nhanh như nhịp tim của một chú nai con băng băng chạy.

“Ca nhi...”. Y gọi tên của nàng, nhẹ nhàng nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên.

Mặt nàng đỏ như than hồng...

Mặt nàng đỏ tựa như ráng chiều....

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, rèm bông vén lên, Huyền Hoàng tay mang một tấm thiệp mời bước vào.

Như Ca phốc một cái, nhảy bật khỏi lòng Ngọc Tự Hàn.

Huyền Hoàng khẽ ho một tiếng, vẻ như không trông thấy gì cả, bước đến trước giường Ngọc Tự Hàn, cung kính nói: “Phủ Cảnh Hiến Vương gửi thiệp mời đến, buổi tiệc đêm nay mời người và Liệt tiểu thư cùng tới tham dự”.

Buổi tối tại phủ Cảnh Hiến Vương.

Hàng trăm ngọn đèn lồng đỏ thắm thả sáng nhấp nháy trên hành lang, đám thị nữ thanh tú với áo voan xanh mỏng manh đang tha thướt qua lại trên ấy.

Giữa nhà, mùi mấy chiếc lò sưởi cực lớn hùng hực cháy sáng, ấm áp tựa mùa xuân, rực rỡ như ban ngày.

Song gỗ màu son chạm trổ hoa văn,mành cửa trong và mỏng như cánh ve,non bộ ở sân đình róc rách tiếng nước chảy,bóng cây đu đưa,ánh đèn tuyệt đẹp,mỹ nhân rập rờn tiến vào như mắc cửi.

Hương rượu thịt thơm phức.

Chén rượu bằng vàng tinh xảo,đũa ngà voi nạm hồng ngọc,những thiếu nữ ca múa tuyệt sắc trong âm thanh,mê hoặc của đàn sáo đang say sưa khiêu vũ.

Các vương tử và trọng thần trong triều đều tụ tại điện cùng cạn chung đôi chén thay nhau chúc tụng Cảnh Hiến Vương.

Cảnh Hiến Vương ngồi ở vị trí chủ tọa giữa đại điện,đôi mắt xếch như có vẻ chuếch choáng men say,gương mặt trắng nõm trở nên ửng hồng.Y cầm chén rượu trong tay, quên cả uống cạn,ánh mắt nheo nhìn về phía người con gái áo đỏ trong buổi tiệc đến thất thần.

Lưu thượng thư trông theo ánh mắt của Cảnh Hiến Vương,trong lòng cũng thầm kinh ngạc.

Người con gái áo đỏ ấy chỉ lặng lẽ ngồi bên cạnh Tĩnh Uyên Vương,không có áo quần diễm lệ,không có trang sức lấp lánh,nhưng lại như một ngọn lửa bùng bùng cháy sáng,tỏa ra thứ hào quang khiến người ta không mở nổi mắt.Nàng đang chăm chú nhìn Tĩnh Uyên Vương,ánh mắt ẩn chứa vẻ quan hoài có thể khiến cho đàn ông trên đời này phải đổ kị.

Mỹ nhân y đã gặp vô số.

Nhưng thiếu nữ áo đỏ này lại đẹp đến mức rung động lòng người,phảng phất như phượng hoàng đang tắm trong lửa nóng,khiến người ta thờ không ra hơi.

“Dường như so với lần đầu gặp gỡ,cô ta đã đẹp hơn nhiều”.Cảnh Hiến Vương có vẻ ngạc nhiên,thầm thì nói.Chẳng lẽ vẻ đẹp cũng có thể bùng phát với tốc độ kinh người như vậy sao?”

Lưu thượng thư thấp giọng nói: “Liệt Minh Kính tuyên bố cô ta sẽ là người kế thừa Liệt Hỏa sơn trang”.

“Không phải là Chiến Phong ư?”

“E là Liệt Minh Kính còn ngầm đề phòng với Chiến Phong”.

Cảnh Hiến Vương nhướn mày nhìn lão,khóe miệng nhếch lên một nụ cười kì lạ:

“Nói cách khác,có được cô ta rồi thì xem như có được Liệt Hỏa sơn trang”.

Lưu thượng thư mỉm cười thật khiêm tốn đáp: “Đúng vậy”.

Cảnh Hiến Vương chậm chậm nhấp cạn rượu trong chén.

Lưu thượng thư vội vã rót đầy thêm cho y. “Có điều,nếu như hạ thần nhớ không lầm,Tĩnh Uyên Vương và cô ta đã có hôn ước rồi.”

Cảnh Hiến Vương cười lạnh: “Chỉ cần ván chửa đóng thuyền,biển cố sẽ còn nhiều lắm”.

“Đúng! Đúng !” Lưu thượng thư luôn miệng khen phải.

Đến đây đã được một canh giờ,do hơi ấm của lò sưởi ở bên cạnh,Như Ca gật gù muốn ngủ thiếp đi.Đối với loại tiệc rượu tẻ nhạt này,nàng thật sự chẳng có chút hứng thú nào,chỉ miễn cưỡng uể oải nếm thử vài món ăn bắt mắt trên bàn.Nàng có thể cảm giác được ai đó đang chăm chú nhìn mình,nhưng nàng chẳng buồn nhìn lại.Những chuyện sư huynh phải xử lý

và lo lắng đã quá nhiều rồi,nàng không muốn gây thêm phiền phức cho y nữa.

Nàng gắp một miếng đậu phụ mềm vào đĩa cho Ngọc Tự Hàn.Vốn dĩ từ trước tới giờ không thích thức ăn nặng mùi nên đêm nay y ăn rất ít,chẳng biết có đói hay không.

Ngọc Tự hàn mỉm cười.

Y lẳng lẽ ăn hết miếng đậu phụ mà nàng đã gắp cho y.

Nàng liền bật cười vui vẻ.

Trong gian phòng lớn náo nhiệt,Ngọc Tự Hàn trên xe lăn hệt như một viên ngọc quý giữa chốn linh sơn thủy tú,hào quang nhàn nhạt chuyển động.

Thời khắc này,nàng đột nhiên cảm thấy may mắn vì y không nghe được.

Vì không nghe được cho nên những lời xì xầm nhỏ to của các vị vương tử và các vị đại thần,đều là sùng kính hay ghen ghét đều không ảnh hưởng đến tâm tình tĩnh lặng của y.Từ khi Hoàng Thượng giao lại quyền lực cho su huynh,nàng hiểu rằng y sẽ phải chịu đựng nhiều áp lực hơn trước.Không ngờ nghe thấy âm thanh,những thứ hỗn tạp và ồn ào ấy sẽ giảm đi rất nhiều.

Nàng nghĩ thế liền khẽ nở một nụ cười.

Ngọc Tự Hàn nhìn nàng,không hiểu vì sao nàng lại đột nhiên mỉm cười.Tuy nhiên,chỉ cần nhìn thấy được nụ cười của nàng đã là tốt lắm rồi.

‘Hoàng-Thượng-đến!’

Mọi người trong điện cuống quýt quỳ xuống tiếp giá.

Hoàng thượng khởi giá đến phủ Cảnh Hiến Vương ngoài dự liệu của mọi người. Khi Hoàng Thượng mang quyền điều động cấm vệ quân và phê duyệt tấu chương, giao cho Tĩnh Uyên Vương, trong cung lập tức dấy lên lời đồn về sự thất thế của Kính Dương Vương và Cảnh Hiến Vương. Tuy Tĩnh Uyên Vương thân thể tàn tật, các thế lực trong triều đình đều cho rằng khả năng y thừa kế hoàng vị là không cao, thế nhưng, y trời khó đoán, lòng dạ của Hoàng thượng mấy ai có thể hiểu thấu.

Mà lúc này Hoàng Thượng vốn đang mắc bệnh, nhưng vẫn đích thân đến phủ Cảnh Hiến Vương, chẳng lẽ tình thế đã có điều gì thay đổi.

Sau khi mọi người bình thân, Cảnh Hiến Vương cảm tạ niềm vinh hạnh được phụ hoàng giá lâm, Hoàng Thượng cũng tỏ ý hài lòng đối với y.

Bầu không khí của tiệc rượu đã đến cao trào.

Tiếng nói cười cha gọi con vang dường như đã phá vỡ mọi suy đoán suốt mười mấy ngày nay trong triều đình.

Nhìn Hoàng Thượng, Như Ca thầm giật mình.

Đây là lần thứ hai nàng được trông thấy Hoàng Thượng. Dáng vẻ của người so với lần trước đã già đi rất nhiều, khóe mắt và bờ môi của người hơi trễ xuống, da thịt cũng nhão ra. Giữa trán ông thấp thoáng làn khí đen, nhưng đôi môi lại đỏ tươi đến dị thường.

Nàng nhíu mày, một cảm giác mơ hồ chọt lướt qua tim. Nàng nghiêng đầu, cố gắng nắm bắt y nghĩ kì lạ ấy, vô tình bỗng nhìn xuyên qua tấm màn cửa trông suốt như cánh ve...

Giữa màn đêm nhạt nhòa như mây mù.

Dưới ánh đèn lưu ly bảy sắc rực rỡ.

Cạnh bóng cây đang đong đưa tựa ma quỷ là một dáng hình yêu tà màu đỏ thắm tựa như máu tươi chốn địa ngục.

Y ngẩng đầu cao ngạo, nhẹ nhàng ngửi chén rượu bằng vàng giữa những ngón tay trắng bệch. Chén rượu nằm trong tay y, trên chén có khắc những hình thù hoa văn tinh xảo kì lạ.

Y đứng chân trần.

Bộ y phục đỏ như máu tung bay theo gió.

Đột nhiên, người áo đỏ dường như trông thấy nàng.

Cách nhau bởi một màn cửa trong suốt.

Y, trông bóng tối của sân đình.

Nàng, tại gian phòng đầy huyền ảo.

Ánh mắt thật dữ dội.

Người áo đỏ hệt như đang nhìn nàng, lại có vẻ như nhìn xuyên qua nàng mà vọng đến một nơi xa xăm vĩnh hằng nào đó, nốt đỏ hồng trên trán y vừa có vẻ tà mị lại thoáng nét đa tình.

Như Ca hoảng hốt như rơi vào cõi mộng.

Mãi đến khi nàng chớp chớp mắt, lay cánh tay Ngọc Tự Hàn, muốn y cũng trông thấy người áo đỏ ở song cửa ấy.

Ngọc Tự Hàn nhìn ra phía sân đình.

Qua bức màn cửa mỏng manh như sương khói, chỉ có thể trông thấy từng ngọn đèn lồng hoa lệ trong bóng đêm.

Như Ca dụi dụi mắt, chẳng lẽ nàng lại vừa hoa mắt ư?

“Gần đây chiến sự với Oa quốc đã có phần lắng xuống”.Giữa yến tiệc,Cảnh Hiến Vương tâu lên Hoàng Thượng. “Có điều,tướng sĩ của chúng ta cũng thương vong rất nhiều”.

Oa quốc chỉ vốn chiếm cứ vài hòn đảo trên biển,lấy đánh cá làm nghề mưu sinh.Thế nhưng,từ khi võ sĩ tại Oa quốc trở nên thịnh hành,bọn người nơi ấy cũng nhiều dã tâm và tham lam hơn.Bọn họ bắt đầu chỉ tấn công rải rác,về sau dần hành động có tổ chức,xâm chiếm và nô dịch dân chúng trên đất liền.Mấy năm gần đây,Oa quốc ngày càng cường vọng,thậm chí còn có mưu đồ làm bá quyền cả Trung Nguyên.Triều đình đã rất nhiều lần phái binh giao tranh,nhưng cứ đánh rồi lại ngừng đánh,mỗi họa ngầm cuối cùng vẫn chưa được giải trừ.

Cảnh Hiến Vương trầm giọng nói: “Hôm trước,Oa quốc phái sứ thần dâng cho Uy Viễn tướng quân một phong thư.ngỏ ý muốn cầu hòa,từ nay không gây chiến sự nữa”.

Lời này vừa nói ra.Cả tòa điện đều chấn động! Nếu như có thể nghị hòa,triệt bỏ hoàn toàn uy hiếp từ Oa quốc,đối với bách tính ở duyên hải và triều đình quả là tin vui.

Tinh thần của Hoàng Thượng cũng chuyển biến lớn.Người nói: “Ồ! Là Oa quốc chủ động muốn cầu hòa sao?”

“Vâng”.Cảnh Hiến Vương gật đầu xác nhận. “Nhưng Oa quốc ngỏ ý nhất định phải nhận được thành ý từ phía chúng ta mới yên tâm giảng hòa.”

‘Thành ý như thế nào?’

“Hôn nhân kết giao”

“Ha ha”.Hoàng thượng cười đáp: “Việc này dễ thôi”

Các vương tử đại thần trong buổi tiệc cũng thở phào nhẹ nhõm. Hôn nhân chính là con đường hòa hoãn chiến tranh hiệu nhất từ trước tới nay. Công chúa xinh đẹp trong cung có rất nhiều, chọn lấy một người gả đến Oa quốc là được.

Thế nhưng Cảnh Hiến Vương lại nhíu mày nhăn mặt như có nỗi khổ tâm.

Hoàng Thượng lấy làm lạ hỏi: “Có gì không ổn hay sao?”

Cảnh Hiến Vương trầm ngâm nhìn về Ngọc Tự Hàn trong buổi tiệc.

Ngọc Tự Hàn cả người khoác cẩm bào trang nhã màu xanh ngọc, tóc kết ngọc dương chi, tay đeo nhẫn “dương chi bạch ngọc”. Y ngồi trên xe lăn, ánh mắt điềm tĩnh, khí chất cao quý, tạo cho y một vẻ không giận mà oai.

“Sứ giả Oa quốc nói, trưởng công chúa của bọn họ muốn làm vương phi của Tĩnh Uyên Vương”

Đêm đầu đông, gió khuya mang hơi lạnh, cỏ cây xao xác reo vang. Ánh trăng xuyên qua những tán cây trong rừng, hắt bóng xuống con đường nhỏ yên tĩnh.

Một chiếc kiệu ấm màu xanh.

Đám người khiêng kiệu, bước chân vừa nhanh vừa khẽ khàng.

Huyền Hoàng và Bạch Hồ đi bên cạnh chiếc kiệu ấy, cận thận theo dõi hai bên đường.

Trong kiệu có một lò than cháy đỏ, lớp bộp nổ vang.

Như Ca xoa xoa hai tay trên lò sưởi cho ấm, khẽ giậm chân. “Tiết trời càng lúc càng lạnh”.

Ngọc Tự Hàn không “nghe” được.

Hàng mi thanh tú của y thoáng chau lại, ánh mắt xa xăm, những ngón tay của bàn tay phải thon dài nằm lại, nhẹ nhàng đặt trên chóp mũi. Y đang tập trung nhớ lại một vài chuyện, bộ cẩm bào màu xanh nhạt của y trang nhã nổi bật như ánh trăng.

Tay Như Ca cầm một chiếc áo lông chồn.

Nàng khoác chiếc áo ấy lên vai Ngọc Tự Hàn.

Sự ấm áp bất ngờ khiến y thoát khỏi dòng suy nghĩ mà quay đầu lại, trong thấy nụ cười rạng rỡ của Như Ca.

“Muội vừa làm xong chiều nay đấy”. Nàng chun chun mũi cười nói: “Vốn định vài ngày nữa mới tặng cho huynh, có điều...”. Nụ cười của nàng nhuốm vẻ âm đạm: “Hay là cứ đưa cho huynh trước sẽ hay hơn, sau này không cần muội lo lắng những việc này cho huynh nữa.”

Ngọc Tự Hàn chăm chú nhìn nàng.

Nàng cuối đầu, ủ rũ căn môi. Đáng giận thật, giọng điệu nàng sao lại khác thường như vậy? Nhưng nghĩ lại, nàng không khỏi phì cười, y làm sao mà “nghe” được giọng điệu của nàng chứ?

Tấm áo lông chồn được nhẹ nhàng đắp lên bờ vai của nàng.

Nàng ngạc nhiên ngẩn đầu lên.

Tay trái của Ngọc Tự Hàn vẫn đặt trên vai Như Ca, dịu dàng vỗ về nàng. “Muội cũng cần thận kéo lạnh.”

Nàng bỗng thấy sống mũi cay cay, chỉ muốn nhào vào lòng y mà làm nũng, mà gào khóc cho hả dạ. Thế nhưng, một tình cảm không tên lại khiến

cho nàng ngẩng mặt lên, lạnh nhạt nói: “Huynh không thích áo muội làm cho huynh đúng không? Huynh chê nó thô, vụng đúng không?”

Tay của Ngọc Tự Hàn đông cứng lại.

Y hiếm khi thấy nàng tức giận như vậy.

Giọng của y mang vẻ lo lắng: “Ca nhi..”

Nhịp điệu khẽ đu đưa.

Gió đêm thổi rèm kiệu bay phất phơ.

Nhìn vào ánh mắt lo lắng của y, nàng chán nản đến độ hận không thể hất văng cái lò sưởi kia đi.

“Xin lỗi...” Nàng nắm chặt lấy hai bên chéo áo, khoác kín thân thể đang phát lạnh của mình, giọng bực tức nói: “Huynh không cần để ý, muội đang có chút bực bội.”

Ngọc Tự Hàn mỉm cười.

Y nhẹ nhàng kéo lấy tay áo của nàng, cầm chiếc áo lông chồn do nàng dày công làm khoác lên vai y, sau đó ôm nàng ủ kín vào trong lòng áo. Đầu của nàng kề bên cổ y, từng sợi lông chồn màu bạc mềm mại phất phơ theo nhịp thở của nàng và y.

Nàng có thể nghe thấy nhịp đập của trái tim y.

Thình! Thịch! Thình! Thịch!.

Y ôm lấy bờ vai nàng, hơi thở nóng ấm phả vào tai nàng: “Ta thích lắm”. Thích chiếc áo do nàng tự tay khâu, thích có nàng bên cạnh, thích mọi chuyện liên quan đến nàng.

Như Ca chỉ cảm thấy hai má nóng bừng bừng như có lửa thêu, tim đập liên hồi như muốn phá tung lồng ngực.

Hơi nóng từ lồng ngực nàng truyền đến đóa hoa băng bên trong vạt áo.

Hoa băng tỏa ra khí lạnh rét căm căm.

Như sương trắng chậm chậm phiêu tán mà thanh thoát ra khỏi ngực nàng.

Hoa băng trong suốt, tức thời phát ra ánh sáng rực rỡ.

Đỉnh núi Côn Lôn, tuyết trắng ngút ngàn quanh năm chẳng đổi.

Ánh trăng soi lên mặt tuyết tại chóp núi.

Ánh sáng thuần khiết chói lọi.

Tận nơi tuyết phủ đến chim chóc cũng hiếm khi bay vào nơi này, có một động băng thần bí.

Trong truyền thuyết tại động băng này đã từng sinh ra một tiên nhân.

Tiên nhân áo trắng như tuyết...

Tiên nhân dung mạo tuyệt mỹ, vẻ thanh nhã khi hé cười có thể khiến cho vạn vật trên thế gian nghiêng ngã...

Trong màn đêm lấp lánh ánh băng tuyết.

Một mũi băng như thiểm điệm xé tan bầu trời, xuyên sâu vào tòa băng động thần bí đầy biến ảo.

Lớp băng dày đặc ngàn vạn năm.

Tinh thể trong suốt mỹ lệ như ngọc lưu ly.

Mũi băng ấy xuyên qua cái lạnh ngàn năm,lướt trôi qua những tinh thể lóng lánh trong suốt.

Tỉnh lại đi....

Mau tỉnh lại đi....

Là ai đang âu lo thét gọi...?

Tỉnh lại nào....

Khí lạnh từ đóa băng khiến cho ngực Như Ca trở nên căng thẳng.

Trong vòng tay ấm áp của y,nàng bất chợt cảm thấy hơi lạnh.

Ngọc Tự Hàn đã nhận ra vẻ run rẩy của Như Ca,y đắp áo lông cho nàng kín hơn,tay trái nhẹ nhàng xoa nóng cánh tay nàng.

“Đừng kết hôn nghị hòa,huynh nhé”. Tai nàng khẽ chạm vào cổ y, cảm giác mát lạnh,hệt như những viên sỏi vụn soi bóng bên dòng nước trong đêm khuya.Tiếng nói của nàng như sóng gợn đáy nước,nhẹ nhàng mà ấm áp.

Nàng bỗng nhiên ngẩng đầu lên, trán “bình” một cái,đụng trúng cằm của y!

“Úi!”.

Nàng đau quá,bật kêu khẽ khẽ,trán lập tức nổi lên một vết màu hồng nhạt.Nàng đưa tay ra muốn xoa nhưng lại bị y nắm lấy.Nàng ngược mắt nhìn y,không trông thấy ánh mắt của y nhưng cảm nhận được...

Y đã hôn lên trán nàng.

Y hôn lên vết hồng nơi nàng bị chạm đau ấy.

Thân thể nàng cứng đờ.

Hơi lạnh từ đóa hoa băng trong lòng khiến nàng bỗng có cảm giác nghèn nghẹn như phạm lỗi.

Y ôm nàng thật chặt.

Chặt như thể nàng là toàn bộ sinh mệnh của y vậy.

Thế nhưng, cái ôm siết chặt ấy lại dịu dàng đến mức khiến người ta phải nhói lòng.

Chiếc kiệu màu xanh dưới ánh trăng trong rừng cây khẽ lắc lư.

Than trong lò sang rực ánh lửa đỏ.

Ngọc Tự Hàn dịu dàng ôm Như Ca trong lòng ánh mắt trong veo nhưng vẫn chứa vẻ cố chấp. Y hôn lên trán nàng, nụ hôn khẽ khàng ấy như ánh trăng sáng soi chiếu ca khu rừng.

Chiếc áo lông chồn cũng đã trượt xuống.

Trong bộ áo cẩm bào màu xanh nhạt, y tuấn tú hết như một viên ngọc tuyệt thế.

“Sư huynh...”. Trái tim Như Ca co thắt lại thành một khối, nàng bất lực nhắm mắt lại. Cái hôn của y phảng phất như đã chạm đến đáy lòng của nàng, vậy mà sao, nàng lại có cảm giác phạm lỗi mãnh liệt đến như vậy.

Ngón cái và ngón trỏ của y nâng cằm nàng lên, y lẳng lặng nhìn nàng: “Ta... vẫn một mực yêu thương muội”.

Nàng ngoảnh mặt đi, khỗ sở nói: “Huynh phải kết hôn rồi”. Kết hôn cùng trưởng công chúa của Oa quốc gì đó.

“Muội thích hay không?”

“Gì chứ?”

“Dùng tar a để kết hôn cầu hòa”.Y nín thở chăm chú nhìn nàng.

“Ngốc ời là ngốc...”.Nàng nghiêng rặng,giọng nói thật mơ hồ.Y nhìn không rõ ràng nàng đang nói cái gì cho nên hỏi lại lần nữa: “Muội có thích dung tar a để kết hôn hay không?”.Trong giọng nói có vẻ mỏng manh và đứt quãng.

“Đồ ngốc! Kết với chả hôn!”.Nàng nhin không được khẽ quát: “Cái gì mà Oa quốc công chúa,tên gọi khó nghe chết đi được!Đó nhất định là âm mưu của Cảnh Hiến Vương”

Y mỉm cười.

Nàng trừng mắt nhìn y. “Huynh còn cười!Oa quốc lúc nào cũng lăm le chúng ta,có quý mới tin,sau khi kết hôn hòa giải xong bọn họ sẽ ngừng lại!Cảnh Hiến Vương thật là thâm hiểm,nếu huynh không chịu kết hôn,mọi thương vong xảy ra do Oa quốc đánh vào sẽ trở thành trách nhiệm của một mình huynh.Còn nếu huynh thành thân rồi,sau này Oa quốc có khởi binh,chỗ đứng của huynh tất bị lung lay dữ dội”. Thật ra nàng không ngốc chút nào,tuy nhiên chiêu này của Cảnh Hiến Vương thật sự độc ác vô cùng.

“Nếu như chỉ là kết hôn đơn thuần thì sao?”.nếu như chỉ là một cuộc hôn nhân bình thường,không chứa đựng âm mưu,liệu nàng có phản đối đến như vậy không?Ngọc Tự Hàn tự nhiên muốn biết câu trả lời của nàng.

Như Ca trừng mắt nhìn y.

Hồi lâu sau,nàng cắn môi đáp: “Vậy thì huynh cứ cười đi là xong.Công chúa gì đấy cũng xứng với huynh lắm đấy”.

Ánh mắt của y âm đạm, nụ cười buồn bã: “Thật chứ?”

“Phải đó!” Nàng mỉm cười “Có sư tẩu rồi, sau này muội không cần phải quan tâm đến huynh nữa. Huynh có ăn cơm hay không, có mệt mỏi hay không, y phục có mỏng manh hay không đều có sư tẩu tương lai lo lắng cho cả đời rồi”.

Ngọc Tụ Hàn trở nên trầm mặc.

Y buông bờ vai nàng ra, sắc mặt thoáng tái nhạt.

Nàng nhìn lướt qua y, giọng rầu rầu: “Này..”. Chẳng vui gì cả, thần sắc của y sao lại giống như vừa bị tổn thương như vậy chứ: “...Ca nhi gạt huynh đó”.

Ngọc Tụ Hàn thờ người ra nhìn nàng.

Như Ca nhăn nhăn mũi, cười gượng. “Muội gạt huynh đó! Sư huynh ngốc! Chỉ cần huynh không thích chuyện kết hôn nghị hòa, muội sẽ phản đối, kiên quyết phản đối đến cùng, mặc kệ là công chúa hay nha đầu.

“Vì sao lại gạt ta chứ?” Giọng nói trầm thấp mang theo chút âm mũi, khóe môi của y lại xuất hiện ánh ngọc tuyệt mỹ.

“Bởi vì...” Nàng vắt óc suy nghĩ, đột nhiên cười khi một tiếng, ánh mắt lấp lánh tinh nghịch. “Bởi vì sư huynh là người để muội ăn hiếp mà, nếu không muội biết ăn hiếp ai đây..?”. Nàng vô cùng khâm phục bản thân mình khi đã nghĩ ra một lí do quái đản như vậy, không nhin được, nàng bật cười đến nghiêng ngã

Trong kiệu ấm áp như mùa xuân.

Nàng cười đến hai má đỏ hồng.

Tiếng cười của nàng như làn gió nhẹ của mùa xuân.

Ngọc Tự Hàn cũng mỉm cười, nụ cười như lan tỏa đến đáy mắt trong sang của y.

“Ca nhi...”

“...?”

“Huynh sẽ không kết hôn đâu”.

Nàng chớp chớp mắt: “Thế phải giải quyết ra sao đây?” E Cảnh Hiến Vương sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Y mỉm cười không đáp, lại hỏi tiếp: “Ta muốn ôm muội có được không?”.

Ngọc Tự Hàn ghì lấy bờ vai nàng, gương mặt sang toát lên vẻ nghiêm nghị đến bướng bỉnh, y nhìn chăm chăm vào ánh mắt của nàng, giống như có bùa phép khiến cho nàng không thể động đậy.

Như Ca sững người.

Cổ họng của nàng khô rát, trong ngực như có một ngọn lửa đang bốc cháy.

Y nhẹ nhàng ôm trọn nàng vào lòng.

“Ta muốn ôm muội như thế này có được không?” Bên vành tai nóng hổi của nàng, giọng y đã mất đi sự bình tĩnh vốn có, y hỏi hệt như bất cứ người đàn ông nào trên cõi đời này.

Y hôn lên vành tai nhỏ nhắn của nàng, thềm thì như say: “Muốn vĩnh viễn ôm muội như vậy...”

Ánh trăng sáng ngời xuyên qua bóng cây loang lổ, dịu dàng soi chiếu lên chiếc kiệu ấm áp.

Thời khắc này.

Thế gian cũng yên tĩnh như ánh trăng vậy.

Vài ngày sau.

Triều đình ban chiếu, lệnh cho Tĩnh Uyên Vương đích thân dẫn mười vạn đại quân Uy Viễn chinh phạt giặc Oa.

Phủ Cảnh Hiến Vương.

Họa mi trong lồng vàng thánh thót hót vang, một ngón tay trắng ngần béo tốt đang trêu nghịch với nó, móng tay được cắt tỉa rất gọn gàng.

“Lỡ như Tĩnh Uyên Vương khai hoàn trở về...” Lưu thượng thư xoa tay thờ dài nói.

Vốn là một kế sách hoàn hảo, mang bức họa hình Tĩnh Uyên Vương trình lên cho trưởng công chúa Oa quốc, xúc tiến việc thành thân. Đợi đến ngày Oa quốc xâm lược một lần nữa, vương phi của Tĩnh Uyên Vương phủ sẽ trở thành cái vớ tốt nhất để triều thần công kích.

Thế nhưng, vạn lần không thể ngờ được rằng Tĩnh Uyên Vương lại tấu lên Hoàng thượng, chỉ ra bản tính hung tàn hiếu chiến của giặc Oa, một mực rình rập đối với cư dân vùng biển. Chỉ có điều vì gần đây xảy ra sự kiện dân chúng trong nước phản kháng nổi dậy, bọn chúng mới đề ra kế sách cầu thân để kéo dài thời gian. Tĩnh Uyên Vương thỉnh cầu được lĩnh binh chinh phạt, muốn một lần đánh tan đội quân tinh nhuệ của Oa quốc, hoàn toàn giải trừ sự uy hiếp của chúng.

“Dựa vào tấm thân tàn phế ấy à...?”. Cảnh Hiến Vương đùa cùng chim họa mi, chẳng hề quay đầu lại. “Hắn còn không bằng chú chim nhỏ của ta. Chim ơi, hót lên một khúc nghe xem nào!”

Họa mi líu lo cất tiếng ca.

Lưu thượng thư mặt mày tươi cười nói: “Con chim này thật khôn ngoan”.

“Mười năm đánh nhau với Oa quốc đều bại nhiều hơn thắng, tên tàn phế ấy đi chuyến này chưa biết chừng còn phải thiệt mạng.”

“Đúng! Đúng!”.

Cảnh Hiến Vương đẩy lồng chim ra, quan sát vầng trán đầy mồ hôi của Lưu thượng thư.

“Kẻ người phái đi trà trộn vào trong quân có thể tin được không?”

“Vương gia an tâm!”

Cảnh Hiến Vương gật gật đầu, dùng một chiếc khăn lụa trắng tinh lau đôi bàn tay.

“Nhất định không để tên tàn phế ấy sống sót trở về”.

Họa mi hót vang.

Mồ hôi của Lưu thượng thư tuôn như mưa.

Y hiểu rằng Tĩnh Uyên Vương buộc phải chết. Bằng không, nếu lỡ y chiến thắng trở về, cục diện của triều đình sẽ chẳng còn cách nào khống chế được nữa.

Sau khi Ngọc Tự Hàn ra đi, phủ Tĩnh Uyên Vương nhất thời trở nên yên ắng.

Buổi trưa trong vương phủ vẫn còn vương vất sương mù

Ánh mặt trời le lói

Cây cói nhạt nhòa mông lung

Trong phòng,Như Ca tất bật sửa soạn đồn đạc..

Nàng mỉm cười,đẩy Hoàng Tông vừa định đến giúp ra,ấn cô ngồi xuống dười ghế bảo: “để ta làm là được rồi.Cô cũng chẳng phải là a hoàn của ta.”

Hoàng Tông mặt mày khố sở nói: “Vương gia không an lòng,dặn dò ta từ giờ luôn theo sát bảo vệ cô,ta đã xem như là a hoàn của cô rồi!”

Như ca chớp chớp mắt cười. “Ta thì không đồng y,chúng ta là chị em tốt của nhau mà”.Nàng ngẫm nghĩ gì đó rồi ngừng thu dọn quần áo. “Ngày mai ta sẽ trở về Liệt Hỏa sơn trang,cô không cần đi cùng ta,ở đó đã có người săn sóc ta rồi”.

“Vương gia đi rồi,cô cũng rời khỏi,ta ở vương phủ còn có ý nghĩa gì nữa chứ?”.Hoàng Tông ôm đầu than thở.

“Cô có thể đuổi theo nhóm người của sư huynh mà...”.Như Ca cười nói: “Thật ra ta thừa biết,cô cũng ở bên cạnh sư huynh như bọn Huyền Hoàng,Bạch Hổ”.

Ánh mắt của Hoàng Tông sáng ngời lên.

Như Ca gổi bao đồ đạc lại,cười khê: “Sự thật là ta cũng muốn cô theo sư huynh,con gái bao giờ cũng tỉ mỉ hơn bọn họ”.Nếu được như vậy,nàng sẽ không phải quá lo cho sư huynh nơi phương xa nữa.

Hoàng Tông có chút rung động,thế nhưng lại nhanh chóng lắc đầu nói: “Không được!Ta đã hứa với vương gia nhất định sẽ săn sóc cho cô thật tốt thì phải làm cho bằng được!”.Cô cười vẻ tinh nghịch. “Trong lòng của Vương gia,cô là người quan trọng nhất đấy!Nếu như có thể chăm sóc tốt cho cô,Vương gia nhất định rất vui”

Gương mặt Như Ca đỏ ửng,đang muốn quát khê cô thì chợt nghe thấy tiếng quản gia ngoài cổng Vương phủ thông báo: “Liệt tiểu thu! Liệt Hỏa sơn trang có người cầu kiến”.

Liệt Hỏa sơn trang?

Như Ca hơi ngạc nhiên,ai tới đón nàng trở về vậy? Chẳng lẽ là người của phủ Tĩnh Uyên Vương thông tri cho nhà nàng biết ư?Nếu không,vì sao lại đến nhanh như vậy chứ?

“Mời vào”,nàng cao giọng nói.

Hoàng Tông dĩ nhiên đã đứng thẳng dậy

Rèm bông được vén lên

Khí lạnh ập vào căn phòng ấm áp.

Như Ca đột nhiên cảm thấy rùng mình

Người vừa tiến vào chình là Chung Ly Lộ Vệ

Chân mày Như Ca nhíu lại

Chung Ly lộ vệ là sát thủ xuất sắc của U Hỏa đường,chuyên trách việc ám sát.Y luôn đi theo Chiến Phong,lần ấy lúc Tạ Phong bị giết chết,chính y là kẻ ở bên cạnh Chiến Phong.Duệ Lăng vốn không nên phái một sát thủ đến đón nàng về nhà mới phải.

Chung Ly Lộ Vệ cả người vận tang phục,khóe mắt sừng đỏ

Trông thấy Như Ca,Y đột nhiên quỳ sụp xuống.

Sân đình buổi trưa,sương trắng quẩn quyện mờ mờ ảo ảo

Sương mù phảng phất như xuyên qua màng cửa

Trong phòng tràn ngập hơi lạnh thấu xương

Ánh mắt Chung Ly lộ Vệt đỏ ngầu màu máu, giọng nói khàn khàn tắc nghẹn: “Trang chủ vào canh hai đêm qua đã qua đời”.

Đầu óc Như Ca trở nên trống rỗng

Giờ phút này, dường như sương trắng trên cả thế giới đều ập đến trước mắt nàng!

Nàng chẳng còn trông thấy gì nữa

Trong khoảnh khắc

Tất cả đều sụp đổ....

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 3

Sóng gió giang hồ cuộn trào.

Trang chủ Liệt Hỏa sơn trang Liệt Minh Kính, người chấp chưởng võ lâm suốt mười chín năm qua đã đời trong đêm.

Trong mười chín năm này, sau khi Âm Hà cung thoát ần, dưới nỗ lực của Liệt Minh Kính, cục diện thiên hạ đã có được một giai đoạn thái bình hiếm thấy. Cái chết đột ngột của Liệt Minh Kính không khỏi khiến cho quần hào bốn phương quan tâm.

Liệt Hỏa sơn trang, nhìn đâu đâu cũng là tang phục.

Trên mái hiên treo đầy những chiếc lồng đèn tỏa ánh sáng trắng, lụa bạch trong cơn gió rét mướt tung bay khắp trời, sương mù dày đặc phảng phất như cả ngày không tan, đọng trên những nhánh cây kết thành sương trắng.

Hai chữ “Phúng Điếu” trắng toát trong làn khói chiều như tản ra hơi lạnh.

Trong linh đường leo lét vài ngọn nến trắng.

Khói hương trầm trọng bốc lên khiến cho linh đường im ắng thêm vài phần nặng nề.

Trên bàn thờ làm bằng gỗ giáng hương có đặt một bài vị.

Ba chữ “Liệt Minh Kính” được khắc sâu trên đó.

Trong số khách khứa đến chia buồn,có rất nhiều người từng tham gia hôn lễ của Chiến Phong một tháng trước.Lúc ấy,Liệt Hỏa sơn trang giăng đèn kết hoa,không khí vui tươi tràn ngập,Liệt Minh Kính lớn giọng cười to,mặt mũi hồng hào.

Nhanh như thế,người đã ra đi,vật còn ở lại.

Đại đệ tử của Liệt Minh Kính là Chiến Phong cùng tam đệ tử Cơ Kinh Lô khoác áo tang đứng trước linh vị.

Cơ Kinh Lô mặt mày tiều tụy,đôi mắt hằn những sợi tơ máu,râu của y đột nhiên mọc dài ra,có cảm giác suy sụp chán nản làm sao.

Chiến Phong lại vô cùng điềm tĩnh.

Điềm tĩnh như ngày thường.

Y đứng lặng yên,đôi đồng tử màu lam thẫm lạnh lùng,thân người vươn thẳng như kiếm,viên bảo thạch đeo bên tai phải lập lòe ánh sáng âm đạm.

Duệ Lãng cũng đứng trước linh vị.

Đầu của y cúi xuống thật thấp,chẳng ai có thể trông thấy vẻ mặt của y.

Mộ Dung Nhất Chiêu thần thái trang nghiêm,tiếp đãi khách đến viếng.

Lăng Tiêu Thu cùng những đường chủ khác đứng lùi về phía sau một chút.

Khách khứa trong linh đường rất nhiều,số lượng phải đến mấy trăm người,các môn phái tông võ lâm đều phái người đến.

Người tuy đông nhưng linh đường lại vô cùng yên tĩnh.

Mọi người có mặt dường như đang chờ đợi một điều gì đó.

Khi làn sương chiều dần dần tản mát.

Gã đệ tử trực bên ngoài trang đột nhiên run rẩy hô lớn: “Tiểu thư đã trở về rồi!”

Mọi người nhìn về phía cửa linh đường.

Trong hôn lễ của Chiến Phong một tháng trước đây, Liệt Minh Kính từng tuyên bố trước mặt mọi người Như Ca sẽ tiếp quản Liệt Hỏa sơn trang. Thế nhưng, một thiếu nữ còn chưa đến mười bảy tuổi như thế, thật sự có thể kế nhiệm vị trí của thiên hạ đệ nhất trang hay sao?

Một thiếu nữ như thế, rồi sẽ dẫn dắt thiên hạ võ lâm đi về hướng nào chứ?

Bức lụa trắng như tuyết phần phật thốc cao trog ơn gió lạnh của mùa đông!.

Gương mặt của người con gái áo đỏ ấy so dải lụa trắng còn nhạt hơn.

Hơi thở của nàng có chút dồn dập

Đôi mắt lại mở thật lớn!

Nàng nhìn trừng trừng vào tấm bài vị đặt trên bàn thờ ấy, khóe môi thoáng chống chắng còn chút máu!

Trên đường đi, nàng luôn đeo đẳng ý nghĩ, biết đâu, biết đâu đây chỉ là một trò đùa, là bọn họ đã lừa gạt nàng, là cha vì quá nhớ nàng, cho nên mới bày ra trò đùa này. Tuy nhiên, từ trước đến nay cha chưa bao giờ đùa cợt với nàng như thế hay là cha trong lúc bốc đồng nên mới làm như thế? Nếu

đúng như nàng nghĩ thì khi trở về nàng sẽ nhào vào lòng cha mà òa khóc, trách cha vì sao lại hù dọa nàng như thế, rồi đợi khi bình tĩnh lại, nàng sẽ hứa với cha rằng nàng sẽ mãi mãi, mãi mãi không rời xa cha nữa.

Nàng chẳng còn cần bất cứ cái thứ gì nữa.

Nàng chỉ cần mỗi cha thôi

Mộ Dung Nhất Chiêu nặng nề bước đến bên cạnh Như Ca, khoác một bộ áo tang lên vai nàng. Y vỗ vỗ lên bờ vai ấy, muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng chỉ biết thở dài.

Như Ca run rẩy.

Nhìn tên cha khắc trên bài vị, đôi đồng tử của nàng dần co lại, chút ánh sáng còn đọng nơi đáy mắt cũng từng giọt tan biến. Nàng tiến về phía trước mấy bước, bước chân thân thờ, hết như một người loay hoay trong cơn ác mộng. Thế nhưng, khi nàng bước đến trước linh vị, sống lưng đã ưỡn thẳng, chẳng còn thấy chút run rẩy nào nữa.

Linh đường rộng lớn như thế lại lặng im phăng phắc, ánh nhang đèn lúc sáng lúc tối. Dường tấm màn trắng không gió mà tự đu đưa, chỉ có tấm bài vị trợ trợ cùng một hủ sứ nhỏ trắng toát.

“Cha đâu? Vì sao chỉ có tấm bài vị này?” Giọng của nàng vô cùng bình tĩnh.

Sắc mặt của mọi người trong trang đều buồn bã.

Duệ Lăng vẫn hạ thấp đầu nói: “Di hài của trang chủ đều ở trong hủ sứ cả”

Như Ca quay đầu nhìn sang y, ánh mắt lạnh lùng: “Vì sao?”

Mộ Dung Nhất Chiêu đứng bên thềm kinh ngạc.Y vốn cho rằng Như Ca sẽ lung túng sợ hãi,hoặc ngất xỉu tại chỗ,nhưng sự kiềm chế cùng khí thế của nàng quả thật đã vượt qua ngoài sự đoán của y.

Duệ Lãng cuối đầu nói: “Trong vụ nổ,di hài của trang chủ đã hóa thành tro bụi”

Dường như trải qua thật lâu,thật lâu

Linh đường yên lặng đến mức khiến người ta khó thở.

Đôi môi Như Ca trắng xanh: “Đã điều tra rõ hay chưa? Là do ai làm?”

Duệ Lãng khẽ ngẩng đầu lên.

Đôi đồng tử màu tro của y chỉ lớn như đầu kim

“Canh ba đêm hôm đó,maật thất mà trang chủ lện công phát nổ,đã điều tra được nguyên nhân,vụ nổ là do có kẻ bố trí và kích sáu khối hỏa khí có uy lực cực mạnh”.Duệ Lãng ngừng một chút,trong mắt lóe lên một tia hận thù: “Đã kiểm chứng,số hỏa khí ấy là do Giang Nam Phích Lịch môn đã bí mật chế ra”.

Quần hào giang hồ trong linh đường bất ngờ hà hốc miệng.

Giang Nam Phích Lịch Môn

Một môn phái vừa nổi dậy trong võ lâm,mấy năm gần đây phát triển cực nhanh,gần như là bá chủ một dải Giang Nam.Phích Lịch môn giỏi sử dụng các loại hỏa khí,uy lực kinh người,sát thương cực mạnh,các môn phái khác đều không dám đối nghịch với bọn họ.Trưởng môn của Phích Lịch môn là Lôi Hận Thiên,thâm hiểm cuồng vọng,hỉ nộ vô thường,từng nhiều lần gây hấn với Liệt Hỏa sơn trang và Thiên Hạ Vô Dao thành.

Nếu như cái chết của Liệt Minh Kính có liên quan đến Giang Nam Phích Lịch môn, vậy thì thiên hạ ắt sẽ nổi lên một trường mưa máu.

Đôi mày Như Ca chau lại.

Nàng nhìn về phía bài vị của cha, không nói lời nào.

Lúc này, ánh mắt của Duệ lãng chợt lóe lên một tia u tối. “Tiểu thư, trước khi người trở về trang, đường chủ các đường của Liệt Hỏa sơn trang đã họp bàn và quyết định một số việc”.

Như Ca gật đầu tỏ ý lắng nghe.

“Trang chủ đã từng tuyên bố tiểu thư là người thừa kế sơn trang, chúng ta cũng không dám trái ý”, Duệ lãng nói. “Chỉ là, trang chủ qua đời quá đột ngột, tiểu thư lại chưa kinh nghiệm, bọn ta đã bàn bạc...”

Như Ca nhìn y. “Duệ đường chủ có lời xin cứ nói”

Bọn quần hào giang hồ nín thở, lặng im quan sát diễn biến

Duệ lãng trầm ngâm nói: “Chiến Phong, thân là đại đệ tử của trang chủ, hành sự quả quyết, bình tĩnh. Chỉ bằng để y tạm thời thay mặt trang chủ, sau này sẽ chuyển giao lại cho tiểu thư”.

Gió lạnh cuốn mạnh sương mù xộc vào cửa lớn của linh đường, ồ ạt tràn vào bên trong.

Rèm trắng tung bay phần phật!

Nhang đèn có vẻ âm đạm

Trong đường tăm tối như màn đêm

Đôi mắt Như Ca trầm tĩnh đến lạ lùng, nàng lặng im quét mắt về phía các đường chủ

Bọn đường chủ có kẻ né tránh ánh mắt, có kẻ không chút biểu cảm, có kẻ thoáng vẻ xấu hổ, cũng có kẻ thản nhiên nhìn lại.

Đúng lúc này, một giọng nói chột cất lên: “Sư muội quả thật cần mọi người trợ giúp, tuy nhiên Chiến sư huynh cũng không cần mang danh nghĩa trang chủ đâu”

Người vừa lên tiếng chẳng ngờ là Cơ Kinh Lôi, cầm đầy râu, dáng vẻ tiều tụy

Cơ Kinh Lôi nhìn thẳng vào Chiến Phong này giờ vẫn chưa thốt một lời. “Có sư huynh trợ giúp sư muội tiếp quản Liệt Hỏa sơn trang, sư phụ dưới nơi chín suối cũng sẽ an lành”

Chiến Phong vẻ như không hề nghe thấy.

Mái tóc xoắn màu xanh sậm của y trong ánh đèn chập choạng khẽ phe phất, viên bảo thạch lam thẫm bên tai phải mờ đục đi, khóe môi lạnh lùng ngăm lộ ra một nét cười.

Ánh mắt của Duệ Lãng như phủ màu tro chết chóc. “Chiến Phong thay mặt trang chủ thì mới tiện xử lý nhiều vụ việc”. Y lại lạnh nhạt nhìn về phía Như Ca. “Không biết ý của các vị như thế nào”.

Như Ca khoác trên người tang phục

Bộ y phục dười lớp áo tang ấy sớm đã mất hết vẻ tươi tắn thường ngày.

Nàng đứng thẳng trước linh vị của cha.

Đôi mắt vô cùng bình tĩnh...

Thế nhưng...

Ngón tay của nàng cứng lại đến phát xanh.

Trong linh đường, quần hào đang chờ đợi câu trả lời của Liệt Như Ca.

Mi mắt nàng khẽ nhướng lên, dưới ánh đèn leo lét lộ ra chiếc bóng mờ xinh đẹp. Nàng nhìn chằm chằm vào vẻ lạnh lùng của Chiến Phong tuyên bố: “Từ nay trở đi, Chiến Phong tiếp nhận chức vị phó trang chủ của Liệt Hỏa sơn trang, có quyền xử lí tất cả mọi việc”

Mùa đông năm ấy lạnh lẽo lạ thường.

Bầu trời như đặc một màu xám tro, cây khô trụi lá, những nhánh cây sạm đen thoát ẩn thoát hiện trong màn sương mù mờ mịt.

Mặt đất phủ một lớp băng mỏng.

Liệt Minh Kính qua đời đã nửa tháng.

Liệt Hỏa sơn trang vẫn phủ đầy một màu trắng, tiếng người nói chuyện đều rất nhỏ, giống như sợ phiền nhiễu đến điều gì đó.

Mỗi ngày, các thủ lĩnh của các phân đà và phân đường đều đến, tụ tập trong đường cả ngày để bàn bạc công việc. Chiến Phong rất ít nói, y chỉ một mực trầm mặc lắng nghe, sau cùng mới mang quyết định nói với mọi người. Các vị thủ lĩnh vốn không quen vì Liệt Minh Kính lúc còn sống luôn nói cười trao đổi với bọn họ, còn Chiến Phong thì có phần lạnh lùng cùng u ám.

Tuy nhiên, đường chủ của Thanh Hỏa đường là Duệ Lãng, vốn nắm trọng quyền trong tay thì lại tỏ ra cung kính với Chiến Phong, hẳn nghiêm khắc trừng phạt những ai có lời lẽ bất mãn với Chiến Phong. Dần Dần, chẳng còn ai dám tùy tiện buông lời phê bình úp mở với y nữa. Và

lại,người mang danh kế thừa chức vị trang chủ của Liệt Hỏa sơn trang là Liệt Như Ca,từ khi trở về trang,luôn thấy trong người khó chịu,chưa từng hỏi qua sự vụ trong trang.Thân phận trang chủ của nàng dường như chỉ là một danh xưng mà thôi.

Ngày tháng dần trôi,mọi người phát hiện,tác phong hành sự của Chiến Phong tuy độc đoán tàn nhẫn nhưng lại vô cùng hữu hiệu,ảnh hưởng và địa vị của Liệt Hỏa sơn trang trong võ lâm còn cường thịnh hơn so với thời Liệt Minh Kính cầm quyền.Dần dà,mỗi khi đề cập đến Liệt Hỏa sơn trang người ta đều nghĩ đến hai chữ: “Chiến Phong”

Trong rừng trúc

Không có ánh mặt trời

Trên chiếc bàn đá xanh lạnh lẽo,hơi trà từ từ tản mát.

Ngón tay của Như Ca nhẹ lướt trên thành chén,nàng nhìn xa xăm như đang nghĩ đến gì đó,khóe môi lộ nét cười nhẹ như nước trà xanh.

Bất chợt nàng bật ho

Bờ vai nàng run lên nhẹ nhẹ,bộ y phục trắng che lấp tâm thân yếu ớt,nàng ho như xé toạt cả phổi

Điệp y hoảng hốt đến mức mắt lờng tròng,cô lao tới dùng một chiếc áo choàng quanh người Như Ca,luôn miệng giục: “Tiểu thư chúng ta trở về có được hay không?Nơi này lạnh lắm,người sẽ chịu không nổi đâu!”

Như Ca vỗ vỗ lên tay cô,mỉm cười đáp: “Ở trong phòng buồn lắm”

“Nhưng mà...”.Điệp Y lòng đau như cắt,cô biết,khu rừng trúc là nơi khi còn sống trang chủ thích nhất.Tiểu thư thường cùng trang chủ uống trà nói chuyện tại đây

Như Ca nhin ho nói: “Điệp Y tỷ tỷ,mọi người về trước có được không? Ta muốn được ở đây yên tĩnh một mình”

Điệp Y hoảng hốt lắc đầu: “Không được”

Huân Y tiến tới,khẽ kéo tay áo Điệp Y,dịu dàng nói: “Chúng ta đi thôi,nỗi đau trong lòng nếu không được giải tỏa sẽ đọng lại mãi,không tốt cho cơ thể đâu”.Bệnh phong hàn của tiểu thư đã kéo dài mười mấy ngày,cơn ho càng lúc càng nặng,sắc mặt càng lúc càng nhợt nhạt.

Vài tiếng ho nhẹ vang đến,Như Ca cười cảm kích: “Đa tạ Huân Y tỷ tỷ”

Điệp Y không quay đầu lại,cô không thể nhìn tiểu thư cười.Không hiểu tại sao mỗi lần tiểu thư mỉm cười,cô lại thấy lòng mình như rỉ máu.

Huân Y nhẹ nhàng kéo Điệp Y rời khỏi.

Trong rừng trúc chỉ còn lại một mình Như Ca

Rừng trúc mùa đông

Lá đã thưa đi rất nhiều.

Thân cây vẫn xanh biếc như ngày nào.

Tiếng gió đùa qua rừng trúc khua xào xạc.

...

...Hôm ấy...

...Nàng nhìn cha nhưng không trông thấy vẻ mặt của người.

...Liệt Minh Kính đã xoay người bỏ đi,mái đầu rậm đặc tóc trắng của ông bị nắng chiều nhuộm thành màu đỏ lựng,dáng hình cũng chìm vào sắc

đỏ, nghiêng nghiêng đổ bóng trên nền đất xanh của rừng trúc...

...

Lần đó.

Không ngờ lại là lần cuối cùng nàng nhìn thấy cha.

Như Ca nhắm mắt lại, bàn tay lạnh lẽo nắm chặt lấy chén trà nhỏ đã nguội lạnh, chiếc áo choàng trắng tinh khiến nàng nổi bật như một bức tượng băng giữa đất trời giá lạnh không chút hơi ấm.

Nếu nàng biết đó là lần cuối cùng được trông thấy cha.

Nếu nàng biết đó là lần cuối cùng nàng có thể nũng nịu với cha.

Nếu nàng biết...

Tại sao, mọi chuyện lại đột ngột như vậy...

Nàng vùi đầu vào cánh tay, áp lên chiếc bàn đá lạnh như băng, người co quắp lại, cuộn thành một khối nhỏ.

Nếu như nàng biến thành một đứa bé con.

Liệu cha có thể tươi cười mà bước ra, nói với nàng rằng đây chỉ là một trò đùa hay không?

Trong rừng trúc vang lên tiếng động!

Nàng nhòm dậy, đầu gối đập vào ghế đá. Mặc kệ cơn đau, nàng giật mình quay đầu lại, ánh mắt tức thì sáng rực lên đáng sợ, hết như có hàng ngàn bó đuốt đang rực cháy.

Cha!

Tiếng gọi hòa theo tiếng khóc nghẹn lại nơi cổ họng nàng...

Từng phân từng tất da thịt trên thân thể Như Ca lạnh dần đi.

Chiếc áo choàng trắng tinh rơi xuống đất.

Đó là Chiến Phong.

Áo vải màu lam sậm, viên bảo thạch u ám, trong cơn gió rì rào của rừng trúc, mái tóc xoăn xanh đen của y lóe lên một tia sáng xanh mờ nhạt. Y nhìn Như Ca, cách nàng bảy tám bước, trong mắt thoáng ẩn thoáng hiện một chút tình cảm nhưng hông rõ rệt.

Chỉ thấy Như Ca đột nhiên xoay người lại, ánh mắt hùng hực nhìn y, sau đó ánh sáng tắt ngấm.

Hai tay y chột xiết chặt.

Như Ca bặm môi, bật ho nhè nhẹ: “Người đến rồi”

Chiến Phong đáp: “Phải”

“Có chuyện gì sao?”

“Đã chừng thực, Giang Nam Phích Lịch môn tông cộng chế ra chín quả Kì Lân Hỏa Lô, mật thất bên ngoài của sư phụ bị kích nổ là do sáu quả trong số ấy”.

“Làm cách nào để chứng thực?”

“Phong trưởng lão chuyên quản lý việc chế tạo hỏa khí của Phích Lịch môn đã thừa nhận”

“Phong Bạch Cự?”

“Phải”.

Như Ca lại bật ho một tràng.

“Phong Bạch Cự chẳng phải hai tháng trước đã bị trục xuất khỏi Phích Lịch môn rồi hay sao?” Một trưởng lão đã bị trục xuất có bao nhiêu phần đáng tin?

Chiến Phong chăm chú nhìn Như Ca, nàng ho nhiều đến mức hai mà đỏ bừng.

“Phải”

Như Ca đợi cho cơn ho lắng xuống, ngẩng đầu lên nhìn y lạnh lẽo như dao.

Gió, xuyên qua rừng trúc, thổi lá khua vang xào xạc.

Như Ca lại ngồi xuống ghế, rót cho mình một chén trà.

Trà đã nguội.

Chén trà đã lạnh.

Nàng ngẩng đầu định uống.

Chiến Phong giữ nàng lại, tay y cũng lạnh cóng, khế kháng đặt trên tay nàng làm nàng thoáng rùng mình.

“Cô bệnh rồi”. Giọng y khô cứng. “Trà lạnh không tốt cho sức khỏe đâu”.

Lâu lắm rồi nàng và y chưa được gần nhau như vậy.

Lòng bàn tay y nắm chặt lấy mu bàn tay nàng.

Nàng kinh ngạc nhìn y, đặt chén trà xuống bàn, sau đó mỉm cười: “Chẳng việc gì, đa tạ người đã quan tâm”. Giọng nói của nàng hồ hững, lạnh

lùng.

Đáy mắt màu lam thẫm của Chiến Phong như biển lớn cuồn bạo.

Như Ca khẽ nói: “Ta tại sao lại nghi ngờ người được chứ?” Nàng cười lẳng lẳng nhìn y. “Chẳng lẽ ta lại nghi ngờ cha ta là do người hãm hại hay sao?” Nàng mỉm cười như đang kể một câu chuyện vui, nhưng ánh mắt lại cẩn thận quan sát vẻ mặt của Chiến Phong.

Chiến Phong cũng nhìn lại nàng.

Dáng người màu lam sẫm ngoan cường nhưng cô độc.

Như Ca chống tay lên trán, khẽ thở dài. “Giang Nam Phích Lịch môn là mối hiểm nghi lớn nhất. Nếu người khẳng định là bọn chúng, vậy tiếp theo nên làm sao?”

Chiến Phong lạnh nhạt đáp: “Tiêu diệt triệt để”

Như Ca mỉm cười. “Tốt”

Nụ cười của nàng hết như lá trúc rơi trên nền tuyết mang một vẻ sáng trong vô ngần. “Ta cũng quyết sẽ không bỏ qua cho kẻ đã sát hại cha ta”

Kế đó, hai người dường như không biết phải nói điều gì đó.

Yên lặng một lúc.

Như Ca nâng bộ đồ pha trà trên bàn đá lên, đây là bộ vật dụng pha trà mà khi còn sống cha nàng thích nhất. Nàng đứng dậy, nhìn Chiến Phong nói: “Không còn việc gì khác, ta đi trước đây”.

Y gật đầu.

Mái tóc dài của Như Ca xõa trên làn áo trắng, trông có vẻ mỏng manh vô cùng. Gió lạnh thổi qua, không nhận được nàng bật ho nhẹ.

Bỗng nhiên...

Chiến Phong cúi người xuống nhặt chiếc áo choàng trắng Như Ca đánh rơi lúc nãy, khoác lên vai của nàng

Như Ca giật mình, bước chân hơi khựng lại

“Đơn thuốc đại phu đã kê, phải uống đúng giờ đấy”. Y như đang nói với không khí, thanh âm nhỏ đến mức không thể nghe rõ.

Cơn gió trong rừng trúc thổi tốc gấu váy của nàng

Cuối cùng nàng vẫn không quay đầu lại.

“Đa tạ”

Nàng rời khỏi rừng trúc.

Hình bóng Chiến Phong trong cơn gió lạnh lúc chiều tà, lam sẫm, cô độc...

Hôm sau, Liệt Hỏa sơn trang thông báo với toàn thiên hạ...

Giang Nam Phích Lịch môn sử dụng hỏa khí do bí mật chế tạo ám sát trang chủ Liệt Minh Kính, từ nay trở đi, tất cả các môn phái tiếp tục kết giao với chúng sẽ là địch nhân của bốn trang. Hơn nữa, Phích Lịch môn trường kì nghiên cứu chế tạo các loại hỏa khí với lực sát thương ghê gớm, nguy hại cả một phương, dã tâm này là hiểm họa ngầm cho sự thanh bình của võ lâm. Thế nên, Liệt Hỏa sơn trang kêu gọi các môn phái trên giang hồ cùng nhau quét sạch Phích Lịch môn, phục hồi sự yên ổn cho giang hồ.

Thông báo vừa mới được ban bố,Thiên Hạ Vô Dao Thành là người hưởng ứng đầu tiên.

Thiên Hạ Vô Dao thành chọn ra ba trăm đệ tử xuất sắc,phái đến và chịu sự chỉ huy của Liệt Hỏa sơn trang.

Giang Nam Thập Bát ỗ,Thủy Huyền Bang,Các Phái không động,Thanh thành...đều tích cực hưởng ứng,họ rầm rập nghe theo sự chỉ huy của Liệt Hỏa sơn trang.

Trong phút chốc.

Giang hồ phát sinh đại biến.

Đêm đến.

Ngoài song cửa,trăng sáng vằng vặc.

Bên trong,ánh đèn leo lét.

Ngọn lửa diu diu khẽ lay lắt,in hình mảnh khảnh lên bức tường trắng nhạt.

Như Ca không hề ngủ.

Nàng khoác một chiếc áo choàng dày,bật ho nhè nhẹ.Khuôn mặt nàng càng ngày càng hốc hác,bờ vai yếu ớt như thể chỉ cần chạm nhẹ một ngón tay vào thôi cũng sẽ vỡ tan.

Huân Y thêm chút than vào trong lu hương,khẽ giọng hỏi: “Người còn chưa đi ngủ sao?”

Như Ca mỉm cười,mắt vẫn dán chặt vào sách: “Còn sớm mà”

“Người uống thuốc chưa?” Huân Y đưa mắt nhìn lên chén thuốc làm bằng gốm tử sa trên hương án.

“Ôi..ta quên mất...” Như Ca ngại ngùng mỉm cười.

Huân Y sờ chén thuốc nài: “Nguội mất rồi,để ta hâm nóng rồi mang trở lại cho người”

“Không cần đâu”.Như Ca châm ra một chén. “Lạnh một chút cũng không sao mà”.Dù sao nàng uống thuốc đã lâu cũng chẳng khá hơn chút nào.

Huân Y không để nàng uống,động tác rất dịu dàng nhưng cũng thật kiên quyết. “Thuốc lạnh có hại cho sức khỏe đấy tiểu thư”

Như Ca lắc đầu.

Trong lúc mơ hồ,nàng dường như nhớ ra đã nghe qua một câu nói cũng gần như thế ở nơi nào đó...

...

...Trà lạnh không tốt cho sức khỏe đâu...

...Lòng bàn tay của Chiến Phong nắm lấy mu bàn tay nàng...

Huân Y cầm chén thuốc lên,sắc mặt bỗng hiện lên vẻ kì lạ. “Ta nghe bọn a hoàn rĩ tai nhau ...”

Như Ca thấy cô cứ ngạp ngừng,vừa ho nhẹ vừa bật cười hỏi: “Thế nào...?”

Huân Y chăm chú nhìn nàng: “Nghe nói,thuốc mấy ngày nay đều do chính tay Phong thiếu gia sắc”

Như Ca ngơ ngác rồi bật cười. “Nói bừa, Phong sư huynh bận rộn như vậy”.

Huân Y khẽ cau mày. “Thật ra, Phong thiếu gia, người...”

Cửa phòng kẹt một tiếng rồi bật mở.

Hoàng Tông phấn khởi ủa vào, hai gò má bị gió lạnh làm cho đỏ ửng, ánh mắt lấp lánh vẻ hưng phấn.

Như Ca và Huân Y đều nhìn về phía cô...

Như Ca hỏi: “Chuyện gì vậy? Hình như rất vui thì phải?”

Hoàng Tông mừng đến nỗi suýt bật nói ra, nhưng cuối cùng cũng nén lại, nhìn sang Huân Y cười bảo: “Huân Y tử tử đang dọn thuốc đấy ư?”

Huân Y dịu dàng đáp: “Phải! Ta ra ngoài trước đây”

Cô bước ra ngoài rồi nhẹ nhàng khép cửa lại.

Như Ca đặt cuốn sách trên tay xuống, cười nói: “Thần thần bí bí, còn không mau nói đi”

Hoàng Tông ghé vào tai nàng thì thầm mấy câu..

Như Ca kinh ngạc

Nàng lập tức đứng dậy, nhìn chăm chú vào Hoàng Tông, ngạc nhiên đến nỗi không thốt lên lời.

Ánh trăng tĩnh mịch

Vài làn sương đêm mờ ảo bốc lên.

Sương đêm như khói quẩn quyện dưới ánh trăng ngà.

Mấy ánh sao khuya.

Dịu dàng lấp lánh trên nền trời đêm

Tà áo xanh chấp chới theo gió

Trên chiếc xe lăn bằng gỗ, đôi tay thon dài thoáng vẻ nhợt nhạt. Đôi tay tuy trắng nhợt nhưng dưới ánh trăng xuyên qua khu rừng soi chiếu lại dường như lấp lánh như ngọc

Đom đóm bay chấp chới phía trước đầu gối y.

Ánh sáng tràn ngập như ngững đốm sao diu diu khác.

Y nhắm mắt lại

Sống mũi cao thẳng vươn chút phong sương của dậm trường xa tít.

Y có chút mệt mỏi.

Thế nhưng, y rất cục cựa đã đến đây rồi

Tiếng bước chân như tiếng trống ngực vừa vui mừng vừa lo sợ...

Chạy về phía nam tử áo xanh

Y không nghe thấy

Mắt y vẫn nhắm như cũ, chân mày khẽ nhíu như đang suy tư về một người mà cõi lòng y vương vật nhất.

Nàng đã phải một mình chịu đựng nhiều đòn đau đến vậy.

Y lại không thể ở bên cạnh nàng

Đom đóm vùn vụt bay lên!

Một bong người trắng như tuyết tựa ngọn gió ulla vào lòng y,nắm chặt lấy vạt áo,khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên,ánh mắt sáng ngời đến đáng sợ,hệt như tất cả sinh mệnh mà nàng có đều cháy bùng bùng lên bên trong đấy!

“Huynh...”Nàng chăm chú nhìn y,chỉ cảm thấy lồng ngực nóng ran,tựa như người bôn ba mệt mỏi đã lâu cuối cùng cũng tìm được đường về nhà,nhất thời không thốt được thành lời.

Y mở mắt ra,nơi đáy mắt đầy vẻ tiếc thương,đau đớn: “Ta đến muộn rồi”

Không ngờ nàng lại ốm đi nhiều như vậy,hai mà đỏ rần sắc bệnh,môi cũng đã khô đi.Nàng mặc một bộ áo trắng tinh,bên tóc cài một đóa hoa trắng nho nhỏ.Đôi mắt nàng nhìn y đầy lưu luyến,giống như một đứa bé đã mất hết mọi thứ,ánh lệ mong manh nhẹ nhàng kết tụ.

Y vuốt tóc nàng.

“Bệnh phong hàn đã đỡ chút nào chưa?Muội còn ho nhiều không?”

Nàng ngậy ra nhìn y. “Sư huynh,sao huynh lại ở đây?”Y đáng lý phải đang chinh chiến với đội quân Oa quốc ở phương nam,sao y có thể đột nhiên xuất hiện ở cạnh nàng thế này.

Ngọc Tựa Hàn dăm dăm nhìn nàng : “Huynh lo cho muội”

Nghe xong câu nói này.

Nước mắt nàng chảy xuống.

Từ khi nghe tin dữ về cha,bao nhiêu tình cảm trong lòng nàng đều như bị một tảng đá lớn đè nặng,khiến cho nàng cảm thấy ngột ngạt,hít thở không nổi nữa.Nhưng rồi ở bên cạnh y,nàng không cần phải giả bộ kiên

cường nữa.Nước mắt chảy qua hai gò má nàng,thấm lên gương mặt,lòng thấy đau buốt.

Nàng vừa khóc vừa nắm chặt tay y. “Huynh biết không,bọn họ đều nói cha đã chết”.Nàng lắc đầu quây quây. “Muội không tin đâu,sao cha lại đột ngột mất đi như thế được?Trước khi muội rời trang,cha vẫn còn khỏe mạnh,vẫn cười nói với muội,thương yêu muội như vậy,sao mới chớp mắt chại lại mất đi được chứ?”

Nước mắt của nàng càng túa ra nhiều hơn. “Muội tuyệt đối không tin đâu!”

Ngọc Tự Hàn ôm chặt lấy nàng

Nàng hoảng loạn nhìn chăm chăm y. “Cha không chết mà!Huynh thấy đó,chỉ là một hủ tro cốt,sao có thể bảo rằng cha đã chết được?.Bọn họ đều đang gạt muội phải không?”

Nàng khóc tới mức bật ho sặc sụa

Y ôm chặt lấy nàng,nhẹ nhàng vỗ lên lưng của nàng dịu cơn ho.

Nàng khóc tới mức toàn thân run rẩy. “Nhưng sao,muội đã tìm kiếm rất nhiều nơi,từ phòng ngủ,thư phòng của cha,đến rừng trúc,con đường nhỏ,trảng rừng phong...Nơi nào muội cũng tìm cả rồi,vậy mà...không thấy bong dáng của cha...Muội không cảm giác được sự tồn tại của người...”

Hốc mắt nàng sưng đỏ,nước mắt nàng dâng trào: “Muội không cảm giác được người nữa!!Huynh biết không?Muội chợt nhận ra mình sẽ không bao giờ còn được gặp lại cha nữa!”

Trong rừng cây

Như Ca òa khóc nức nở.

Bầy đom đóm bay đi bay lại tạo thành vô số điểm sáng, soi rọi cho nàng và y bên trong khu rừng

Nàng thẫn thức trong lòng y!

Nước mắt nước mũi của nàng đầm ướt vạt áo y, nàng tựa như một đứa trẻ đang sợ hãi, vùi vào lòng y mà lớn tiếng khóc than...

Nước mắt thấm lên đóa hoa băng bên trong ngực áo của nàng...

Tiếng khóc đau khổ tuyệt vọng của nàng xuyên thấu vào đóa hoa băng trong suốt ấy...

Đóa hoa băng dường như cũng cảm thấy đau đớn...

Ánh sáng bi thương lập lòe từ bên trong lan tỏa...

...

Đỉnh núi Côn Lôn

Băng tuyết muôn đời ngời sáng chói mắt

Ánh trăng chiếu vào động băng kia

Hàn khí lạnh thấu xương, băng tuyết ngàn vạn năm.

Trên đời không có ai chịu được cơn lạnh thấu xương như vậy

Chỉ có một thứ tình cảm

Thứ tình cảm thanh khiết không vương nhiễm bụi trần

Mới có thể khiến cho khối tinh thể tuyết mỹ như ngọc lưu ly hồi sinh một cách diệu kì.

Trong màn đêm,từng mũi băng sáng phảng phất như đến từ một nơi xa
xôi

Mũi băng ấy kết tụ từ nước mắt...

Xuyên qua linh hồn tinh khiết giữa lớp băng dày đặc...

Nước mắt trong mũi băng lạnh...

Làm cho linh hồn đau đớn chấn động...

Là nước mắt của nàng ư?

Đúng rồi.

Sao nàng lại bi thương như vậy...

Nàng bị bệnh hay sao?

Đúng rồi.

Tinh thể dưới lớp băng vùng vẫy,dung nhan mỹ lệ làm cho vạn vật
trên thế gian phải nín thở,mờ ảo hiện ra...

Người có biết cái giá phải trả hay không?

Mũi băng tựa như đang thở...

Lớp băng dần dần rạn nứt...

Nhưng nàng đang rơi lệ...

Dưới ánh trăng trong rừng cây.

Ngọc Tự Hàn nâng gương mặt giàn giụa nước mắt của nàng lên. “Nếu
sư phụ thật sự đã qua đời,muội sẽ như thế nào?”

Nàng ngẩng ngơ.

Nước mắt vẫn tí tách rơi xuống.

Y dùng khăn lụa lau sạch nước mắt cho nàng. “Sư phụ khi còn sống yêu thương nhất là muội,nếu thấy muội khổ sở như vậy,chỉ sợ người sẽ đau lòng hơn”.

“Người không thấy được nữa rồi”.Nàng ngoảnh mặt đi nơi khác.

Y thở dài. “Nhưng,vẫn còn ta kia mà”.Khăn lụa dịu dàng lau đi nước mắt trên gương mặt của nàng. “Ca nhi,muội có biết khi nghe tin muội ngã bệnh,ta lo lắng nhiều như thế nào không?”

Nàng cúi đầu.

“Sư phụ qua đời,ta cũng rất đau khổ”.Giọng của y trầm buồn.Từ khi y năm tuổi,y đã tới Liệt Hỏa sơn trang rồi.Sư phụ đối với y chẳng khác nào người cha thứ hai.

“Thế nhưng,muội phải biết tự chăm sóc mình thật tốt”.Y dịu dàng lau khô giọt nước mắt cuối cùng trên gương mặt của nàng. “Vừa rồi,òà khóc như vậy,hẳn là mọi đau khổ trong lòng muội đã được giải tỏa cả rồi.Thế nên,sau này muội không được ngã bệnh nữa,có được không?”

Y chăm chú nhìn nàng,ánh mắt lo âu đến như thế.

Nàng đã ngừng khóc,một cơn gió lạnh thổi tới,nàng lại bật ho.

Ngọc Tự Hàn cởi chiếc áo khoác trên người xuống choàng lên người nàng bảo: “Nếu muội không khỏi bệnh,huynh sẽ đau khổ lắm,biết không?”

Nàng ngẩng mặt lên.

Y siết chặt nàng trong tấm áo khoác. “Ca nhi...”

Ánh đom đóm lập lòe, uyển chuyển.

Ánh đom đóm lù mù nhưng cũng thật sáng trong.

Y cúi người ôm lấy nàng mà dịu dàng sưởi ấm.

Một lúc sau, Như Ca khẽ cử động trong lòng y rồi nhìn về phía y, cố gắng mỉm cười nói: “Muội biết rồi, sư huynh, Ca nhi sẽ kiên cường mà, muội chỉ khóc trước mặt huynh thôi”.

Y vỗ về nàng: “Khóc xong rồi thì đừng buồn nữa”.

“...vâng”

“Phải chóng khỏi bệnh đi”

“...vâng”.

“Vậy mới là Ca nhi ngoan chứ”

Y trìu mền xoa xoa đầu nàng.

Nàng hít một hơi nói: “Sư huynh, muội sẽ không để mình bệnh nữa... muội... còn có nhiều chuyện cần phải làm”.

Thần sắc nàng nghiêm trang khiến y phải cẩn thận “lắng nghe”

“Cái chết của phụ thân cũng thật kì lạ”. Nàng chậm rãi nói. “Phong sư huynh cho là Giang Nam Phích Lịch môn gây ra, nhưng mà...”

“Có gì không đúng chứ?”

Nàng chậm rãi lắc đầu: “Muội cũng không nói ra được, có lẽ một thời gian nữa sẽ có chút đầu mối. Hơn nữa...”. Nàng ngừng một chút. “Đuệ đường chủ với Phong sư huynh...”. Khi cha còn sống, nàng luôn cảm giác

được ánh mắt căm thù của Duệ Lăng nhìn Chiến Phong, hơn nữa Chiến Phong lại luôn né tránh nàng. Tuy nhiên, mấy ngày gần đây...

Ngọc Tự Hàn suy nghĩ một lúc lâu.

Sau đó y nói. “Ca nhi, cùng đi với ta nhé”

Như Ca giật mình kinh ngạc.

Ánh mắt y lộ vẻ vô cùng vấn vương. “Tình hình của Liệt Hỏa sơn trang rất phức tạp, ta lại không thể ở bên cạnh muội. Tuy muội là trang chủ do sự phụ chỉ định nhưng chưa bao giờ muội nhúng tay vào sự vụ trong trang.”

“Huynh lo ta sẽ gặp nguy hiểm ư?”

Y trầm ngâm. “Dễ thường kẻ ngu ngơ thì bình an, người đa mang thì vướng tội”.

Ánh trăng trên trời cao trắng ngần trong suốt, màn sương mờ ảo như những dải lụa trắng vấn ít lượn lờ, đom đóm chẳng biết tự lúc nào đã bay đi.

Trong rừng cây thật yên tĩnh.

Như Ca im lặng suy nghĩ.

Cuối cùng nàng lắc đầu gượng cười. “Muội thật sự muốn đi cùng huynh, muội chưa bao giờ muốn làm trang chủ. Thế nhưng, cha đã trao lại Liệt Hỏa sơn trang cho muội rồi”. Nàng cắn môi, ánh mắt dần dần sáng lên. “Liệt Hỏa sơn trang đã chính thức đối địch với Giang Nam Phích Lịch môn, chốn võ lâm sắp xảy ra một màn mưa máu tanh hôi. Hiện thời, muội chẳng cách nào rời khỏi đây được”.

Ngọc Tự Hàn dường như đã sớm biết quyết định của nàng.

Mặc dù y thật sự rất muốn đưa nàng theo, đưa nàng rời xa chốn võ lâm loạn ly ấy. Nhưng rồi cho dù có đi đến đâu, chỉ cần thế gian còn con người thì sẽ còn vô số những vấn đề cần phải đối mặt.

Y muốn bảo vệ nàng, muốn nàng vĩnh viễn không bao giờ ưu sầu.

Thế nhưng nàng đã trưởng thành rồi.

Như Ca nhẹ nhàng nắm lấy tay y, mỉm cười nói: “Đừng lo cho muội, muội sẽ tự bảo vệ mình”.

Nụ cười của nàng rực sáng: “Muội là đứa con gái đầy tự hào của cha mà”.

Hai canh giờ sao

Khi Ngọc Tự Hàn với dáng vẻ phong trần mệt mỏi rời khỏi rừng cây, cất bước về phương xa thì cũng là lúc đêm đã về khuya.

Hoàng Tông đỡ lấy Như Ca, hiếu kì nhìn nàng. “Ồ? Mới chỉ một lúc thôi mà khí sắc của cô đã tốt hơn rất nhiều rồi”.

Như Ca ho khẽ đáp: “Nào có nhanh như vậy”.

Hoàng Tông mỉm cười tinh ranh nói: “Ta chỉ biết Vương Gia vừa tới, bệnh tình của cô đã thuyên giảm”

Sao chứ, nói cứ như thế nàng mắc bệnh tương tự vậy. Có điều, mới vừa rồi nằm trong lòng sư huynh khóc một hồi, quả thật những uất ức trong lòng cũng đã vơi đi, đầu óc cũng có vẻ thanh thản hơn nhiều”

Hai người chậm chậm bước đi.

Thật ra lần này Ngọc Tự Hàn đến đây là đã trái với quân pháp, cho nên hành động của y vô cùng bí mật. Hai nàng ra ngoài gặp mặt cũng không

ngồi kiệu hay cưỡi xe, chỉ ở trong rừng cây, cách hậu viện của Liệt Hỏa sơn trang khá gần, bọn họ trò chuyện trong giây lát thì đã về đến nơi.

Đọc theo con đường nhỏ uốn khúc quanh trang là một hồ nước.

Sương mù trong hồ tỏa ra ngày càng thêm dày đặc.

Ánh trăng dường như bị che phủ.

Màn đêm đen kịt

Hoàng Tông vừa đi vừa xoa xoa tay, phả hơi bảo: “lạnh quá, lạnh đến cóng cả tay mất thôi”.

Như Ca nhường đôi găng ấm cho cô

“Như vậy sao được, cô còn đang ốm mà!”

Như Ca siết chặt áo choàng trên người. “Ta mặt ấm hơn không lạnh đâu”

Hoàng Tông rồi rít cảm tạ, đeo chiếc găng tay ấm áp làm bằng da cáo vào, nàng hít hít cái mũi đang đỏ ửng rồi nói: “lạnh thế này, ngoại trừ chúng ta, sợ rằng trong trang chẳng còn ai dám đi lại nữa...”

Ánh mắt Như Ca đột nhiên nhìn xa xa về phía trái, đôi chân cũng dừng lại, lẩm bẩm nói: “Cũng không hẳn”

Mặt hồ trong bóng đêm, sương mù ngùn ngụt bốc cao.

Màn sương trắng mênh mông trong màn đêm đen kịt có vẻ thần bí và quỷ dị vô cùng.

Bên hồ có hai người.

Một người áo lam,tóc xoắn,viên bảo thạch bên tai phải âm ỉ chớp sáng.

Người còn lại áo đỏ,chân trần,tóc dài đến nỗi có thể xóa ra đất,ngón tay y nâng một chén rượu bằng hoàng kim tinh xảo,vẻ như đang cười nhưng lại không phát ra một chút thanh âm nào.

Trên con đường nhỏ.

Như Ca kéo Hoàng Tông chỉ về phía người áo đỏ hỏi: “Cô nhìn thấy y chứ?”

“Đương nhiên!”.Hoàng Tông cười nói: “Gần đây Chiến công tử hầu như cả đêm không ngủ,nghe bọn a hoàn nói,y thường xuyên ngồi yên lặng cả đêm bên hồ sen hoang phế này”

Như Ca giật mình.

Sau đó nàng thở dài: “Ta đang hỏi,cô có trông thấy người mặt áo đỏ kia không?”

“Người mặt áo đỏ nào?”.Hoàng Tông tròn tròn mắt nhìn về phía màn đêm.Cô dụi dụi hai mắt trông lại lần nữa rồi cười nói: “Cô hoa mắt rồi sao,ở đó chỉ có Chiến công tử,rõ ràng y mặt áo lam,sao lại mặt áo đỏ được chứ?”

Như Ca kinh ngạc hỏi: “Cô không nhìn thấy ư?” Người áo đỏ này mỗi lần xuất hiện đều quỷ mị như vậy.

“Chẳng có gì hết,ta phải nhìn cái gì bây giờ?”.Hoàng Tông lẩm bẩm nói,đột nhiên kêu lên: “Ồi,Chiến công tử hình như đã trông thấy chúng ta rồi!”

Chiến Phong bên bờ hồ xoay người lại.

Từ xa, ánh mắt của y hướng về phía Như Ca

Nhìn nàng áo khoác choàng trắng nhưng vẫn lộ ra bờ vai gầy guộc như trước, hốc mắt nàng đỏ mọng, đôi má vẫn còn dấu những vệt nước mắt.

Chiến Phong tiến lại gần, cách Như Ca chỉ khoảng một bước chân.

“Cô vừa khóc?” Giọng nói của y trầm trầm, ánh mắt chăm chú.

Như Ca chợt cảm thấy những giọt nước mắt trên gương mặt mình như nhói đau

Nàng lảng tránh ánh mắt của y. “Ta phải về trang”

“Cô vừa đi đâu về?”. Chiến Phong hỏi

Như Ca khẽ ho, choàng kín chiếc áo choàng trắng lại, chậm chạp nói: “Chẳng có gì hết, ta phải nhìn cái gì bây giờ?”. Hoàng Tông lẩm bẩm nói, đột nhiên kêu lên: “Ồi, Chiến công tử hình như đã trông thấy chúng ta rồi!”

Chiến Phong bên bờ hồ xoay người lại.

Từ xa, ánh mắt của y hướng về phía Như Ca

Nhìn nàng áo khoác choàng trắng nhưng vẫn lộ ra bờ vai gầy guộc như trước, hốc mắt nàng đỏ mọng, đôi má vẫn còn dấu những vệt nước mắt.

Chiến Phong tiến lại gần, cách Như Ca chỉ khoảng một bước chân.

“Cô vừa khóc?” Giọng nói của y trầm trầm, ánh mắt chăm chú.

Như Ca chợt cảm thấy những giọt nước mắt trên gương mặt mình như nhói đau

Nàng lảng tránh ánh mắt của y. “Ta phải về trang”

“Cô vừa đi đâu về?”.Chiến Phong hỏi

Như Ca khẽ ho,choàng kín chiếc áo choàng trắng lại,chậm chậm ngẩng đầu lên bảo: “Phong sư huynh,ta cảm thấy hơi mệt,ta muốn về”

Chiến Phong chờ người

Một lúc sau nhìn nàng,đáy mắt y dần hiện lên một sắc lam dịu nhẹ: “Phong hàn chưa khỏi,đừng thức khuya quá”.

Như Ca vô cùng ngạc nhiên,Chiến Phong từ trước tới giờ rất cố chấp,nếu không có được câu trả lời như ý sẽ không dễ dàng bỏ qua.Nàng không kìm nén được,liếc mắt nhìn y,nhưng lại chạm phải đôi mắt màu lam sậm ấy”

“Cảm tạ”

Nàng xoay người muốn bỏ đi,nhưng lại nhìn về phía con người mặc áo đỏ như màu máu bên hồ kia.

Hồ nước buổi khuya quán quện sương trắng

Người áo đỏ ngẩng đầu nhăm nháp chén rượu trong tay.Bôi tửu bằng vàng vô cùng tinh xảo,trong bong đêm lập lòe phát sáng,chen rượu kia vốn không rót đầy rượu lắm,nhưng dường như y đã ngấm men say

Đôi chân trần đạp lên nền đất buốt giá

Bộ y phục đỏ tươi bay phần phật theo gió đêm.

“Y là ai vậy?”

Như Ca nhìn người áo đỏ.

Đôi mắt Chiến Phong đột nhiên nhú chặt.

Người áo đỏ dường như đã nghe thấy giọng nói của Như Ca,châm chậm quay mặt lại.

Màu da y trắng bệch đến trong suốt,hệt như đã từng chung sống với ác ma dưới địa ngục,nơi khóe môi mỏng tươi đẹp như có sinh mệnh ấy ứa ra một dòng máu tươi.

Giữa trán là một hạt chu sa đỏ.

Ánh mắt y như lấp đầy mối tình sâu đậm.Thế nhưng nếu như nhìn kĩ,phía sau ấy lại là sự lạnh lung và vô tình đến tàn nhẫn.

Trên con đường nhỏ,Hoàng Tông ra sức dụi dụi mắt

Vì sao Như Ca luôn cho rằng bên bờ hồ có “người áo đỏ” chứ?Nơi đó rõ ràng chỉ có một màn sương trắng dày đặc

Giọng Chiến Phong vô cùng kì lạ: “Cô...có thể trông thấy hay sao?”.Kết giới mà người ấy thiết lập,thế gian này vốn dĩ chẳng ai có thể nhìn thấy được.

Bên bờ hồ

Người áo đỏ cũng đang quan sát Như Ca

Áo choàng trắng tinh,khuôn mặt xinh xắn có chút ồm yếu,mắt kiên cường ngời sáng,trên má còn lưu dấu lệ vương

Nàng vốn không nên mặc đồ trắng

Người áo đỏ nhắc lấy chén rượu,đu đưa về phía Như Ca,giọng nói mềm dịu và mỉa mai như song nước dưới đáy: “Ta là Âm Dạ La”

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 4

Sau đêm đó, bệnh của Như Ca dường như đã thuyên giảm, mấy hôm sau khi khỏi hẳn. Nàng không còn ở lì trong sơn trang cả ngày nữa mà thường xuyên ra ngoài dạo chơi, sắc mặt cũng hồng hào hơn nhiều, tinh thần phấn chấn hẳn lên, đôi mắt lấp lánh ánh cười.

Hoàng Tông thấy nàng dần hồi phục sau nỗi đau mất cha thì trong lòng lấy làm vui lắm. Cô choc him ửng đã được thuận dưỡng, chuyển bức thư thông báo tình hình của Như Ca đến Tĩnh Uyên Vương ở phương xa.

Tuy nhiên, sau khi khỏi bệnh, Như Ca dường như vẫn không quan tâm lắm đến những việc trong sơn trang, nàng ít khi tham gia bàn tính với các vị đường chủ tụ tập trong đường. Thường thường, lúc nàng nhận được tin tức thì Chiến Phong và các vị đường chủ đã quyết định xong rồi, chỉ báo cáo với nàng cho có lệ mà thôi.

Điệp Y vốn cũng chẳng bận tâm lắm, cô chỉ cần tiểu thư vui vẻ là được. Nhưng rồi cho tới một ngày, khi Liệt Hỏa sơn trang quyết định cho Cơ Kinh Lô dẫn đầu những đệ tử tinh anh của các phân đà phôi hợp cùng một trăm môn đồ chi viện cho Thiên Hạ Vô Dao Thành cùng nhau đánh chiếm Giang Nam Phích Lịch môn thì cô không còn nhịn được nữa.

“Sao lại phái Cơ thiếu gia đi chứ? Nơi ấy đầy rẫy những nguy hiểm kia mà?” Điệp Y nhíu mày: “Trong trang còn rất nhiều người có thể đi, sao cứ phải là Cơ thiếu gia đi mới được chứ, lẽ nào vì Cơ thiếu gia đã từng...”

Như Ca hiểu ý cô.

Thuở trước, vì câu nói của Cơ Kinh Lôi mà việc đề nghị đưa Chiến Phong lên làm người thay mặt trang chủ của Duệ Lăng gặp trở ngại. Lại thêm Cơ Kinh Lôi vẫn một mực kính trọng chức vị trang chủ của nàng, hề có việc gì đều thương nghị với nàng, khác hẳn với các vị đường chủ, đà chủ khác.

“Hơn nữa, nếu Cơ thiếu gia đi rồi, lỡ có nguy hiểm thì Huân Y phải làm thế nào?” Điệp Y cũng lo lắng cho Huân Y. Cơ Kinh Lôi có tình cảm với Huân Y, chuyện này mọi người trong sơn trang đều biết.

Như Ca nhìn về phía Huân Y.

Lúc này Huân Y đang cắm một đóa mai vàng vào chiếc bình sứ trắng như tuyết, cô mỉm cười đáp: “Khí phách nam nhi phải qua tôi luyện thì mới có thể luyện thành. Và lại, ta vốn không phải là người của Cơ thiếu gia, đừng gán ghép ta với thiếu gia như thế”

Chớp mắt, Cơ Kinh Lôi đã rời khỏi Liệt Hỏa sơn trang được nửa tháng. Màn mưa máu tanh hôi xảy ra ngoài võ lâm kia dường như chẳng mấy may ảnh hưởng đến cuộc sống yên bình của Như Ca.

Ngoại trừ một người thường xuyên đến “quấy rầy” nàng.

Chung Ly Vô Lệ.

Gã vốn là sát thủ của U Hỏa đường, thường xuyên đi theo Chiến Phong thừa lệnh. Tuy nhiên ba ngày trước, khi cha mất, gã đã được đề bạt lên làm đường chủ U Hỏa đường. Cha chọn đường chủ trước nay luôn chú trọng đến công trang và lai lịch, nàng cũng không biết Chung Ly Vô Lệ rốt cục đã làm được gì mà cha lại coi trọng như vậy.

Chung Ly Vô Lệ rất cung kính với nàng,mỗi ngày đều đến trình báo với nàng những biến cố đã xảy ra cả trong trang lẫn ngoài trang.

“Gần đây các nơi đều có tin báo về, Âm hà cung biệt tích từ lâu đường như đang có những động thái khác thường”.Chung Ly Vô Lệ bẩm báo với Như Ca này đang ngắm ngía những đóa hoa mai vàng trong sân.

“Ồ!” Như Ca ngửi ngửi mùi hương của hoa mai,nàng nói: “Âm Hà không phải đã biệt tích giang hồ nhiều năm rồi sao?”

“Mười chín năm”

“Nghe nói năm ấy Âm Dạ La ngạo nghễ trong cả võ lâm,oai phong vô cùng”.Hương hoa dịu nhạt khiến cho Như Ca bất giác cứ ngửi mãi.

Chung Ly Vô Lệ nhìn nàng,đột nhiên cúi đầu,khuôn mặt ửng đỏ.
“Thuộc hạ khi đó chừ mới có bốn tuổi,chưa từng gặp Âm Dạ La.Chỉ nghe nói y bướng bỉnh cố chấp,hỉ nộ vô thường,giết người không gớm tay,cả người luôn khoác một bộ xiêm y đỏ tươi như máu”.

...

Sương trắng bông bành trong màn đêm mờ mịt bên bờ hồ.

Áo đỏ như máu.

Chém rượu bằng hoàng kim.

Đôi chân trần trắng nhợt.

Dang vẻ kiêu ngạo,nụ cười điên cuồng,tóc dài xõa đất,giữa trán là hạt chu sa vừa xinh đẹp vừa tà mị.

Giọng nói câu hồn đoạt phách như song gợn dưới đáy hồ.

“Ta là Âm Dạ La”.

...

Như Ca ngơ ngẩn vuốt ve những cánh hoa mai vàng óng, trong lúc thất thần, nàng ngắt một cánh hoa.

Nàng không nghe được những lời sau đó của Chung Ly Vô Lệ.

Người mặc áo đỏ kia quả nhiên là Âm Dạ La? Nhưng vì sao y lại xuất hiện ở Liệt Hỏa sơn trang? Chiến Phong và y có quan hệ gì? Lòng nàng chột rối bời. Cái chết của cha lẽ nào lại có liên quan tới y?

“Trang chủ” Chung Ly Vô Lệ khẽ gọi Như Ca đang trầm tư.

Như Ca quay đầu lại mỉm cười nói: “Có chuyện gì vậy?”

Trong sân chỉ có Như Ca và Chung Ly Vô Lệ.

Gã tập trung tinh thần để lắng nghe động tĩnh xung quanh, đợi khi xác định rằng không có ai rồi mới trầm giọng nói: “Sáng nay ở trấn Miêu Hà phát hiện ra một người. Diện mạo của y tuy hơi khác thường ngày nhưng thuộc hạ nắm chắc bảy phần y chính là thiếu chủ Lô Kinh Hồng của Giang Nam Phích Lịch môn”

Như Ca chau mày nhìn Chung Ly Vô Lệ: “Chuyện này có bao nhiêu người biết?”

“Ba người”. Do thám, nàng và gã.

“Tốt lắm”. Nàng mỉm cười. “Có điều, sao người lại nói với ta chuyện này chứ?”

Chung Ly Vô Lệ trầm mặc một lúc lâu.

Cuối cùng gã cũng đáp: “Thuộc hạ luôn cảm thấy cái chết của lão trang chủ có điều gì đó kì lạ”. Gã từ nhỏ đã mồ côi, lưu lạc đầu đường xó chợ, cũng nhờ Liệt Minh Kính thu nhận vào sơn trang, truyền thụ cho võ nghệ. Lão trang chủ tuy nay đã khuất bóng nhưng trong tâm thức của gã, chỉ có Như Ca tiểu thư do chính đích thân lão trang chủ chỉ định là xứng đáng là chủ nhân.

Như Ca lặng lẽ hít vào một hơi: “Chung Ly Vô Lệ chắc người cũng biết lời nói vừa rồi sẽ phát sinh ra nhiều chuyện?”

“Thuộc hạ biết”. Thần thái gã quật cường. “Thuộc hạ sẽ không nhắc việc này trước mặt người khác, nhưng thuộc hạ không muốn lão trang chủ chết không nhắm mắt được”

Như Ca đứng dậy: “Cha luôn phái người giám sát hành tung của Chiến Phong sao?”

Khuôn mặt của Chung Ly Vô Lệ lại đỏ lên. Đối với một người nhiệt huyết như gã, công việc nội ứng luôn khiến gã cảm thấy không được quang minh chính đại.

“Vâng”

“Vậy, trước khi cha qua đời, rốt cục người đã phát hiện ra điều gì?”

Như Ca chăm chú nhìn y.

Ngày đông bên bờ biển.

Nước biển vẫn mênh mông một màu lam sẫm.

Con sóng khi thì ôn hòa, lúc lại dữ dội.

Đại quân của triều đình trú tại Ngu Bình, cách bờ biển hơn một dặm.

Mười vạn Uy viễn quân dưới sự thống lĩnh của Tĩnh Uyên Vương, kỹ luật nghiêm ngặt, tuyệt đối không quấy nhiễu đến dân chúng, dần dần cũng khiến cho bách tính ở Ngự Bình an tâm hơn. Trong vòng một tháng, Uy viễn quân đã ba lần khai chiến với Oa quốc. Mặc dù hai bên đều có thương vong, nhưng việc đại quân của triều đình rõ ràng đang thắng thế khiến cho quân nhân vô cùng phấn khởi, chỉ chờ một trận quyết chiến là có thể dẹp tan toàn bộ lực lượng tinh nhuệ của Oa quốc.

Thế nhưng Oa quốc lúc này bỗng nhiên lại rụt đầu như rùa đen.

Chiến cuộc đột ngột ngừng trệ

Tại doanh trại của chủ soái.

Bọn phó tướng, thống lĩnh vừa thương nghị chiến sự xong đang đứng dật ra ngoài.

Ngọc Tự Hàn ngồi trên xe lăn, nhắc lấy chén trà bên cạnh, hương trà thơm ngát thấm đượm lên đôi mày thanh tú của y, dáng vẻ điềm nhiên.

Bạch hổ đứng phắt dậy, sốt ruột nói: “Bọn chó Oa quốc muốn trốn đến năm nào tháng nào chứ?! Chẳng lẽ cứ muốn bọn ta chơi đùa mãi với chúng hay sao?”

Xích Chương nhíu mày nói: “Tiểu tử, đây là chiến trận, không như chốn giang hồ, chỉ một chiêu nữa thức là có thể phân định thắng thua. Oa quốc trước đây vẫn xem thường chúng ta, nghĩ chúng ta vô dụng như hạng giá áo túi cơm nên mới dám nghênh ngang ra nghênh chiến. Đến khi bọn chúng ném vài trận thất bại, cảm thấy sợ hãi rồi thì đương nhiên không dám chui ra chịu chết nữa.”

Bạch Hổ trợn mắt nhìn y. “Chẳng lẽ chúng ta cứ đợi mãi ở đây?”

Xích Chương nói: “Trước mắt không có cách nào khác”

Ngọc Tự Hàn ung dung thưởng trà.Cuộc chiến với Oa quốc,nếu như muốn làm tiêu hao sinh lực quân tinh nhuệ của bọn chúng,e rằng phải thật sự tốn một khoảng thời gian dài nữa.

Đúng lúc này tấm màn trướng được vén lên.

Huyền Hoàng đưa tay cầm hai ống trúc cỡ ngón út đi đến bên cạnh Ngọc Tự Hàn,cúi người nói: “Hoàng Tông,Thương Bích đều có thư tới”.

Ngọc Tự Hàn đặt chén trà xuống.

Y rút bức thư của Hoàng Tông ra trước.Tấm giấy mỏng tang kẹp giữa những ngón tay của y,chữ bên trong thư không nhiều nhưng y cứ đọc đi đọc lại,khóe môi thoáng nở một nụ cười.

Bạch Hổ,Huyền Hoàng và Xích Chương nhìn nhau cười.

Người đó ắt hẳn đã khá hơn nhiều,nếu không nụ cười của Vương gia sẽ không ấm áp như vậy.Nhớ lại mấy ngày trước đây,mỗi khi nhận được thư phi ưng truyền của Hoàng Tông,Vương gia thường cả đêm u sầu không ngủ,hơn mười ngày sau mới trở về.

Ngọc Tự Hàn đặt bức thư của Hoàng Tông sang bên cạnh, lại nhắc lấy thư tín của Thương Bích

Chân mày y dần chau lại.

Vẻ mặt càng trở nên nghiêm tọng.

Bạch Hổ nhìn Ngọc Tự Hàn,y hỏi: “Vương gia,sao vậy? Có chuyện gì ư?”

Ngọc Tự Hàn đưa bức thư cho y.

Bạch Hổ trong lòng âm áp. Tuy bọn họ chỉ thị vệ của Vương gia, nhưng Vương gia trước nay luôn coi bọn họ như bằng hữu đáng tin nhất. Bạch Hổ đọc xong lập tức ngấn đầu lên, thấp giọng kinh ngạc: “Cái chết của Liệt Minh Kính chẳng lẽ không phải do Giang Nam Phích Lịch môn gây ra sao? Thế thì...”. Y nghĩ một lúc rồi sợ hãi nói: “Chẳng lẽ là....”

Xích Chương trầm ngâm bảo: “Nói như vậy, tình thế của Liệt tiểu thư lúc này chẳng phải đang rất nguy hiểm hay sao?”

Tình báo của Thương Bích chắc chắn không có nhiều sai sót.

Ngọc Tự Hàn nhắm mắt lại.

Hắn, vốn dĩ sẽ không làm hại nàng đâu...

Dù sao hắn cũng đã từng yêu thương nàng.

Huyền Hoàng lại nói: “Vương gia, lần trước người rời doanh trại đã có người dị nghị. Sau này cho dù Liệt Hòa sơn trang có xảy ra chuyện gì, xin người hãy giao cho bọn thuộc hạ đi thu xếp”

Bạch Hổ, Xích Chương đều ngấn ra.

Bọn họ cùng nhìn về phía Ngọc Tự Hàn.

Ngọc Tự Hàn không “nghe” thấy

Đôi hàng mi trên gương mặt sáng trong của y khẽ rung động, tâm trí đã bay đến nơi xa xôi nào đó.

...

Trong võ lâm nhắc tới trấn Miêu Hà, người ta nghĩ ngay đến Liệt Hòa sơn trang.

Trấn Miêu Hà nằm ngay kế cận Liệt Hỏa sơn trang.

Đi từ khách điểm lớn của nhất trấn đến cổng chính của Liệt Hỏa sơn trang chỉ mất nửa canh giờ.

Buổi chiều.

Phiên chợ trong trấn thật náo nhiệt.

Có người lắc trống bỏi rao sơn phấn,có người khua chiêng hò hét mãi nghệ trên đường kiếm bán thuốc đại bổ,có hương bánh gạo thơm phức,có tiếng trẻ con đùa nghịch vui vẻ,có đường hồ lô nóng bỏng khiến người ta phải chảy nước bọt, có các bà,các cô tùm năm tùm ba tút tút nói chuyện con cà con kê.

Khách điểm Thuận Ý là một trong những khách điểm bình dân nhất trấn Miêu Hà

Khách ra vào đều là những người bình thường,tuy chưa đến mức cao sang quyền quý nhưng cũng không đến nỗi ê chề thâm hại.

Cho nên khách điểm Thuận Ý chẳng có chỗ nào bắt mắt cả.

Tuy nhiên,ở bên phải cổng khách điểm có một quầy hoành thánh. “Hoành thánh Miêu lão nhị” nức tiếng gần xa,khói trắng trong nồi bốc lên nghi ngút,hương tỏa khắp nơi mời gọi bước chân của mọi người.Hoành thánh vừa rẻ lại vừa được đựng trong bát lớn,mỗi ngày đều có rấthieu người tới tìm mua.

Lúc này trong quầy hoành thánh có một vị cô nương vận áo trắng đang ngồi

Nàng ăn rất chậm,cẩn thận nhai từng chiếc hoành thánh đến nửa ngày mới trôi.

Hoành thánh có vẻ ngon thật,nàng ăn mà đôi mắt sáng lên,hai má đỏ hây hây như trát phấn.

Một cô nương thật xinh đẹp!

Người đi đường đều phải ngắm nhìn nàng.

Trông dáng vẻ hài lòng của nàng,có vẻ như hoành thánh là thứ đồ ăn ngon nhất trên đời này vậy.

Khi nàng ăn tới chiếc hoành thánh thứ mười hai.

Một thiếu niên ao vải ngồi xuống cạnh nàng.

Người này thoạt trông rất xấu xí,mặt mũi vàng ệch,bên má phải có một vết nám to như ngón tay cái.Thế nhưng,đôi môi của y lại căng mọng,hơi vênh lên,hệt như một quả quýt mọng mùa hè vừa được bóc vỏ,tạo cho người ta cảm giác nhẹ nhàng khoan thái.

“Hoành thánh nguội cả rồi,còn ngon lành gì nữa chứ?”.Thiếu niên bước tới gần cười hì hì nói.

Thiếu nữ áo trắng liếc y một cái,thở dài bảo: “Nếu người không đến muộn như vậy,hoành thánh sẽ nguội sao?”

Thiếu niên kinh ngạc nói: “Người đang đợi ta sao?”

Thiếu nữ áo trắng ăn tiếp hoành thánh thứ mười ba,vừa ăn vừa đáp: “Phải”

Thiếu niên khẽ cau mày.

Thiếu nữ chậm rãi buông đũa xuống,mỉm cười: “Từ dạo chia ly ở trấn Bình An,Lôi thiếu gi có khỏe không?”

Chu đình nằm ở giữa hồ.

Rèm xanh buông rũ xung quanh.

Mặt nước đã kết thành băng

Ánh mặt trời phản chiếu lên lớp băng mỏng tạo cảm giác chói mắt.

Xuyên qua tấm màn trúc, ánh sáng đã nhạt đi đôi chút.

Ám Dạ La đứng trong bong tối, tà áo đỏ bị cơn gió lạnh trên hồ thổi thốc lên, đôi chân trần đẹp đến mức không chút tí vết.

Chiến Phong đứng bên cạnh y.

Y trầm mặc không nói gì, nhưng viên bảo thạch bên tai phải lóe sáng dị thường.

Ám Dạ La thong dong đùa nghịch với chén hoàng kim trên tay, liếc xéo Chiến Phong hỏi: “Tiến triển thế nào rồi?”

Chiến Phong đáp: “Có ba mươi bảy môn phái ủng hộ chúng ta, mười chín môn phái ủng hộ Phích Lịch môn, còn hai mươi môn phái khác đứng ngoài quan sát. Cơ Kinh Lô và Quách Dương Nhận dẫn theo đệ tử trong trang và đệ tử Thiên Hạ Vô Dao thành đã san bằng và tiếp quản hơn nửa số phân đà và sản nghiệp Phích Lịch môn. Có điều, thương vong của đệ tử chúng ta cũng rất nhiều”.

Ám Dạ La nở một nụ cười đẹp đến đáng sợ.

“Giỏi lắm! Phong Nhi quả nhiên xuất sắc, không hổ là cháu của Ám Dạ La ta!”. Y vỗ vỗ vai Chiến Phong, lực vỗ rất mạnh nhưng cũng rất êm dịu, tựa như một làn nước ấm áp, thoát cái đã tràn vào người Chiến Phong.

Sắc lam hỗn loạn nơi đáp mắt khiến y trông bối rối như một đứa trẻ.

Viên bảo thạch bên tai phải phát sáng lập lòe.

Nụ cười của Âm Dạ La tắt.

Y sờ nhẹ lên khối bảo thạch xanh sẫm nơi vành tai phải ấy lẫm lẫm:
“Phong nhi, con cũng biết, đây là thứ mà khi con sinh ra ta đã tự tay phong
ấn vào”

Bảo thạch màu xanh.

Ngón tay trắng bệch của Âm Dạ La đột nhiên như tràn đầy sức sống
trở lại.

Ánh sáng xanh thẫm nhấp nháy.

Viên bảo thạch mỹ lệ ấy đẹp như đại dương sâu thẳm nhất

Âm Dạ La thở dài: “Viên bảo thạch này là của mẹ con”.

Thân thể Chiến Phong chấn động. “Mẹ của ta?” Y từ nhỏ đã không
cha không mẹ... Mẹ... không biết cảm giác có mẹ sẽ ra sao...

Âm Dạ La thở dài, tình cảm chan chứa như biển cả. “Mẹ con là người
phụ nữ đẹp nhất, tốt nhất trên đời này”

Ánh sáng xanh của viên bảo thạch hắt lên hạt chu sa đỏ thẫm vương
vất tương tự trên vầng trán y.

Chu sa vỡ vụn hết như giấc mộng xưa.

...

...

Mùa xuân, bên dòng suối trong vắt.

Bàn tay trắng ngần thong thả.

Một nhánh trâm cài bằng bảo thạch.

Khe suối róc rách chảy.

Gương mặt thù mị xinh đẹp in lên làn nước khiến cho những cánh hoa đại màu phấn hồng bên bờ suối cũng phải ngượng ngùng hổ thẹn.

Nàng đang trang điểm.

Đột nhiên, một bong hình màu đỏ lao đến ôm lấy tấm lưng mềm mại của nàng.

Nàng quay đầu lại, mím cười, ôm đứa bé mặc áo đỏ kia vào lòng: “La nhi lại đến làm nũng ư?”

Ám Dạ La mới chỉ mười tuổi, dung mạo tuấn tú phảng phất mị lực tà ác. Cậu bé nằm trong vòng tay thơm mềm ấy, ánh mắt lấp lánh vẻ đặc ý và cuồng vọng. “Đệ vừa mới đánh bại một trưởng lão Võ Đang, chỉ bằng năm chiêu”

Nàng hôn lên trán của cậu bé: “La nhi thật giỏi!”

Cậu bé Ám Dạ La vui sướng ha hả, toe miệng cười bảo: “tỷ tỷ, tỷ có thích La nhi mạnh hơn tất cả mọi người trên đời này không?”

Nàng nở nụ cười dịu dàng nói: “La nhi lớn lên nhất định là người giỏi nhất trên đời này!”

“Khi đó tỷ tỷ sẽ lấy đệ chứ?”. Cậu bé Ám Dạ La kéo kéo vạt áo của nàng, hỏi với vẻ mong chờ.

“La nhi ngốc, tỷ tỷ là tỷ tỷ của đệ đó”. Nàng gõ trán cậu bé mắng yêu.

“Là tỷ tỷ thì sao chứ?” Cậu bé Âm Dạ La không phục nói: “Đệ chỉ thích tỷ tỷ thôi, đệ chỉ muốn tỷ tỷ lấy đệ thôi! Đệ muốn mãi mãi ở bên cạnh tỷ tỷ”

“Được!Được!” Nàng cười. “Tỷ tỷ thích La nhi nhất,tỷ tỷ sẽ không rời khỏi La nhi đâu”.

Cậu bé Âm Dạ La đột nhiên rút thanh tram hoa mai trên búi tóc của nàng xuống,viên bảo thạch lấp lánh sắc lam phảng chiếu ánh mắt bướng bỉnh của cậu. “Tỷ tỷ đã đồng ý rồi nhé,cây tram này hãy giao cho đệ làm tín vật vậy?”

Nàng giật mình.

Cậu bé Âm Dạ La cẩn thận cất thanh trâm hoa mai ấy vào lòng,ngước khuôn mặt nhỏ của mình lên cười nói: “Tỷ tỷ đồng ý rồi thì không được nuốt lời đâu đấy”

Bên khe suối năm ấy.

Âm Dạ La mười tuổi.

...

...

Trong chu đình.

Hạt chu sa giữa trán của Âm Dạ La chợt tối sầm lại. “...Nhưng rồi nàng lại được gả cho Chiến Phi Thiên.”

Y quay lưng lại.

Chiến Phong không nhìn thấy vẻ mặt của y nữa,chỉ có thể trông thấy đôi chân trần của Âm Dạ La phảng phất như đã đóng băng,những ngón

chân nhỏ xinh đã đông cứng đến tím tái.

“lão tặc Liệt Minh Kính lợi dụng nàng đến dụ ta xuất hiện rồi hạ sát,tiếp đó lại giết luôn cả nàng và Chiến Phi Thiên”. Giọng nói của Âm Dạ La sặc mùi thù hận!

Hai tay Chiến Phong siết chặt.

Máu huyết của y đông lạnh như băng.

Năm đó,Liệt Hỏa sơn trang càng ngày càng thịnh vượng,Liệt Minh Kính lo ngại võ công và mưu trí của Chiến Phi Thiên,sợ y sẽ thế chỗ của mình.Thế nên,y nhân lúc Âm Dạ Minh sinh nở,Chiến Phi Thiên không phòng bị,bèn sát hại hai vợ chồng họ.

Mọi người đều cho rằng Chiến Phi Thiên tự vẫn mà chết

Thế nhưng có ai lại nhẫn tâm ra đi lúc con trai mình vừa mới chào đời kia chứ?

Âm Dạ La ngửa đầu uống cạn chén rượu,giọng nói văng vẳng như tiếng tiêu vọng đến từ một nơi tối tăm,xa thăm: “Con à,trên thế gian này,con là người thân duy nhất khiến ta phải bận lòng đấy”.

Nơi yết hầu của Chiến Phong dâng lên một luồng máu nóng.

Người...thân...

Y nhìn Âm Dạ La trong bộ áo đỏ giống như máu,đôi mắt ngập tràn sắc lam kích động.Người thân của y,mười chín năm qua,người thân duy nhất của y...

Không ai hiểu cảm giác của một cô nhi.

Cảm giác lạnh lẽo cô độc, ban đêm luôn chột tỉnh giấc, giật mình nhận ra cho dù mình có chết đi lúc này cũng chẳng ai quan tâm. Cho dù là người con gái có nụ cười đẹp như hoa kia cũng không cách nào san lấp được khoảng trống chơi vơi trong lòng y...

Ám Dạ La quay người lại, bộ y phục đỏ khiến cho khuôn mặt nhợt nhạt của y thêm phần cáo quý. "Phong nhi, đêm đó khi đâm xuyên qua ngực Liệt Minh Kính, sao người lại quay đầu đi?"

Thân thể Chiến Phong cứng đờ!

Một dao đâm vào ngực Liệt Minh Kính ấy!

Máu tươi phun trào như suối.

Đôi mắt Liệt Minh Kính đột nhiên trợn tròn!

Trong đôi mắt ấy dường như lấp lánh ánh lệ...

"Liệt tiểu thư dạo này khỏe chứ?"

Bên quầy hoành thánh cạnh khách điểm Thuận Ý.

Thiếu niên áo vải Lô Kinh Hồng đưa tay nhặt lấy một đôi đũa trúc, gắp lấy miếng hoành thánh lớn nhất trong bát của thiếu nữ áo trắng, cười tít mắt rồi cho vào miệng.

"Không tốt lắm." Thiếu nữ áo trắng nhìn y. "Cha ta đã qua đời."

"Thật đáng tiếc." Lô Kinh Hồng nghịch nghịch chiếc đũa, cười vể bỡn cợt. "Sao cha người lại đột nhiên qua đời chứ?"

"Có người nói là do Giang Nam Phích Lịch môn gây ra."

"Ồ ồ." Lôi Kinh Hồng như cười mà cũng như không cười, y hỏi: "Trong hoành thánh ta ăn vừa rồi không có độc chứ?".

Thiếu nữ áo trắng cúi đầu ăn chiếc hoành thánh thứ mười bốn.

"Này", Lôi Kinh Hồng vừa ghé sát tai nàng vừa thầm thì. " Cô không sợ ta đem cô ra uy hiếp Liệt Hỏa sơn trang hay sao? Liệt Như Ca đại tiểu thư..."

Như Ca ngẩng đầu lên mỉm cười. "Hoành thánh người ăn nguội rồi phải không?"

"Phải thì sao." Lôi Kinh Hồng chẳng hiểu gì.

"Hoành thánh nguội rồi, ăn sẽ không ngon." Vừa nói, tay phải nàng vừa nâng chén ở bên cạnh lên, chỉ trong nháy mắt, hơi nóng ngùn ngụt đã bốc lên. " Ném lại đi, hoành thánh ở đây danh bất hư truyền đấy."

"Lôi Kinh Hồng cười sảng sặc. " Chút công phu của cô còn chưa đáng lọt vào mắt ta!"

Như Ca nở một nụ cười đáng yêu, nàng đáp: " Nhưng chỉ với chút công phu của ta, trong vòng nửa nén hương người cũng không trói được ta".

Lôi Kinh Hồng giật mình.

Như Ca lại cười. "Người nhìn lại những người xinh quanh đi".

Mấy bà cô đang buôn chuyện trong nhà ngoài ngõ thi thoảng lại đảo mắt qua chỗ bọn họ.

Tên ăn mày cách họ mười mấy bước nháy mắt.

Ngay cả gã hầu bàn ở quầy hoành thánh cũng không phải kẻ lúc sáng.

...

Như Ca nhìn gương mặt đang biến sắc của Lôi Kinh Hồng mà cười nói: " Người yên tâm,bọn họ tuyệt đối không biết người là ai,chỉ đi theo bảo vệ ta thôi".

Lôi Kinh Hồng chăm chăm nhìn nàng: "Người muốn gì?"

Như Ca cũng trừng mắt nhìn lại y."Thế còn người,lần này tới đây là muốn gì?"

Rèm trúc che đi ánh tịch dương đang dần lặn khuất ở phía tây.

Chu đình càng lúc càng u ám.

Mái tóc đen như tơ lụa của Ám Dạ Lan buông xõa xuống mắt cá chân,bộ quần áo đỏ như máu,hạt chu sa vừa đẹp vừa tà mị,y ngẩng đầu nhấm nháp rượu trong chén.

"Lôi Kinh Hồng đang ở trấn Miêu Hà."

Chiến Phong không hỏi vì sao Ám Dạ Lan lại biết.Tình báo của Ám Hà cung hết như nước ngầm lặn lẽ tuôn chảy dưới lòng đất,không nơi nào mà không đến được.

Ám Dạ La vừa cười vừa lắc chén rượu."Lôi Kinh Hồng nhiệt huyết tràn đầy,lần này đến đây e là muốn làm chuyện lớn."

"Vâng."

"Cần phải nắm bắt cơ hội cho thật tốt."

"Vâng."

Liệt Hỏa sơn trang chỉ trích Giang Nam Phích Lịch môn bí mật chế tạo hỏa khí ám sát trang chủ đời trước là Liệt Minh Kính, mặt khác dã tâm ấy cũng là một mối họa ngầm rất lớn cho sự thanh bình của võ lâm, bởi thế bọn họ dẫn theo các môn phái liên kết với nhau để tiêu diệt.

Nhưng trong chốn võ lâm còn rất nhiều môn phái đứng ở thế trung lập quan sát.

Đầu tiên là bọn họ không biết ai là người sẽ thu được thắng lợi cuối cùng, thứ hai là vì chứng cứ mà Liệt Hỏa sơn trang dùng để chỉ trích Phích Lịch môn không thuyết phục. Phong Bạch Cúc, từ trước khi Liệt Minh Kính xảy ra chuyện, đã sớm bị trục xuất khỏi Phích Lịch môn, lời nói không đáng tin của y khiến cho rất nhiều đồng đạo võ lâm trầm nghi ngờ.

Chiến Phong hiểu điều này.

Chỉ cần chứng minh được tội danh của Giang Nam Phích Lịch môn thì hành động có thể trót lọt.

"Vì sao không giết ả?" Âm Dạ La đột nhiên hỏi.

Chiến Phong ngẩng phắt đầu lên!

Âm Dạ La điềm tĩnh nhìn lại y, ánh mắt như có vẻ giễu cợt. "Giữ ả lại cuối cùng sẽ có ngày con phải hối hận."

Giọng nói của Chiến Phong cứng rắn, lạnh lẽo: "Cô ta sẽ không gây ra trở ngại gì đâu".

"Ha ha." Âm Dạ La cười lớn. " Phong nhi si tình của ta ời, chẳng lẽ con nghĩ ả ta vẫn còn là một thiếu nữ đơn giản như trước kia sao? Con nhìn kỹ đi, trong đáy mắt của ả giờ đây đã có thêm vẻ cố chấp và thù hận."

Mái tóc xoắn của Chiến Phong tối sẫm đến mức ánh lên sắc xanh bóng bẩy. " Cô ta không quan trọng đâu."

Ám Dạ La nheo nheo mắt. " Dù sao ả ta cũng là con gái của Liệt Minh Kính.Nếu có ngày ả chính thức trở thành kẻ thù của con..." Ngón tay y mơn trớn trên hoa văn kỳ lạ của chén rượu hoàng kim. "Con sẽ giết ả chứ?"

"Người muốn tập kích Liệt Hỏa sơn trang á?" Như Ca trợn mắt nhìn Lôi Kinh Hồng.

Trời đã về khuya,khách trong quây của Miêu lão nhị đã dần đông hơn.

Như Ca và Lôi Kinh Hồng ngồi sát nhau,hệt như một đôi tình nhân thân mật,giọng nói cũng được nén xuống thật khẽ.

Hoành thánh trên bàn gỗ đã nguội lạnh từ khi nào.

Lôi Kinh Hồng cười tủm tỉm. "Như Ca muội muội,muội bảo ta phải trả lời thế nào đây?"

Như Ca cũng cười khúc khích. " Nếu người nói "phải" thì người đúng là đầu đất."

"Đầu đất á? Khó nghe chết đi được."

"Tập kích Liệt Hỏa sơn trang,người nghĩ cơ hội thành công là bao nhiêu?"

Lôi Kinh Hồng vẫn cười khi khi nhìn nàng.

Như Ca nhú mày nói: "Ta không biết người dẫn đến bao nhiêu người,nhưng với thực lực của Liệt Hỏa sơn trang,các người tuyệt đối không có cách nào xâm nhập vào những nơi trọng yếu trong trang đâu".

"Như Ca muội muội có thể làm nội ứng mà". Lôi Kinh Hồng vẫn giữ vẻ cười cợt.

"Cho nổ cổng chính và vài bức tường của sơn trang,sau đó chính thức xác nhận cái ác danh ám sát của Giang Nam Phích Lịch môn." Như Ca khe khẽ vỗ tay. "Đây là chủ ý hay mà cha người đã dạy cho người phải không?"

Lôi Kinh Hồng nghe như ghen lời.

Y trừng mắt nhìn nàng hồi lâu,sau cùng cũng cất tiếng: "Người có biết một tháng nay người của Liệt Hỏa sơn trang đã giết chết rất nhiều huynh đệ của chúng ta?! Cướp đi rất nhiều tiền của chúng ta?! Hỏa khí sẽ gây nguy hại cho võ lâm ư?! Ha ha,hiện giờ sợ rằng chúng đều bị tước đoạt đưa đến kho binh khí của các người cả rồi! Người có biết chỉ trong một tháng gần gũi này,cha ta như đã già đi mười tuổi không?".

"Ta không biết", Như Ca ngắt lời y,giọng nói vô cùng điềm tĩnh.

"Ta chỉ muốn làm rõ,cái chết của cha ta rốt cuộc có phải do Phích Lịch môn gây ra hay không?"

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 5

Đêm khuya.

Không có ánh trăng, sao giăng thưa thớt.

Vùng núi hoang phía đông trấn Miêu Hà tối tăm như mực.

Dưới chân núi, một căn nhà gỗ như lâu lăm không có người ở, trên song cửa mạng nhện giăng đầy, bụi bám dày trên cửa.

Nhưng bên trong lại có ánh đèn.

Nếu có người đẩy cửa vào, nhất định sẽ rất bất ngờ. Bởi bên trong không có lấy một hạt bụi, bàn gỗ tuy đơn sơ nhưng sạch sẽ đến mức như được lau chùi nhiều lần.

Vàng sáng quanh bắc đèn chập chờn.

Soi sáng lên một vật màu đen có hình thù kỳ lạ trên bàn gỗ.

“Đây chính là Kỳ Lân Hỏa Lô!”

“Ồ?” Như Ca hơi cúi người về phía trước để quan sát nó. Hoàng Tông đứng bên cạnh nàng, cẩn thận lưu ý mọi hành động bất thường của bọn Giang Nam Phích Lịch môn ở bên ngoài. Lần này Như Ca bí mật đến đây gặp Lô Kinh Hồng. Cô vốn không tán thành vì sợ nàng sẽ gặp nguy hiểm nhưng vì thấy Như Ca kiên quyết nên cũng không nhiều lời thêm nữa.

“Cẩn thận một chút, nếu người kéo động đến ngòi nổ của nó, tất cả chúng ta sẽ tan xác”, Lôi Kinh Hồng gác hai chân lên bàn, thản nhiên nói.

Như Ca chậm chậm nâng nó lên, quả nhiên có một cái chốt lèn chặt vào nó, hẳn là khi kích nổ sẽ phải kéo cái chốt này. Nàng chậm chậm đặt lại Kỳ Lân Hỏa Lôi lên bàn, ngần đầu nói: “Ta tưởng nó phải được ném đi chứ”.

Lôi Kinh Hồng tủm tỉm cười. “Kỳ Lân Hỏa Lôi uy lực vô cùng lớn, tuy nhiên nó có một khuyết điểm trí mạng. mỗi lần sử dụng đều phải dùng dây buộc vào chốt của nó, đợi người đi đủ xa rồi mới kéo dây bùm một cái!”

“Thế chẳng phải rất phiền phức sao?”

“Không sai, vì thế chúng ta cũng tuyệt không chế tạo nhiều, cho nên...” Lôi Kinh Hồng cười lạnh. “Không hiểu vì sao các người lại ngu xuẩn đến mức lựa chọn đúng Kỳ Lân Hỏa Lôi để hãm hại Phích Lịch môn!”

Như Ca nhìn y.

Hoàng Tông nghe y nói tiếp.

Lôi Kinh Hồng giấu cợt: “Sáu quả Kỳ Lân Hỏa Lôi, đồng thời dẫn nổ ở những chỗ khác nhau, có nghĩa là phải cần sáu người cùng giật chốt nổ. Thiên hạ đệ nhất Liệt Hỏa sơn trang, cạnh mặt thất luyện công của Liệt Minh Kính không ngờ lại có thể cho phép đến sáu kẻ đồng thời giật dây kích nổ, chẳng phải hài hước lắm hay sao?”

Hoàng Tông nhíu mày nói: “Là do sơ hở thì sao?”

“Ha ha!” Lôi Kinh Hồng liếc xéo cô. “Cho dù có sơ hở, dựa vào lực phát nổ của Kỳ Lân Hỏa Lôi cũng không thể nào giết chết Liệt Minh

Kính.”

Thân thể Như Ca chấn động. “Vì sao?”

Lôi Kinh Hồng lại cười lạnh lùng. “Nghe nói Kỳ Lân Hỏa Lôi được kích nổ bên ngoài mật thất phải không?”

“Không sai.”

“Trong vách mật thất của Liệt Minh Kính hẳn phải có tấm kim loại bao bọc...”

Như Ca đột nhiên không thốt nên lời.

Trong bức tường mật thất của cha không những có tấm kim loại, mà còn là kim loại dày đến ba tấc.

“Hừ, nếu như hỏa khí của Phích Lịch môn đủ sức xuyên qua tấm kim loại làm tan xác người, vậy thì danh hiệu thiên hạ đệ nhất còn xứng thuộc về Liệt Hỏa sơn trang các người hay sao?”

Như Ca kinh ngạc nhìn y, sắc mặt có chút tái nhợt, nàng chậm chậm ngoảnh mặt đi, một chuỗi những lo âu lóe lên trong đáy mắt.

Lôi Kinh Hồng cười có chút tàn nhẫn. “Muốn làm cho thi thể của Liệt Minh Kính tan thành tro bụi, sợ rằng chỉ có một nguyên nhân...”

Hắn dừng lại, hệt như đang chơi trò mèo vờn chuột với kẻ đang run rẩy là Như Ca.

Nơi núi hoang.

Trong ngôi nhà gỗ hoang phế hắt ra ánh đèn leo lét.

Đệ tử của Giang Nam Phích Lịch môn ẩn mình trong bóng tối, chờ đợi mệnh lệnh của thiếu chủ.

Hoàng Tông cuối cùng cũng sốt ruột hỏi: “Là nguyên nhân gì?”

Lôi Kinh Hồng liếc nhìn cô nương áo vàng vừa ngắt lời mình, lạnh lùng cười bảo: “Nguyên nhân chính là, sợ vết sẹo đao trên người Liệt Minh Kính bị nhận ra”.

“Đao ư?” Hoàng Tông thất kinh.

“Liệt Hỏa sơn trang chỉ có đao của một kẻ hung ác tàn nhẫn nhất.”

“Người nói Chiến Phong?” Hoàng Tông kinh hãi nói.

Lôi Kinh Hồng ghé sát vào khuôn mặt tái nhợt của Như Ca nói: “Như Ca muội muội, sao muội lại đột nhiên câm nín như vậy?”

Y khẽ lay lay vai nàng, nụ cười ẩn chứa ác ý. “Không phải người muốn biết chân tướng ư? Thế nào? Sau khi biết rồi lại không chịu nói à?”

Một luồng chân khí nóng rực như lửa đỏ từ cơ thể Như Ca tuôn ra.

Tay của Lôi Kinh Hồng lập tức bị hất văng khỏi vai nàng.

Lôi Kinh Hồng giật mình, cười to: “Không ngờ công lực của Như Ca muội muội lại mạnh như vậy, làm ta giật thót cả mình!” Đáng ghét, y âm thầm cảm tức, chẳng ngờ lại bị một tiểu nha đầu như thế chặn cho văng tay, thật là quá mất mặt.

Như Ca đưa mắt nhìn lên, trắng đen phân rõ, trong sáng, quật cường. Nàng chăm chú nhìn y, lạnh nhạt nói: “Cảm tạ, cho dù lời người nói là thật hay giả”.

Lôi Kinh Hồng bực bội gắt: “Thiếu gia ta lại đi nói dối hay sao?”

Như Ca đứng phắt dậy. “Ta sẽ điều tra rõ ràng mọi chuyện. Nếu quả không phải do Phích Lịch môn gây nên, tất sẽ trả lại công đạo cho Phích Lịch môn.”

“Dựa vào người ư?” Lôi Kinh Hồng khinh khỉnh nói.

“Dựa vào ta.” Như Ca lẳng lẳng nhìn y. “Ta là trang chủ của Liệt Hỏa sơn trang.”

Lôi Kinh Hồng ngậy ra một hồi. Sau đó, y ngoái lỗ tai bên này, rồi lại ngoái lỗ tai bên kia, ánh mắt lơ đãng hỏi: “Người là trang chủ ư? Vậy sao người trong thiên hạ ai cũng bảo Chiến Phong mới là trang chủ?”

Hoàng Tông cả giận bảo: “Chớ có suồng sã như vậy!”

Lôi Kinh Hồng cười to. “Cứ cho người là trang chủ đi, thì cũng là trang chủ bất lực nhất thiên hạ.”

Như Ca quay sang Lôi Kinh Hồng, mỉm cười nói: “Người khích bác ta như vậy, nói nhiều với ta đến thế, rốt cuộc cũng chẳng phải vì ta chỉ là một tiểu nha đầu làm bánh nướng”. Nàng lại mỉm cười, nụ cười thật đáng yêu. “Ta tự có cách hành sự của ta. Hiện tại ta chỉ muốn biết rằng, uy lực hỏa khí của Phích Lịch môn rốt cuộc là lớn đến mức nào.”

Nàng mỉm cười liếc nhìn Lôi Kinh Hồng.

Lôi Kinh Hồng quệt quệt mũi, cầm lấy Kỳ Lân Hỏa Lô trên bàn bảo: “Chúng ta ra ngoài thử xem”.

Như Ca theo y bước ra.

Ngày hôm sau.

Thiên hạ quần hùng đều tề tựu về Liệt Hỏa sơn trang.

Thiếu Lâm, Võ Đang, Thiên Hạ Vô Dao thành, Tung Sơn, Thanh Thành, Không Động, Nga Mi... Các đại môn phái đó đều có chưởng môn hoặc trưởng lão đến tham dự.

Bầu không khí trong sảnh đường vô cùng căng thẳng.

Vị trí chủ tọa trong sảnh là một chiếc ghế bằng gỗ giáng hương, chỗ dựa được phủ một tấm da bạch hổ trắng lệt. Như Ca trong bộ y phục trắng muốt, lông chồn trên viền áo choàng giúp cho làn da nàng bóng ngời sáng mịn, một đôi tay ngọc giấu trong ống tay áo trước ngực. Mắt nàng trong suốt, bình tĩnh, khuôn mặt xinh đẹp toát lên vẻ đăm chiêu.

Bên tay phải của nàng là Chiến Phong.

Chiến Phong vận áo vải lam thẫm, ánh mắt u ám, tuy đang ngồi trên ghế nhưng vẫn lộ ra làn hơi lạnh lùng, chết chóc.

Trên hàng ghế giáng hương khắc hoa, phân hai bên trái phải sảnh đường là chưởng môn, trưởng lão của các đại môn phái và đường chủ của Liệt Hỏa sơn trang.

Duệ Lăng cả người khoác áo xám, sắc mặt nghiêm trọng, y đứng ở giữa sảnh, kể lại sự việc xảy ra đêm hôm trước.

Mọi người đều chăm chú lắng nghe.

Con người màu tro của Duệ Lăng co lại nhỏ như đầu mũi kim. “Canh ba đêm qua, phía đông trấn Miêu Hà phát nổ, tổng cộng chết mười lăm người, bị thương ba mươi chín người, góc bắc của Liệt Hỏa sơn trang cũng đồng thời phát nổ, đường chủ của U Hỏa đường là Chung Ly Vô Lệ không may tử nạn, đệ tử trong sơn trang chúng ta tổng cộng có mười hai người bị trọng thương.”

Trong sảnh tức thì xôn xao.

Dao Vô Hạ gấp quạt lại, khẽ thở dài.

Phượng trượng Phổ Quang của Thiếu Lâm tay lần phật châu, hàng mi trắng chau lại. “A di đà phật!”

Trưởng lão Vô Phong Tử của Côn Lôn giận dữ nói: “Có biết là ai gây ra hay không? Không ngờ lại làm ra những chuyện tàn hại bách tính như vậy!”

Trong đám người, bang chủ Thiết Đại Hồng của Thủy Thuyền bang đột nhiên đập mạnh thiết côn trong tay xuống nền nhà, rầm một tiếng, lửa tóe khắp nơi. “Chuyện này còn phải hỏi sao? Nhất định là do đám giặc Giang Nam Phích Lịch môn gây nên! Liệt Hỏa sơn trang canh phòng cực kỳ nghiêm ngặt, bọn chúng không tấn công được vào chỗ yếu mới trút giận lên những thường dân tay không tấc sắt! Con bà nó chứ, không tiêu diệt Phích Lịch môn trừ hại cho võ lâm thì chúng ta không còn mặt mũi nào lặn lội trên giang hồ nữa!”

“Đúng!”

Trong lúc nhất thời, tinh thần quần hào sôi sục, đám hào kiệt giang hồ nhao nhao lắng nhục Phích Lịch môn. Nghĩ tới bọn Phích Lịch môn ấy ỷ vào hỏa khí của mình mà độc bá thiên hạ, thu gom vô số tiền tài, không coi các môn phái khác ra gì, hống hách ngang tàng, kiêu căng đến mức khiến người ta muốn tiêu diệt. Không ngờ lần này bọn chúng lại thâm độc đến mức xuống tay với cả dân thường, tập kích Liệt Hỏa sơn trang, đây chính là thời điểm quần hào cần ra tay thảo phạt.

Nhìn quần hào dưới sảnh đang phẫn nộ âm trời, hai tay Như Ca trong bộ găng lông chồn cũng dần siết chặt lại.

Chung Ly Vô Lệ...

Gã trai trẻ ấy khi nói chuyện thi thoảng lại đỏ mặt.

Chẳng ngờ đã bỏ mạng đêm qua.

Ngực nàng lạnh buốt.

Giữa lúc nhốn nháo, trưởng lão Võ Đang là Hồ Minh Tử quay sang Duệ Lãng, trầm giọng nói: “Duệ đường chủ, quý trang có thể chứng minh sự việc lần này là do ai gây ra hay không?”

Tức thì, cả sảnh đường yên tĩnh trở lại.

Duệ Lãng lạnh lùng mỉm cười, như dã thú nổi giận đến cực điểm. “Thiếu chủ Lô Kinh Hồng của Phích Lịch môn đã đến trấn Miêu Hà hai hôm trước, đệ tử đi theo tổng cộng có mười tám người, mang theo rất nhiều hỏa khí.”

“Ồ...”

Cả sảnh chấn động.

Tuy mọi người sớm đã ngờ là do Phích Lịch môn gây ra, nhưng khi chính Liệt Hỏa sơn trang xác nhận thì ai nấy đều kinh ngạc.

“Hơn nữa, đêm qua, khi Lô Kinh Hồng đánh lén sơn trang chúng ta, y đã từng giao thủ với Chiến phó trang chủ”, Duệ Lãng nói tiếp.

Lập tức, tất cả ánh mắt đều hướng vào Chiến Phong lạnh lùng, cao ngạo.

Đáy mắt Chiến Phong hiện lên màu lam u ám.

Viên bảo thạch đeo bên tai phải lóe lên ánh lam quý dị.

Như Ca nghiêng đầu, chăm chú nhìn y. “Ồ? Sư huynh từng động thủ với Lô Kinh Hồng đêm qua sao?”

Chiến Phong chậm rãi nhìn về phía nàng. “Phải!”

“Sư huynh có nhìn rõ hay không? Chính là Lôi Kinh Hồng à?”

“Chính là Lôi Kinh Hồng.”

Như Ca lại hỏi tiếp: “Đêm qua không trăng ít sao, sao sư huynh lại đoán chắc như vậy?”

“Lửa lớn ngút trời, sáng như ban ngày.”

Ánh mắt Chiến Phong dần nheo lại.

Trong bộ găng lông chồn, đôi tay của Như Ca cứng lạnh như băng, ngón tay trắng nhợt.

Quần hào trong sảnh có phần khó hiểu.

Nghe đoạn đối thoại giữa hai người, dường như Liệt Như Ca đang nghi ngờ Chiến Phong.

Đao Vô Hạ khẽ nhường lông mày, cánh quạt thanh nhã phe phẩy, ánh mắt lại hướng về phía Duệ Lãng trong bộ y phục xám tro đang nghiêng chặt môi.

Duệ Lãng lạnh lùng gắt: “Dẫn Lôi Kinh Hồng lên đây!”

Lôi Kinh Hồng?!

Lẽ nào Lôi Kinh Hồng đã bị Liệt Hỏa sơn trang bắt?

Mọi người kinh ngạc, cùng nhau hướng về phía cửa đại đường.

Hai cánh cửa màu đỏ chậm chậm mở ra.

Ánh mặt trời mùa đông có vẻ gì đó lạnh lùng và xa vắng, chênh chếch rọi vào trong sảnh, trong không khí có chút bụi trần, lãng đàng như thất hồn lạc phách.

Hai đệ tử của Liệt Hỏa sơn trang, lôi một gã áo vải nhuộm đầy máu trên người vào trong sảnh.

Áo của gã thiếu niên đó bị xé rách tả tơi, trên mặt tụ máu tím bầm, nhìn không phân biệt nổi là người hay quỷ, khóe môi y còn vương một vệt máu đen, môi khô nứt nẻ hết như quýt sấy. vai của gã bị móc vào hai sợi xích sắt loang lỗ vết máu, kéo lê trên mặt đất, phát ra những tiếng leng keng.

Mắt của gã sưng phù lên đến mức, không mở ra được, nhưng cái nhìn hung ác vẫn như một mũi tên độc bắn về phía Như Ca!

Hắn muốn xông về phía Như Ca!

Nhưng sợi xích sắt xuyên qua xương bả vai lại khiến cho y yếu ớt chẳng bằng một đứa trẻ lên ba.

Một tên đệ tử của Liệt Hỏa sơn trang bay lên tung cước đập y ngã lăn ra đất.

“Tiện nhân! Có thành quý ta cũng sẽ giết ngươi!” Lôi Kinh Hồng rống lên khản đặc, lộ ra hận ý không gì sánh được!

Như Ca kinh ngạc đến ngây người!

Nhất thời, nàng không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vì sao trong một đêm mà Lôi Kinh Hồng lại có bộ dạng như vậy, vì sao Lôi Kinh Hồng bỗng nhiên như có hận ý khắc cốt ghi tâm với nàng?

Ngồi trên ghế giáng hương lót da hổ , Như Ca cố ép bản thân phải bình tĩnh lại, nàng cố nghĩ xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Sắc mặt của nàng dần trắng bệch. Nàng nhìn về phía Chiến Phong như có nét gì đó lạnh lùng. Nàng lại nhìn về phía Duệ Lãng trong con người màu tro của y ẩn chứa vẻ tàn nhẫn.

Hơi lạnh thấu xương!

Như Ca bất chợt hiểu rõ mọi thứ!

Thì ra cuộc gặp giữa nàng và Lôi Kinh Hồng tại ngọn núi hoang nọ đã bị người khác theo dõi.

Ngay sau khi nàng rời khỏi, Lôi Kinh Hồng lập tức bị bắt giữ. Ôi, cho nên Lôi Kinh Hồng mới cho rằng gã bị nàng bán đứng, Chiến Phong và Duệ Lãng mới có thể nói dối mà không sợ bại lộ. Ngoại trừ nàng thì chẳng ai biết Lôi Kinh Hồng khi đó không thể xuất hiện ở Liệt Hỏa sơn trang!

Còn nàng không có khả năng vạch trần lời xằng bậy của bọn họ!

Như Ca toàn thân lạnh buốt.

Nàng không thể kiềm chế được cơn run rẩy.

Nếu như lần này Giang Nam Phích Lịch môn bị hãm hại, vậy trước đây thì sao?

Chân tướng sự việc rốt cuộc là như thế nào?

Bụi trần phát phơ trong ánh mặt trời lạnh lẽo của ngày đông.

Cánh cửa màu đỏ của đại sảnh bị gió đóng mở kèn kẹt.

Trên sảnh đường, đám hào kiệt các môn, các phái đều lớn tiếng lăng nhục hành vi đê tiện của Phích Lịch môn. Lúc trước Liệt Hỏa sơn trang

buộc tội Phích Lịch môn ám sát Liệt Minh Kính, bọn họ nửa tin nửa ngờ, nhưng lần này chứng cứ xác thực, Phích Lịch môn khó mà biện bạch được nữa.

“Đúng là một Liệt Hỏa sơn trang vô liêm sĩ!” Lôi Kinh Hồng, mặt đầy vết máu bầm, bị đè sấp ra đất, nhưng vẫn ngẩng đầu gào lên tức nghẹn: “Ha ha! Chỉ dám dùng thủ đoạn ti tiện như vậy để đối phó với chúng ta hay sao? Con bà người! Có bản lĩnh thì dùng đao thương đánh với thiếu gia một trận đi!”

Y phun một ngụm nước bọt về phía Như Ca thóa mạ: “Con đàn bà đê tiện! Thiếu gia không ngờ lại chết dưới tay người! Thực sự là mắt mù rồi!”

Nước bọt phun thẳng vào mặt Như Ca!

Nhanh như chớp giật!

Trên ghế giáng hương, Như Ca đang tái mặt sững sờ, không chút cảnh giác.

Một thanh đao.

Một thanh đao xanh thẫm như màu nước.

Ngăn ngụm nước bọt ấy lại.

Đó chính là Thiên Mệnh đao của Chiến Phong.

Mọi người ngây ra.

Quạt giấy của Đao Vô Hạ cũng ngừng phe phẩy.

Thiên hạ võ lâm ai ai cũng biết Chiến Phong xem “Thiên Mệnh đao” như tính mạng, trừ phi giết người, bằng không y quyết không dùng đến.

Nhưng lúc này, y chẳng ngờ lại dùng thanh đao ấy chỉ để đỡ một ngụm nước bọt ô uế cho một người con gái!

Bang chủ Thiết Đại Hồng của Thủy Thuyền bang giữa đám người gầm lên giận dữ: Thằng giặc kia, không ngờ ngươi không dám thừa nhận chuyện ác đê mê qua! Phì, ta nhổ cho! Dám làm dám chịu mới xứng là nam tử hán đại trượng phu, ngươi như vậy chỉ khiến cho ta thêm kinh tởm mà thôi!”

Lôi Kinh Hồng tức giận muốn mắng lại, nhưng bị gã đệ tử của Liệt Hỏa sơn trang bên cạnh đánh cho một quyền, răng văng ra mấy chiếc, lập tức đau đớn hộc máu, không nói thêm được lời nào nữa.

Phượng trượng Phổ Quang của Thiếu Lâm lần tràng hạt, từ tốn nói: “A di đà phật, Lôi thí chủ, hỏa khí đê mê qua đúng là do ngài phóng sao?”

Đao Vô Hạ lắc quạt cười. “Phượng trượng đại sư, loại ác ôn như vậy làm sao dám thừa nhận chuyện ác mình đã làm chứ? Có điều chứng cứ rõ ràng, cho dù thế nào y cũng không chối cãi được đâu.”

“Đúng!”

“Tiêu diệt Phích Lịch môn!”

“Nhất định phải trừ mối họa lớn này cho võ lâm!”

Không khí đám đông sục sôi, hận ngay lúc này không thể nhổ tận gốc Phích Lịch môn.

“Không phải y.”

Hệt như bụi trần phiêu lãng trong bầu không khí lạnh lẽo.

Thanh âm rất khẽ.

Nhưng lại xuyên thấu cả đại sảnh đường to lớn.

Từng người nơi ấy đều nghe thấy rõ ràng.

Ánh mắt Như Ca bình tĩnh, nàng nói với tất cả mọi người: “Kẻ phóng hỏa khí đêm qua không phải Lôi Kinh Hồng, bởi vì khi phát nổ ta đang ở bên cạnh y”.

“Lúc ấy cô có biết hậu quả khi làm vậy hay không?” Sau này Hoàng Tông đã hỏi Như Ca như vậy.

“Biết chứ!” Như Ca khẽ thở dài.

“Chiến Phong nói rằng y đã giao thủ cùng Lôi Kinh Hồng”

“Y nói dối.”

“Đương nhiên ta biết Chiến Phong nói dối”, Hoàng Tông bất đắc dĩ nói. “Khi ấy Lôi Kinh Hồng đang đứng cạnh chúng ta, căn bản là không có khả năng gây ra vụ nổ đó.”

“Đúng vậy!”

“Nhưng cô vạch trần việc Chiến Phong nói dối thì hoàn cảnh của Liệt Hỏa sơn trang sẽ trở nên rất khó xử.”

Như Ca cười nhạt. “Mọi người hẳn sẽ nghĩ vụ nổ có phải là Liệt Hỏa sơn trang phao tin, sau đó giá họa cho Giang Nam Phích Lịch môn hay không?”

“Đúng vậy!” Hoàng Tông khó hiểu hỏi tiếp: “Dù sao cô cũng là trang chủ của Liệt Hỏa sơn trang, sao lại đi giúp cho Lôi Kinh Hồng chứ?”

Như Ca ngẩng đầu lên, nhìn cô chăm chú. “Bởi vì y là người vô tội!”

“Y đến trấn Miêu Hà, có thể cũng là vì muốn tập kích Liệt Hỏa sơn trang.”

“Ừ. Có lẽ chỉ là y chưa kịp làm.” Như Ca cười khố.

“VẬY CÔ...”

“Nhưng vụ nổ đó, Lôi Kinh Hồng vô tội”. Như Ca than thở. “Hơn nữa y cũng không chắc sẽ gây tổn thương cho bách tính ở trấn Miêu Hà.”

“Bọn họ nhất định không ngờ được cô lại nói giúp cho Lôi Kinh Hồng.”

“Nếu như có nghĩ đến thì bọn họ chắc sẽ không để ta tham gia đại hội hôm đó.”

“Bọn họ không lường được sự tốt bụng của cô.”

“Không phải tốt bụng.”

“...?”

“Là phần nộ!”

“Phần nộ ư?”

“Thủ đoạn đê tiện như vậy, chẳng ngờ lại tàn nhẫn đến mức hủy đi cả nhà cửa của những bá tính thường dân.” Như Ca nhắm mắt lại.

“Cho nên cô cũng mặc kệ Liệt Hỏa sơn trang?”

“Nếu như Liệt Hỏa sơn trang tàn nhẫn, hung ác, thế thì tốt hơn là nó nên biến mất.”

Trầm mặc một lúc lâu.

Hoàng Tông lại hỏi: “VẬY TÓM LẠI LÀ DO CHIẾN PHONG HAY LÀ DUỆ LÃNG LÀM?”

Như Ca cười nhạt. “Bất luận là ai làm cũng tuyệt đối không phải Lôi Kinh Hồng.”

oOo

Liệt Hỏa sơn trang.

Đại sảnh đường.

Thời gian như ngưng đọng lại.

Bụi trần như khói chầm chậm phiêu diêu trong ánh mặt trời lành lạnh.

Mọi người kinh ngạc nhìn Như Ca.

Tựa như những lời vừa thốt ra khỏi miệng nàng ban nãy là điều khó lý giải và khó tin nhất trên đời này.

Quạt giấy của Đào Vô Hạ khựng lại trên tay.

Phượng trượng Phổ Quang ngừng lần tràng hạt.

Thiết Đại Hồng như bị người ta bất chợt giáng cho một cái tát , gương mặt đỏ bừng, nhưng vì nể nang thân phận của Như Ca nên cũng không dám nói ra những lời khó nghe, mồm miệng cứ há hốc cả ra.

Bộ áo xám của Duệ Lãng tỏa ra làn hơi như dã thú.

Chiến Phong căng mắt nhìn Như Ca.

Y ở rất gần nàng, có thể nhận ra mặc dù nàng đang mỉm cười nhưng thân thể lại khẽ run rẩy. Viên áo lông trắng tôn lên khuôn mặt trong sáng của nàng , tròng mắt đen trắng rõ ràng ánh lên vẻ sắc sảo, quạt cường như đóa mai trắng duy nhất giữa trời đông.

Đôi mắt của y dần dần biến thành màu xanh thẫm.

Bất chợt y nhận ra bản thân rất muốn ôm nhẹ nàng vào lòng.

Lôi Kinh Hồng ngửa mặt cười to, giữa tròng cười khản đặc không ngừng hộc ra máu tươi.

“Ha ha ha ha, có nghe thấy không?... Ha ha ha ha, còn không phải là thông đồng với nhau hay sao? Vu cáo bốn thiếu gia đến mức lộ ra trăm ngàn sơ hở kia kìa!... Ha ha ha ha...” Y thóa mạ. “Lại đang diễn trò gì chứ! Thiếu gia đã bị mắc lừa một lần rồi, chẳng lẽ còn mắc lừa thêm lần nữa hay sao? Xì!”

Như Ca đềm nhiên nói: “Thả Lôi Kinh Hồng ra”.

Hai tên đệ tử phụ trách việc trông giữ Lôi Kinh Hồng tức thì ngớ người không biết phải làm gì. Liệt Như Ca là trang chủ, theo lý thì lời của nàng không thể không nghe. Nhưng công việc trong sơn trang luôn do Chiến phó trang chủ và Duệ đường chủ xử lý, Liệt Như Ca chỉ hơn đồ trang trí một tí mà thôi.

Đúng lúc này, Duệ Lãng cung kính nói: “Tiểu thư, người nói là tối hôm qua người ở cạnh Lôi Kinh Hồng à?”.

Từ trong đám đông bật ra mấy tiếng cười khúc khích.

Lời của Duệ Lãng dường như khiến người ta liên tưởng đến một số việc mờ ám.

Như Ca nhìn Duệ Lãng, giọng rất bình tĩnh: “Đêm qua, ở núi hoang bên ngoài trấn Miêu Hà, ta nhờ Lôi thiếu gia chỉ dạy cho cách sử dụng Kỳ Lân Hỏa Lôi”.

Duệ Lãng nhú mày nói: “Có phải tiểu thư nhớ nhầm thời gian rồi không?”.

“Ta nhớ rất rõ.”

“Thật sao?” Duệ Lãng vỗ nhẹ tay, chỉ thấy cửa đại đường lại bị đẩy ra, một a hoàn mặc trang phục tím rụt rè bước vào.

Như Ca nhận ra cô.

Cô chính là a hoàn Bình Y trong trang của mình.

Duệ Lãng hỏi: “Thường ngày người làm việc gì?”.

Bình Y thì thào nói: “Tôi là a hoàn của tiểu thư, hằng ngày hầu hạ tiểu thư”.

“Đêm qua người có hầu hạ tiểu thư không?”

“Có!”

“Lúc đó tiểu thư đang làm gì?”

“Đêm qua tiểu thư cứ tựa bên song cửa mà ngơ ngẩn, lại không ngừng thở dài.”

“Suốt cả đêm sao?”

“Dạ. Tiểu thư không ngủ, tôi cũng không dám ngủ”, Bình Y cúi đầu nói.

Mọi người ồ lên xôn xao.

Ánh mắt Như Ca dần hóa lạnh.

Dáng ngồi của nàng càng ngày càng vươn thẳng.

“Vì sao tiểu thư lại ngơ ngẩn cả đêm không ngủ?”

“Cái đó...” Bình Y ấp a ấp úng.

“Nói”, giọng nói của Duệ Lãng khiến người ta không lạnh mà phát run.

“Tiểu thư đang nhớ một người.”

“Ai?”

Bình Y co rúm lại, hé mắt nhìn Như Ca.

“Tiểu thư đang nhớ tới ai?” Duệ Lãng hỏi lại một lần.

“...Lôi thiếu gia”, hai chân Bình Y run rẩy, vàng trán đầy mồ hôi.

“Lôi thiếu gia nào?”

“Lôi Kinh Hồng... Lôi thiếu gia”

“Tại sao lại nhớ y?”

“Bởi vì... Bởi vì...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Bình Y tái nhợt đến sắp ngất.

“Nói!”

“Bởi vì tiểu thư thích y... Tiểu thư thường nói, vì Lôi thiếu gia, người có thể làm bất cứ việc gì... Chỉ cần trong lòng Lôi thiếu gia có người...” Bình Y thao thao một tràng, sau đó lão đảo ngã vật ra đất.

Mọi người nhìn Như Ca với ánh mắt vô cùng kỳ lạ.

Đao Vô Hạ phe phẩy quạt, khẽ thở dài. “Xưa nay, nhi nữ vốn si tình, đáng tiếc, đáng tiếc mà!”

Thiết Đại Hồng giáng mạnh thiết côn xuống đất, giận đến đỏ bừng mặt. “Chỉ vì tư tình nhi nữ tầm thường mà thờ ơ với cái chết của mấy chục mạng người hay sao? Con bà nó chứ! Lão phu tức chết mất thôi!”

Viên bảo thạch bên tai phải Chiến Phong liên tục lấp lóe sắc lam.

Y siết chặt Thiên Mệnh đao, trong mắt lóe lên vẻ thống khổ khó hiểu.

Như Ca mỉm cười.

Nụ cười đẹp như đóa mai trắng trong băng tuyết.

Nhất thời, mọi người như bị đoạt mất cả hồn phách.

Nàng vừa cười vừa vỗ tay. “Thật là xuất sắc tuyệt vời. Duệ đường chủ thấy bầu không khí nghiêm túc quá nên cố ý diễn trò hề để mọi người được vui vẻ, phải không?”

Ánh mắt của Duệ Lãng dữ dội như dã thú. “Tiểu thư thích thiếu gia nhà ai vốn không liên quan đến chúng ta. Chỉ là sát hại mấy chục mạng người như thế, tuyệt không thể dễ dàng buông tha cho hung thủ được.”

Như Ca hít nhẹ một hơi, cao giọng nói: “Mộ Dung đường chủ”.

“Có thuộc hạ”, Mộ Dung Nhất Chiêu cúi người đáp lời.

“A hoàn thân cận của ta là ai? Như Ca hỏi.

Mộ Dung đường chủ trầm ngâm một chút rồi đáp” “Huân Y và Điệp Y”

Như Ca lại hỏi: “Người từng thấy a hoàn kia bên cạnh ta bao giờ chưa?”.

Mộ Dung liếc mắt nhìn Duệ Lãng, cười ha hả đáp: “Lão phu không để ý”.

“Được!” Như Ca quay sang Duệ Lãng mỉm cười. “Nếu Duệ đường chủ cảm thấy hứng thú đối với chuyện riêng của ta như vậy, sao không gọi Huân Y và Điệp Y đến hỏi chứ?”

Quần hào trong sảnh đều cảm thấy có lý.

Con người của Duệ Lãng phảng phất như tro nguội. “Chỉ sợ bọn họ là tâm phúc của tiểu thư, chuyện gì cũng không dám kể ra, mà có kể ra cũng chưa chắc là sự thật.”

Quần hào cũng cảm thấy có lý.

Như Ca mỉm cười gật đầu. “Nói như vậy, Bình Y này không phải là tâm phúc của ta, phải không?”

Con người Duệ Lãng se lại.

Như Ca cười tiếp lời: “Bình Y chẳng qua là tiểu nha đầu quét dọn vệ sinh trong viện của ta, cũng chẳng phải thân thiết gì, tại sao ta lại tâm sự với cô ấy về chuyện ta thích hay không thích ai chứ?”

Như Ca cười khinh miệt. “Duệ đường chủ, lần sau đừng diễn trò như vậy nữa, xin hãy suy xét cẩn trọng một chút.”

Một tràng ồ vang lên.

Trong đại sảnh đường, quần hào đoán già đoán non, chẳng biết nên tin lời ai.

Như Ca hướng về phía gã đệ tử Liệt Hỏa sơn trang ở cửa sảnh nói: “Đi mời Hoàng cô nương tới đây”.

“Vâng!” Gã đệ tử liền xoay người bỏ đi.

Chẳng bao lâu sau, Hoàng Tông áo quần chỉnh tề xoay bước tiến vào, có mấy người trong sảnh nhận ra nàng, không khỏi kinh ngạc...

“Thị vệ bên cạnh Tĩnh Uyên Vương đây sao?”

“Nữ bộ đầu mà triều đình ban kim bài đó ư?”

Hoàng Tông đã hiểu rõ tâm ý của Như Ca.

Cô lôi từ trong người một tấm kim bài khắc rồng sáng loáng, trầm giọng nói: “Đêm qua, ta cùng trang chủ Như Ca của Liệt Hỏa sơn trang đến ngọn núi hoang ở trấn Miêu Hà để điều tra về chuyện của Kỳ Lân Hỏa Lô. Khi vụ nổ xảy ra, Lô Kinh Hồng đang ở cạnh chúng ta, không thể cùng lúc giao thủ với Chiến Phong được.”

Như Ca từ ghế gỗ giáng hương đứng bật dậy, bước đến bên Duệ Lãng đang trầm mặc, chợt mỉm cười: “Duệ đường chủ, ta chính giúp ông một đềm sai, được không? Sau này xin đừng gọi ta là tiểu thư nữa, ông phải gọi ta là trang chủ!”

Duệ Lãng đối mắt nhìn nàng, trong con ngươi màu xám tro dường như không còn chứa đựng tình cảm của con người.

Như Ca đưa tay lên.

Một tấm lệnh bài đỏ rực lóa mắt xuất hiện trong tay nàng.

Liệt Hỏa lệnh!

Quần hào ngạc nhiên hô lên.

Năm đó, Liệt Hỏa sơn trang cai quản võ lâm, hào kiệt thiên hạ tuyen thệ đi theo, dùng Liệt Hỏa lệnh làm tín vật.

Người nắm giữ Liệt Hỏa lệnh chính là người đứng đầu võ lâm.

Ánh mắt Như Ca quét qua quần hào một lượt, nàng cười nhạt bảo: “Chuyện của Phích Lịch môn, ta sẽ cho mọi người một câu trả lời công bằng. Cho dù là ai, chỉ cần đã gây ra chuyện trời không dung đất không tha ấy, Liệt Hỏa sơn trang tuyệt đối sẽ không bỏ qua”.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 6

Màn đêm buông xuống.

Văng trắng non hình lưỡi liềm.

Vài áng mây như sương khói rải rác trên bầu trời khuya.

Bóng cây trong màn đêm nhạt nhòa như mực.

Dãy phòng phía Tây của Phong viện thấp thoáng ánh đèn.

Trong lọ sứ trắng xanh có cắm một nhành mai vàng rực.

Lò sưởi cháy hồng tỏa hơi nóng ra xung quanh.

Như Ca tựa bên song cửa lặng yên đọc sách, Huân Y cẩn thận lau sạch bụi trên giàn hoa làm bằng gỗ trầm hương, Điệp Y cau mày chỉnh trang lại tấm đệm gấm trên giường.

Trong phòng vô cùng an tĩnh.

Nhưng bầu không khí lại phảng phất như bị dồn nén.

Điệp Y không nhịn được siết mạnh tấm đệm gấm trong tay, quay đầu nói: “Phong thiếu gia cũng thật quá đáng! Người rõ ràng là trong sạch, sao phải ở trong cùng một viện với y chứ? Người ngoài mà biết được sẽ nói gì đây?”.

Sau sự việc vài ngày trước ở sảnh đường, Chiến Phong liền “mời” Như Ca chuyển tới Phong viện.

Như Ca vẫn chăm chú đọc sách, mỉm cười nói: “Đến đây yên ổn là được rồi”.

Điệp Y nói ngay: “Tiểu thư còn cười! Làm thế là ý gì chứ, nhốt chúng ta lại chắc?! Cả ngày bị nhốt trong Phong viện, muốn ra cũng không được, cũng chẳng có ai nói chuyện với chúng ta, ngay cả bọn a hoàn sai vặt thấy chúng ta như thấy quỷ! Đừng nói người đang là trang chủ, cho dù thân phận chỉ là tiểu thư bọn họ cũng không thể làm càn như thế được!”

Như Ca thở dài. “Ta chỉ không ngờ hai tỷ cũng bị giam lỏng theo.” Xem ra Chiến Phong và Duệ Lăng không muốn cho nàng có chút cơ hội liên lạc với bên ngoài.

Điệp Y tức giận nói: “Không chỉ ta với Huân Y, ngay cả Hoàng Tông cô nương cũng không được ra khỏi cửa Phong viện”.

Huân Y dịu dàng nói: “Mười mấy ngày nay, những thứ lặt vặt cần sắm sửa đều do Phong thiếu gia sai người mua rồi đưa vào”.

“Son phấn họ mua về thơm đến nồng nặc!” Điệp Y càu nhàu.

“Ồ.” Như Ca cười nhạt, lật qua một trang sách.

Căn phòng lại chìm trong yên tĩnh.

Điệp Y căn môi nhìn Như Ca một lúc lâu, rầu rầu nói: “Tiểu thư, người thật sự không tức giận sao?”.

Như Ca ngẩng đầu lên, cười đáp: “Tức giận à, ta cũng thấy chỗ son phấn đó nặng mùi quá”.

Điệp Y giậm chân nói: “Tiểu thư!”.

Như Ca chỉ mỉm cười.

Huân Y dịu giọng nói: “Điệp Y đừng sốt ruột, tiêu thư có thể bình tĩnh như vậy, trong lòng nhất định đã có chủ ý rồi”.

Lúc này, bức rèm thêu hoa bị vén lên.

Hoàng Tông bước vào, chân mày khẽ cau lại.

Như Ca đặt quyển sách xuống bàn gỗ trầm hương, mỉm cười với Huân Y, Điệp Y. “Nếu hai tỷ tỷ đã mệt rồi thì nên nghỉ sớm đi.”

Đợi Huân Y, Điệp Y khom người lùi trở ra, Hoàng Tông mới nhét một mẫu giấy nhỏ vào tay Như Ca.

Như Ca mở nó ra, chăm chú đọc, sau đó chậm chậm hít vào một hơi lạnh.

Hoàng Tông thăm thì nói: “Sợ rằng Lôi công tử không chịu nổi qua đêm nay nữa”.

Như Ca nhắm mắt lại.

Mặc dù hôm ấy nàng từng dùng thân phận trang chủ hạ lệnh không được làm tổn thương Lôi Kinh Hồng, nhưng nếu y “tự nhiên bệnh chết” nàng cũng khó mà lên tiếng. Lôi Kinh Hồng mà chết đi thì sẽ không còn ai đối chứng, cho dù nàng có ra mặt biện bạch cho y cũng khó nói rõ được nhiều chuyện.

Hồi lâu sau, Như Ca mở to mắt hỏi: “Ngoài kia đã an bài thế nào rồi?”.

“Đã tìm được người.”

“Thanh Khuê liệu có nguy hiểm gì không?”

“Vậy thì ngay đêm nay đi.”

“Được, ta đi chuẩn bị.”

“Hoàng Tông...”

“...?”

“Đa tạ”

Hoàng Tông khẽ mỉm cười. “Bọn ta đều hiểu vị trí của cô trong lòng Vương gia mà.”

Như Ca chẳng nói thêm được lời nào nữa.

Trong rừng cây thấp thoáng...

Tà áo xanh phất phơ...

Ấm áp như một viên ngọc...

Làn hơi của y như còn phảng phất bên tai...

Nhưng có rất nhiều thứ đã thay đổi rồi...

Như Ca hít vào một hơi, trong ngực như có dòng máu nóng muốn trào dâng. Nàng không biết việc mình sắp làm là đúng hay sai, có thể thành công hay không, nếu thất bại sẽ phải trả giá ra sao.

Thế nhưng...

Hiện giờ, nàng chỉ có thể chọn cách làm như vậy!

o0o

“Cần chi phiền phức như vậy! Cứ dứt khoát đem Liệt Như Ca kia một đao giết chết có phải hơn không!”

Trần Miêu Hà, lầu Bạch Hạc.

Đao Vô Ngân tức giận ném đôi đũa trúc đi.

Đao Vô Hạ nhẹ nhàng phe phẩy quạt. “Không ngờ Chiến Phong lại là một kẻ đa tình.”

“Đa tình ư?”

“Y nhất Như Ca cô nương trong Phong Viện, người ngoài chỉ nghĩ là y đang giam lỏng cô ta, làm sao biết Chiến Phong thực chất muốn bảo vệ người con gái ấy.”

Ánh mắt Đao Vô Ngân lộ vẻ uất hận. “Chiến Phong... đối với Hương muội không ngờ lại lạnh nhạt như vậy, sau khi thành thân thì cấp riêng cho muội ấy một biệt viện, hai người dường như chẳng nói với nhau lấy một lời.”

Đao Vô Hạ nhướng mi nói: “Về phần Hương muội, sau này ta tự có cách bù đắp”.

Đao Vô Ngân liếc mắt nhìn huynh trưởng, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Một lúc sau.

Đao Vô Ngân nắm lấy cổ tay than thở. “Vốn là một cơ hội tốt lại bị Liệt Như Ca phá hỏng mất rồi”. Nếu có thể thu phục Giang Nam Phích Lịch môn, vậy thì sẽ hòa khí với uy lực vô song cùng nguồn tài phú vô tận sẽ khiến cho thực lực của Thiên Hạ Vô Dao thành tăng lên rất nhiều.

Đao Vô Hạ phe thấy chiếc quạt giấy vô cùng thanh nhã. “Nếu lúc đó Như Ca cô nương chỉ hơi hoảng loạn một chút thôi, cục diện sẽ không như bây giờ.”

“Cô ta vô cùng tinh táo.”

“Tinh táo tới mức đáng sợ.”

Đao Vô Ngân nheo mắt lại. “Người như vậy, lưu lại thêm một ngày là thêm một phần nguy hiểm.”

Đao Vô Hạ phe thấy chiếc quạt cười khẽ. “Cho dù nguy hiểm cũng là nguy hiểm của Chiến Phong và Duệ Lăng. Đừng quên, Liệt Hỏa sơn trang và Thiên Hạ Vô Dao thành dù sao cũng khác nhau.”

Trời đêm thấp thoáng màu lam sẫm.

Ánh trăng non trong sáng và dịu dàng.

Lặng yên soi chiếu xuống Phong viện.

Hương rượu từ một gian phòng phía đông của Phong viện lan tỏa ra ngoài.

Hơi rượu thật nồng.

Nồng như nỗi đau của một kẻ không thể giải bày.

Trong phòng chẳng hề bày biện, trang trí gì.

Chỉ có một chiếc giường lớn, một cái bàn và hai cái ghế dài.

Dưới cửa sổ, hơn mười mấy vò rượu nằm ngổn ngang.

Chiến Phong ôm lấy vò rượu há miệng tu ừng ực.

Đôi gò má y đã đỏ ửng.

Nhưng đáy mắt vẫn là một màu xanh đen âm u lạnh lẽo.

Có người gõ cửa.

Chiến Phong chậm rãi đặt vò rượu lên bàn gỗ.

“Ai?” Giọng điệu của y trầm thấp.

“Là ta.” Tiếng trả lời nhẹ như tuyết bay.

Chiến Phong đột nhiên sững người.

Lúc đứng lên, chẳng ngờ y lại thoáng lão đảo, lòng bàn tay rịn mồ hôi. Cửa sổ mở ra, một cơn gió lạnh ùa vào, men say của y như một đốm than đang ngấm ngấm bốc cháy rồi phần phật bùng lên.

Y mở cửa.

Như Ca đứng ở bên ngoài, mình khoác áo choàng trắng có thêu một đóa bạch mai thanh nhã. Nàng nhìn y, ánh mắt sáng như sao, khóe môi như ẩn giấu nụ cười.

“Ta có thể vào được không?”

Chiến Phong trong cơn ngỡ ngàng bỗng thấy những lời nói này mới quen thuộc làm sao.

Khi ấy vốn là mùa hè.

Nàng gõ cửa và cũng hỏi y một câu như vậy.

Nàng mặc xiêm y đỏ tươi, ôm trong lòng một chiếc hộp gỗ lớn, trong hộp gỗ là mười bốn đóa hoa sen đã héo khô...

Lần đó chính là lần nỗ lực cuối cùng của nàng, nàng gắng hỏi xem y có từng yêu mình hay không...

Mảnh sen vụn bay lả tả đầy trời...

Đôi mắt buồn bã của nàng khiến cho lòng y tan nát...

Lần đó, nàng bỏ đi rồi.

Còn nàng lúc này, nụ cười thật nhạt, nhạt như thể y chỉ là một kẻ xa lạ không quen biết.

“Ta có thể vào được không?” Nàng mỉm cười, hỏi lại một lần nữa.

Chiến Phong nghiêng người cho nàng bước vào.

Như Ca ngồi xuống cạnh bàn gỗ, cười khúc khích khi nhìn những vò rượu trên bàn. “Từ trong sân đã ngửi thấy mùi rượu rồi. Rượu thơm quá, gọi là gì vậy?”

“Thiên Dao Tử.”

Như Ca kéo vò rượu lại gần hơn, ngửi ngửi rồi cười bảo: “Thiên Dao Tử à? Vốn là một loại rượu thông thường nhất không ngờ lại có hương thơm nồng nàn như thế, có thể nói không chỉ rượu quý mới ngon”.

Chiến Phong nhìn nàng.

Như Ca vuốt mũi cười. “Hi hi, có biết vì sao ta tới đây không?”

“Vì sao?” Giọng của y hơi khàn đi.

Như Ca nhìn y cười. “Bởi vì ta bỗng nhiên rất muốn uống rượu.”

Trong phòng không có chén rượu.

Chiến Phong từ trước tới nay chỉ uống cả vò.

Thế nên, Như Ca cũng chỉ có thể ôm vò lên uống.

Vừa uống vài ngụm, khuôn mặt Như Ca đỏ ửng lên.

Ánh mắt của nàng sáng hơn khi nãy.

Tiếng cười cũng thêm phần trong trẻo.

“Người và Cơ sư huynh đều rất thích uống rượu, cũng đều thích uống cả vò.” Như Ca tay phải chống cằm, hơi thở phả ra mùi rượu. “Sau đó ta rất tò mò, rốt cuộc thì tửu lượng của hai người, ai hơn ai đây?”

Ánh mắt Chiến Phong đột nhiên hơn ngả sang màu xanh.

Như Ca cười hì hì. “Về sau, không ngờ hai người lại tỷ thí tửu lượng thật, uống suốt một buổi tối.”

“Là ta thắng”, Chiến Phong còn nhớ, khi ấy là bốn năm trước, bọn họ giấu sư phụ lấy trộm mười mấy vò rượu, trốn vào sâu trong rừng phong mà thưởng thức. Y và Cơ Kinh Lô tỷ thí tửu lượng, nàng với Ngọc Tự Hàn làm trọng tài. Y và Cơ Kinh Lô cùng say túy lúy, nhưng y uống nhiều hơn nửa vò.

Như Ca nghe vậy thì cười rộ, nàng giơ ngón trỏ lên lắc lắc, ánh mắt có chút kỳ lạ. “Người sai rồi.”

Chiến Phong nhìn nàng.

Như Ca cười châm chọc. “Người cũng không thắng, bởi vì có người đã ăn gian.”

“Ăn gian?”

“Đúng vậy.” Ánh mắt lơ đãng của Như Ca lim dim. “Là ta đã gian lận, người có biết không?” Nàng mỉm cười duyên dáng. “Khi uống tới vò rượu thứ tám, ta lo người sẽ thua, cho nên ta cho thêm nước vào mấy vò rượu sau lưng người.”

Cơ thể Chiến Phong dần cứng lại. “Vì sao?”

Như Ca nằm rạp xuống bàn, sắc mặt ửng hồng khiến người ta muốn vuốt ve, nàng nhìn y cười bảo: “Bởi vì Cơ sư huynh thua cuộc sẽ chỉ cười ha hả, còn người thua cuộc thì luôn để bụng”.

Chiến Phong tu mạnh một ngụm rượu lớn.

Rượu theo thành vò chảy xuống vấy ướt làn áo lam xẫm của y.

Như Ca cười hì hì nói: “Từ nhỏ tới lớn, cho dù người làm gì cũng nhất định phải làm cho đến cùng. Nội lực muốn mạnh nhất, kinh công muốn tốt nhất, đao pháp muốn nhanh nhất... Thơ từ của Ngọc sư huynh xuất sắc hơn người, được sư phụ khen ngợi, ba tháng liền người không vui, khổ luyện thơ từ cho tới ngày sư phụ tán dương người... Cho nên, độ rượu ta cũng muốn người thắng, hi hi, lúc đó ta chỉ muốn người được vui...”

Nàng nghiêng đầu sang nhìn y. “Người có biết không? Ta luôn cho rằng người là một anh hùng.”

Mái tóc xoắn của Chiến Phong toát lên màu xanh đen âm u, viên bảo thạch màu lam bên tai phải cũng lập lòe lóa sáng.

Ánh mắt y sâu thăm thẳm.

Như Ca khẽ cười bảo: “Người là một anh hùng, nên không thể chịu nổi thất bại, cũng không chấp nhận thất bại. Vì vậy ta cũng từng thích người, thích tới mức chính ta cũng cảm thấy kinh ngạc”.

Đã từng...

Vì sao hai chữ này lại giống như một ngọn đao, đâm vào cội lòng giá lạnh như đã chết của y.

Như Ca ôm lấy vò rượu, ừng ực uống thêm vài hớp, sau đó vuốt miệng cười khỗ. “Giờ ta mới biết, ta đã sai rồi...”

Ánh mắt của nàng trở nên lạnh lẽo. “...Một anh hùng sẽ không xảo quyết đến mức giẫm đạp lên người khác như vậy!”

Nàng nhìn y. “Còn người, người chỉ là một kẻ bất chấp thủ đoạn. Khi người khác ngăn cản người, người liền không chút nương tình mà trừ khử họ. Tạ Tiểu Phong mới tám tuổi đã như vậy, Oánh Y cũng thế, Lôi Kinh Hồng cũng chẳng khác, với ta, cũng sẽ như vậy thôi.”

Đôi tròng mắt Chiến Phong chuyển thành một màu lam thâm trầm.

“Có lẽ, ta phải cảm ơn người.” Như Ca cười nhạt. “Dù sao người cũng chưa giết ta. Suy cho cùng giết ta rồi sẽ nhẹ gánh hơn rất nhiều, không cần phải mỗi ngày phải đống người đến giám sát ta như thế.”

Trái tim Chiến Phong như bị đóng băng.

“Người muốn làm trang chủ lắm phải không?” Như Ca không cười nữa mà bình tĩnh hỏi.

Khóe môi Chiến Phong chột nhếch lên một nụ cười cổ quái. “Cô không nên làm trang chủ.”

Như Ca giương mắt nhìn y. “Ta không hề muốn làm trang chủ. Nhưng ta không thể giao Liệt Hỏa sơn trang vào tay người và Duệ Lăng.”

Chiến Phong nhắm mắt lại.

Viên bảo thạch nơi tai phải ảm đạm tối tăm.

“Nói cho ta biết, vì sao lại là Giang Nam Phích Lịch môn?” Như Ca lạnh lùng nói: “Là để tìm một hung thủ cho cái chết của cha ta, là do Phích Lịch môn uy hiếp tới địa vị của Liệt Hỏa sơn trang, hay vì khối hỏa khí cùng tài phú của bọn họ khiến người khác đỏ mắt.”

Lông mày Chiến Phong khẽ nhíu lại, dường như trong cơ thể y có một nỗi đau không thể gọi tên.

Giọng điệu Như Ca càng thêm lạnh lẽo: “Hay vì cả ba lý do đó?”

Chiến Phong nhẹ nhàng hít một hơi. “Cô không cần biết.”

Như Ca không ngờ y lại trả lời như vậy, nàng bật cười bảo: “Ồ, hóa ra ta không nên biết chuyện gì cả, để mặc cho các người gây ra một trận mưa máu, gió tanh phải không?”

Đôi mắt Chiến Phong từ từ hé mở.

Trong đôi mắt ấy ẩn chứa nỗi thống khổ.

Cùng một mảng lam nhạt khiến người ta phải giật mình.

“Cô vốn nên ở cạnh ao sen, cất tiếng cười ngọt ngào như chuông bạc, ngắm từng đóa sen hồng, ăn những củ sen tươi, tay chạm nhẹ lên những hạt sương đọng trên lá sen... Đó mới là hạnh phúc của cô.” Y cười gượng. “Cô không nên biết tới những chuyện ô uế này, cô chỉ cần ngắm nhìn những đóa hoa sen đẹp nhất trên trần thế.”

Nàng, là đóa sen thuần khiết nhất trên cõi đời này. Còn y chỉ là một đồng bùn nhơ nhớp.

Như Ca nhìn y, thật lâu không thốt nên lời.

Rốt cuộc, nàng cũng gượng cười. “Là ai đã cướp đi hạnh phúc của ta?”

Chiến Phong vuốt ve thanh đao bên cạnh.

Thanh đao tên Thiên Mệnh.

Y đau đón thầm thì: “Là Thiên Mệnh”.

“Thiên mệnh sao?” Như Ca cười nhạt. “Thế gian quả thật có thiê mệnh sao? Trước đây ta chỉ tin vào nỗ lực mà thôi.”

Gió lạnh từ song cửa khép hờ lùa vào phòng.

Hơi men đã ngấm khiến Như Ca thoáng rùng mình.

Hai mắt Chiến Phong ánh lên một chút nuối tiếc. Y chật vật đứng dậy, hướng về phía cửa sổ, bước chân có chút loạng choạng, hệt như một gã say. Y run run đóng cửa sổ lại, sau đó chậm chậm trượt xuống.

Y tựa người vào góc tường, sắc mặt tái nhợt, vẻ như không thể đứng dậy nổi nữa.

Cơ thể y như có ngàn vạn con kiến đang cắn đốt, đau đón triền miên như đến tận lục phủ ngũ tạng.

Như Ca nhìn y.

Ánh mắt của y màu xanh đen âm đạm.

Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh, chỉ có tiếng thở của hai người.

“Ta đã hạ độc.” Như Ca lẳng lẳng nói với y, chiếc áo choàng trắng ngần, hai gò má ửng đỏ, giọng điệu của nàng vẫn bình tĩnh như vậy.

Chiến Phong đau khổ nói: “Phải”.

Loại độc thật lợi hại, không màu không vị. Lúc nàng chạm tay vào vò rượu, nàng đã bôi độc lên miệng vò.

Như Ca chăm chú nhìn y. “Người sẽ hận ta ư?”

Đôi môi Chiến Phong trắng bệch, nụ cười thật thảm thương. “Có những lời này, ta sẽ không hận cô.” Thì ra nàng vẫn còn để ý tới cảm xúc của y.

Nàng thì thầm nói: “Xin lỗi”.

“...Cô sẽ đợi khi ta chết rồi mới bỏ đi sao?”

Ánh mắt nàng tỏ vẻ kỳ lạ. “Người nghĩ loại độc này sẽ làm người chết được sao?”

“Nếu...chết...cũng tốt...” Giờ phút này, ngay cả khí lực để nói chuyện y cũng không còn nữa.

“Người biết mục đích ta tới đây chứ?” Như Ca thở dài.

Khóe miệng Chiến Phong khẽ nhếch cười đau khổ. Y biết, nếu như không có mục đích, nàng tuyệt đối sẽ không để mắt tới y.

Như Ca bước tới, ngồi xõm xuống bên cạnh y. “Giao lệnh bài cho ta”, muốn mang Lôi Kinh Hồng từ địa lao trở ra nhất định phải có được lệnh bài của Chiến Phong.

Chiến Phong cười gượng hỏi: “Sao cô lại cố chấp muốn cứu Lôi Kinh Hồng chứ?”

Nàng nhú mày đáp: “Người không thấy việc vu cáo hãm hại người khác là đáng xấu hổ lắm sao?”.

Chiến Phong dựa vào vách tường, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy.
“Đừng rời khỏi sơn trang...bên ngoài...nguy hiểm lắm.”

Đôi mắt y chất chứa nỗi khổ đau.

Y hiểu, nếu Như Ca rời khỏi Liệt Hỏa sơn trang, y và nàng sẽ trở thành thù địch, chẳng còn cách nào hòa giải được nữa, ngay cả vẻ bình tĩnh bên ngoài cũng không thể giữ được.

Như Ca khẽ thốt: “Nhưng nếu ở lại đây, ta sẽ bị người giam cầm vĩnh viễn...” Nếu như muốn bay thoát khỏi lồng cấm, tất nhiên cần phải đối mặt với nguy hiểm và gian nan, vậy thì nàng cũng không thể trốn tránh nữa.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 7

Bầu trời mùa đông đặc mùi xám tro, chẳng có lấy một gợn mây. Gió nhẹ thổi, mang theo hơi lạnh phảng phất như những con dao cực mỏng cắt thấu xương. Lũ chim trên cành cũng rét tới mức không còn tinh thần, rụt đầu vào cổ, chụm lại thành một khối xám xám.

Tuyết mới chỉ rơi một lần lúc đầu đông, nhưng khí trời lạnh như vậy.

Mùa đông này không chỉ bức bối mà còn vắng lặng nữa.

Dường như mọi sinh mệnh đều ngưng thở, lặng lẽ chờ đợi một trận tuyết lớn đang chậm chậm đến.

Bao giờ tuyết mới giăng giăng khắp trời...

Có lẽ, chỉ khi tuyết của mùa đông buông xuống, tất cả cái lạnh cùng sự ngưng đọng mới có thể được giải phóng trong màn tuyết chấp chới giữa thinh không.

Trong căn phòng đơn sơ.

Chiến Phong dùng một chiếc khăn xanh sẫm lau chùi thanh đao của y.

Thanh đao màu xanh sẫm tối như dòng nước sâu thẳm.

Động tác của y rất nhẹ nhàng, dưới chiếc khăn, ánh đao lập lòe phát sáng.

Khuôn mặt y lạnh lùng như thể trên thế gian này không còn chuyện gì đáng để y bận tâm tới. Trong đời y chỉ còn lại thanh đao này.

Duệ Lãng đứng cách y năm bước, đôi mắt âm trầm xám như tro.

“Thủ pháp hạ độc vụng về như vậy cũng có thể qua mắt được người à? Cho dù người đã trúng độc vẫn có thể hạ lệnh cho bọn đệ tử bắt ả kia mà, với tính cách của ả, làm sao có thể thực sự hạ độc giết người chứ.”

Chiến Phong cúi đầu, nhẹ nhàng lau thanh đao màu lam sẫm.

Đao, lẳng lặng phát ra những tiếng ngân.

Khóe môi y có vẻ lãnh đạm lạ kỳ.

Đêm đó, nàng cười khanh khách, ánh mắt như sao, hai má hồng hào như đóa sen, hơi thở của nàng gần y đến vậy...

Y làm sao không biết, nàng sẽ chẳng vô duyên vô cớ quay lại gặp y.

Thế nhưng, y tựa như một kẻ đang khát khao cùng cực, cho dù trong ánh mắt nàng ẩn giấu loại kịch độc có thể thiêu đốt tim gan, hủy hoại xương cốt của y, song chỉ cần nàng nhìn y thêm lần nữa thì y ngay lập tức có thể mặc kệ mọi thứ.

Giọng của Duệ Lãng lạnh lẽo vang lên: “Để cho ả rời khỏi đây, nhất định sau này người sẽ hối hận”.

Y biết tình cảm Chiến Phong dành cho Như Ca.

Thế nên y mới yên tâm để cho Chiến Phong giám sát hành động của nàng.

Nếu Chiến Phong không phải kẻ ngốc nghếch, vậy y đáng ra phải hiểu, một khi Như Ca rời khỏi trang, y và nàng sẽ hoàn toàn không có cơ

hội quay lại với nhau, cừu hận và thù địch sẽ khiến nàng và y càng lúc càng xa cách.

Nhưng y đã sai rồi, thực sự sai rồi.

Y không ngờ Chiến Phong lại ngu ngốc như vậy.

Trên thanh đao, ngón tay Chiến Phong khẽ run rẩy.

Viên bảo thạch bên tai phải đột nhiên ánh lên sắc xanh mờ nhạt.

Đáy mắt vẫn một màu lam sẫm.

...

Trước cổng lớn của sơn trang, tiếng bước chân đặt lên cỗ xe ngựa. Tâm mắt của y tuy có chút mơ hồ nhưng vẫn có thể trông thấy gương mặt mỹ lệ của nàng. Vẻ mặt trấn tĩnh, nàng mỉm cười với Hoàng Tông đang nhíu mày và Lôi Kinh Hồng thân thể đầy vết máu, giống như đang bảo bọn họ đừng nên lo lắng.

Sau đó, nàng cúi người ôm lấy y, thì thầm: “Lệnh cho bọn họ đi, bằng không...”.

Nàng cũng chẳng nói hết câu..

Vì đã trúng độc, thân thể của y mềm oặt yếu ớt, bên trong như có ngàn vạn con kiến đang cắn đốt. Y tựa đầu vào khuỷu tay nàng, ngực nàng cách y rất gần, mùi hương cơ thể ấm áp mang theo hơi rượu xộc vào mũi y. Đôi môi nàng ghé sát tai y, giọng nói tuy lạnh lùng nhưng tư thế lại vô cùng thân mật.

Tai y lập tức nóng ran như lửa.

Y cảm nhận được đôi tay của nàng.

Đôi tay nàng khẽ run rẩy, lòng bàn tay thoáng rịn mồ hôi.

Nàng ôm y.

Làn hơi ấm áp của nàng bao bọc lấy y từ bốn phía, nhịp tim y đột nhiên trở nên chậm lại và trầm tĩnh, hết như đang ở trong một giấc mộng vô lo vô sầu của trẻ thơ.

Y không nghe thấy những lời nàng đang nói.

Giọng của nàng lạnh như băng.

Mắt nàng ánh lên vẻ kỳ dị, sau đó nàng không nói thêm gì nữa.

Khi y vén rèm xe ngựa lên, chỉ thấy nơi cổng lớn màu đỏ thắm của sơn trang, ba mươi sáu gã của Liệt Hỏa đệ tử vẻ mặt kính cẩn đang nhìn y.

Nhưng thứ y cảm giác được lại chỉ là đôi tay lạnh lẽo của nàng trên lưng.

Tay của nàng lạnh lẽo, run rẩy.

Thì ra, nàng cũng không bình tĩnh được như vẻ bề ngoài, nàng đang rất căng thẳng, bởi một câu nói của y có thể khiến cho mọi chuyện của nàng hồng bét.

Bàn tay lạnh lẽo của nàng siết chặt lẫn áo màu lam sẫm của y.

Mạch nơi cổ tay nàng đập gấp, phảng phất như đang run run theo đầu ngón tay, tất cả đều ùa vào đáy mắt giá lạnh đã lâu của y.

Y đã để cho nàng đi.

Sẽ hối hận chăng?

Y biết mình sẽ hối hận. Thà rằng nàng hận y cả đời, trọn kiếp không tha thứ cho y, y cũng chỉ muốn giữ chặt nàng bên cạnh mình.

Thế nhưng, vì sao y lại để cho nàng ra đi?

...

Duệ Lăng trừng trừng nhìn Chiến Phong đang trầm mặc, bộ quần áo màu xám tỏa ra làn hơi như dã thú.

“Giờ đây, ả đã là kẻ thù của Liệt Hỏa sơn trang.”

Liệt Như Ca dùng lệnh bài của Chiến Phong cứu Lôi Kinh Hồng thoát ra khỏi địa lao, bỏ trốn ngay đêm hôm ấy, trên đường đi không hề che giấu tung tích, hướng đến Giang Nam Phích Lịch môn. Cả võ lâm xôn xao, “Trang chủ” của Liệt Hỏa sơn trang chẳng ngờ lại ở cùng kẻ trước đây mấy ngày bị coi là kẻ thù ám sát Liệt Minh Kính, nhất thời tình cảnh của Chiến Phong và Duệ Lăng trở nên vô cùng khó xử.

Mặc dù Chiến Phong và Duệ Lăng nắm giữ thực quyền ở Liệt Hỏa sơn trang, nhưng Liệt Hỏa lệnh thay mặt trang chủ lại nằm trong tay Liệt Như Ca.

“Kẻ thù ư?” Chiến Phong thu chiếc khăn màu lam lại, chậm rãi ngẩng đầu lên. Ánh mắt âm u lập lòe sắc lam của y nhìn chăm chăm vào Duệ Lăng, giọng nói lạnh lùng như đao: “Nếu người dám động vào một sợi tóc của cô ấy...”.

Một luồng sát khí khiến người ta phát run ào ạt phát ra từ làn áo vải lam sẫm của Chiến Phong. Ánh mắt ác nghiệt của y tặc như một chiến thần cô độc, mái tóc xoăn màu xanh thẫm không gió mà tung bay.

Thiên Mệnh đao phát sáng rực rỡ.

“Thế thì người chính là kẻ thù của ta.”

Duệ Lăng nhìn Chiến Phong.

Con người màu tro của y co lại nhỏ như mũi kim.

oOo

Thiên Hạ Vô Dao thành.

“Thật không ngờ...”

“Hử?”

Dao Vô Ngân nhắc lấy chén rượu.

“Không ngờ Liệt Như Ca rời khỏi Liệt Hỏa sơn trang lại khua chiêng giống trống âm ã như vậy, khiến cho cả võ lâm thiên hạ ai nấy đều biết.”

Dao Vô Hạ nhíu mày. “Đệ cho rằng ả ta phải lén lén lút lút, che giấu hành tung hay sao?”

Dao Vô Ngân trầm ngâm giây lát, đột nhiên giật mình nói: “Ha ha, hóa ra ả ta thật sự là một cô gái thông minh”.

Dao Vô Hạ phe phẩy quạt, y cười bảo: “Không sai. Nếu ả ta bí mật bỏ đi cùng Lôi Kinh Hồng, cho dù bọn họ có bị ai đó giết chết cũng không người nào biết cả. Người ta sẽ cho là Liệt Như Ca luôn ở tại Liệt Hỏa sơn trang còn sự biến mất của Lôi Kinh Hồng thậm chí không cần phải giải thích”.

Dao Vô Ngân tiếp lời: “Lần này ả ra ngoài tuy phô trương nhưng cũng khiến cho những kẻ muốn chặn giết ả và Lôi Kinh Hồng phải bó tay”.

Đao Vô Hạ phát quạt cười đáp: “Liệt Như Ca nói đi nói lại cũng là trang chủ danh chính ngôn thuận, thế lực và cơ nghiệp vài chục năm gây dựng của Liệt Minh Kính, không phải thứ mà Chiến Phong và Duệ Lăng có thể tiếp nhận toàn bộ trong thời gian ngắn như vậy. còn Lôi Kinh Hồng, y vốn là thiếu chủ của Giang Nam Phích Lịch môn, Phích Lịch môn cùng Lôi Hận Thiên còn chưa đổ ngày nào thì ngày đó chẳng ai dám tùy tiện giết chết y cả”.

Đao Vô Ngân hớp một ngụm rượu nói: “Không dám giết công khai thôi, chứ giết bí mật thì không ít đâu. Thủy Thuyền Bang, Giang Nam Thập Bát Ổ từ trước tới nay luôn thù địch với Phích Lịch môn sẽ không cho bọn họ có cơ hội trở mình đâu. Tuy nhiên, kẻ cầm hận chuyện Liệt Như Ca bỏ đi nhất lại chính là...”.

Đao Vô Hạ phe phẩy chiếc quạt mỉm cười.

Đao Vô Ngân đặt chung rượu xuống bàn. “...Duệ Lăng.” Cái kẻ như dã thú ấy, màu xám tro chết chóc trong đôi mắt vừa tàn nhẫn vừa lạnh lùng, có lúc y còn cảm thấy may mắn vì Thiên Hạ Vô Đao thành chưa trở thành vật cản trên con đường của Duệ Lăng.

Đao Vô Hạ nhíu mày nói: “Liệt Như Ca sống hay chết đối với chúng ta không quan trọng. Kẻ quan trọng nhất lúc này chính là Ngọc Tự Hàn!”.

oOo

“Y vẫn đang ở trong quân binh phải không?”

Chú chim họa mi dễ thương thánh thót hót vang trong lồng vàng, một ngón tay trắng múp được tĩa móng vô cùng gọn gàng đang thong thả chơi đùa với nó.

Lưu Thượng thư vội vàng trả lời: “Vâng, sáng nay vừa nhận được tin mật, Tĩnh Uyên Vương vẫn đang ở trong quân trường xử lý sự vụ thường

ngày, không hề bỏ đi”.

Ngón tay trắng múp dừng lại bên lồng chim: “Tận mắt nhìn thấy à?”

“Vâng.”

Cảnh Hiến Vương xoay người lại, ánh mắt tỏ vẻ hoài nghi. “Lần trước Liệt Như Ca mắc phải chứng phong hàn, y còn dám phạm quân kỷ vượt qua vạn dặm trở về Liệt Hỏa sơn trang. Sao lần này Liệt Như Ca bỏ đi, y lại bình chân như vại thế được?”

Lưu Thượng thư suy nghĩ một thoáng rồi cười nhỉnh. “Có lẽ y biết lần trước rời khỏi quân doanh đã gây chú ý nên lần này chỉ phái Huyền Hoàng, Xích Chương và Bạch Hồ đến bảo vệ Liệt Như Ca mà thôi.” Theo quân kỷ, việc chủ soái tự tiện bỏ đi, luận tội sẽ bị xử trảm.”

“Bọn Huyền Hoàng không ở trong quân doanh sao?”

“Vâng.”

Cảnh Hiến Vương vuốt ve cái cằm trắng múp của mình, tiếng họa mi hồn nhiên véo von bên cạnh chẳng hề lọt tai y.

Hồi lâu sau, y đột nhiên hỏi: “Nàng hiện giờ ra sao?”.

“Ai ạ?” Lưu Thượng thư nhất thời không kịp phản ứng.

Cảnh Hiến Vương quét mắt nhìn y.

Mồ hôi lạnh tức thì túa đầy hai bên thái dương Lưu Thượng thư, y từ trước tới nay luôn khoe khoang mình là người giỏi phỏng đoán tâm ý của Cảnh Hiến Vương nhất. Cố ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng y cũng à lên một tiếng. “Liệt tiểu thư, trên đường đi, tổng cộng bị tập kích chín lần, hai lần do Thủy Thuyền Bang gây ra, hai lần do Giang Nam Thập Bát Ổ đứng sau,

còn năm lần khác đều do mấy tên sát thủ nổi danh trên giang hồ, còn bị kẻ nào sai khiến thì vẫn chưa rõ.”

“Nàng có bị thương không?”

“Nghe nói vai phải và tay trái Liệt tiểu thư đều bị đâm một kiếm nhưng không đáng ngại.”

Cảnh Hiến Vương tiếp tục trêu đùa cùng họa mi. “Ồ, thế thì được rồi.” Mỹ nhân khoác áo đỏ tươi đẹp như một ngọn lửa ấy, sau hai lần gặp gỡ ở yến hội, vẻ đẹp như thiêu như đốt mãnh liệt của nàng khiến cho y không phút giây nào quên được.

Lưu Thượng thư dè dặt liếc mắt nhìn Cảnh Hiến Vương. Lau mồ hôi hai bên trán, y đột nhiên nhận ra Vương gia có vẻ thích nàng.

Thế thì phiền phức rồi.

Vì Duệ Lăng đã chuẩn bị, giữa trưa hôm nay sẽ ám sát Liệt Như Ca.

Một con đường đá dâm chặt hẹp uốn lượn bên sườn núi dốc đứng.

Giữa khe đá trên vách núi, vài chấm xanh nho nhỏ đang đu đưa trong gió.

Mặc dù đang là mùa đông, ánh mặt trời vẫn chói chang đến lóa mắt.

Những ai đi trên con đường đá ấy đều không khỏi giơ tay che mắt lại.

Bọn họ đều đi rất chậm, mỗi người đều giữ một khoảng cách nhất định.

Con đường núi chặt hẹp như thế quả là nơi phức kích lý tưởng nhất. Nếu đột nhiên có tên bắn lén hoặc đá thả rơi xuống, với cự ly quá gần như vậy, ngay cả chỗ né tránh cũng chẳng có.

Không ai nói lời nào.

Không khí nghiêm trọng và căng thẳng.

Bọn họ biết rằng, chỉ cần đi qua ngọn núi này là có thể hội hợp với những cao thủ của Giang Nam Phích Lịch môn từ trấn Tường Dương đến đón tiếp.

Mà đoạn đường núi này chính là cơ hội cuối cùng của đám sát thủ.

Trong đoàn người, đáng chú ý nhất là một cô gái áo trắng, tư thế hiên ngang, cười một con ngựa lông vàng đốm trắng.

Nàng đội mũ, lụa mềm che rú.

Mặc dù không rõ dung mạo của nàng, nhưng suốt dọc đường đi, dưới sự chỉ dẫn của nàng, mọi người đều tránh né được vô số nguy hiểm. Bóng lưng vươn thẳng của nàng đã trở thành điểm tựa cho bọn họ.

Vết thương trên người Lôi Kinh Hồng đã đỡ hơn rất nhiều nhưng do xương bả vai của y bị thương trầm trọng nên nội lực vẫn còn yếu ớt. rềm kiệu thỉnh thoảng theo nhịp tròng trành hé mở khiến cho y có thể thấp thoáng trông thấy bóng hình của người con gái áo trắng ấy.

Y nằm trong kiệu, xa xa ngóng nhìn nàng, trong ánh mắt dường như chứa đựng một thứ tình cảm kỳ lạ.

Rẽ qua một khúc quanh, gió lớn từ đâu chợt nổi lên.

Chéo quần của người con gái áo trắng bị thổi tốc lên, mảnh lụa trắng trên chiếc nón kia cũng chấp chới tung bay, chiếc cầm xinh xắn thoát ần thoát hiện.

Ánh mặt trời trắng lòà đến chói mắt.

Nàng không nhìn được khe nheo mắt lại, đầu nghiêng sang một bên.

Đúng!

Vào!

Lúc!!

Này!!!

Ầm một tiếng.

Một tảng đá lớn từ trên đỉnh núi lăn xuống!!

Ùn ùn như sấm vang chớp giạt rơi về phía nàng !!

“Coi chừng...” Tiếng kêu to của Lôi Kinh Hồng khản đặc như muốn vỡ toạc ra!

Chim chóc trong núi hoảng hốt bay tán loạn!!

Thời gian như ngừng lại!

Chỉ thấy người con gái áo trắng ghìm cương ngựa lại, con ngựa lông vàng đốm trắng hí lên một tiếng dài, không những không dừng bước lại còn nhảy lên thêm một trượng!

Trái tim từ tê cứng chuyển sang đập loạn...

Hơi thở từ ngừng đọng trở nên dồn dập hỗn loạn...

Những chấm xanh nho nhỏ trên vách núi vẫn lay động theo làn gió...

Tảng đá lớn rơi xuống ngay phía trước con ngựa của người con gái áo trắng kia.

Sóng lưng nàng vẫn ưỡn thẳng như trước.

Tro bụi bị khuấy động, bay mờ mịt khắp nơi...

Nàng chậm rãi quay đầu nhìn về phía Lôi Kinh Hồng, giọng nói mang theo vẻ oai vệ: “Yên tâm, ta...”

Nàng vừa quay đầu đi.

Khối đá lớn đã ở ngay sau làn áo trắng phất phơ của nàng.

Nàng chỉ thốt được ba chữ, chữ thứ tư còn chưa kịp ra khỏi miệng...

Khối đá vỡ toang!!

Khối đá tách ra thành ba luồng kiếm sáng quắc!!

Nhanh như tia chớp!!

Tàn nhẫn như rắn độc!!

Im lìm như sương mai!!

Đó không phải ba luồng kiếm quang mà là ba tay kiếm khách!

Ba tay kiếm khách từ ba hướng khác nhau đâm về phía sau eo, sau gáy và sau ngực của người con gái áo trắng!

Kiếm quang đã đâm về phía nàng!

Không một tiếng động.

Mọi người đều nhìn rõ, nhưng không ai kịp hét lên.

Chỉ có người con gái áo trắng là không thấy.

Tuy nhiên...

Nàng cảm nhận được một làn hơi...

Làn hơi có sự chết chóc!

Ánh mặt trời chói lóa như thiêu như đốt!

Nhưng gió lạnh lại như muốn đóng băng hết mọi sinh mệnh trên thế gian này!

Một thanh đao màu xanh sẫm!

Rạch trời mà lao đến!

Hệt như một vì sao sáng lấp lánh giữa màn đêm tối tăm nhất!

Một vì sao rực rỡ nhưng cô độc!

Nỗi cô độc ngập tràn ấy khiến cho cả sơn cốc bỗng hóa thành một màu lam u ám...

Máu tươi mang theo mùi tanh nồng nặc tỏa ra.

Trong vùng núi tịch mịch.

Gió, cũng mang theo mùi máu.

Ba tay kiếm gục xuống.

Người bị chặt làm sáu mảnh.

Đầu một nơi, thân một nẻo.

Máu tươi chảy ồ ạt như một khe suối nhỏ, thấm đẫm cả đá vụn trên đường.

Có kẻ bắt đầu nôn mửa.

Không khí dậy lên một mùi khiến người ta ghệt thở.

Từng giọt máu xuôi theo lưỡi đao màu xanh sẫm chảy xuống mặt đất.

Tay, siết đao thật chặt.

Chiếc áo lam sậm vấy đầy máu.

Khóe môi nhếch lên thật tàn khốc.

Mái tóc xoăn màu xanh đậm phất phơ theo làn gió.

Ánh mắt y đượm vẻ u sầu. “Đi theo ta!”

Y nói với người con gái áo trắng ấy.

Yên lặng.

Những chấm màu xanh biếc trên vách đá kia hồn nhiên chẳng biết mọi chuyện trên thế gian...

Nhẹ nhàng, lay động...

Chỉ có bản thân Chiến Phong mới biết, khoảnh khắc vừa qua con tim y đã chết đi cả trăm ngàn lần.

Nếu y đến chậm một bước.

Nếu luôn kiếm kia đâm xuyên qua thân thể nàng.

Nếu nàng ngã xuống.

Nếu máu của nàng thấm đẫm con đường núi.

Nếu mắt nàng không bao giờ mở ra được nữa.

Nếu nàng chết đi.

Chiến Phong nắm chặt lấy tay nàng.

Y chăm chú nhìn nàng.

“Đi theo ta, ta sẽ buông tha cho Lôi Kinh Hồng.”

Lúc này, y chỉ muốn dẫn nàng đi.

Y – muốn – nàng - ở - bên – cạnh - mình!

Cho dù nàng hận y, cho dù phải tàn nhẫn bẻ gãy đôi tay nàng, cho dù đôi mắt nàng sẽ không còn ánh lên vẻ vui sướng nữa, cho dù nổi thống khổ sẽ không ngừng giày vò trái tim y, y cũng nhất định dẫn nàng đi cho bằng được!

Y quyết không để nàng bỏ đi lần nữa!

Hóa ra, việc không thể gặp nàng nữa mới chính là điều y chẳng cách nào chịu đựng được!

Y không biết vì sao mình lại để nàng đi.

Có điều, cả đời này, y sẽ không để nàng rời khỏi mình nữa!

Lúc này.

Bỗng nhiên khói bụi mù mịt, tiếng vó ngựa rung trời.

Một đội nhân mã, từ phía bên kia sơn đạo ùn ùn tràn tới.

Một lá cờ đỏ viền xanh đón gió phất phới tung bay.

Trên cờ đề lớn ba chữ “Phích Lịch Mên”

Thì ra là do Lôi Hận Thiên không yên lòng bèn lệnh cho mọi người, ra roi giục ngựa chạy đến nơi đây.

“Thiếu gia!”

“Thiếu gia!”

Nhóm người Phích Lịch môn bên ba suốt đoạn đường cuối cùng cũng gặp được Lôi Kinh Hồng, mừng đến nỗi ai ai cũng lên tiếng réo gọi.

Cục diện lập tức có thay đổi lớn.

Giữa con đường núi, Chiến Phong nắm chặt lấy tay phải của người con gái áo trắng.

Sắc xanh đen ngập tràn nơi đáy mắt của y.

Lôi Kinh Hồng cười gằn bảo: “Chiến Phong, ngươi nên hỏi xem liệu thiếu gia ta có để cho ngươi đi hay không?”

Trong mắt Chiến Phong lại chỉ có mình nàng.

Mảnh lụa trắng khẽ phất lên.

Khuôn mặt nàng ẩn sau mảnh lụa ấy, mọi biểu cảm đều không trông thấy được.

Chiến Phong chợt cảm thấy có chút kỳ lạ.

Y đột nhiên rất muốn trông thấy nàng.

Y vươn tay ra.

Lôi Kinh Hồng vừa muốn cử động thân thể bỗng dừng khựng lại, khóe miệng nở một nụ cười kỳ lạ.

Bốn phía thật yên tĩnh.

Mảnh lụa che mặt được nhẹ nhàng tháo ra...

Chiếc cằm xinh xắn.

Ngũ quan tràn đầy khí khái.

Cô gái cất cao giọng nói: “Đa ta Chiến công tử vừa rồi tương cứu, Hoàng Tông sau này sẽ báo đáp”.

“Hay cho chiêu dương đông kích tây”.

Ám Dạ La cười như một mảng ráng hồng cuối chân trời, hạt chu sa mỏng manh đa tình chìm sâu giữa trán, chén rượu hoàng kim xoay tròn trên những đầu ngón tay trắng bệch.

Bốn phía đều là tường đá.

Không có một tia sáng mặt trời.

Bầu không khí hắc ám khiến nơi này có vẻ gì đó thật cổ quái.

Chỉ ở phía xa là có một đống lửa đang cháy bùng bùng như lửa địa ngục, ánh lửa ngời ngời sáng rực, khiến người ta khó mà mở nổi mắt.

Một dòng sông âm thầm chảy ra, uốn lượn quanh đống lửa.

Chẳng lẽ...

Đây chính là Ám Hà cung thần bí quỷ dị trong truyền thuyết?

Duệ Lãng đứng bên cạnh Ám Dạ La, sắc mặt u ám, lạnh lùng.

Người con gái áo trắng kia không ngờ lại là Hoàng Tông!

Với thân phận bộ đầu được ban kim bài của Hoàng Tông, bất kể là đi đến đâu cũng sẽ có quan phủ tiếp ứng, nếu muốn động đến Lôi Kinh Hồng sẽ bị ngăn cản.

Còn Liệt Như Ca...

Lúc này lại đang ở đâu?

Nàng không ở cạnh Lôi Kinh Hồng, cũng không đến nhờ vả Phích Lịch môn, nhất thời giống như bốc hơi khỏi cõi đời vậy!

Duệ Lãng đột nhiên không rõ Liệt Như Ca muốn làm gì.

Không biết đối thủ đang bày trò gì mới là chuyện đáng sợ nhất.

Mái tóc đen nhánh xõa dài trên bộ y phục đỏ thắm như máu, trong ánh lửa soi chiếu, Âm Dạ La càng rực lên vẻ đẹp yêu mị. Y ve vuốt hoa văn tinh xảo khắc trên chén hoàng kim, hé miệng cười bảo: “Khi Chiến Phong phát hiện ra đó là Hoàng Tông, vẻ mặt chắc rất thú vị”.

Phong nhi đáng thương, ngàn dặm xa xôi đi cứu người mình yêu, nhưng lại phát hiện ra mình bị lừa, không hiểu trong lòng rĩ xuống sẽ là máu hay nước mắt?

Kẻ đa tình thường sẽ chịu tổn thương vì tình.

Âm Dạ La ngửa đầu uống cạn chén rượu.

Duệ Lãng hỏi: “Liệt Như Ca rốt cuộc ở đâu đây?”.

Âm Dạ La liếc xéo y, như cười mà cũng như không đáp: “Người không phải đối thủ của ả ta. Người còn chưa đủ tư cách”.

Đôi đồng tử của Duệ Lãng co lại.

Ám Dạ La ngửi ngửi hương rượu còn sót lại trong chén, nhíu mắt cười nói: “Người đã bại dưới tay ả ta hai lần, lần này người vẫn không thắng được ả”.

Con người của Duệ Lãng bắn ra một tia tăm tối màu xám tro: “Chỉ sợ cả ngài cũng không biết ả ta đang ở đâu.”

Ám Dạ La ngửa đầu cười to, tà áo đỏ tung bay như một màn sương máu: “Chỉ cần người trả lời ta một chuyện, ta lập tức nói cho người biết ả ta muốn đi đâu.”

Duệ Lãng lạnh lùng nhìn y.

Da thịt Ám Dạ La trắng bệch không một chút máu, phảng phất như tất cả sinh mệnh của y đều đang bốc cháy trong con người vừa vô tình lại như đa tình kia, chúng bốc cháy ngùn ngụt như lửa nhưng cũng tĩnh lặng như mặt nước hồ vậy.

“Phải chăng người đã là kẻ chết đi?” Y hỏi Duệ Lãng.

Thân thể Duệ Lãng cứng đờ.

Ám Dạ La lấy làm hứng thú quan sát y. “Từ khi Liệt Minh Kính thiệt mạng, dường như người cũng đã chết đi. Chỉ là ta không hiểu vì sao người lại hận Chiến Phong và Liệt Như Ca đến như vậy?”

Duệ Lãng đột nhiên như bị một cơn đau đớn bao phủ.

Ám Dạ La cười có chút ác ý. “Mối hận của người đối với bọn họ không chỉ vì quyền lực và địa vị mà hình như còn có nguyên nhân sâu xa khác.”

Thân thể Duệ Lãng bắt đầu run rẩy, cơn run rẩy này lộ ra vẻ thống khổ cùng cực.

“Hài tử, nói cho ta biết...” Âm Dạ La thì thầm dụ dỗ. “Vì sao người lại đau khổ như vậy, là điều gì đang dẫn dắt người, bọn chúng rốt cuộc đã làm gì người?”

Đôi đồng tử màu xám ngập tràn nỗi đau đớn. Nỗi đau quá lớn, rốt cuộc cũng dần đông cứng thành băng. Duệ Lãng hít vào một hơi, ánh mắt tro tàn như dã thú không hề có chút tình cảm nào của con người.

“Phải! Ta hiện tại chỉ là một người chết.” Y đã trả lời vấn đề ấy.

Bây giờ đến lượt của Âm Dạ La phải nói cho y biết Liệt Như Ca đang ở đâu.

Âm Dạ La mỉm cười.

Y cười như vị trưởng bối hiền từ đang tha thứ cho một đứa trẻ nghịch ngợm. “Sau khi Liệt Minh Kính chết đi, người mà Liệt Như Ca tin tưởng nhất chỉ còn lại một kẻ, cũng chỉ có y mới đủ năng lực bảo vệ cho ả ta.”

Ánh mắt Duệ Lãng sáng lên. “Y đang ở trong quân binh.”

Âm Dạ La cười lớn.

Tiếng cười thanh nhã đầy mê hoặc, dòng sông trong tiếng cười ấy âm thầm chảy rút xuống một nơi tối tăm nào đó trong lòng đất, đồng lửa cũng theo đó bập bùng cháy sáng.

Thế nhưng, dường như bọn họ không nhận ra.

Tại một góc tối âm u, mảnh lụa đen phất phơ trong hận thù, đằng sau mảnh lụa đen ấy chẳng ngờ lại là một gương mặt méo mó, xấu xí của một người con gái dường như từng bị ngọn lửa nuốt chửng...

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 8

Trên con đường giao liên cổ kính.

Một chiếc lều cỏ đơn sơ dựng ven lối đi, tấm cờ hiệu đã phai màu tung bay trong gió lạnh. Chủ nhân của chiếc lều bán rượu này là ông lão gầy gò, tóc đã hoa râm. Lão run rẩy mang một vò Thiêu Dao Tử đã được hâm nóng đến chiếc bàn gỗ ở phía tây.

Một chưởng đánh xuống, bầu rượu suýt bị lật đổ!

“Ha ha, Liệt Hỏa sơn trang con mẹ chúng nó, lần này đúng là bẽ mặt lớn rồi! Đường đường là trang chủ mà lại mất tích hơn nửa tháng trời, toàn bộ đệ tử trong trang cũng không tìm ra tung tích!” Một gã chột mắt xỏ tung chiếc áo mặc trước ngực cười gằn. “Mẹ nó chứ, nếu chúng ta có thể tìm được Liệt Như Ca, không biết Liệt Hỏa sơn trang sẽ ra giá bao nhiêu nữa?”

Một gã trung niên hói đầu liếc mắt nhìn hẩn. “Sư đệ, kẻ mà Duệ Lãng còn không tìm ra, người có thể chắc ăn được bao nhiêu?”

“Ha ha! Duệ Lãng chỉ là một thằng ngốc!” Gã chột mắt nói với giọng khinh thường. “Không phải chỉ là một con ranh thôi sao, chẳng lẽ ả biết mọc cánh bay chắc?”

Gã trẻ tuổi, gương mặt trắng trẻo nhìn hai vị sư huynh. “Có thể Liệt Như Ca đã cải trang, cho nên bọn họ mới không tìm thấy.”

“Cải trang ư?” Gã chột mắt cười lạnh. “Đám vô lại, cường đạo trong Lục Phiến môn của chúng ta chẳng biết đã cải trang bao nhiêu lần rồi. Phàm việc gì cũng có dấu vết riêng, ví như dựa vào vóc người, tư thế đi lại, mùi vị cơ thể, nơi có thể đến, cử chỉ thường ngày thì đều có thể lần ra manh mối của ả.”

“Nhưng thiên hạ rộng lớn như vậy, sao có thể quan sát tỉ mỉ từng người được?”

Gã chột mắt lại cười lạnh. “Thế mới nói, Liệt Như Ca muốn đi đến đâu mới là điểm mấu chốt để tìm. Chỉ cần có phương hướng, mọi thứ sẽ trở nên đơn giản hơn nhiều.”

Gã hỏi đầu trầm ngâm. “Hình như Duệ Lãng đã có cách rồi.”

“Hả?”

“Y vốn tìm kiếm Liệt Như Ca trong phạm vi mười hai tỉnh, nhưng mấy ngày gần đây lại thấy tập trung đến khu vực lân cận này.”

“Mẹ nó chứ! Duệ Lãng sao lại đột nhiên thông minh như vậy? Chẳng ngờ y lại cùng...” Gã chột mắt chợt thấy mình đã nói quá nhiều, nghi hoặc liếc nhìn hai huynh đệ. Sớm biết đã không thể cho bọn họ đi theo, lỡ như tìm được Liệt Như Ca...

Gã trẻ tuổi thấy khó hiểu, lại hỏi: “Vì sao Liệt Hỏa sơn trang lại gấp gáp muốn tìm Liệt Như Ca như vậy? Là sợ ả trên đường gặp nguy hiểm sao?”.

Nghe vậy, gã chột mắt liền bị sắc rượu, phun cả ra ngoài.

Rượu phun ra rất mạnh.

Những giọt rượu suýt nữa đã bắn tới mấy vị khách ngồi ở bàn gỗ bên cạnh.

Trên chiếc bàn đó cũng có ba người, họ lẳng lẳng ăn cơm, dường như không để ý người khác nói chuyện. Chỉ là bọn họ có vẻ đã bôn ba lâu ngày, sự mệt mỏi hiện rõ qua từng cử chỉ.

Một người mình vận áo đen, mắt nhỏ mà nhạt.

Một người áo quần đỏ sậm, mặt mà hồng hào.

Người còn lại mặc áo vải màu xanh, vầng trán phẳng lẳng như dãy núi phía xa. Y lẳng lẳng uống trà, bộ đồ pha trà trong lều tầm thường như vậy nhưng trong tay y nó lại có vẻ cao quý kỳ lạ.

Ở chiếc bàn gỗ phía tây.

“Ha ha, nếu đúng là Liệt Như Ca đã chết, bọn họ ngược lại còn không gặp nguy hiểm là đằng khác. Chỉ sợ ả còn sống sờ sờ ra, lại chẳng chịu làm một kẻ câm điếc, thế thì bọn Duệ Lăng nhất định gặp phiền phức lớn rồi.” Gã chột mắt cười lạnh nhạt.

Gã trẻ tuổi vẫn chưa hiểu hết. “Ồ...vậy...vì sao bọn họ lại cho rằng Liệt Như Ca sẽ đến đây?”

Gã chột mắt chẳng buồn trả lời.

Tên hói đầu nhấc bầu rượu lên rót đầy chén, nói với tiểu sư đệ mặt mày đang ngật ra: “Nghe đồn Ngọc Tự Hàn từng xuất hiện ở gần đây”.

“Ngọc Tự Hàn?” Gã mặt trắng, trẻ tuổi tròn tròn hai mắt. “Liệt Như Ca và Ngọc Tự Hàn có quan hệ gì với nhau?”

“Ha ha!” Gã chột mắt lại nổi hứng nói tiếp: “Nghe nói Liệt Như Ca và sư huynh của ả có quan hệ mật thiết, hôn ước giữa Chiến Phong và ả cũng

vì Ngọc Tự Hàn vung kiếm đoạt tình mà bị hủy mất. Con mẹ nó, lần này nếu Liệt Như Ca lại bị Ngọc Tự Hàn quyến rũ rồi ở cùng nhau, Chiến Phong có thể sẽ...”.

Đột ngột, một cơn lạnh quý dị...

Luồng hơi lạnh thấu xương bỗng nhiên sượt qua mắt phải của gã chốt!

Máu tươi tóa ra!

Tên hói đầu và gã trẻ tuổi đều kêu thất thanh!

Gã chốt đau đớn thét lớn, tay che mắt phải, máu tươi tuôn trào qua kẽ tay!

Tên hói cùng gã trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch, nhìn ngó đảo dáo. Ai mà có công lực ghê gớm như vậy? Chỉ một chiếc đũa trúc lại có thể nhanh tới mức khiến cho ba người bọn chúng không hề hay biết mà ném sượt qua con mắt của gã chốt!

Người mặc áo đen bàn bên cạnh chốt vẫy tay ra hiệu. “Ông chủ, mang cho ta một chiếc đũa khác.”

Gã trẻ tuổi tức giận sát tới gần, chỉ đao vào y, quát: “Thằng giặc kia, dám đâm mù mắt nhị sư huynh của ta! Mau theo ta tới nha môn phân giải!”.

Vị trung niên mặc áo đỏ sạm nghiêng đầu liếc gã, hai ngón tay chụp lấy thanh đao. Gã trẻ tuổi muốn vùng ra nhưng hai ngón tay của y như dính chặt trên thân đao keng một tiếng, đao rơi xuống đất, gãy thành hai đoạn!

Tên hói thất kinh, trong đầu chốt nhớ ra chuyện gì đó.

Người áo đen mặt không đổi sắc, thản nhiên nói: “Y sẽ rất đau nhưng mắt thì không mù đâu”.

Vị trung niên áo đỏ sậm cười nhạt: “Sao? Còn chưa chịu đi ư? Chẳng lẽ mắt của hai người cũng cảm thấy ngứa ngáy?”

Tên hói vội vàng kéo gã trẻ tuổi lại, khom người cung kính. “Chúng tôi thật có mắt như mù, chẳng ngờ đã mạo phạm đến Huyền...”

Vị trung niên áo đỏ sậm khoát tay. “Đi đi! Nếu còn dám nói năng bừa bãi, dám ứng hói, điều chốt, ranh con của Giang Nam Danh Bộ các người sẽ chẳng còn được như lời đồn thổi đâu.”

Tên hói cả người run rẩy, dùi gã chốt mắt vẫn không ngớt kêu gào thảm thiết, rảo bước rời khỏi lều rượu. Gã trẻ tuổi dù không hiểu chuyện gì nhưng cũng đành phải bỏ đi theo hai sư huynh.

Trên con đường giao liên.

Gió lạnh cắt da cắt thịt, cỏ cây tiêu điều.

Ba bóng người trong chớp mắt đã biến thành ba điểm đen.

Trong lều rượu.

Nam tử áo xanh vẫn trầm tĩnh như cũ, hơi trà bốc lên mờ ảo làm nổi bật khuôn mặt tuấn tú như ngọc. Ý ngòi trong cổ xe lăn, tựa như bao nhiêu sự hỗn loạn trên trần gian đều không thể quấy rầy thế giới yên tĩnh của y.

Nam tử áo đen cung kính nói: “Vương gia, ngài hãy ăn thêm đi. Bôn ba suốt mấy ngày nay rồi, thân thể ngài sợ không thể chịu nổi nữa đâu”.

Nam tử áo đỏ sậm cũng tiếp lời: “Phải đấy, sắp gặp được Liệt tiểu thư rồi, ngài gầy đi nhiều như vậy, chẳng lẽ không sợ Liệt tiểu thư lo lắng hay sao?”.

Nam tử áo xanh mỉm cười.

Nụ cười đó giống như một kẻ lặn lội khắp trăm núi ngàn sông, cuối cùng cũng có thể trở về với gia đình mà trong lòng luôn mong nhớ.

Nhưng nụ cười đó chỉ thoáng qua trong chớp mắt.

Duệ Lăng dường như đã phát hiện ra hướng đi của nàng, bóng dáng của Liệt Hỏa đệ tử dọc đường đi có thể dễ dàng trông thấy.

Hai ngày, chỉ còn hai ngày đường nữa thôi là có thể gặp được nàng rồi...

Bộ y phục màu xanh bị làn gió đông thổi thốc lên.

Y khẽ nhú mày.

Vì sao cảm giác lo lắng luôn khiến y phải hàng đêm thao thức, càng tới gần nàng, cảm giác bất an này lại càng thêm mãnh liệt?...

oOo

Ngày đông giá, núi Vũ Di vẫn um tùm tươi tốt, khắp nơi phủ ngập một màu xanh.

Trong trảng rừng lớn rậm rạp nơi lưng đồi, từng cành cây chắc khỏe uốn lượn, tán lá rợp bóng phản chiếu nền trời xanh thẫm, nhẹ run rẩy theo làn gió cuốn.

Khu rừng nhá nhem.

Cành lá đã che phủ ánh sáng mặt trời.

Trong rừng yên tĩnh lạ thường.

Không có tiếng chim muông, cũng không có âm thanh của thú vật, chỉ có tiếng lá cây xào xạc cùng cơn gió thổi rì rào.

Trong khu rừng có một gốc cây lớn, gốc cây phân ra sáu nhánh rất to, trên một cành cây cao vút dường như đang treo một vật thon dài.

Nhìn kỹ lại...

Không ngờ đó lại là con người!

Hơn nữa còn là một thiếu nữ!

Hai tay, hai chân cô bị trói chặt, ánh mắt nhắm nghiền, ngũ quan dụ dằng, thanh tú. Khuôn mặt cô tái nhợt, làn môi khô nứt, hơi thở yếu ớt. Thân thể cô tựa như đang đau đớn cùng cực nhưng cô không hề rên một tiếng.

Cô bị treo trên cây như vậy đã ba ngày, không thức ăn, không nước uống.

Trong lòng cô hiểu rõ, dưới con mắt những kẻ kia, cô không phải là con người mà chỉ là thứ mồi nhử.

Một ánh mắt tĩnh lặng như nước giếng.

Hắc Dực đứng dưới bóng râm của tán cây, trông giống như âm hồn. “Có lẽ ả không hề biết rằng người đã trói a hoàn của ả.”

Lụa đen khẽ bay phất phơ.

Dưới màn lụa đen chấp chới như sương khói ấy là một người con gái có vóc dáng mỹ miều. Đôi đồng tử của cô ta xinh đẹp tuyệt trần, nhưng lại như địa ngục sôi sục, ngập tràn hận ý. Khuôn mặt cô ta bị tấm lụa đen che khuất, nhưng thiết nghĩ, cô ấy hẳn phải sở hữu một dung nhan như hoa như ngọc.

“Hừ.” Nữ tử áo đen cười lạnh. “Ta đã loán tin, ả nhất định sẽ biết. Cho dù mọi người trong thiên hạ đều không hay Huân Y đang nằm trong tay ta

thì Liệt Như Ca chắc chắn cũng sẽ biết.”

Hắc Dực liếc mắt nhìn cô. “Người cho rằng ả sẽ đến ư?” Chỉ vì cứu một tỳ nữ mà dẫn thân vào cạm bẫy đã biết trước, trên đời này làm gì có ai ngốc nghếch như vậy?

Mắt nữ tử áo đen ánh lên sự tàn nhẫn. “Nếu ả không tới, sau hai canh giờ nữa Huân Y sẽ chết rất thê thảm.”

Thân thể Hắc Dực khẽ run lên.

Nữ tử tràm lụa đen đột nhiên ngửa mặt lên trời cười to. “Ha ha, Liệt Như Ca ơi là Liệt Như Ca, cần chi phải đi tìm tung tích của người, chỉ cần một ả a hoàn là có thể bắt người ngoan ngoãn hiện thân rồi! Ha ha ha ha...” Tiếng cười vang vọng trong khu rừng rậm rạp, tàn nhẫn như một loài rắn độc.

Hai cổ tay Huân Y sớm đã loang lỗ vết máu, gương mặt cô trắng bệch như giấy, đôi môi cũng tím tái nhợt nhạt.

Cô bị treo lơ lửng trên không như bù nhìn bằng giấy bị rút cạn sinh mệnh.

Thời gian trôi qua trong tiếng lá cây xào xạc...

Chiếc xe ngựa phủ rèm lao vun vút trên con đường núi, vó ngựa phi nhanh như gió, trên thân ngựa lớp nhớp mồ hôi túa ra, nhễ nhại.

Gió núi thổi khiến mảnh rèm xe tung bay.

“Còn hai canh giờ nữa.” Một giọng nói kính cẩn truyền ra từ kiệu xe tròn trành.

Cặp lông mày tuấn tú khẽ cau lại, ngón tay siết chặt, đường gân nổi chút trắng xanh, vài tiếng ho khan bật ra từ lồng ngực, bộ y phục xanh cũng

run nhè nhẹ theo cơn ho.

Y ngồi tựa bên trong xe, dáng vẻ có chút tiều tụy nhưng vẫn sáng trong như một viên ngọc. Tay cầm bút, viết lên trang giấy. “Nhanh thêm nữa.”

“Tuân lệnh!” Huyền Hoàng đáp lời, vén rèm lên, nói với Xích Chương đang đánh xe: “Vương gia ra lệnh, tăng tốc hơn đi”.

“Rõ!” Xích Chương dùng tay áo lau mồ hôi tuôn khắp mặt, ra sức thúc roi, quát gọi Hãn Huyết Bảo Mã phi với tất cả sức lực.

Ngựa phi như bay.

Cây cối hai bên đường tan dần như biển, những bóng mây lùi về phía sau xe ngựa.

Chỉ còn hai canh giờ nữa thôi.

Ngọc Tự Hàn nhắm mắt lại, tay nhẹ nhàng chạm vào chuỗi chuông ngọc. Qua hai canh giờ nữa là có thể gặp nàng rồi sao?

Nàng có khỏe không? Có bị thương không? Có gầy đi không? Đã lâu không ở bên cạnh bảo vệ cho nàng, để nàng phải chịu đựng nhiều đau khổ, dẫu biết nàng kiên cường nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một thiếu nữ mới mười bảy tuổi.

Biến cố xảy ra đột ngột như vậy, có lẽ đã lâu lắm rồi nàng không mỉm cười. Đáng lẽ y phải ở bên cạnh nàng, lần ấy ở trong rừng nên đưa nàng đi cùng. Không thể ở bên nàng, cũng không thể giúp sức cho nàng, lòng y tựa như bị ngàn vạn bánh xe nghiền nát.

Trái tim nhói buốt vô cùng.

Y lại bật ho, bờ vai gầy yếu run rẩy như lá rụng mùa thu.

Huyền Hoàng lôi từ túi hành lý ra một tấm áo khoác, choàng lên vai Ngọc Tự Hàn, giọng lo lắng: “Vương gia, cẩn thận kẻo mắc chứng phong hàn”.

Ngọc Tự Hàn mỉm cười xua tay, định bảo không cần, nhưng chợt nhận ra chiếc áo này là do tự tay nàng khâu, bèn thoáng ngần ra rồi như cảm nhận một làn hơi ấm áp bao phủ lấy toàn thân.

Đột nhiên...

Híiiii...

Tiếng ngựa sợ hãi hí vang!

Kiệu xe rung lên dữ dội, suýt nữa lật nghiêng!

Ngọc Tự Hàn sắc mặt nghiêm trọng.

Huyền Hoàng lập tức vén màn xe nhìn ra ngoài.

Trên con đường núi, xe ngựa của bọn họ đã bị bao vây!

Hơn hai mươi gã bịt mặt áo đen, tay cầm đủ loại binh khí, huyết Thái dương tên nào cũng nhô cao, đôi mắt sáng rực, hiển nhiên đều là cao thủ hạng nhất.

Huyền Hoàng thoáng suy nghĩ rồi nắm chặt tay, nghiêm mặt nói: “Các vị huynh đệ, nếu cần ngân lượng xin cứ ra giá, nếu có thể đáp ứng chúng ta nhất định không từ chối”.

Gió núi rét căm căm.

Đám bịt mặt áo đen, ánh mắt lộ sát khí, tựa như không thềm để tâm đến lời y.

Tên cầm đầu vung đao lên...

“Giết!!”

Đám người bịt mặt lao tới, tiếng binh khí xé gió vang vọng giữa núi rừng!

Huyền Hoàng, Xích Chương đưa mắt nhìn nhau. Lần này bọn họ đi cùng Vương gia, để đề phòng người ngoài hay biết, Bạch Hồ đã giả trang thành Tĩnh Uyên Vương ở miết trong doanh trại, che mắt mọi người, dọc đường đi bọn họ cũng vô cùng cẩn thận.

Thế nhưng rốt cuộc bọn họ cũng bị phát hiện.

Cuối cùng một trận huyết chiến cũng không thể tránh khỏi!

Trên con đường núi, đao kiếm vung máu, máu văng tứ tung.

Chim chóc kinh hãi bay hỗn loạn!

Muông thú lẫn tránh!

Mùi máu tươi tanh nồng đến mức cả cỏ cây ven đường cũng muốn nghẹt thở.

Trên đỉnh núi phía xa xa.

Lưu Thượng thư mặt mày hớn hở.

Quả nhiên đã tìm được Tĩnh Uyên Vương! Vốn cho rằng y đang ở trong quân doanh, khó có thể xuống tay. Nào ngờ mấy ngày trước chợt có mật thư truyền báo, Tĩnh Uyên Vương sẽ đi ngang con đường ấy vào giờ này. Lúc đó, hãn còn bán tín bán nghi, song Cảnh Hiến Vương lại như bắt được vàng, bảo rằng tin tức đến từ “nơi ấy” tuyệt đối không sai.

“Nơi ấy” là nơi đâu?

Hắn cũng không biết.

Nhưng hiện tại xem ra, Cảnh Hiến Vương tin tưởng “nơi ấy” như thế cũng có lý do của nó.

Ha ha, Tĩnh Uyên Vương chỉ có hai kẻ hầu bên cạnh, lần này ắt chết chắc rồi!

oOo

trong rừng cây tĩnh lặng.

Gió thổi càng lúc càng mạnh, lá cây xào xạt như sắp có mưa lớn!

Mùa đông ở Vũ Di Sơn chưa bao giờ lạnh như vậy.

Trong đợt gió lạnh thấu xương thổi tới, Huân Y bị treo lơ lửng giữa không trung như một xác chết.

Giữa hai hàng lông mi của nữ tử áo đen dần dần nổi lên một vầng hắc khí.

Cô hất tay, dải lụa đen như con rắn giện dữ quấn gãy gốc cây to! Tiếng cây đổ mạnh khiến cho đám thị nữ phía sau vô cùng run sợ! Lá cây cùng tro bụi bốc lên làm cho rừng cây thêm phần u ám!

Thời hạn ba ngày đã qua!

Mà Liệt Như Ca vẫn chưa xuất hiện!

Ánh mắt thâm độc của cô ta trừng trừng nhìn vào khuôn mặt trắng bệch của Huân Y, cô ta cảm hận nói: “Tiện nữ vô dụng, Liệt Như Ca đã

không thèm để ý đến người, vậy giữ người lại đây còn có tác dụng gì nữa?!”

Đôi mắt Hắc Dực căng thẳng . “Khoan đã...”

Ám Dạ Tuyệt liếc xéo hẳn, lạnh lùng hỏi: “Sao vậy?”

“Người muốn giết cô ta?”

“Không giết chẳng lẽ thả ả đi?” Ám Dạ Tuyệt cười nham hiểm. “Chẳng những ta muốn giết ả, ta còn muốn ả chết thật bi thảm! Liệt Như Ca, người không tới cứu ả, ta sẽ cho ả biến thành ác quỷ đến tìm người báo thù!”

Một dòng máu tươi trào ra từ khước môi đã khô tái của Huân Y.

Thân thể cô khẽ run lên.

Một giọt nước mắt lăn theo gò má chảy xuống, trong chớp mắt đã bị gió hong khô.

Miệng cô nở nụ cười kỳ lạ, vừa thống khổ vừa thư thái.

Hắc Dực đôi mắt nhìn Huân Y đang bị treo lơ lửng trên cành cây, khẽ nói: “Có thể Liệt Như Ca đang trên đường đến đây, nếu giờ người giết cô ta, chẳng phải sẽ công cốc hay sao?”

Ám Dạ Tuyệt nhìn y, ánh mắt bỗng trở nên quái dị. “Được, vậy thì đợi thêm một nén nhang nữa.”

oOo

Ánh lửa đỏ rực như pháo hoa nổ rộ trên bầu trời màu lam sậm!

Từ khi pháo hiệu trong xe được phóng ra, Lưu Thượng thư đứng trên đỉnh núi bắt đầu ngờ vực.

Tĩnh Uyên Vương tuy thân thể tàn tật nhưng từ trước tới giờ luôn luôn chín chắn, nhìn xa trông rộng, gặp chuyện cũng điềm tĩnh như không. Trong triều đình, Cảnh Hiến Vương ít khi nắm được thế thượng phong trước mặt y.

Khó khăn lắm mới có dịp Tĩnh Uyên Vương sơ suất như vậy, quả là cơ hội ám sát hiếm có, thẳng lợi dường như đã nằm chắc trong tay...

Pháo hiệu này không rõ là có bí ẩn gì đây.

Trên con đường núi, Xích Chương và Huyền Hoàng bảo vệ hai bên xe ngựa.

Đao ánh bay múa.

Máu tươi vung vãi.

Xích Chương, Huyền Hoàng bình tĩnh đối địch, trong vòng vây của bọn sát thủ vẫn không để cho một giọt máu nào vấy bẩn lên tấm rèm xanh, che phủ kiệu xe ngựa kia.

Cả hai không hề hoảng loạn.

Họ đã theo Tĩnh Uyên Vương mười mấy năm trời, biết rõ y nhất định sẽ có sự chuẩn bị. Vương gia tuyệt đối không phải người hấp tấp, lỗ mảng.

Lần này ra ngoài, Vương gia nhất định đã thu xếp mọi thứ ổn thỏa rồi.

Ánh lửa đỏ rực vẫn còn chưa tan nơi chân trời.

Nơi sườn núi bỗng đâu xuất hiện một tiểu phu!

Tiêu phu ném bỏ cùi trên lưng, vung búa sắt lên, hướng về phía bọn sát thủ che mặt kia mà bổ tới!

Nơi sườn núi lại bất chợt lại xuất hiện một thư sinh cùng một thư đồng, bọn họ buông giỏ sách, thư sinh dùng quạt giấy, thư đồng dùng đòn gánh, cả hai cùng xông về bọn sát thủ che mặt!

Tiếp đó, sườn núi kia như có ma lực, bỗng đâu đổ ra muôn vạn người như kẻ bán hàng rong, thợ rèn, thầy tướng số, tiểu thư con quan, thiêu nữ chần dề, hòa thượng, hành khất... khiến cho người ta hoa cả mắt.

Thân phận ai nấy đều kỳ quặc.

Binh khí vô cùng đa dạng.

Nhưng bọn họ chỉ có một mục tiêu là giết đám sát thủ áo đen bịt mặt kia!

Ở đỉnh núi đằng xa, Lưu Thượng thư không dám tin vào mắt mình.

Tĩnh Uyên Vương kiếm ở đâu ra nhiều người đến thế, lại có thể ập đến trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa bài binh bố trận đều rất bài bản. Chỉ trong nháy mắt, tình thế cuộc chiến đã xoay chiều!

Hắn bỗng thấy có chút hồi hận.

Vì sao ban đầu hắn lại chọn Cảnh Hiến Vương chứ?

Trên con đường núi.

Tấm rèn xanh được vén lên.

Nụ cười diễm đạm thanh nhã như hàm chứa linh khí của trời đất, tuy đôi mắt ấy vương chút mệt mỏi, bờ môi ấy có phần nhợt nhạt, nhưng nụ cười lại phảng phất như đem chiến trường đầy rẫy đao kiếm kia ngưng kết

lại thành một buổi tối tuyệt vời, có trăng có sao, có hương hoa, có gió nhẹ, có tiếng chuông du dương thánh thót.

Nụ cười thâm trầm, lặng lẽ.

Mọi người có mặt đều rùng mình.

Họ chợt cảm thấy nụ cười thâm trầm ấy như làm xúc động cả cõi lòng mềm yếu, trong lúc nhất thời liền quên mất mình phải làm gì.

Chỉ có Ngọc Tự Hàn mới hiểu được nỗi đau trong nụ cười ấy.

Tay y siết thật chặt.

Ngực tức nghẹn đến mức muốn ho ra máu.

Sắp không kịp nữa rồi.

Vậy mà lại bị cầm chân tại đây.

Giờ phút này, y vô cùng căm hận bản thân vì y chỉ là một kẻ tàn tật. Nếu y có một đôi chân khỏe mạnh, nếu y không phải nương nhờ vào cái xe lăn chết tiệt này, thì y đã có thể chạy nhanh về hướng rừng cây kia rồi!

Vì sao y lại là một kẻ tàn phế cơ chứ?

Khu rừng tuy không quá xa đằng kia nhưng đối với y như có một khoảng cách lớn, đau đớn khôn cùng!

Khu rừng kia...

Ngực y như có lửa nóng cuộn trào.

Khu rừng, y muốn chạy đến khu rừng!

Trong rừng.

Nén nhang đã lụi tắt.

Liệt Như Ca vẫn không xuất hiện.

Con người tăm tối như bóng cây, dải lụa đen phần phật tung bay như một con rắn độc đang cơn tức giận cùng cực, Âm Dạ Tuyệt nghiêng rặng, giọng nói rín rít như độc xà: “Được lắm! Liệt Như Ca! Ta không ngờ đã nhìn lầm người! Hừ, không sai, đây mới đúng là con gái của Liệt Minh Kính! Một con a hoàn ngay từ đầu đã chẳng bằng rơm rác, làm sao đáng cho người mạo hiểm tới cứu chứ?”

Đáng ghét!

Hóa ra kẻ buồn cười nhất lại chính là bản thân ả!

Ả vốn cho rằng Liệt Như Ca sẽ tới cứu Huân Y, nên mới như con ngốc chực chờ tại đây ba ngày ba đêm! Kết quả, Liệt Như Ca lại bõn cợt ả! Liệt Như Ca không hề tiếc thương gì đến nha đầu ấy! Ả ôm cây đợi thỏ ở đây ba ngày, Liệt Như Ca thì sớm đã chẳng biết lần đi đặng nào rồi!

“A...!!!” Âm Dạ Tuyệt phẫn nộ thét lớn, tiếng vọng theo gió vang khắp khu rừng! Lá cây hoảng hốt rơi rớt như mưa. Bọn thị nữ phía sau ả mặt tím tái như không còn giọt máu, trong lòng họ đều hiểu rõ một khi tam cung chủ đại phát cuồng tính, mục tiêu bị ả chọn để trút hận sẽ thê thảm vô cùng.

Đôi mắt của Hắc Dực cũng bắt đầu thâm trầm.

Hai tay y siết chặt thanh kiếm.

“Móc mắt ả ra cho ta!”

Mảnh lụa đen phất về phía Huân Y trong rừng! Tiện nữ đáng ghét, từ khi treo ả ở đây, ả chẳng thèm để mắt tới tỳ nữ đó. Âm Dạ Tuyệt bùng

bùng lửa giận! Người mà Liệt Như Ca chẳng thềm đoái hoài tới, ả có giữ lại cũng chẳng tác dụng gì!

Phía sau vẫn im phăng phắc.

Bọn thị nữ nín thình, lấy bấy phát run, chẳng người nào dám bước ra.

Ám Dạ Tuyệt chậm rãi xoay người lại.

Ánh mắt lạnh lùng của ả hung ác quan sát đám thị nữ che lùa đen.

“Sao thế, các người điếc cả rồi à?” Giọng nói thâm hiểm như chất độc của loài rắn.

Đám thị nữ sợ muốn ngất xỉu, cuối cùng một thị nữ dáng vóc nhanh nhẹn bước ra, run rẩy nói: “Dạ, nô tỳ tuân lệnh!”

Thị nữ kia rút ra một con dao nhỏ sáng loáng, chậm rãi tới bên tàng cây có treo Huân Y.

Nàng ta càng lúc càng bước đến gần.

Bọn thị nữ lạng lẽ quay mặt đi, nhắm chặt mắt lại.

Nàng ta bước tới gần hơn.

Hắc Dực nắm chặt kiếm, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay. Ám Dạ Tuyệt cười nhẹ, ghé sát tai hắc, tiếng nói nhẹ ru khiến cho vành tai hắc như ngập vào hố băng: “Đừng làm chuyện ngu ngốc. Người có biết hậu quả nếu chọc giận ta không?”.

Nàng ta đã bước đến gần.

Hàng mi của Huân Y run run trên khuôn mặt trắng bệch, tia máu rỉ ra dưới làn môi nứt nẻ.

Thị nữ áo đen đã đứng trước mặt Huân Y.

Nàng ta giơ con dao lên.

Đôi tròng mắt như châu ngọc của Huân Y khẽ xao động.

Ám Dạ Tuyết cười lạnh, nhìn trừng trừng vào thân thể đã cứng đờ của Hắc Dực.

“Móc mắt phải trước!”

Thị nữ áo đen run giọng thưa: “Vâng.”

Một cơn gió xoáy thổi cuốn đám lá rụng rơi đầy mặt đất.

Tro bụi khắp trời che phủ khiến cho rừng cây âm u như chốn địa ngục.

Lưỡi dao phát ra ánh sáng lạnh lạnh.

Ánh mắt Huân Y cảm nhận được hơi lạnh từ lưỡi dao.

Lạnh tới mức buốt giá tâm can.

Hai hàng nước mắt chậm chậm lăn dài trên gương mặt cô.

Có lẽ, cô chỉ còn mỗi cơ hội này để khóc mà thôi.

Một kẻ đã không con đôi mắt làm sao có thể rơi lệ đây?

Thời khắc này...

Vào lúc lưỡi dao sắp sửa vung ra...

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Ánh lửa bùng cháy, rít gài như mãnh thú trong rừng!

Gió thổi mãnh liệt!

Ngọn lửa thét gào!

Gió trợ thế lửa...

Một quả cầu lửa khổng lồ phùng phùng cháy sáng, lăn mạnh về phía
Ám Dạ Tuyệt!

Ánh lửa thiêu đốt cả khu rừng!

Khói tỏa mù mịt!

Khu rừng bị vùi lấp trong biển lửa trông như cảnh địa ngục.

oOo

Trên sơn đạo.

Chiếc xe lăn bằng gỗ phóng nhanh như chớp.

Không ai có thể tưởng tượng được tốc độ của một chiếc xe lăn lại có thể nhanh đến vậy.

Hãn Huyết Bảo mã đã chết.

Y muốn xe lăn của mình còn phải nhanh hơn mười con Hãn Huyết Bảo mã cộng lại.

Bởi vì...

Y muốn tiến vào khu rừng kia!

Bàn tay vốn thon dài, sạch sẽ.

Lúc này lại bầy nhầy máu thịt!

Móng tay đau đớn rách toạc giữa những vòng quay của bánh sắt.

Da thịt nơi lòng bàn tay cũng đã nát nhừ!

Máu tươi chảy xuống, ướt đẫm cả bánh xe!

Đằng sau cỗ xe là hai hàng máu tươi loang lổ...

Chẳng ai có thể đuổi kịp xe lăn của y.

Tà áo xanh của y bị cơn gió rát mặt thổi tung phần phật!

Một chút cảm giác đau đớn từ đôi tay cũng không cảm nhận được!

Trong lòng y chỉ có duy nhất một âm thanh...

Nàng đang ở trong khu rừng kia!

oOo

Khu rừng đó giờ là một biển lửa! Lửa cháy rừng rực, khói tỏa mịt mờ, lá cây bị thiêu rụi, tro bay khắp nơi, bầu trời màu xanh sẫm kia cũng bị ánh lửa ngùn ngụt nhuộm cho đỏ rực!

Vụ nổ xảy ra trong nháy mắt!

Bọn thị nữ hoảng hốt lo sợ, tiếng thét gào, tiếng trốn chạy, tiếng kêu đau đớn nổi lên loạn xạ, từng quả cầu lửa thi nhau bay đến thiêu đốt xiêm y và đầu tóc bọn họ.

Huân Y đột nhiên có cảm giác mình đang rơi xuống!

Hệt như cô đang ngã khỏi vách đá cao vạn trượng!

Tiếng lưỡi dao xé gió vang lên!

Hai tay bị trói chặt ba ngày ba đêm bỗng nhiên được giải thoát, cơn đau tê dại khiến cho Huân Y suýt lịm đi trong lúc ngã xuống, cảm giác toàn thân như được sống lại!

Gió vi vu thổi bên tai cô!

Cô...

Ngã vào một vòng tay ấm áp quen thuộc...

Trong vòng tay ấm áp ấy...

Huân Y mở mắt ra.

Đó là một gương mặt bị mảnh lụa đen che khuất.

Thế nhưng...

Cô vẫn nhận ra ánh mắt bên ngoài mảnh lụa đen kia!

Trên đời này, chỉ có ánh mắt của một người mới chứa đựng nhiều tình cảm như vậy, chỉ có ánh mắt của một người mới có thể mỉm cười với cô cả trong lúc nguy hiểm như thế, cũng chỉ có ánh mắt của một người mới có thể khiến cho nước mắt cô chảy dài...

Mặc dù, nàng là tiểu thư còn cô chỉ là a hoàn.

Trong màn lửa dữ dội.

Khói dày phủ trùm lấy Âm Dạ Tuyết, mảnh lụa đen phấp phới đã bị lửa thiêu rụi, vô cùng thê thảm!

Trong khoảnh khắc!

Mắt Âm Dạ Tuyết trợn lên như muốn nứt toác!

Thì ra, Liệt Như Ca vẫn luôn bên cạnh cô!

Thị nữ che mạng đen ấy chính là Liệt Như Ca!

Mà chính tay cô lại giao Huân Y vào tay Liệt Như Ca!

Khu rừng ngùn ngụt lửa cháy.

Khói mù mịt khắp nơi.

Khuôn mặt xinh xắn mà kiên nghị.

Khóe môi nở nụ cười đáng yêu.

Đôi tròng mắt trắng đen rõ ràng.

Người con gái oai phong lẫm liệt ấy chính là Liệt Như Ca!

“Tiểu thư, người mau đi đi...” Huân Y yếu ớt muốn vùng ra khỏi lòng nàng.

Như Ca nhẹ nhàng đặt cô xuống, choàng cánh tay phải của cô qua cổ mình, dùng sức đỡ cô đứng dậy rồi cười bảo: “Nếu muốn trốn, ta đã không đến đây làm gì”.

Thân thể bị hành hạ suốt ba ngày khiến cho Huân Y không thể nói thêm lời nào nữa.

Như Ca đỡ lấy cô, mũi chân đếm nhẹ, phi thân bay về phía nhánh cây.

Nàng chỉ có duy nhất một cơ hội!

Nhân lúc đám thị nữ của Ám Dạ Tuyết ra khỏi rừng lấy nước, nàng liền trà trộn vào trong, sau đó lựa thời điểm Ám Dạ Tuyết bất cẩn nhất, dùng mấy khối hỏa khí mà Lôi Kinh Hồng giao cho nàng ngăn cản kẻ địch.

Đây là cơ hội duy nhất của nàng!

Bằng không, nàng tuyệt đối không phải là đối thủ của Âm Dạ Tuyệt

oOo

Khu rừng đã ngay trước mặt rồi!

Nhưng, vì sao khu rừng lại bùng bùng ánh lửa, khói đen mù mịt thế kia?!

Đã xảy ra chuyện gì?

Bàn tay đẫm vết máu của y nắm chặt vào bánh xe!

Y nhìn về phía khu rừng đang chìm trong biển lửa...

Sững sờ...

“Hộc!”

Một ngụm máu tươi trào ra!

Sắc mặt y tái nhợt, trái tim đau đớn như có ngàn vạn mũi dao đang băm nát!

Khu rừng đã ở ngay trước mặt, nhưng y lại không biết có nên tiến vào hay không! Cũng không biết phải tiến vào từ phương nào, hướng nào!

Bởi vì...

Y là một người điếc.

Y không nghe thấy bất cứ âm thanh nào!

Trong rừng đang có đánh nhau hay sao! Như Ca đang ở đâu! Kẻ địch ở đâu? Còn y, y nên vào từ phía nào chứ?

Vì sao...

Y chỉ là một kẻ tàn phế, vừa què lại vừa điếc?!

Y chạy đến nơi đây trước cả mọi người.

Rồi sau đó y mới phát hiện ra, vốn dĩ y chỉ là một người tàn phế!

o0o

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, bao nhiêu sự việc có thể xảy ra?

Như Ca mang theo Huân Y yếu ớt đi lại như con thoi giữa cánh rừng rậm rạp.

Dưới chân nàng là một nhánh cây lắc lư.

Lá xào xạc reo vang.

Khói dày bốc lên từ bên dưới.

Có nhánh cây đã bắt đầu bốc cháy, mùi vị của lửa, của lá, của cành cây hòa quyện vào nhau, khiến người ta có cảm giác như đang ở trong một giấc mộng.

Như Ca chạy hướng ra bên ngoài cánh rừng!

Nơi ấy sẽ có người của Ngọc sư huynh ứng cứu!

Chỉ cần có thể gặp được Ngọc sư huynh, nàng sẽ không sợ hãi bất cứ chuyện gì nữa. Chỉ cần ở bên cạnh Ngọc sư huynh, cho dù có khó khăn hơn nữa nàng cũng không e ngại.

Sau khi cha ra đi.

Nàng cũng chỉ còn lại mỗi mình Ngọc sư huynh.

Cho nên, khi nàng đứng trên tán cây cao nhất, cành lá xanh mướt run lên nhẹ nhẹ dưới chân, cũng là lúc nàng trông thấy Ngọc Tự Hàn sắc mặt tái nhợt đang ngồi trên cỗ xe lăn xa xa ngoài cánh rừng.

Hạnh phúc trong lòng như đóa hoa bừng hé nở.

Trong khoảnh khắc.

Đôi mắt nàng rục lên như vì sao sáng nhất giữa buổi đêm mùa hạ.

“Sư...huynh...” Tiếng hét gọi ấy như một mũi sao băng vụt qua, xuyên qua tàng cây, xuyên qua khói dày, xuyên qua màn lửa, lớp lớp vọng âm vang khắp khu rừng...

“Sư...huynh...!!!” Nàng lớn tiếng hét gọi Ngọc Tự Hàn!

Phút giây ấy.

Tiếng gọi của Như Ca.

Ngọc Tự Hàn bên ngoài khu rừng lại chẳng thể nghe được.

Bởi vì, y vốn là kẻ điếc, không nghe được bất cứ âm thanh nào.

Y cũng không hề trông thấy Như Ca.

Bởi y không ngẩng đầu lên, còn Như Ca trong màn sương khói dày đặc kia cũng chỉ là một bóng hình mờ ảo.

Thế nhưng, vào lúc đó y đã hạ quyết tâm.

Cho dù Như Ca ở đâu, y cũng phải vào trong tìm nàng.

Khoảnh khắc ấy.

Tiếng gọi của Như Ca đã bị Âm Dạ Tuyệt nghe thấy!

Dải lụa đen đột nhiên phất lên, hệt như ngàn vạn con linh xà lao về phía ngọn cây nơi Như Ca đứng!

Tấm mạng che của Âm Dạ Tuyệt trong cơn gió mạnh rơi xuống, lộ ra một gương mặt vừa hung ác vừa đáng sợ! Khuôn mặt đó giống như từng bị ngọn lửa nuốt chửng, móp méo ghê tởm đến mức trẻ con trông thấy cũng phải bật khóc!

Đó chính là khuôn mặt do Liệt Như Ca hủy đi!

Cô căm hận đến nỗi đêm đêm không thể ngủ được!

Âm Dạ Tuyệt như một bóng quỷ, nhảy phóc về phía Như Ca còn đang chăm chú gọi Ngọc Tự Hàn!

Như Ca chìm đắm trong nỗi hân hoan khi được gặp lại Ngọc Tự Hàn, dường như chẳng hề nhận ra Âm Dạ Tuyệt đang đánh lén!

Trong chớp mắt.

Dải lụa đen của Âm Dạ Tuyệt chỉ còn cách Như Ca nửa thước!

Siết cho cổ họng ấy đứt đoạn!

Cô-muốn-nàng-phải-chết!

Đúng lúc này...

Như Ca nhẹ nhàng quay đầu lại.

Mím cười với Âm Dạ Tuyệt.

Nụ cười rất khẽ, mang theo chút khinh miệt.

Tiếp đó...

Liệt hỏa quyền của nàng như một ngọn lửa, ném ra vật màu đen sẫm về phía ngực Âm Dạ Tuyệt!

Liệt Hỏa quyền – cương mãnh và bá đạo nhất thế gian!

Kỳ Lân Hỏa Lôi của Giang Nam Phích Lịch môn!

Âm Dạ Tuyệt vô cùng hoảng sợ, vội vàng lui lại, song Kỳ Lân Hỏa Lôi dưới lực ném của Liệt Hỏa quyền bay theo cô như hình với bóng!

Như Ca khẽ mím cười.

Nàng nào có dễ dàng mất cảnh giác như vậy, chỉ là vào lúc Âm Dạ Tuyệt đang trong cơn kích động và đặc ý chính là thời điểm dễ dàng nhất để nàng tập kích thành công. Thế nên, nàng vì Âm Dạ Tuyệt mà diễn thật đạt một màn kịch.

“Á...!!”

Kỳ Lân Hỏa Lôi nổ tung trước ngực Âm Dạ Tuyệt!

Ngọn lửa bùng lên đỏ rực, mùi da thịt cháy khét bỏng chốc khiến khu rừng trở nên đáng sợ như địa ngục...

Vào phút giây ấy.

Ngọc Tự Hàn bỗng cảm thấy khác thường.

Y ngẩng đầu lên, nhìn về phía ngọn cây cao nhất trong khu rừng.

Lớp khói đen đã bị gió thổi dần tan, cành lá vẫn đung đưa theo gió, trên ngọn cây là hai cô gái, một yếu ớt, một xinh đẹp.

Nàng mặc một bộ áo đen, da thịt trắng ngần nổi bật, phầng phất đến độ trong suốt. Nàng cắn nhẹ môi, khẽ nở nụ cười mãn nguyện, hết như vừa làm một việc rất tốt. Gió nơi ngọn cây thổi bay những sợi tóc mai của nàng, thoát trông cứ như cô bé bảy tám tuổi có nụ cười tinh nghịch đáng yêu...

Nàng không nhìn thấy y.

Còn y, chỉ nhìn thấy một bên mặt của nàng.

Nhưng y vẫn nở nụ cười.

Nàng, đang mỉm cười đó sao? Tốt rồi.

...

Có điều...

Y sao vẫn cảm thấy có điều gì đó lạ thường?! Cảm giác không bình thường này kéo theo một sự bất an mãnh liệt!

Y chăm chú nhìn lại.

Trong màn sương khói mỏng như tờ ấy, một ánh đao lóe lên lạnh buốt.

Trong chớp mắt.

Như Ca lại vui vẻ xoay người, nhìn về phía vị sư huynh đã lâu ngày không gặp.

Lần này, nàng rốt cuộc cũng trông thấy được ánh mắt của Ngọc Tự Hàn.

Khoảng cách thật xa, nàng trên ngọn cây, y ngoài bìa rừng, mùi cây cháy trong khu rừng hòa quyện cùng làn không khí mát rượi và màn sương mỏng lung...

Nàng nhìn y.

Y cũng nhìn nàng.

Nàng đứng trên ngọn cây, cố sức vẫy tay, lớn tiếng gọi: “Sư... huynh...! Mọii đang ở đây!”.

Huân Y đã được nàng cứu thoát, Âm Dạ Tuyệt thì bị trọng thương, sư huynh cũng đã đến kịp. Ôi, mọi chuyện đều thật tốt đẹp.

Nàng điềm nhẹ mũi chân, ôm lấy Huân Y, bay về phía Ngọc Tự Hàn ở ngoài khu rừng như một chú chim nhỏ...

...

Gió trong khu rừng thổi phất phơ những sợi tóc của nàng, nụ cười trên môi nàng vẫn ngời sáng đáng yêu, tà áo đen phần phật tung bay, khói sương mờ mịt như mộng như ảo, nàng bay trong khu rừng xanh um tựa hồ một tinh linh hạnh phúc...

Núi Côn Lôn.

Lớp tuyết dày dưới ánh mặt trời đột nhiên tỏa ra một luồng sáng trắng chói mắt.

Băng động muôn đời lạnh giá.

Tại nơi sâu thẳm, thần bí nhất.

Mũi băng đau đón điên cuồng lao vun vút trong lớp tinh thể trong suốt như ngọc lưu ly!

Truyền thuyết kể rằng, không ai có thể phá vỡ lớp tinh thể ấy ra.

Linh hồn bị phong ấn trong băng tuyết ngàn vạn năm, chỉ có trải qua nỗi giá lạnh thấm nhập xương cốt suốt ngàn ấy năm mới có thể sống lại..

Dù có là tiên nhân cũng đành bất lực.

Linh hồn đó phải ngủ say ngàn năm trong băng tuyết!

Thế nhưng...

Có một nỗi đau khổ...

Có một niềm mong nhớ...

Có một thứ tình yêu đời đời kiếp kiếp không cách nào quên đi...

Từng lớp, từng tầng băng nứt ra...

Linh hồn tuyệt mỹ trong lớp tinh thể đau đớn vùng vẫy...

Vô số luồng sáng trắng trong lớp băng lấp lánh chói lòa!

Ánh sáng trắng lóa mắt!

Vết nứt trên lớp băng càng ngày càng nhiều, càng lúc càng lan rộng...

Luồng sáng trong động băng rỗng rít, gầm gừ, thét giận...

Ngàn vạn tia sáng đan xen vào nhau, lớp tinh thể hàn băng cũng rung động mãnh liệt, thế giới của ánh sáng, thế giới của băng, thế giới của tuyết, ngàn vạn kẽ nứt trên mặt băng kia như muốn phá tan tất cả!

Tuyết trên núi Côn Lô xoay tròn dưới ánh mặt trời!

Tuyết bay sáng rực khắp nơi!

Tuyết bay dày đặc che phủ cả vầng thái dương!

Tất cả như trở nên điên cuồng!

Đỉnh núi Côn Lôn ngàn đời tĩnh mịch.

Tiếng thét đau đớn vang vọng trong màn tuyết bay...

oOo

Mọi thứ đều trở nên chậm lại...

Như Ca từ trong khu rừng bay về phía Ngọc Tụ Hàn đang ngồi trên chiếc xe ngoài bìa rừng.

Nàng đang rất vui.

Nàng muốn nhào vào lòng y, lặng lẽ nép lên đầu gối y, để cho y nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc của mình, rồi y sẽ nói với nàng rằng, sau này bọn họ mãi mãi không phân ly nữa.

Đã lâu như vậy, nàng cũng cảm thấy mệt mỏi lắm rồi.

Đang lúc đang bay về phía Ngọc Tụ Hàn trên không trung, nàng nhắm mắt lại. Nàng không hề trông thấy vẻ mặt thất thần kinh hãi của Ngọc Tụ Hàn, cũng không nghe thấy tiếng hét gấp gáp với giọng kỳ lạ của y...

“Cẩn...thận...!”

Sư huynh đang gọi gì vậy chứ? Là “gà con” sao? Hay là “suối nhỏ”? Phút giây ấy, Như Ca chột phì cười, sau này nàng phải sửa lại cách phát âm cho sư huynh thôi, mặc dù tai của sư huynh không thể nghe thấy nhưng huynh ấy cần nói chuyện được như người bình thường chứ...

Nàng còn chưa kịp nghĩ tiếp...

Ngực...

Đã bị một thứ gì đó lạnh toát...

Xuyên – thấu – qua...!!

Một cảm giác lạnh lẽo kỳ lạ, lạnh đến mức không thể tin được, lòng nàng như bị cái lạnh ấy xé toạc! Cái lạnh của sự chết chóc! Cái lạnh làm nhói buốt cõi lòng nàng!!

Giữa lúc rơi nhanh trong không trung...

Đôi mắt Như Ca đột nhiên mở to!

Lưỡi dao kia chính là lưỡi dao nàng vừa dùng để cắt dây thừng cho Huân Y! Giờ đây nó lại nằm trong bàn tay của Huân Y, lấp lóe sắc lạnh, trên lưỡi dao còn nhỏ xuống một giọt máu đỏ thẫm...

Ánh mắt Huân Y tăm tối, lạnh lùng...

Giọt máu như một vòng hoa đỏ thẫm của mùa xuân...

Từ trong khu rừng vương vất khói nhạt...

Rơi xuống đám lá sẫm màu vàng trên mặt đất...

Nếu để ý lắng nghe, còn có cả tiếng tí tách vang lên, tựa nụ cười thoang thoảng trên môi Như Ca mấy khắc trước đây...

Dải lụa đen vốn nhẹ nhàng phất phơ theo chiều gió đang hạ xuống giữa không trung...

Như một tinh linh thất hồn lạc phách...

Có tiếng nhạc văng vẳng khó mà nghe thấy...

Là tiếng đàn dây mà...

Đã từng có một kẻ áo trắng như tuyết, nụ cười như hoa...

Tiếng đàn của y có vẻ tinh mịch và đau thương...

Còn nàng, mãi đến khi y biến mất rồi mới hiểu được nỗi đau sâu sắc ấy...

oOo

Ngọc Tự Hàn bên ngoài khu rừng tuyết vọng mà thét gọi!

Gió lạnh rít gào!

Tiếng thét xé lòng của y bị những cơn gió cuồng điên kia nuốt trọn!

Hai bàn tay bầy nhầy máu thịt của y vận toàn bộ khí lực cả đời của mình để di chuyển tấm thân tàn phế, y muốn đỡ lấy Như Ca đang rơi nhanh xuống như kẻ mất hồn, không muốn để nàng ngã ra mặt đất giá lạnh kia!

Giờ phút này...

Y cắn hận thân thể tàn tật của mình!

Vì sao y không có một đôi chân khỏe mạnh! Vì sao y không có một đôi tai để lắng nghe? Vì sao y chỉ có thể trơ mắt nhìn máu tươi từ ngực nàng tuôn chảy ra?

Y muốn dùng khí lực cả đời mình để đỡ nàng!

Thế nhưng...

Đôi chân đứt gân hết như khối đá ngàn cân khiến cho y nặng nề ngã xuống mặt đất!

Y...

Vì sao y chỉ là một kẻ tàn phế?

Ngực đau đớn như muốn nứt toác ra!

“Hộc...” Một ngụm máu lớn từ miệng y trào ra!

Sương mù ngoài bìa rừng phủ cao.

Xe lăn đã đổ kèn ra vệ đường.

Ngọc Tự Hàn trong tà áo xanh đau đớn thét gọi...

“Ca...Nhi...!”

“Ca...Nhi...!!”

“Ca...Nhi...!!!”

...

Rừng cây vẫn lặng ngắt

oOo

Tại góc tối tăm nhất trong khu rừng, một bóng người áo đỏ như máu từ lòng đất âm u hiện ra.

Đôi chân trần tái nhợt.

Bộ y phục màu máu phất phơ.

Chén rượu bằng hoàng kim.

Hạt chu sa mỏng manh, đa tình khảm giữa trán vừa xinh 9d5p vừa tà dị.

Y có vẻ vừa mới đến đây, lại như đã ở đây từ lâu lắm.

Nhìn Như Ca từ từ rơi xuống giữa không trung như con bướm gãy cánh.

Ám Dạ La giờ chén rượu lên.

Một cảnh tượng mới tuyệt đẹp làm sao...

Tất cả họa sĩ thiên tài trên đời này không ai có thể vẽ được cảnh tượng động lòng người như vậy...

Đột nhiên.

Hạt chu sa giữa trán y khẽ rung động.

Đó là gì vậy?

Tựa như có đóa hoa băng vỡ vụn trước ngực Như Ca!

Hào quang trên băng hoa lưu chuyển, giữa bầu trời xanh sẫm vỡ tan thành ngàn vụn mảnh...

Mảnh vụn của băng hoa bay tung khắp trời!!

Ánh sáng rực rỡ.

Là hoa tuyết.

Cả bầu trời núi Vũ Di bỗng nhiên lả tả tuyết rơi.

Cả mùa đông trước nay chưa hề đổ tuyết.

Dường như tuyết tích lũy trong suốt những mùa đông qua đều bung nở trong giờ phút này!

Ngàn vạn hoa tuyết tựa hồ có sinh mệnh, nhẹ nhàng nâng thân thể của Như Ca lên...

Chúng sung sướng nhảy nhót trên bờ mi, ngón tay, mũi chân của nàng...

Chậm chậm, dịu dàng, đám hoa tuyết ấy xuyên thấu qua cả thân thể nàng...

Bầu trời ngập đầy tuyết rơi...

Thân thể nàng như trở nên trong suốt...

Càng lúc càng trong suốt...

Dần dần...

Nàng trong suốt tựa một sợi không khí.

Không còn lưu lại chút dấu vết nào...

oOo

Trận tuyết đổ ấy thật lớn.

Vạn dặm khắp Thần Châu.

Tuyết rơi trắng xóa.

Tuyết rơi suốt năm ngày năm đêm.

Cả thế giới như bị lấp vùi trong tuyết.

Những người già bảo, đó là đợt tuyết lớn nhất trong đời mà họ từng gặp.

Mái hiên phủ ngập một lớp băng dày.

Dưới ánh mặt trời, những mũi băng dài ngắn xen kẽ nhau long lanh tỏa sáng.

Tuyết trong khoảng sân nhỏ vẫn chưa chịu tan đi.

Đám gà vịt con kiếm ăn dưới đất thi thoảng lại trượt chân.

Bên song cửa sổ dán đầy rèm giấy.

Đó là loại hoa văn “Bách Điều Triều Phượng” màu đỏ rực, nổi bật trên song cửa trắng tinh vô cùng xinh đẹp.

Bên dưới song cửa là chiếc giường ấm áp.

Trên giường có một người đã hôn mê suốt năm ngày năm đêm, gương mặt gầy gò, nhợt nhạt.

Trong phòng đặt chiếc bếp lò đang rực hồng than củi.

Bên trên ngọn lửa là nồi cháo trắng, bọt nhỏ sôi lên sùng sục.

Hương vĩ thơm đậm đà...

Đột nhiên, người trên giường động đậy ngón tay, bụng phát ra những tiếng reo òng ọc.

Chậm rãi, bờ mi khó nhọc dần hé mở.

Ánh mắt mơ màng, lơ đãng.

Nàng ngơ ngẩn nhìn lên xà nhà, đầu óc trống rỗng.

Một bóng người lọt vào mắt nàng.

Ánh mặt trời từ song cửa rọi vào, ngàn vạn tia sáng chiếu lên thân thể ấy.

Y phảng phất như sáng rực lên.

Toàn thân áo trắng chói lòa.

Y si ngốc ngẩn nàng thật lâu, bất chợt nở một nụ cười tuyệt mỹ như trăm hoa đua nở trong màn tuyết xuân.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 9

Ánh ban mai vàng óng hé rạng nơi chân trời.

Trong sân, Như Ca mặc một chiếc áo bông, ngồi trên băng ghế dài. Nàng chống cằm, ngơ ngẩn đang nhìn Tuyết đang bận rộn phía trước thềm. Y dán đôi câu đối đỏ thắm lên cạnh cửa, ánh sáng mặt trời nghiêng nghiêng chiếu rọi vào bộ quần áo trắng tinh của y.

Tuyết bỗng quay đầu lại nhìn nàng, nụ cười rạng rỡ chói lọi. “Này, có muốn giúp ta không?”

Như Ca ngạ nhiên chớp chớp mắt. “Giúp á...?”

“Phải đó, mau mau tới giúp người ta dán câu đối lên đi chứ!” Tuyết nở nụ cười thật đẹp, vẫy vẫy nàng bảo: “Nàng dán tấm còn lại này đi. Chú ý đấy nhé, đừng cao quá mà cũng đừng thấp quá, đừng lệch sang trái nhưng cũng đừng lệch sang phải”.

Như vậy ư? Có vẻ rất khó thì phải. Như Ca chậm rãi bước tới.

“Lên trên!”

“Xuống một chút...”

“Sang phải!”

“Sang phải nhiều quá rồi! Đúng là nha đầu ngốc!”

Bên trai, bên trái, đúng rồi sang trái thêm một chút nữa...”

“Ấy...hình như lại lệch sang trái nữa rồi...”

Như Ca giơ hai tay lên cao, dịch đi dịch lại câu đối màu đỏ, cánh tay bắt đầu cảm thấy ê ẩm, nhưng dường như không cách nào có thể dán được câu đối vào vị trí chính xác. Dần dần, ý châm chọc trong lời nói của Tuyết càng lúc càng nhiều, nàng sững ra rồi quay người lại, ngơ ngác nhìn y...

“Người đang trêu chọc ta đúng không?”

Trong ánh ban mai, Tuyết cười đến nghiêng ngã, bộ áo trắng như tuyết của y cũng ngập tràn ánh sáng, ánh sáng ấy khiến người ta nhất thời không thể mở mắt.

Như Ca nhìn đến ngây người.

Tuyết tới gần nàng, đột nhiên dang tay ôm Như Ca vào lòng, ghé sát vào tai phải nàng khúc khích cười: “Nha đầu, nàng còn ngốc hơn cả trước đây.”

Như Ca kinh ngạc chớp chớp mắt, giãy giụa nhưng không thoát ra được cái ôm chặt của y.

Nàng luống cuống nói: “Thả ta ra...”

Đầu của Tuyết áp lên bả vai nàng, mắt khép lại, giọng thì thầm: “Cho ta ôm nàng một chút thôi, chỉ một chút thôi mà”.

Ôm lấy nàng, giọng nói của y thật khẽ, thật khẽ: “Nàng... Có biết người ta nhớ nàng đến nhường nào không?”

Hệt như bị những lời nói kia đánh trúng, trong lòng nàng dấy lên cảm giác nhói đau lạ thường, cuối cùng nàng cũng để mặc y ôm ấp.

Một lúc lâu sau nàng mới thấp giọng nói: “Người có thể kể một chút về chuyện của ta hay không? Vì sao ta lại không nhớ được?” Nàng chán nản nhìn y. “Người là ai? Ta là ai? Vì sao ta nhớ mãi cũng không ra? Thật giống như một kẻ ngốc.”

Thân thể Tuyết thoáng đờ ra, vòng tay ôm Như Ca càng thêm siết chặt, y nói: “Nàng quên rồi ư? Nàng là nương tử của ta, còn ta là phu quân của nàng, chúng ta thường làm bánh nướng, tháng ngày trôi qua vô cùng vui vẻ... Về sau, có một vài chuyện không mấy tốt đẹp đã xảy ra, chúng ta mới chuyển tới đây. Cuộc sống trước kia của nàng rất khổ sở, cho nên có một vị tiên đã phong ấn ký ức của nàng... Đừng nghĩ đến việc ở quá khứ nữa, chỉ cần chúng ta có thể ở cạnh nhau, chẳng phải sẽ hạnh phúc hơn mọi điều trên thế gian này hay sao?”. Tuyết nhẹ nhàng hôn lên vành tai nàng. “Hãy ở lại nơi này đi, vĩnh viễn đừng rời khỏi, có được không?... Mọi chuyện đã qua hãy để cho cơn gió thổi tan đi...”

Ánh mặt trời từ từ nhô lên nơi chân trời.

Vạn tia nắng ban mai rực rỡ chiếu rọi lên bóng hình đang ôm lấy nhau của Tuyết và Như Ca.

Y mặc bộ đồ trắng như tuyết.

Nàng trong chiếc áo bông đỏ thật dày.

Trên mặt đất là một bầy gà vịt bé xíu đang lẩn quẩn dưới chân họ.

Như Ca chợt cảm thấy cổ mình hơi ươn ướt, nàng kinh ngạc ngẩn đầu lên nhìn. “Người...sao lại khóc chứ?”

Tuyết như một đứa trẻ dụi dụi vào vai nàng, nước mắt thấm lên chiếc áo bông tạo thành từng vết lấm tẩm to như đồng tiền. Y nhìn nàng cười, đôi mắt trong trẻo vẫn mang theo chút lệ. “Vì ta cảm thấy thật hạnh phúc.”

Nàng cắn môi, giơ tay phải lên, dùng mu bàn tay lau vệt nước nơi khóe mắt y. “Vì sao lại phải khóc chứ? Bảo rằng hạnh phúc, chẳng phải là nên cười hay sao? Người đẹp thế này, khi cười sẽ hết như một vị tiên vậy.” Nàng khẽ nghiêng đầu mỉm cười với y. “Đừng khóc nữa, nhìn người rơi lệ, lòng ta xót xa lắm.”

“Nha đầu...” Tuyết nín thở, cố ngăn dòng nước mắt chỉ chực trào ra. “Hứa với ta có được không?”

“...?”

“Hứa với ta, nàng vĩnh viễn sẽ ở lại đây, chúng ta sẽ mãi mãi ở đây không bao giờ rời xa. Cứ như vậy mà sống đến hết đời... Sẽ rất hạnh phúc, rất hạnh phúc đấy...” Tuyết nín thở, chăm chú nhìn nàng: “Nàng hứa với ta nhé?”

Như Ca nhìn y.

Đôi mắt của nàng trắng đen phân rõ, ánh mắt tựa mặt hồ dưới tia nắng ấm áp của mùa xuân, lặng lẽ lướt trôi trên gương mặt y.

Thật lâu sau, nàng mới nhú mày nói: “Vì sao chỉ cần trông thấy người, tim ta lại bắt đầu nhức nhối? Hơn nữa, còn có cảm giác u buồn...”

Tuyết nín khóc mỉm cười, dịu dàng xinh đẹp như đóa hoa trắng bên khe núi. “Nha đầu ngọc, đó là vì nàng thích ta.”

Như Ca giật mình.

“Nàng cho rằng ta đã bỏ đi, cho rằng ta không bao giờ quay lại bên cạnh nàng nữa, thế nên nàng vô cùng đau lòng, đi khắp thiên hạ tìm ta.” Tuyết nhẹ nhàng mỉm cười, ánh mắt chứa chan mỗi tình dịu ngọt. “Nàng thích ta như vậy cho nên mới cảm thấy u buồn và đau thương.”

Như Ca thần thờ nhìn y, đầu óc trống rỗng, rất nhiều sự việc mơ hồ lướt qua nhưng nàng lại không tài nào nắm bắt được.

“Vì sao người phải bỏ ta đi chứ?”

Tuyết giận dữ véo mũi nàng. “Nha đầu ngốc, rõ ràng là nàng biết mà!”

Như Ca đau quá, che mũi lại, rầu rĩ nói: “Không biết mà, ta nghĩ không ra”.

“Nghĩ kỹ lại đi!”

“Ừm...” Như Ca vất óc ngẫm nghĩ. “Bởi vì...người có người con gái khác chẳng?”

Tuyết trợn mắt nhìn nàng.

Như Ca rụt cổ lại. “Bởi vì...người muốn kiếm tiền nuôi gia đình?”

Tuyết thở dài.

Như Ca lại suy nghĩ thêm một hồi, rốt cuộc hoài nghi nói: “Ta biết rồi, nhất định là người chê ta ngốc nghếch, cho nên mới chịu không nổi mà bỏ nhà đi!”

Tuyết ngạc nhiên vỗ tay cười lớn: “Ồ! Không ngờ nàng cũng biết mình ngốc ư?”

Như Ca oan ức dẫu môi, xoay người đi không thèm để ý tới y. Sao lại thế được chứ, ngốc một chút thì sẽ bị bỏ rơi ư? Khiến cho lòng nàng đau đớn như vậy! Đồ khó ưa, không thèm nói chuyện với y nữa cho xem!

Tuyết lè lưỡi, ôm lấy nàng từ phía sau, ghé sát tai nàng cười hì hì nói: “Nha đầu ngốc, giận rồi à?”

“Phải, ta giận rồi!” Như Ca lầu bầu nói.

“Nàng giận, ta cảm thấy thật vui đấy”. Tuyết nở nụ cười hạnh phúc.

Như Ca nhăn mày. Đáng ghét quá, sao lại có loại người vô duyên như vậy, người ta giận mà y còn vui vẻ được ư? Nàng giơ chân, hung hăng giẫm mạnh vào chân y một cái, nghe y bật kêu “úi chà”, không nhìn được liền bật cười đến rung người, tiếng cười như gió xuân vang vọng khắp sân.

Nàng cười vui vẻ như thế.

Tựa như một đứa trẻ vô lo vô nghĩ, ánh mắt nàng khi cười cong cong như vành trăng khuyết, hai má đỏ bừng, bờ môi ươn ướt.

“Ta yêu nàng, nha đầu ngốc.” Tuyết thì thầm nói, giọng nói dịu dàng như một đợt tuyết thổi nhẹ qua, khiến nàng đang cười đến nghiêng ngã cũng phải giật mình. Nàng ngẩng đầu lên, nhìn vào ánh mắt thấp thoáng nụ cười của y.

“Ta yêu nàng.” Vẻ mặt y ẩn chứa cơn đau nhè nhẹ. “Cho nên nàng hãy chỉ cười với ta thôi có được không? Cũng chỉ tức giận vì ta, chỉ đau lòng vì ta... tất cả những người khác nàng hãy quên hết đi nhé?”

Nàng nghe mà chẳng hiểu gì. “Người nào khác nữa?”

Tuyết khép hờ đôi mắt, khi mở ra lại trở về với vẻ xán lạn. “Ngày kia đã là tết rồi, ta còn phải dán câu đối, dọn dẹp nhà cửa, chuẩn bị vật dụng! Đừng có lười nữa! Mau làm việc đi”.

“Ừ.”

Như Ca ngoan ngoãn cầm lấy chổi chuẩn bị quét sân.

Tuyết nửa cười nửa không, đoạt lấy chiếc chổi trong tay nàng rồi hỏi: “Câu đối của nàng dán xong chưa?”

Cứ như vậy.

Như Ca hết dán câu đối lại đến dán chữ, phần Tuyết thì quét sân viện sạch đến mức không tìm thấy một bụi.

Tết sắp đến rồi.

Mùa đông sẽ nhanh chóng trôi qua thôi.

Dưới lòng đất âm u.

Bên đồng lửa bùng bùng cháy sáng là một con sông uốn lượn, dường như không hề có sóng mà lại cuộn cuộn nước chảy.

Yên ắng tới mức kỳ quái.

Ánh lửa đẹp đẽ kỳ lạ, soi sáng Âm Hà cung thần bí như địa ngục.

Ám Dạ La toàn thân áo đỏ phản chiếu ánh lửa bay phần phật, Chiến Phong trừng mắt nhìn y, trong mắt tràn đầy tơ máu, thân thể đang run lên nhè nhẹ.

Ám Dạ La nói nhẹ như ru: “Tựa ngàn vạn đóa hoa tuyết, nàng biến mất trong khu rừng, cảnh tượng ấy quả là tuyệt đẹp”.

Yết hầu Chiến Phong như bị nghẹn lại. “Biến mất là thế nào?”

“Thằng bé ngốc, biến mất tức là không thấy đâu nữa, không bao giờ xuất hiện nữa, vĩnh viễn cũng sẽ không gặp lại nàng, nàng từ cõi đời này đã một đi không trở lại rồi...”

Một ánh đao thật sắc bén!

Chiến Phong kề sát lưỡi đao vào cổ Ám Dạ La, giận dữ hét lên: “Người đã hứa với ta là sẽ không làm tổn thương nàng”.

Ám Dạ La vuốt ve chén rượu hoàng kim trong tay với tình cảm nồng nàn, phảng phất như không thèm để ý đến lưỡi đao lấp lánh màu lam sẫm kia, y khẽ mỉm cười: “Nàng ấy là do ta giết bao giờ? Kẻ đâm dao vào ngực nàng là Huân Y cơ mà.”

Chiến Phong tức giận gào lên: “Nếu không có sự thỏa thuận ngầm của người, Ám Dạ Tuyệt có thể bày mưu giết Như Ca sao?! Không có sự thỏa thuận ngầm của người, Huân Y sẽ ám sát Như Ca chắc?!”

Ám Dạ La khẽ nhú mày, liếc xéo y. “Ta chỉ hứa với người...ta...sẽ không làm hại nàng ấy. Thế nào, ta thực hiện không đúng hay sao?”

Chiến Phong nắm chặt chuôi đao, sắc xanh đen trong đáy mắt cuộn trào mãnh liệt.

“Người cho rằng ta không dám giết người ư?”

Ám Dạ La ngửa đầu lên trời cười lớn, tà áo đỏ phần phật bay theo gió thành những gợn sóng rực rỡ, trong giọng cười ngầm chứa vẻ trào phúng và khinh miệt.

Đống lửa đang bùng cháy bỗng vụt tắt.

Ánh sáng xanh như sóng biển bỗng lóe lên!

Đao khí khiến người ta khó thở!

Đao của Chiến Phong vung về phía cổ Ám Dạ La!

Tiếng cười quỷ dị vang vọng trong lòng đất tối tăm, dưới luồng đao khí, bộ y phục đỏ của Ám Dạ La đột nhiên tan thành mây khói, hết như ma quỷ, bóng hình đỏ như máu của y nhạt nhòa rồi lại ngưng tụ bên đống lửa.

Ám Dạ La cẩn thận thưởng thức rượu ngon trong chén hoàng kim, hạt chu sa giữa trán vừa đa tình vừa lạnh lẽo. “Nội lực cùng đao pháp của

người tuy là học được từ ta, nhưng tiếc rằng muốn giết ta thì vẫn còn kém lắm.”

Chiến Phong lạnh toát cả người.

Ba năm trước, y đã biết được thân thế của mình. Phụ thân Chiến Phi Thiên là huynh đệ sống chết của Liệt Minh Kính, nhưng vì thành thân với đại cung chủ của Âm Hà cung là Âm Dạ Minh mà bị giới bạch đạo thảo phạt. Liệt Minh Kính vì muốn độc chiếm Liệt Hỏa sơn trang nên đã bày ra quỷ kế giết hại Chiến Phi Thiên, lại lợi dụng Âm Dạ Minh mời chài khiến cho Âm Dạ La bị trọng thương, từ đó độc bá võ lâm, chẳng ai dám tranh quyền. Tất cả những chuyện này y đều biết qua Oánh Y do Âm Hà phái tới, vốn y cũng không mấy tin tưởng, nhưng qua hơn nửa năm trời âm thầm điều tra, cuối cùng y cũng xác minh được cô ta không hề nói dối.

Tiếp đó, y mới tình cờ phát hiện ra, mặc dù Âm Hà cung đã thoái ẩn giang hồ, tuy nhiên thế lực của nó đã ngấm sâu vào Liệt Hỏa sơn trang, tỷ nữ Huân Y bên cạnh Như Ca chính là con gái của tam cung chủ Âm Dạ Tuyệt, xét theo vai vế thứ bậc còn là chị họ của y. Huân Y đem bí tịch có ghi võ công tâm pháp của Âm Dạ La truyền lại cho y, khiến cho công lực của y chỉ trong hai năm ngắn ngủi đã tiến bộ nhanh chóng.

Nhưng đao pháp độc bộ võ lâm của y lại không thể chạm vào Âm Dạ La dù chỉ là một cái phốt nhẹ!

Ánh lửa chiếu rọi lên khuôn mặt tái nhợt cao quý của Âm Dạ La, làm lờ mờ lộ ra hai mảng đỏ ửng bên má, bờ môi của y đỏ tươi như máu, nhẹ nhàng hôn chén rượu hoàng kim như hôn nhân tình của mình.

“Người yêu nàng ta lắm ư? Vì cái chết của nàng ta mà ngay cả người thân là ta người cũng muốn giết à?” Giọng nói của y rất khê.

Khê khàng như giọt lệ rơi xuống từ khóe mắt của y mười chín năm trước.

...

Chiếc trâm cài bằng ngọc bích là vật mà y yêu quý nhất, y cất nó trong người, mỗi ngày mỗi đêm y đều ấp ủ nó cạnh trái tim mình. Đó là vật mà vị tỷ tỷ thương yêu của y tặng, nàng đã hứa sẽ lấy y, vĩnh viễn ở cùng y!

Nhưng rồi...

Nàng lại lấy Chiến Phi Thiên.

Vào cái đêm mười chín năm trước ấy, nàng vừa sinh nở xong, yếu ớt trắng bệch nằm trên giường, trán ướt đẫm mồ hôi, đôi mắt nhìn y đầy đau đớn và cừu hận. y ôm lấy nàng, ra sức hôn nàng, điên cuồng gọi nàng, y không quan tâm, y không quan tâm đến chuyện nàng yêu người khác, không quan tâm đến chuyện nàng đã sinh con cho người ta, y không quan tâm tới bất cứ điều gì cả! Chỉ cần nàng có thể ở bên cạnh y như trước đây, cho dù là chuyện gì y cũng có thể tha thứ...

Chiếc trâm cài nhỏ máu!

Giữa trán y đột nhiên đau nhức như muốn nứt ra!

Nàng trừng mắt nhìn y, ánh mắt ngập tràn hận ý và lạnh lùng, tay nàng nắm chặt chiếc trâm ấy, từng giọt máu đỏ thẫm từ vầng trán y ào ạt phun ra!

Y đau đớn hét lên, trong cơn thống khổ, y vung tay hất rơi chiếc trâm ấy, viên bảo thạch màu lam ở cuối thanh trâm rơi ra, như một tia chớp khảm vào tai phải của đứa bé trên giường.

Đứa bé đau đớn òa khóc.

Nàng ôm hài nhi vào lòng, gương mặt đầy vẻ xót xa, nhẹ giọng dỗ dành, hệt như ngày xưa từng dỗ dành y vậy. Đợi đến khi đứa bé đã dần nín khóc, nàng mới ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn vào vầng trán đang trào máu

của y. “Người là một ác ma. Chỉ khi trông thấy người khác đau khổ, người mới có thể sung sướng.”

...

Ngón tay tái nhợt của Ám Dạ La nhẹ nhàng ve vuốt hạt chu sa ở giữa trán.

Đấy nào phải hạt chu sa, nó là sự tra tấn ngày đêm đối với y suốt mười chín năm qua, một vết sẹo đỏ thẫm vĩnh viễn nhức buốt chẳng thể lành.

Y liếc xéo Chiến Phong đang đứng cách mình chừng năm bước.

Nhìn mái tóc màu lam đang điên cuồng tung bay, nhìn sắc xanh đen u ám vỡ vụn ngập tràn đáy mắt, nhìn viên bảo thạch không ngừng chớp sáng nơi tay phải của y, Ám Dạ La bỗng cảm thấy khoan khoái lạ thường.

Ám Dạ La khẽ cười: “Phong nhi, người đau khổ sao?”

Chiến Phong căm hận nhìn y.

Ám Dạ La trừng trừng nhìn lại, ánh mắt đa tình bỗng chuyển thành băng giá. “Nỗi đau này sẽ hết như sợi dây tơ quẩn lấy trái tim người, mỗi ngày một thít chặt hơn, khiến cho người đau đến mức chẳng biết trốn vào đâu, khiến người đau đến mức có biến thành quỷ cũng bị giày vò.”

Ôi, nàng đã nói không sai, y vốn là một kẻ vì đau khổ mà điên cuồng, vì đau khổ mà thành ma quỷ, chỉ có nhìn nỗi đau khổ của người khác mới khiến y vui vẻ trở lại.

Ngày mừng Một.

Tiếng pháo nổ lộp bộp vang lên náo nhiệt cả thôn, đôi câu đối đỏ thắm dán lên cửa từng nhà, mùi sủi cỏ nhân thật thơm phức, mùi khói pháo lẫn

khuất chưa tan, bà con xóm giềng tới chúc tết lẫn nhau, đám trẻ con nô đùa cười vui âm ỉ khiến cho không khí mùa xuân trở nên vui vẻ vô cùng.

Lúc Như Ca và Tuyết đi ra từ nhà của quả phụ Triệu đại nương – hàng xóm của họ - thì đã là giữa trưa rồi.

“Sao không ở lại nhà Triệu đại nương ăn cơm? Bà ấy sống một mình đáng thương quá.” Như Ca nhìn Tuyết tỏ vẻ khó hiểu.

Tuyết ôm lấy vai nàng, làm mặt quỷ trêu nàng. “Sao được chứ? Khó khăn lắm người ta mới được đón tết cùng nàng, không muốn để cho ai khác quấy rầy đâu.”

Như Ca lấy làm ngạc nhiên. “Í, vậy trước đây chúng ta chưa từng ăn tết với nhau hay sao?”

Tuyết chợt dạ lè lưỡi, vội nở nụ cười vô tội, y trách: “Còn không phải là tại nha đầu ngốc là nàng quên sạch những chuyện tốt đẹp trước kia hay sao, cho nên lần này mới thành ra lần đầu tiên chúng ta ăn tết cùng nhau đấy”.

“Vậy à?...” Như Ca ngại ngần cúi đầu. “Ta xin lỗi vì đã quên người.”

“Không hề gì.” Tuyết ôm nàng chặt hơn, chậm rãi đi vào trong nhà của bọn họ. “Chỉ cần về sau nàng mãi mãi nhớ đến ta, mãi mãi nhớ rằng ở bên cạnh ta có thật nhiều niềm vui, ta sẽ tha thứ cho nàng.”

“Được mà!”

Như Ca gật đầu thật mạnh, chiếc áo bông đỏ càng làm tôn lên gương mặt đang ửng hồng đến mê người của nàng. Tuyết thấy nàng ngoan ngoãn như vậy thì nhất thời không kèm nổi xúc động, khẽ hôn nàng.

Như Ca kinh ngạc đến tròn mắt, dùng tay đẩy y ra.

Không rõ là do khí lực nàng quá mạnh hay vì nguyên nhân gì khác, Tuyết chẳng ngờ lại bị đẩy ngã, ngồi bệt ra mặt đất, đám gà vịt líu ríu vỗ cánh né tránh.

“Đau quá...” Tuyết nhìn nàng trách móc, đôi tròng mắt tuyệt mỹ như sương, đong đầy lệ thương tâm, ánh mắt trời chiếu lên bộ áo trắng đã vướng bụi trần của y, trong vẻ chói lọi còn chứa đựng sự mỏng manh.

Như Ca cuống quýt chạy tới đỡ y dậy. “Người có sao không?...Ta...Ta đâu có dùng nhiều lực...Ta thật sự không cố ý mà...”

Tuyết ẩm ỨC giơ hai bàn tay ra cho nàng xem, chỉ thấy đôi tay vừa chổng xuống mặt đất giờ đã tụ máu bầm đen.

Như Ca căn môi lo lắng hỏi: “Sao lại bị nặng như vậy chứ? Người... người có đau lắm không?...” Ái chà, đúng là hỏi thừa mà, bị thương như vậy sao mà không đau được chứ? Phải làm sao để giúp y đây...

“Đau chết đi được...” Tuyết nhìn nàng, bỗng nhiên cười khẽ nói: “Nha đầu ngốc, hôn ta một cái được không? Chỉ cần nàng hôn nhẹ một cái thôi, người ta sẽ hết đau ngay.”

Như Ca ngây người bảo: “Toàn lời gạt trẻ con cả, làm sao có thể hôn một cái mà hết đau được chứ?”

“Mặc kệ, dù sao cũng phải hôn một cái!” Tuyết trừng mắt nhìn nàng. “Nếu không ta sẽ đau đớn mãi, đau tới mức lòng nàng xoắn xang không chịu được.”

Như Ca bật cười khúc khích. “Người thật giống con nít đấy.”

“Con nít thì con nít.” Tuyết không quan tâm, nhắm mắt lại, gương mặt trong suốt như tuyết của y chìa đến gần nàng, chỉ cần có thể được nàng yêu

thương, mọi thứ đều không còn quan trọng nữa. “Phải hôn ta một cái cho tử tế đó...”

Tiếng pháo xa xa phía đông thôn nổ vang.

Hương thức ăn thấp thoáng đưa tới.

Đám gà vịt con đang líu ríu kiếm ăn trên mặt đất cũng tò mò nhìn về phía nàng và y..

Làn da tuyết long lanh trong suốt dưới ánh nắng mặt trời, một quầng hào quang mỹ lệ lẳng lẳng tỏa ra khắp thân thể y. Y nhắm mắt lại, đôi hàng mi đen nhánh khẽ động, phảng phất như đang mơ một giấc mơ hạnh phúc.

Hai má Như Ca đỏ ửng lên.

Nụ hôn như giọt sương sớm, mang theo ánh nắng ban mai, khẽ hôn lên bàn tay thâm tím của y.

Bờ môi nàng ấm áp.

Bàn tay y mát lạnh.

Khuôn mặt Tuyết chợt thoáng vẻ gì đó vừa giống như đau khổ lại tựa như hạnh phúc. Y lẳng lẽ hé mắt, lẳng lẽ nhìn những sợi tóc như ngọc đen, vành tai như ngọc trắng và một bên má đang ửng đỏ của nàng, sau đó y lại khẽ nhắm mắt lại.

Dường như có một âm thanh khe khẽ vang lên.

Nàng đã hôn y rồi.

Bối rối nhảy bật dậy, nàng ôm lấy hai bờ má nóng bừng của mình, luôn miện gắt: “Được rồi, được rồi, không đau nữa rồi. Mau đứng dậy đi

chứ, ta chết đói mất, đầu năm mới nhất định phải ăn sủi cỏ, có điều nhân sủi cỏ còn chưa làm, vỏ sủi cỏ cũng chưa nặn nữa...”

Tuyết vươn tay. “Nha đầu ngọc, còn không mau kéo người ta lên!”

“Ừ.” Như Ca nắm lấy tay y nhưng như sợ làm đau y nên lại chuyển sang giữ cánh tay, nhẹ nhàng kéo y đứng dậy.

Tuyết mỉm cười. y búng lên trán nàng một cái. “Yên tâm đi, vỏ và nhân sủi cỏ ta đã chuẩn bị hết rồi, chỉ cần cuốn lại một chút là được.”

“Hả? chuẩn bị xong từ lúc nào vậy? sao ta lại không biết!?”

“Sáng sớm, lúc nàng còn khò khò ngủ nướng chứ sao.”

“...” Khuôn mặt Như Ca đỏ bừng. “Vậy...lần sau có thể gọi ta dậy giúp người...”

“Nàng ngủ say như con lợn con ấy, ai mà gọi dậy cho được?”

“Người mới là lợn con ấy...”

“Không phải!”

“Phải đó!” Như Ca sôi máu cãi.

“Người ta là lợn bạch ngọc, là giống lợn xinh đẹp đó.” Tuyết làm dáng nói.

Như Ca cười tới gập cả người, nàng thẹn thùng nói: “Lợn bạch ngọc thì cũng là lợn mà, người đúng là ngọc như lợn...”.

Tuyết nghiêm mặt bảo: “Đừng ở đó cười nữa, màu dùm thịt của nàng làm cuốn sủi cỏ đi”

“Thịt của ta á?” Như Ca giật mình.

“Ừ, nhân thịt lợn cái trắng.”

“Á, người lại ghẹo ta.” Như Ca giận đến đỏ bừng mặt, vội rượt theo Tuyết vừa nhanh chân chạy mất. “Người đừng có chạy! Con lợn bạch ngọc xấu xí kia...”

Từng tràng cười vang khắp khoản sân nhỏ, lớp tuyết trên sân đã tan đi, gió như cũng nhiễm phải hơi thở của mùa xuân.

Sắc trời dần mờ mịt, buổi tối mừng Một, nhà nhà đoàn viên, trong thôn yên tĩnh đến lạ kỳ.

Gió đêm lay động hai nhánh ớt đỏ au bên khung cửa.

Đám gà vịt đã ngủ say.

Như Ca đang ở trong sân rửa bát đĩa.

Rửa một hồi, nàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm đầy sao, hàng mi đột nhiên nhú lại. Một vài hình ảnh như tia lửa xẹt qua đầu nàng, có màu máu đỏ tươi, có tiếng thét đau đớn, có khói dày cuồn cuộn, có những bông hoa tuyết trong suốt tung bay khắp trời...

Chén từ tay nàng rơi xuống thau gỗ, bọt nước lạnh căm bắn lên thấm ướt đầu gối nàng.

Nàng thấy trong lòng đau nhói đến mức không thở nổi.

“Nha đầu, rửa xong chưa?” Tuyết hớn hờ bước ra từ căn phòng, trên tay cầm một bộ y phục đỏ rực. “Rửa bát thôi mà lâu thế à, lại lười biếng rồi phải không?”

Như Ca ngơ ngẩn nhìn y.

Tuyết cũng nhìn nàng, rồi ngồi xổm xuống quan sát tỉ mỉ. “Sao vậy? Vẻ mặt nàng trông lạ lắm.”

“Ta...trong đầu ta hình như có thứ gì đó vừa hiện ra...Sau đó...trong lòng liền cảm thấy rất đau...”

Ánh mắt Tuyết vô cùng cổ quái. “Lại đang nhớ đến những chuyện trước kia à?”

“Nhưng ta nhớ không ra...hình như thiếu một chút...thiếu một chút gì đó...” Nàng dùng sức vỗ vỗ lên đầu mình, rên rỉ nói.

“Nha đầu ngốc, đã bảo nàng đừng nhớ lại nữa, mọi chuyện trong quá khứ quên được thì tốt hơn.” Tuyết nhẹ nhàng ôm lấy nàng. “Cứ sống như thế này chẳng phải tốt hơn sao?”

Một mùi hương ngan ngát thấm lạnh vào tận tâm can Như Ca.

Một lúc lâu sau.

Nàng khẽ nói: “Không biết vì sao, trong lòng ta luôn cảm thấy bất an và đau đớn lắm”.

Tuyết thờ người.

Sau đó y giơ tay gõ trán nàng. “Này, nàng vui vẻ một chút được không?, hôm nay là mừng Một tết, đừng khiến cho người ta cũng buồn bực theo.”

Như Ca gượng cười xin lỗi: “Xin lỗi người”. Đúng vậy, năm mới tết đến phải vui lên mới phải.

“Vậy mới được chứ.” Tuyết nở nụ cười, giữ bộ xiêm y trong tay. “Năm mới cần phải mặc đồ mới, đây là ta chuẩn bị riêng cho nàng đó, nàng có thích không?”

Như Ca mở to hai mắt.

Một bộ y phục đỏ rực như lửa, không rõ làm bằng chất liệu gì, có lẽ là tơ tằm trộn với vài chất liệu nào đó, trong xán lạn chói chang như ánh bình minh buổi sớm.

Trong bóng đêm.

Như Ca trong bộ áo đỏ bước ra khỏi phòng, khuôn mặt thanh tú, trong sáng, khóe môi nở một nụ cười đáng yêu, đôi mắt trong veo như nước hồ thu, bộ y phục đỏ rực như lửa theo gió tung bay. Cả người nàng dường như đang phát sáng, dịu dàng như một ngọn lửa làm rung động lòng người.

Tuyết vỗ tay nói: “Đúng là thế gian này chỉ có nàng mới mặc áo đỏ đẹp như vậy”. Màu đỏ đúng là màu sắc thích hợp nhất với nàng.

Như Ca tuy có chút ngượng ngùng, nhưng khi được người ta tán dương như vậy, trong lòng cũng không khỏi ngập tràn sung sướng. Nàng cười bảo: “Cám ơn người đã tặng ta bộ y phục này, ta thích lắm”.

“Sao lại cảm ơn ta chứ?”

“...?” Nàng giật mình.

Tuyết nắm lấy tay nàng, dẫn ra bên ngoài sân. “Nào, chúng ta ra ngoài chơi, ta còn chuẩn bị rất nhiều trò hay nữa cơ.”

Bên ngoài thôn có một ngọn núi.

Sao trời lấp lánh, ánh sáng dịu dàng lan tỏa, bóng trăng nhạt nhòa, chỉ trông thấy những đường nét mơ hồ. Tuyết và Như Ca ngồi trên một tảng đá nơi đỉnh núi, nhìn lên bầu trời đêm vô tận, ánh sao nhẹ nhàng soi rọi lên dáng hình như tiên của cả hai.

“Những vì sao đẹp quá...” Như Ca chống cằm, xem đến mê mẩn.

“Có thích không?”

“Thích lắm.” Như Ca ngắm nhìn bầu trời đầy sao, ánh sao lấp lánh khiến nàng xúc động. “Những vì sao sáng ngời như vậy, lấp lánh, lấp lánh dường như không vương chút phiền não hay bi thương, lúc nào cũng có thể vui vẻ mà lấp lánh.”

Sao giăng đầy trời.

Bộ áo trắng của Tuyết so với những vì sao kia còn sáng hơn, nhìn vẻ thích thú của nàng, tình cảm trong ánh mắt và nụ cười nơi khóe môi khiến cho những ngôi sao nơi chân trời cũng phải ngỡ ngẩn mà rơi xuống.

Sao trên trời cao.

Tuyết trên đỉnh núi.

Khung cảnh tuyệt đẹp như vậy...

“Phải chăng có ngôi sao bảy màu nữa thì tuyệt...” Như Ca đột nhiên nảy ra ý nghĩ. “Sao màu tím, sao màu vàng, sao màu xanh, sao màu đỏ... Sáng rực trên bầu trời đêm, nhất định sẽ đẹp vô cùng...”

Tuyết ân cần ôm nàng vào lòng. “Chỉ cần nàng thích, bất kể điều gì ta cũng sẽ làm cho nàng”.

Như Ca ngạc nhiên quay đầu nhìn y.

Tuyết nở nụ cười, nhẹ nhàng phất tay lên bầu trời, từ trong ống tay áo, bay thoát ra một ánh sao băng, trên bầu trời đêm kia rộ nở một đóa hoa cúc nho nhỏ.

Đóa hoa cúc vàng rực bùng lên giữa các vì sao .

“Là pháo hoa sao!” Như Ca kinh ngạc.

Đóa hoa cúc vàng từ từ nhạt đi trên bầu trời, khoanh khắc mỹ lệ đó khiến nàng phải nín thở.

Đột nhiên, bùm một tiếng, mấy luồng pháo hoa từ dưới chân núi cao thấp chen nhau bay vụt lên bầu trời sao.

Pháo hoa rực rỡ sắc màu.

Náo động, kiêu hãnh, chói lọi mà rộ nở giữa bầu trời thăm thẳm!

Mưa sao băng ánh bạc, lấp lóp cháy rực. Hoa đại lý đỏ tía lộng lẫy cao quý, hoa mẫu đơn xanh cánh mỏng phớt vàng, khắp bầu trời đèn hoa rực rỡ.

Pháo hoa bùng lên hết đợt này đến đợt khác, hết như thoát ra từ tiên cảnh mộng ảo.

Ngàn vạn ánh pháo bùng sáng khiến cho bầu trời đêm đẹp đẽ lạ thường.

Người trong thôn ai cũng trông thấy cơn mưa pháo hoa này, trầm trồ, hoan hỉ, già trẻ lớn bé đều ra khỏi cửa nhà, đứng trong sân ngược mắt nhìn lên. Từ trước đến nay bọn họ chưa từng được trông thấy cảnh tượng mỹ lệ như vậy.

Bùm...

Một đóa mẫu đơn đỏ tươi to lớn ngạo nghễ bùng sáng!

Tàn pháo hoa cháy sáng rơi thẳng xuống, như ngàn vạn con thác ngân hà đang đổ ập, thấm sâu vào trong tâm khảm của họ.

Đám thôn dân bị cảnh tượng mỹ lệ này hút hồn.

Trong khoảnh khắc pháo hoa nở rộ ấy.

Trên đỉnh núi.

Như Ca đột nhiên ôm lấy ngực.

Mùi khói pháo quẩn quện trong không khí hệt như ác ma bóp nghẹt lấy cổ họng nàng, một nỗi đau đớn khiến khuôn mặt nàng tái nhợt, đôi môi cũng dần dần mất đi huyết sắc.

Nàng run rẩy đứng dậy.

Tà áo đỏ phấp phới theo gió núi, dưới bầu trời ngập tràn pháo hoa bùng sáng, nàng như con phượng hoàng đắm mình trong ngọn lửa.

Cơn mưa pháo đã lên đến hồi cao trào.

Pháo hoa bảy sắc lung linh rực rỡ như mộng ảo từ chân núi vùn vụt bay vọt lên bầu trời đêm, cảnh tượng mỹ lệ như thế, đẹp đến mê hồn như thế...

Pháo hoa từng đóa nở rộ.

Nhưng Tuyết chỉ lặng im ngắm nhìn gương mặt bỗng nhiên trắng bệch của Như Ca.

Y nhìn nàng đang từ từ quay đầu lại nhìn y. “Là người.”

Tuyết biết, hạnh phúc thuộc về y đã tàn như trận pháo hoa kia rồi.

Pháo hoa mỹ lệ giữa bầu trời đêm.

Tựa như một giấc mộng rực rỡ, pháo hoa từng đóa, từng đóa lần lượt nở rộ...

Như Ca chăm chú nhìn vào tà áo trắng hơn tuyết của y, trong lòng là vô vàn cảm xúc, từng hình ảnh lại lóe lên trong đầu nàng, có cơn đau buốt

xương, có niềm vui trùng phùng, có nỗi tức giận, còn có nước mắt trào dâng khiến sống mũi nàng bỗng cay cay.

Nàng siết chặt hai tay.

Bỗng nhiên, nàng không biết phải nói gì.

Tuyết nhẹ nhàng nở nụ cười, nụ cười còn xán lạn hơn trăm hoa đua nở. “Cuối cùng cũng nhớ ra ta rồi ư?”

Như Ca đáp: “Phải”.

Tuyết thở dài. “Nha đầu xấu xa, lâu như vậy mới gặp lại ta, không sung sướng nào vào lòng ta khóc chứ?”

Như Ca đứng thẳng người. Một pháo hoa lớn bùng lên rực rỡ, dưới ánh sáng lóa mắt, khuôn mặt nàng trắng như tuyết, đôi tròng mắt đen láy.

“Vì sao lại lừa ta?” Nàng hỏi.

Tuyết nhìn nàng âu yếm hỏi lại: “Nàng...có nhớ đến ta hay không?”

“Người không nên gạt ta.”

“Dù cho chỉ là một chút thôi...” Đôi mắt Tuyết như có ánh sao. “... Nàng...có từng nhớ đến ta hay không?”

“Là người phong ấn trí nhớ của ta phải không? Vì sao người lại làm như vậy với ta, chẳng lẽ người không biết ta còn rất nhiều chuyện phải làm ư?” Nàng bắt đầu cao giọng.

Y vẫn cố chấp nhìn nàng chăm chú. “Một chút...cũng chưa từng nhớ đến ta hay sao?”

Nàng nhìn y.

Cuối cùng, nàng xoay người bỏ đi, xiêm y đỏ rực tung bay trong gió lạnh. Pháo hoa chiếu sáng bầu trời đêm nhưng trong lòng nàng lại tràn ngập sầu bi, nơi này vốn không phải là nơi nàng nên ở.

Tuyết đưa tay giữ nàng lại, lực kéo rất mạnh. “Nói đi, từ khi ta biến mất, nàng không nhớ đến ta chút nào ư?! Nàng đã quên ta rồi sao?!”

Như Ca bị y giữ lại chặt tới mức cổ tay phát nhức.

Tuyết trừng mắt nhìn nàng, một nỗi oán hận thấp thoáng trong đáy mắt y, hồi lâu sau, y nhắm mắt lại. Nước mắt lấp lánh như ánh sao từ từ chảy xuống.

Như Ca nhìn y, pháo hoa trên bầu trời vẫn bừng sáng, da thịt y lóng lánh trong suốt, nước mắt cũng lấp lánh trong suốt, dường như ánh sao trên kia cũng có thể xuyên thấu, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể hóa thành ngàn vạn tia sáng tan biến khỏi nhân gian.

Thật lâu sau, nàng khẽ giơ tay ôm lấy y. “Người có biết không, ta không dám nhớ đến người...”

Thân thể Tuyết khẽ run.

Nàng gượng cười. “Bởi vì nhớ tới người là một chuyện quá đau khổ. Chỉ cần ta còn tỉnh táo thì sẽ làm mọi cách để không nhớ đến người nữa. Thế nhưng, trong mộng ta lại cố chấp muốn được một lần trông thấy người...Người biến mất trong lòng ta như không khí, chỉ còn sót lại một bộ áo trắng...”

Tuyết nín thở, trong mắt cũng ngập tràn lệ. “Nha đầu...”

Nàng khẽ hỏi: “Liệu người có còn biến mất nữa không?”

“Nếu như có thì sao?”

“VẬY HÃY XEM ĐÂY LÀ MỘT GIẤC MỘNG, TA CHƯA BAO GIỜ GẶP LẠI NGƯỜI.”
Nàng nhìn y với ánh mắt nghiêm nghị.

“Nàng đúng là một nha đầu nhẫn tâm.”

“Nói cho ta biết đi, người có còn biến mất nữa không? Nếu có, thì ta chưa từng gặp người, cũng không muốn chịu đựng nỗi đau khổ như vậy thêm lần nữa đâu.” Nàng quắc mắt nhìn y.

Tuyết cười. “Không đâu, ta sẽ không bao giờ rời khỏi nàng nữa đâu, vĩnh viễn ở lại bên cạnh nàng.”

“Thật chứ?”

“Thật.”

“Nhưng người đã gạt ta nhiều lần lắm rồi!”

“Nha đầu ngốc, yên tâm đi, lần này thật sự ta không lừa nàng đâu.”

Như Ca quan sát y thật kỹ, cuối cùng cũng quyết định tin y thêm lần nữa. Nàng ôm lấy y, hai hàng lệ chảy xuống từ khóe mắt, vùi đầu vào ngực y, vừa khóc vừa cười. “Tuyết, ta nhớ người, nhớ người lắm.”

Pháo hoa bùng lên mảng rực rỡ cuối cùng giữa bầu trời đêm.

Người trong thôn lại trở về ngôi nhà của mình.

Thế gian mỹ lệ mà yên tĩnh, chỉ còn lại hai người đang ôm chặt lấy nhau trên đỉnh núi.

Ngày mồng Hai tết, trong ánh bình minh đầu tiên của buổi sớm, Như Ca đã đẩy cánh cửa gỗ bước ra. Bộ xiêm y đỏ tươi rực rỡ như nắng mai, bước chân nàng cũng khẽ khàng hết như vậy. Khi nàng khẽ khép cánh cửa lại, đám gà vịt con trong sân vẫn còn đang say giấc mộng.

Nàng siết chặt túi quần áo trong tay, ngẩng đầu nhìn Tuyết qua cửa sổ. Ra đi không lời từ biệt như vậy, có lẽ y khó mà chịu nổi, thế nhưng nàng chỉ có thể chọn lựa cách này.

Con đường nhỏ trong thôn im ắng tĩnh lặng.

Đêm qua nhà nhà người người đều vui đùa tới tận khuya, giờ này họ vẫn còn đang chìm trong giấc mộng đẹp.

Trên đường không một bóng người.

Chỉ có mấy chú chim buổi sớm cùng Như Ca vận y phục đỏ.

Đi mãi, Như Ca cũng dần cảm thấy đói bụng, vì sợ đánh thức Tuyết, nên nàng chưa ăn uống gì, bây giờ cái bụng trống rỗng thật là khó chịu. Nàng nhìn sang ven đường, Trương đại nương ngày thường vẫn bán bánh bao lại chưa dọn hàng. À phải rồi, sang năm mới Trương đại nương cũng cần nghỉ ngơi một chút chứ.

Nàng tiếp tục đi về phía trước.

Bất chợt, mũi nàng hít hít, có mùi gì đó thơm quá. Nhìn quanh quần khắp nơi nhưng lại chẳng trông thấy gì, nàng cười khổ, tám phần là vì đói quá nên nảy sinh ra ảo giác rồi. Vừa định cất bước đi tiếp, mùi thơm của thức ăn ấy lại theo gió thổi tới, khiến cho bụng nàng sôi lên ùng ục.

Một giọng nói uể oải quen thuộc truyền tới theo gió sớm: “Bánh nướng ngon tuyệt đây, bánh nướng vừa thơm, vừa giòn, bánh nướng tiểu mỹ nhân của hiệu bánh Tuyết Ký vang danh thiên hạ đây”.

Như Ca giật mình, ngẩng đầu nhìn lại.

Trên một gốc cây lớn ven đường, một kẻ mặc áo trắng đến lóa mắt đang ngồi vắt vẻo trên ngọn cây, tay cầm hai chiếc bánh nướng, chớp mắt

cười với nàng.

Ánh ban mai xuyên qua kẽ lá, chiếu sáng nụ cười y.

Một chú chim nhỏ lông trắng vỗ cánh đậu trên bờ vai y.

Tuyết cười nói: “Có muốn nếm thử không? Bánh nướng nóng hôi mới ra lò đây.”

Như Ca giật mình nói: “Người...sao người lại ở đây?”

Tuyết từ trên ngọn cây tụt xuống, nở nụ cười khả ái. “Ta đang đợi nàng đấy. Biết nàng sẽ dậy rất sớm, chưa kịp ăn gì nên ta mới chuẩn bị bánh nướng cho nàng đây. Hơn nữa, ta cũng không hề đánh thức nàng, đúng không? Ngủ đây giấc chứ?”

Như Ca không nói nên lời.

Tuyết dúm chiếc bánh nướng vào tay nàng. “Nào, thưởng thức thử bánh nướng ta làm xem”. Y đắc ý cười. “Không chừng còn ngon hơn so với nàng làm đấy.”

Như Ca ngậy người ăn chiếc bánh nhưng lại không cảm nhận được chút hương vị nào.

Tuyết đỡ lấy bao quần áo từ tay nàng. Khoác vai nàng chậm chậm bước đi trên con đường của thôn. “Nha đầu ngốc, lần sau không được nhịn đói mà lên đường đâu, lâu ngày sẽ đau dạ dày đấy. Nếu lười nấu cơm thì cứ để ta làm cũng được.”

Như Ca cắn môi. “Được được, ta biết rồi. Người không cần tiễn ta, trở về đi.”

Tuyết quay đầu sang chăm chú nhìn nàng.

Sống lưng Như Ca ưỡn thẳng, ngón tay miết chặt chiếc bánh nướng.

Chú chim nhỏ lông trắng vỗ cánh bay về phía chân trời.

Nụ cười của Tuyết trong veo như nắng sớm. “Ta đi với nàng.”

“Không được.”

“Tôi qua ta đã hứa là sẽ không bao giờ rời xa nàng nữa.”

“...” Như Ca nhìn y. “Tuyết, ta chỉ muốn người sống thật yên ổn.”

Tuyết giật mình nói: “Chẳng lẽ đi cùng nàng, ta sẽ chết hay sao?” Y vừa cười vừa ôm lấy nàng. “Yên tâm đi, ta là tiên mà, tiên thì làm sao chết được.”

“Là người phong ấn ký ức của ta đúng không?” Như Ca nói.

Tuyết ho khan một tiếng. “E hèm, lúc đó nàng bị thương rất nặng, hơn nữa...ta sợ nàng sẽ không chịu nổi việc bị Huân Y phản bội...cho nên...”

“Ta không muốn nghe người giải thích.” Như Ca ngắt lời y. “Người phong ấn ta, sao lại mất hiệu lực trong thời gian ngắn như vậy?”

Tuyết cười xấu hổ. “Nha đầu ngọc, đó là vì năng lượng trong cơ thể nàng ngày càng mạnh.”

“Thật không?” Như Ca nắm lấy tay y, trầm giọng nói: “Vậy nói cho ta hay, vì sao mới chỉ ngã một cái thôi mà tay người lại bị thương nghiêm trọng như vậy?”

Tay trái y tím bầm, làn da trắng nõn nơi cổ tay đã làm cho nổi rõ chỗ tụ máu đen sẫm kia.

“Ngốc ạ, cái đó là do ta lừa cho nàng đau lòng thôi.” Tuyết khẽ cười.

“Vậy bây giờ ta đã đau lòng rồi, vết thương người gạt ta cũng biến mất đi chứ” Như Ca nhìn y.

“Á, nha đầu ngốc...” Y thở dài, sao nàng lại để ý đến thế. Đúng vậy, lần này gượng ép phá băng mà ra công lực của y chỉ còn lại chưa đến hai phần so với trước đây.

“Tuyệt, ta không muốn thấy người biến mất nữa đâu”, Như Ca thì thầm. “Có rất nhiều việc mà ta phải làm, có lẽ sẽ rất nguy hiểm, và khó khăn, nhưng đây là chuyện của ta, không liên quan tới người. Nếu có ngày ta giải quyết xong tất cả mọi chuyện, ta sẽ trở lại nơi này tìm người.”

“Nàng muốn báo thù cho phụ thân?”

“Phải.”

“Nàng muốn đi tìm Ngọc Tụ Hàn?”

“Phải.” Trái tim Như Ca đập nhanh, nàng còn nhớ lúc ấy nàng nhìn thấy Ngọc sư huynh bên ngoài bìa rừng. Vào thời khắc nàng bị Huân Y ám sát, hình như nàng cũng trông thấy được một bóng áo đỏ như máu trong khu rừng...”

“Nàng có thể sống mà trở về tìm ta sao?” Tuyệt bình tĩnh hỏi.

Gió sớm mai khẽ thổi tung bộ xiêm y đỏ tươi của Như Ca, mặt nàng kiên định, tròng mắt đen láy, bên trong như có ngọn lửa đang bốc cháy.

Nàng nói với y: “Ta sẽ cố gắng sống, ta không muốn chết.”

Tuyệt nở nụ cười: “Không có ta, nàng làm sao có thể sống mà hoàn thành những việc này chứ?”

Như Ca không thể gượng cười được nữa.

“Nếu như cái giá để sống mà lạm hại tới người, vậy thà ta chết đi còn hơn.”

Lần trước, vì giải trừ hàn chú trên người Ngọc sư huynh mà nàng đã phải mất đi Tuyết, trơ mắt nhìn Tuyết tan biến trong lòng mình, nỗi đau ấy, hằng đêm nàng cảm nhận được trong những cơn ác mộng.

Tuyết nhắm mắt lại, khi mở ra thì mắt đã lấp lánh ánh lệ. “Nha đầu ngọc, ta đã nói với nàng bao nhiêu lần rồi, ta là tiên mà, ta sẽ không chết, vĩnh viễn sẽ không rời xa nàng, vĩnh viễn ở bên cạnh nàng. Cho dù nàng có chán ghét ta, muốn đuổi ta đi, ta có chết cũng không rời.”

Như Ca cười khở. “Ta không tin người.” Nàng đã bị y lừa nhiều lần rồi.

Tuyết giơ bàn tay, nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm: “Nếu lần này ta lừa gạt Liệt Như Ca, xin hãy để ta đời đời kiếp kiếp, chuyển thế luân hồi đều không nhận được chút tình cảm nào của nàng”.

“Người...”

Tuyết nín thở nhìn nàng nói: “Đã tin ta chưa?”

Như Ca trong cơn rối bời không thốt nên lời.

Nhìn nàng, Tuyết nở nụ cười.

Nụ cười ấy sáng đến nỗi ánh ban mai trên bầu trời kia cũng mất đi hào quang vốn có.

“Nàng đã đồng ý rồi đấy, sau này không được bỏ ta mà lén lút ra đi nữa! Bằng không...bằng không...ta sẽ phạt nàng đời đời kiếp kiếp phải thâm yêu ta!”

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 10

Phẩm Hoa Lầu.

Thiên hạ đệ nhất lầu.

Như Ca từng nhiều lần hỏi Tuyết vì sao nhất định lại phải đến Phẩm Hoa Lầu. Nhưng đáp lại, y chỉ luôn mỉm cười và nói nơi đây nàng có thể trông thấy một người, cũng chỉ có nơi đây nàng mới gặp được y. Đến khi nàng hỏi phải chăng người ấy là Ngọc Tự Hàn thì Tuyết lại bắt đầu đánh trống lảng.

Đến Phẩm Hoa Lầu, Như Ca và Hoa đại nương cùng các tỷ muội ngày trước gặp lại nhau, khung cảnh vô cùng náo nhiệt. Trong lúc nói cười nàng mới hay Phong Tế Tế đã “hoàn lương”, được gã cho một thương nhân làm vợ lẽ, nghe nói cuộc sống trôi qua cũng được xem là hài lòng. Phượng Hoàng cô nương cũng được gả đi, làm thiếp thứ chín của Trịnh đại tướng quân, chỉ là sau khi nàng xuất giá vẫn chưa có thai, mấy bà vợ lớn ghen tị, Tướng quân lại là người có mới nới cũ, cuộc sống không được như ý.

Như đã trải qua mấy kiếp.

Dưới ánh trăng mờ ảo, Như Ca tựa lưng vào bức vách chạm hình hoa mộc lan ở khu vườn sau, khe khẽ thở dài.

Còn nhớ thuở mới đặt chân vào Phẩm Hoa Lầu, khi ấy nàng hãy còn ngây thơ và hồn nhiên lắm, vì mong giữ lại trái tim của Chiến Phong mà nàng muốn biết các danh hoa đã dùng những loại tuyệt kỹ gì để chiếm được

sự yêu thích của đàn ông trên thế gian. Ở nơi này, nàng gặp được Ngọc Tự Hàn từ xa tìm đến, gặp được Tuyết vô cùng tài hoa...

Nhưng rồi chỉ mới nửa năm trôi qua, cảnh thì vẫn còn đây mà người thì đã chia xa mất rồi.

Trải qua nhiều biến cố như vậy, nàng đã không còn là tiểu nha đầu khi đó trong lòng chỉ có Chiến Phong nữa.

Bầu trời trăng sáng, sao thưa.

Làn gió đêm trong hoa viên dịu dàng lay động mái tóc Như Ca, bố áo đỏ của nàng được ánh trăng ôn hòa như nước chiếu rọi, đôi tròng mắt đen láy ngời sáng, nàng ngẩn đầu trông ánh trăng non, đáy mắt vừa kiên nghị vừa hờ hững.

Bóng trăng sáng trong.

Nụ cười nơi khóe môi nàng cũng trong sáng.

Cho dù có bao nhiêu mây đen, cho dù có bao nhiêu mưa gió mãnh liệt, ánh trăng vẫn soi rọi khắp nhân gian. Vậy nên, còn điều gì có thể khiến cho nàng ngã gục nữa chứ?

Mặc cho gần đây nàng có nghe được một số chuyện linh tinh vô cùng kỳ lạ..

Trong khoảng thời gian nàng và Tuyết ẩn cư nơi sơn thôn, chốn giang hồ truyền đi một lời đồn đáng sợ!

Truyền rằng, Liệt Minh Kính không phải Giang Nam Phích Lịch môn ám sát, mà là bị Chiến Phong, đại đệ tử thân truyền của mình, thừa dịp ông luyện công không đề phòng, từ phía sau đâm một đao dẫn đến thiệt mạng! Chiến Phong vì che giấu tiếng ác giết thầy nên đã đem tất cả tai họa đẩy

sang cho Giang Nam Phích Lịch môn. Nhưng con gái của Liệt Minh Kính là Liệt Như Ca lại không tin tưởng Chiến Phong, một lòng muốn điều tra rõ chân tướng cái chết của cha, cũng vì việc này mà giữa đêm khuya nàng đã trốn khỏi Liệt Hỏa sơn trang vốn bị Chiến Phong khống chế. Trên đường rời trang, Liệt Như Ca lại bị Chiến Phong ám sát mà bỏ mạng.

Tin đồn này khiến cả võ lâm kinh hãi.

Quần hào giang hồ thi nhau đổ dồn về Liệt Hỏa sơn trang để làm rõ tính xác thực của nguồn tin.

Nhưng thái độ của Liệt Hỏa sơn trang lại vô cùng mập mờ ám muội. Chỉ tuyên bố rằng Chiến Phong không có mặt ở trong trang, còn việc y có sát hại cha con Liệt Minh Kính hay không thì vẫn đang xác minh. Đồng thời Liệt Hỏa sơn trang còn treo thưởng khắp thiên hạ, ai có thể “mời” Chiến Phong hồi trang sẽ được thưởng ngàn lượng hoàng kim.

Nhất thời, cả thiên hạ náo động!

Tiếng đàn thanh nhã, uyển chuyển từ trong phòng của Tuyết truyền ra, trong màn đêm hệt như một mùi hương hoa nhàn nhạt, thấm đượm nét dịu dàng từ ánh trăng, quyến rũ nơi đáy lòng Như Ca.

“Nha đầu, ánh trăng có gì đẹp, làm sao sánh được với khúc đàn tuyệt diệu của ta chứ? Mau vào đây, nghe thử khúc nhạc ta mới sáng tác nào.”

Như Ca vẫn ngẩng đầu ngắm ánh trăng hình lưỡi liềm trên trời cao.

Chiến Phong...

Nếu thực sự là Chiến Phong...

Ánh mắt của nàng thật điềm tĩnh, đôi môi khép lại, khuôn mặt dần trở nên nghiêm nghị.

Có điều, kẻ khiến cho nàng đau đớn, vấn vương nhất không phải là Chiến Phong.

Mà chính là Ngọc Tự Hàn.

Phút giây ly biệt ở bìa rừng ấy, nàng biến mất trước mắt y như vậy...

Còn bóng người màu đỏ thắm trong khu rừng đó nữa, nàng vẫn luôn cảm thấy bất an, không biết bóng người ấy có phải là Âm Dạ La hay không, nếu quả thực là Âm Dạ La, liệu y có làm hại đến Ngọc Tự Hàn đang trong cơn yếu thế không...

Nghĩ đến đây trái tim nàng lại nhói đau.

Sắc mặt cũng trở nên trắng bệch.

Một bàn tay trắng trẻo vỗ lên vai nàng, tiếng cười khê. “Này, dám không để ý đến ta à, coi chừng ta tức giận cũng phớt lờ nàng bây giờ.”

Như Ca nhìn Tuyết, hỏi y lần thứ hai mươi bảy: “Vì sao chúng ta phải ở lại Phẩm Hoa Lâu chứ?”

“Bởi vì chỉ có ở đây nàng mới có thể gặp được người nàng nên gặp.”
Y trả lời giống hệt hai mươi sáu lần trước.

“Gặp ai chứ?”

“Ha ha, gặp rồi nàng sẽ biết.”

“Nhưng mà, ta đã đợi ở đây mười hai ngày rồi, mười hai ngày đó có thể làm được rất nhiều việc.”

“Nha đầu ngọc, tin ta đi, ta là tiên mà.”

Như Ca trừng mắt nhìn y.

Tuyết cười vé vô tội.

“Ở lại đây nhiều nhất là ba ngày nữa thôi, rồi ta sẽ phải rời khỏi Phẫm Hoa Lâu”, nàng nói với y.

Tuyết nhẹ nhàng nắm đốt ngón tay một chút rồi cười nói: “Được, sau ba ngày, bất kể nàng muốn đi đâu ta cũng sẽ theo nàng”.

Như Ca không buồn nói nữa.

Tuyết ôm lấy bả vai nàng, nhìn ánh trăng chiếu rọi khắp khu vườn, vé mặt tươi cười như hoa. “Mùa xuân sắp đến rồi đấy, gió đêm không còn mang hơi lạnh thấu xương nữa. A, nàng nhìn kìa...” Ngón tay y chỉ vào một góc yên tĩnh trong hoa viên, trên nhánh cây uể oải đốm tô một đóa hoa màu vàng nhạt. “Đóa hoa đón xuân đã nở rồi.”

“Mùa xuân...” Như Ca ngơ ngẩn nhìn đóa hoa đang lặng lẽ hé nở, có lẽ mùa xuân đến rồi, mùa đông này quả là dai dẳng, giá lạnh thấu xương. Khi trăm hoa trổ khắp mặt đất, hy vọng rằng mọi thứ sẽ lại sáng sủa, dạt dào sửa sống trở lại.

Tuyết nghiêng đầu nhìn Như Ca đang thất thần, đột nhiên hỏi: “Mùa xuân đến rồi, nàng có dự tính gì không?”

Nàng ngẫm nghĩ chốc lát rồi lắc đầu. Nàng muốn tìm Ngọc Tự Hàn, muốn báo thù cho cha, muốn trừng hưng Liệt Hỏa sơn trang, thế nhưng những thứ này đều chẳng liên quan gì đến mùa xuân cả.

“Thật sự không có dự tính gì sao?”

“Không có.”

“Nàng suy nghĩ kỹ lại xem.”

“...Không có mà.”

“Nha đầu xấu xa, nàng quên mất đã từng hứa với ta thế nào ư?” Tuyết vờ giận hỏi.

Như Ca nghi hoặc nhìn y.

Dưới bóng trăng, tà áo trắng của Tuyết như lấp lánh ánh hoa, khuôn mặt tuyệt mỹ của y có chút giận dỗi, khóe mắt long lanh những giọt lệ.

Như Ca hỏi: “Sao thế?”

Nước mắt của Tuyết sáng như ánh sao. “Nàng quên rồi ư? Nàng đã từng hứa với ta, nếu như ta không chết, nàng sẽ...”

...

Y trong suốt đến độ một đầu ngón tay cũng có thể xuyên qua.

Nụ cười của y ảo diệu như hoa tuyết.

Ngàn vạn tia sáng vàng rực rỡ...

Xuyên thấu qua thân thể của y...

...

“Nếu ta yêu người, mà người lại muốn ra đi, thế thì ta chẳng thà chưa bao giờ yêu người.”

...

“Ta hứa với người, nếu người không chết, ta sẽ cố hết sức yêu thương người.”

...

Tuyết có vẻ đã thiếp đi trong lòng Như Ca, lặng im thin thít như một đứa trẻ.

Đầu của y gối lên cánh tay nàng.

Người y nhẹ bằng, nàng ôm y hết như đang ôm một vầng sáng vậy.

...

Ánh trăng nhạt nhòa như sương.

Sao trời lấp lánh trên cao.

Như Ca lặng lẽ nhìn Tuyết. “Ta không hề quên, ta sẽ cố thử yêu thương người.”

Tuyết nín thở, từng giọt lệ trong mắt rơi xuống thấm ướt khuôn mặt hạnh phúc của y. “Sẽ cố gắng như thế nào?”

“Sẽ cố gắng, thật cố gắng.”

“Lỡ như nàng có cố gắng như thế nào cũng không thể yêu thương ta thì sao?” Nỗi bi thương làm cõi lòng Tuyết nhói đau.

Như Ca mỉm cười nói: “Mùa xuân là mùa chan chứa hy vọng. Vào mùa xuân, trăm hoa đua nở, vạn vật hồi sinh, có chuyện gì là tuyệt đối không thể chứ?”

Trời đêm trăng sáng, sao thưa.

Tại một góc yên tĩnh của hoa viên, một đóa hoa màu vàng nhạt đã nở rộ đón xuân về.

Tiếng đàn sáo rộn rã từ đại sảnh vọng đến.

Hương rượu.

Mùi thức ăn.

Mùi thơm của mỹ nhân.

Giờ phút này, Phẩm Hoa Lầu quả thực là chốn thiên giới không biết đến nỗi ưu sầu của thế gian.

Tuyết và Như Ca đứng sóng vai bên nhau dưới mái hiên chạm hoa, một người áo trắng như tuyết, một người áo đỏ như lửa, chăm chú nhìn nhau, ánh mắt giao nhau. Dưới ánh trăng lung linh, trông họ như một đôi tiên đồng trong tranh vẽ.

Chẳng biết đã qua bao lâu.

Dần dần, trong vườn hoa xuất hiện thêm dăm ba vị khách, họ cùng các cô nương nói ười nô giỡn bên các tiểu đình, non bộ. Hẳn là tiết mục ca múa trong sảnh đường đã tàn rồi.

Trên hành lang.

Tuyết nắm lấy bả vai Như Ca, nàng giục: “Chúng ta vào trong thôi, nơi này ồn quá”.

Như Ca “ừm” một tiếng, xoay người chuẩn bị theo y vào nhà...

Bất chợt...

Thoáng qua ánh mắt...

Nàng dường như trông thấy...

Một bóng người với màu áo xanh như ngọc!

Nàng vội vã quay đầu lại!

Dưới mái hiên, bên non bộ, cạnh hồ nước, trong tiểu đình, đèn lồng rực rỡ, các cô nương mỹ miều, đám khách thần hồn điên đảo, tiếng đàn sáo huyền ảo...

Nhưng mà bóng người áo xanh đó ở đâu?!

Như Ca nhìn ngó khắp nơi, gấp gáp đến nỗi mồ hôi túa ra đầy trán.

Cuối cùng nàng cũng tìm ra!

Chỉ thấy tà áo xanh ấy lóe lên rồi biến mất nơi cửa sau của hoa viên.

Như Ca khẽ hô lên, phi thân về hướng người áo xanh đang biến mất ấy. trên hành lang.

Chỉ còn trơ lại mỗi mình Tuyết.

Y ngơ ngác nhìn về hướng mà Như Ca biến mất, làn da trong suốt như thể lúc nào cũng có thể tan đi, áo trắng chói mắt nhưng lại toát ra một vẻ yếu đuối và tuyệt vọng.

Rời khỏi Phẩm Hoa Lầu.

Đường phố vắng tanh, nhà nhà cửa cửa đóng im ỉm, so với khung cảnh ca múa thái bình vừa rời quả thực như hai thế giới hoàn toàn khác biệt. Vài tên ăn xin áo quần tả tơi lây lất bên góc đường, trong cái bát nhỏ sứ mẻ của họ chỉ có một hai đồng tiền bố thí. Tiếng chó sủa từ sau một bức tường dày nơi ngã rẽ vắng vắng truyền lại làm cho cảnh đêm càng thêm hoang tịch.

Như Ca nhìn ngó quanh quẩn trên khắp phố lớn ngõ nhỏ.

Đường như bóng người áo xanh kia đã đột nhiên biến mất, giữa đất trời rộng lớn mênh mông, nàng chạy khắp nơi, qua hết khu ngõ này đến con hẻm nọ, mà bóng người ấy lại như sương đêm, bốc hơi trong ánh trăng mờ ảo.

Nàng không tìm thấy người áo xanh...

Tựa người lên vách tường lạnh buốt, nàng dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán.

Lòng lại chột nhói đau.

Nước mắt lãn dài hai bên má.

Nàng cắn môi, khuôn mặt trắng bệch, bờ môi cũng đã mẩn mẫn vì nước mắt. “Là sư huynh sao? Nếu đúng là sư huynh, vì sao lại không đến tìm nàng, vì sao lại không chờ đợi nàng, chẳng lẽ sư huynh không biết rằng nàng đang lo lắng cho sư huynh lắm hay sao? Còn nếu không phải sư huynh, vậy bây giờ huynh đang ở đâu, có gặp nguy hiểm không, sư huynh định ninh rằng nàng đã chết ư?”

Lau khô nước mắt bằng ống tay, Như Ca cố gắng đứng thẳng người.

Nàng muốn đi tìm Ngọc Tự Hàn.

Ba ngày sau, cho dù là chân trời góc bể, nàng cũng phải đi tìm sư huynh.

Đột nhiên, có tiếng chân nhè nhẹ vang lên từ phía xa.

Như Ca nghiêng tai lắng nghe, thân thể khẽ rung rẩy. Nàng siết chặt ngón tay, trống ngực ngừng đập mấy nhịp, thi triển khinh công đuổi theo.

Trên con ngõ nhỏ dài tít tắp.

Ánh trăng như hoa.

Áo xanh như ngọc.

Như Ca đuối đến sau lưng người nọ, tay phải giơ ra như muốn chạm vào bả vai y.

Bàn tay khựng lại giữa trời...

Đột nhiên...

Nàng chờ người...

Môi nở một nụ cười cổ quái.

Nàng cười đến nỗi hai vệt nước mắt trên má như buốt đau, nàng cười như thể mình là một kẻ ngốc nhất trên đời này.

Ôi, nàng có thể nhớ ra Ngọc Tự Hàn không nghe được, sau lại quên khuấy việc y không thể đi lại cơ chứ?

Tiếng cười đau đớn trong màn đêm giá lạnh tan đi.

Người mặc áo xanh xoay người lại, vẻ mặt hoảng sợ, hai mắt ngơ ngác nhìn Như Ca. “Ta...Ta không có tiền.”

“Đi đi” Như Ca nhắm mắt lại.

Người kia sợ đến mức hai chân mềm nhũn, run lẩy bẩy.

“Cút! Có nghe thấy không! Cút mau!” Như Ca nhin không được hét lớn. “Cút mau! Nếu không ta giết ngươi đấy!!”

Người nọ sợ hãi bỏ chạy thục mạng.

Như Ca trong lòng buồn bã. Sau khi cha mất, đã rất lâu rồi nàng chưa được nép người lên đầu gối ấm áp của Ngọc Tự Hàn. Chỉ cần ở bên cạnh y, cho dù chẳng nói câu gì, chỉ cần y nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc nàng, nàng nhất định sẽ không cảm thấy trống trải như lúc này.

Ánh trăng kéo bóng nàng đồ dài trên mặt đất.

Ngõ vắng im lìm.

Nàng cũng lặng thinh.

Nàng chậm rãi bước đi, nhất thời chẳng có phương hướng, chỉ nhấc chân một cách vô định.

Đêm càng lúc càng về khuya.

Như Ca trong bộ áo đỏ, chậm rãi bước đi trên con đường nhỏ.

Mãi cho đến khi một mùi máu tanh nồng bị gió cuốn đến xộc vào mũi nàng.

Mùi máu tanh khiến người ta phải kinh hãi.

Trong gió đêm còn xen lẫn tiếng gào thét thảm thương trước khi chết!

Hương rượu nồng nặc!

Tiếng nôn mửa mệt nhọc!

Thoáng chốc, thần trí Như Ca cũng tỉnh táo trở lại, trong con hẻm phía trước nhất định vừa diễn ra một trận ác chiến, hơn nửa số người bỏ mạng cũng không ít. Nàng ưỡn thẳng lưng, nhẹ bước rẽ vào ngõ hẻm

oOo

Vầng trăng non hình lưỡi liềm lạnh lẽo treo giữa bầu trời đêm thăm thẳm, trên ấy lác đác vài ánh sao thưa, chiếu rọi xuống con ngõ nhỏ bỗng chốc hoá thành địa ngục. Mùi máu tươi theo gió đêm thổi đến khiến người ta nghẹn thở, tiếng rên rĩ, tiếng hỗn hển trước khi chết, tiếng máu tươi chậm chậm chảy trên mặt đất.

Mười ba người trong con hẻm ấy.

Chín kẻ đã chết, thân thể hãy còn ấm.

Ba kẻ nằm trên mặt đất, vẫn chưa thối giãy giụa, ngón tay bấu chặt nền đất lạnh lẽo, đôi mắt trợn to. Khi Như Ca rẽ vào ngõ hẻm ấy trông thấy bọn họ, ba kẻ này cũng bvừa kịp trút hơi thở cuối cùng.

Mười hai người đều bị một đao chặt đứt yết hầu.

Con hẻm nhỏ nồng nặc mùi máu tanh.

“Oe...” tiếng nôn mửa phát ra.

Mùi rượu xộc đến hang mũi, trên lớp vải lam là vô số những thứ như nhóp cùng vết máu tanh hôi, người nọ yếu ớt dựa vào tường, thanh Thiên Mệnh đao nhiều nhọt máu tươi, ánh trăng nhạt soi lên khuôn mặt trắng bệch của y, viên bảo thạch màu lam bên tai phải u ám nặng nề.

“Oe...”

Y đau đớn nôn mửa, thân thể gập lại như tôm, run rẩy, co giật. Y đã uống Thiêu Đao Tử suốt mười ngày mười đêm, là loại rượu mạnh nhất, há hê nhất, uống đến một đồng cũng không còn, bị gã hầu bàn của khách điếm, tay đâm chân đá đuổi ra ngoài đường.

Dạ dày y nhói buốt như bị ngàn vạn mũi kim nóng đỏ châm.

Những kẻ đó vì sao không trở lại giết y? đến đây, giết chết y rồi y sẽ không đau như vậy nữa.

Chết rồi sẽ vĩnh viễn không còn đau đớn. Y nôn mửa, dựa người vào vách tường rồi từ từ trượt xuống, mồ hôi lạnh khiến cho y run rẩy từng cơn, cuối cùng, y té nhào vào vũng máu, tà áo lam bị máu tươi, thấm đẫm, trở thành một màu kỳ lạ.

Cổ họng tắc nghẹn của y mơ hồ cất tiếng gọi.

Như lời rên xiết.

Tựa tiếng nấc đau thương.

Hay giống như một cái tên mà chỉ trong giấc mộng ngập trời hoa sen, lá đơm xanh biếc ấy, y mới dám khe khẽ gọi.

“Chiến Phong.”

Bất chợt, y dường như sa chân vào một giấc mơ hoang đường nhất, trong giấc mơ ấy, y không ngờ được nghe thấy...

Nàng đang gọi tên y.

...

“Chiến Phong, Chiến Phong.”

Cô bé vui vẻ gọi tên cậu, ánh tà dương chiếu sắc hoa nở rộ khắp hồ, còn sáng lạn hơn cả ráng chiều nơi chân trời, đôi má cô trắng ửng hồng, nụ cười thật dịu dàng, trong sáng.

Khi đó, cô bé mới chín tuổi.

Tiểu Như Ca suốt ngày lẻo đẻo theo sau cậu bé Chiến Phong. Cô mặc xiêm y đỏ tươi, đôi mắt to tròn long lanh nhìn cậu, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như quả táo.

“Đừng gọi ta là Chiến Phong.”

Cậu bé xì mặt, ngắt một đóa sen mới nở.

“Vì sao chứ?” Cô bé Như Ca vén tà áo đỏ, nhẹ nhàng hứng lấy đài sen xanh sậm ấy.

“Muội phải gọi ta là sư huynh.”

“Nhưng mà, muội đã có rất nhiều sư huynh rồi, Ngọc sư huynh cũng là sư huynh, Cơ sư huynh cũng là sư huynh. Tất cả đều gọi là sư huynh thì làm sao phân biệt được.”

“Ta là đại sư huynh.”

“Hi hi” Cô nở nụ cười ngây thơ. “Trong ba sư huynh, huynh rõ ràng là nhỏ nhất, sao làm đại sư huynh được chứ?”

“Chiến sư huynh”

Cô lè lè chiếc lưỡi hồng của mình ra cười bảo: “Không được, không được, Chiến sư huynh, khó nghe chết đi được, Ca Nhi muốn huynh sống thật lâu, thật lâu, sống đến lúc râu tóc đều bạc trắng để còn chơi với Ca Nhi nữa chứ. Không cho huynh chết trận đâu!”

Đúng là nói vớ vẩn mà.

Tiểu Chiến Phong khó hiểu nhìn tiểu Như Ca đang cười to.

“Chiến Phong, Chiến Phong...”

Giữa ò sen tiếng trẻ con í ới gọi nhau, hương hoa thoang thoang đón cơn gió đầu hè, thổi đưa những gợn sóng vàng nhấp nhô trên mặt nước.

...

Trong con hẻm nhỏ, nhìn Chiến Phong nhếch nhác ngã vật xuống vũng máu cùng bãi nôn mưa bầy nhầy, cả người hôi thối dơ bẩn, lòng Như Ca như bị một lưỡi đao sắc cứa vào.

Nàng nhắm mắt lại. Ngón tay bầu chặt đến nhói đau.

Đến khi nàng mở mắt ra, Chiến Phong đang dùng ánh mắt lơ đãng say mà nhìn nàng, y chìa tay trái ra, dưới ánh trăng, những ngón tay ấy trắng nhợt run run.

“Ca...Nhi...”

Người vận áo đỏ ấy tươi đẹp như một ngọn lửa, đôi tròng mắt đen láy ngời sáng, có thể thiêu đốt trái tim y. Hơi rượu khiến cho thân thể y lão đảo, y cố hết sức để đứng dậy nhưng vừa rướn lên đã lại ngã nhào ra vũng máu dơ bẩn kia.

Như Ca cắn môi, không hề nhúc nhích.

Chiến Phong nằm trên mặt đất nhuộm đầy máu mà ngấn đầu lên. Ngốc ngếch mỉm cười, khước mắt lấp lánh ánh lệ. “Ca...Nhi... cuối cùng nàng cũng đến đón ta rồi...”

Căn phòng tối om.

Như Ca bó gối ngồi một góc dưới đất, đã hai canh giờ trôi qua, nàng vẫn không hề cử động. Tuyết lẳng lẳng thiếp đi bên cạnh nàng, hơi thở đều đều, đầu tựa vào bả vai nàng.

Chiến Phong nằm trên giường như đang gặp ác mộng, sắc mặt tái nhợt, mi mắt nhú chặt, hết như bị ai đó siết lấy cổ họng, tiếng rên vừa trầm thấp vừa run rẩy.

Không khí như bao trùm mùi vị của đau khổ.

Chẳng biết đã trải qua bao lâu, Tuyết khoan thai tỉnh lại, ngáp dài một cái rồi vỗ vỗ Như Ca nói: “Nàng ngủ một chút đi, ta sẽ trông chừng hẳn”.

Như Ca lắc đầu

“Nha đầu ngốc, nàng thật là cố chấp mà.”

Như Ca nhìn Chiến Phong vẫn còn say mèm chưa tỉnh lại, nàng không muốn ngủ, nàng có chuyện muốn hỏi y.

“Này, vì sao lúc buồn bực nàng lại hay ngồi dưới đất chứ?” Tuyết đột nhiên hỏi.

Như Ca ngẩng ra suy nghĩ. “Bởi vì dưới đất rất lạnh.”

“...?”

“Ngồi dưới nền đất lạnh rồi, sự khó chịu trong lòng cũng sẽ bị đông cứng lại.”

“Nhưng nếu bị đông đến phát bệnh thì làm sao?” Tuyết tức giận nói.

“Sẽ không như thế đâu.”

“Nha đầu ngọc, nàng...”

“Trước khi làm xong mọi chuyện, ta sẽ không để mình ngã bệnh mà chết đâu.”

Bờ vai nàng mỏng manh như tờ giấy, nhưng khuôn mặt lại bình tĩnh dứt khoát, một vẻ đẹp tuyệt diệu dường như từ bên trong cơ thể nàng thẩm truyền ra ngoài.

Tuyết giữ lấy bả vai Như Ca, từng luồng hơi ấm dịu dàng truyền vào bên trong cơ thể nàng. Y mỉm cười như hoa. “Không được nhắc đến chết chóc nữa, có ta ở cạnh nàng, nàng có muốn chết cũng không được.”

Bên kia.

Chiến Phong đột nhiên ngồi bật dậy!

Cả người y mồ hôi đầm đìa, hơi thở hỗn hển, tròng mắt hắt những tia máu, viên bảo thạch màu lam bên tai phải phát ra thứ ánh sáng thê lương, tăm tối.

Y siết chặt đao, dần tỉnh lại sau cơn ác mộng.

Đến khi hai mắt trở về màu băng lam tĩnh lặng, y giật tung tấm chăn gấm nhưng lại phát hiện trên người đã được thay một bộ áo lam sạch sẽ, không một vết máu cũng không chút ô uest.

Trong phòng tối đen.

Nhưng Chiến Phong vẫn cảm giác được nơi góc phòng có hai người.

“Ai?” Giọng của y lạnh lẽo như đao.

Tuyết khẽ búng ngón tay, ngọn đèn trên bàn chợt sáng lên, ánh đèn như hạt đậu lập lòe lay động giữa tà áo lam của Chiến Phong và màu áo đỏ của Như Ca. Tuyết ngồi trên ghế trầm hương, khêu giỡn bất đèn, phong thái thanh nhã xuất trần.

Trong góc phòng, một bóng người áo đỏ đang đứng đó, y phục otả ra hào quang chói mắt, tươi sáng như tia sáng đầu tiên lúc tinh sương. Nàng nhìn y, gương mặt trong sáng, thần sắc trầm tĩnh.

Keng...

Thiên Mệnh đao chấn động vang lên một tiếng ngân lớn.

Thân thể Chiến Phong rung động kịch liệt!

“Cồ!”

Mái tóc xoắn màu xanh xẫm tung bay, y trừng mắt nhìn nàng, giờ phút này dù thế giới có đổ sụp y cũng sẽ không hề chớp mắt.

Bởi vì, y lo sợ.

Sợ rằng chỉ một cái chớp mắt thôi, nàng cũng sẽ biến mất.

“Ta không chết.” Như Ca chăm chú nhìn y, ngữ khí bình tĩnh.

Đáy mắt Chiến Phong dần dần biến thành màu lam thăm thẳm, tay y chậm chậm buông lỏng thanh đao, ngón tay run run như thể đang cố sức kìm nén ước nguyện muốn được ôm người đó vào lòng.

“Lúc người say, ta vốn có hàng trăm cơ hội để giết chết người.” Như Ca điềm tĩnh nhìn y. “Nhưng, ta muốn được nghe chính miệng người nói.”

Máu huyết đã đông cứng lại thành băng.

Chiến Phong lúc này mới hiểu rõ, y cứ ngỡ mình đã tỉnh lại từ cơn ác mộng, nhưng chẳng qua là rơi từ cơn ác mộng này sang cơn ác mộng khác mà thôi.

“Cha ta có phải do người giết không?” Như Ca hỏi Chiến Phong.

Ngọn lửa leo lét.

Ánh sáng lờ mờ khiến hai bóng hình nghiêng nghiêng trên nền đất.

“Nếu quả đúng là ta...”

Như Ca lắng nghe.

“...Cô sẽ giết ta sao?”

“Sẽ giết người.”

“Sẽ giết ta như thế nào?”

“Người giết cha ta như thế nào?”

“Ta một đao đâm xuyên qua ngực ông ấy.”

Như Ca nhắm mắt lại.

“Vì sao người lại giết cha ta?”

“Vì ông ta đã giết chết cha mẹ ta.”

“Làm sao người biết chứ?”

“Chính Liệt Minh Kính đã thừa nhận.”

“Cha ta sao lại thừa nhận được, nếu như người có thật sự giết cha mẹ người đi chẳng nữa thì tại sao lại thừa nhận với người chứ?” Như Ca tức giận nói.

Chiến Phong trầm mặc.

Như Ca hít vào một hơi.

“Võ công của người có thể giết được cha ta sao?”

“Ông ấy không phòng bị”

Như Ca cố kiềm chế hơi thở hỗn loạn trong ngực mình, xương ngón tay răng rắc vang lên. “Vì sao bây giờ lại nói cho ta nghe, người không phải đã lừa ta rất lâu rồi sao?”

Chiến Phong nhìn nàng.

Ánh mắt của y màu xanh thẫm, đôi môi nở một nụ cười cổ quái. “Sống, so với chết còn đau khổ hơn.”

“Đau khổ? Người báo được “thù” rồi, chẳng phải nên vui mừng khôn xiết hay sao?” Tà áo đỏ của Như Ca nổi giận tung bay phần phật.

Chiến Phong đưa đao cho nàng.

“Ngực, nơi trái tim.” Y chăm chú nhìn nàng. “Ta không hận cô đâu, giết ta rồi, không cần phải đau khổ nữa.”

Như Ca siết lấy đao.

“Hứa với ta một điều.” Giọng của Chiến Phong thật thấp.

“Nói.”

“Mang thi thể của ta chôn trong ao sen ấy.”

“...Được.”

“Ra tay đi.”

Như Ca giơ đao lên.

Mũi đao ánh lên sắc xanh lạnh lẽo, nhắm ngay vào ngực Chiến Phong.

Chiến Phong vẫn nhìn nàng.

Ngay cả khi muốn giết y, nàng vẫn đẹp như vậy. Hai má của nàng phớt hồng như đóa sen, sóng mắt dịu dàng như giọt sương sớm vương đọng trên lá, tà áo đỏ tung bay, như mảng rắng chiều bên ao sen sau mỗi ngày luyện công.

Căn phòng bỗng tối sầm lại, ánh lửa lay lắt in lên tường, phản chiếu bóng đao lơ mờ, Tuyết vọc khơi bắc đèn, trên trán dường như thấp thoáng nỗi bi thương.

“Đừng giết hẳn.” Giọng nói buồn thương như tuyết bay lúc nửa đêm.

Đao, bàn tay của Như Ca vẫn đang siết chặt lấy nó.

Nàng nghe được lời Tuyết nói, nàng thấy được vẻ thống khổ trong mắt của Chiến Phong, cõi lòng nàng như trăm ngàn thanh Thiên Mệnh đao bằm nát!

Thế nhưng...

Nàng phải giết Chiến Phong.

Cho dù sau này, ngày đêm có phải chịu sự dày vò, nàng cũng phải giết y cho bằng được!!

Nàng hận y!

Y đã sát hại người nàng yêu thương nhất trên cõi đời này.

“Đừng giết hẳn.”

Bộ áo trắng của Tuyết dưới ánh lửa mập mờ tựa như một đóa hoa trắng đang thờ dài trong gió.

Đao như sóng cồn!

Tà áo đỏ tung bay phần phật. Như Ca, mặt đầy phần nộ, một đao vung về phía ngực Chiến Phong.

Một đao này.

Nàng dốc hết khí lực.

Chiến Phong vẫn đứng thẳng lưng, thân thể cao ngạo không chút cao ngạo không chút run rẩy, vào thời khắc nàng vung đao đến, khoe môi tái nhợt của y khẽ nở một nụ cười cay đắng.

Máu tươi bắn ra!

Đao cắm phập vào máu thịt, tạo nên âm thanh rợn người, một dòng máu tươi trào ra, vấy dẫm cả vách.

Máu, chậm rãi chảy xuống dọc theo vách tường.

Thanh âm tí tách nhẹ vang, dưới mặt đất nở rộ từng đóa hoa máu nhỏ nhỏ.

“Đừng giết hẳn.”

Tuyết giữ chặt lấy lưỡi dao màu xanh sẫm, máu tươi ào ạt tuôn ra khiến cho cánh tay phải trắng ngần xinh đẹp của y trở nên thê thảm đến mức đáng sợ.

Như Ca hoảng hốt la lên: “Người làm gì vậy!!!?”

Tuyết cười thật dịu dàng. “Nha đầu, khoan hãy giết y. Nghe ta nói một lần đi có được không?”

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 11

Trong lòng đất u ám đen tối, Âm Hà vẫn lặng lẽ chảy xuôi, bó đuốc trên vách tường vẫn yên lặng rực cháy. Ở nơi này, tất cả đều chìm trong tĩnh mịch. Không có sinh mệnh, không có tương lai, cũng không có hy vọng.

Trong căn nhà đá tối đen như mực có một chiếc xe lăn bằng gỗ.

Bàn tay với những ngón tay thon dài mà tái nhợt, móng tay nứt vỡ chẳng hề còn nguyên vẹn, tay y chẳng chịt những vết thương khiến kẻ khác kinh ngạc. Bộ xiêm y màu xanh loang lổ vết máu. Y nhìn qua song cửa sổ nhỏ duy nhất trong phòng, trên cửa có song sắt, ngoài cửa cũng chỉ một màu đen kịt mênh mông.

Y ho khan.

Ngực đau nhức khiến y cong người ho khan, máu tươi vấy lên tấm áo xanh. Nhưng, cho dù như vậy, trên người y vẫn toát lên vẻ cao quý nội uẩn, vầng trán đầy vẻ điềm tĩnh như một viên ngọc tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Một cái bóng màu đỏ chợt ngừng tụ trong căn nhà đá!

Âm Dạ La cười lớn: “Sao hả, lo lắng lắm sao?”

Ngọc Tự Hàn chẳng hề phát hiện ra y.

Ám Dạ La chuyển tới trước người y, lắc đầu thở dài: “Đáng tiếc, đáng tiếc, ta quên người là một kẻ điếc, làm sao nghe thấy tiếng ta chứ?”

Ngọc Tự Hàn vẫn chẳng nhìn y.

Y tiếp tục ho, cứ như Ám Dạ La chỉ là một khối không khí trong suốt.

Ám Dạ La nở nụ cười, chén rượu hoàng kim loang loáng xoay tròn giữa các ngón tay y, y nở nụ cười yêu kiều hơn cả bộ xiêm y đỏ chói của mình: “Không hổ danh Tĩnh Uyên Vương, chỉ riêng năng lực bình tĩnh này hai tên Cảnh Hiến Vương và Kính Dương Vương ngu xuẩn kia làm sao so sánh được?”

Ngọc Tự Hàn biết y tới làm gì.

Ám Dạ La là kẻ có dã tâm rất lớn, hy vọng thông qua y để khống chế triều đình, cũng hứa hẹn sẽ giúp y lên ngôi hoàng đế.

“Người tìm nhằm người rồi.”

Ngọc Tự Hàn lẳng lặng nói. Nếu Ám Dạ La tìm Kính Dương Vương hay Cảnh Hiến Vương có lẽ sẽ rất hợp.

Ám Dạ La thở dài: “Nhưng ta lại nhìn trúng người.” Thoải mái nắm trong tay tất cả mà không gặp chút khó khăn gì, như vậy đối với y lại chẳng chút hấp dẫn.

“Người điên rồi.”

Ám Dạ La ngửa mặt lên trời cười lớn: “Không sai! Ta đúng là một tên điên! Ta luôn muốn cả thế giới hỗn loạn, ta luôn muốn làm cho người khác đau khổ, bọn họ càng đau khổ ta càng sung sướng!”

Y cười như điên như dại, đôi mắt cũng trở thành một màu đỏ máu điên cuồng.

Đột nhiên, y ghé sát tới gần Ngọc Tự Hàn, nở nụ cười âm độc: “Chẳng lẽ, trong lòng người không có hận thù sao?”

Ngọc Tự Hàn trầm ngâm.

“Người cũng đã biết vì sao tai người điếc? Vì sao chân người tàn phế?” Hạt chu sa giữa trán Ám Dạ La thoáng chớp. “Bởi vì mẫu thân người, Ngọc Phi là phi tử được sủng ái nhất, thậm chí trước khi người sinh ra hoàng hậu đã hạ độc, sau đó người vừa sinh ra đã là kẻ điếc, mẫu thân người vì sinh người mà chết. Người dù điếc nhưng vẫn được phụ thân yêu thương, ngay sau đó thủ hạ của Kính Dương Vương cắt đứt tất cả gân mạch ở hai chân người khiến người lại thành một tên què quặt không thể đi lại.”

Ngọc Tự Hàn nhắm mắt lại, sắc mặt tái nhợt.

Ám Dạ La tiếp tục nói: “Tất cả mọi chuyện, phụ vương của người đều rõ, nhưng hấn lại vì hoàng quyền, vì không dám đắc tội với bên họ ngoại nên vớ như cầm diếc, chỉ đưa người tới Liệt Hỏa Sơn Trang rồi chẳng nghe chẳng hỏi gì nữa.”

Y cười thật u tối, đôi môi đỏ tươi cách khoe môi Ngọc Tự Hàn chỉ có hai tấc:

“Sau tất cả những chuyện đó, người không hận sao?”

Ngọc Tự Hàn quay đầu đi, muốn cách xa y một chút nhưng Ám Dạ La lại nắm chặt sau gáy y, khiến y chẳng thể cử động một chút nào.

Giữ khoảng cách mập mờ đó, Ám Dạ La tiếp tục nói: “Tĩnh Uyên Vương ưu tú xuất sắc ời, thế gian vốn chẳng biết sẽ có bao người vì người mà khuyh đảo, đáng tiếc, tới giờ người vẫn chỉ là một phế nhân. A, người thực sự chưa từng thù hận sao?”

Giọng của y như một cái móc độc được bôi mật đường:

“Vì hai chân tàn phế, người không thể rời chiếc xe lăn này, không thể kịp thời tới bên người người yêu mến. Vì hai tai điếc, người người yêu thương ở trong rừng gọi mà người cũng chẳng hay. Vì thân thể suy yếu không thể luyện thành võ công đỉnh cấp nên phải trơ mắt nhìn người mình yêu thương bị ám sát mà vô lực ứng cứu.”

Lời nói của Âm Dạ La tựa như một con dao độc, hung hăng cắm vào trái tim đầy thất vọng và đau khổ của Ngọc Tự Hàn, khiến nỗi đau càng khắc sâu hơn, khiến y mất hẳn vẻ lãnh đạm tự nhiên thường ngày.

Y ho khan kịch liệt.

Một vệt máu tươi phun ra từ miệng y, thấm ướt vạt áo.

Âm Dạ La nở nụ cười đa tình: “Chỉ cần người đáp ứng điều kiện của ta, tất cả những gì người tiếc nuối ta có thể giúp người đền bù toàn bộ.”

Ngọc Tự Hàn cố nén cơn ho, hai mắt dần dần mờ nhạt như ngọn núi xa xăm.

“Đã quá muộn rồi.”

Nàng không còn nữa, tất cả đều vô nghĩa.

Giờ phút này y chẳng qua chỉ là một xác chết biết hoạt động.

Âm Dạ La cười âm ỹ, xiêm y đỏ máu tựa như ánh tà dương nhiếp hồn, máu tóc dài đen sẫm lộng lẫy buông dài sau lưng.

“Ha ha, người cho rằng Liệt Như Ca đã chết sao?!”

Máu tươi cuồn cuộn chảy xuống từ bàn tay của Tuyệt.

Như Ca cau mày đem Kim Sang Dược bôi vào vết thương y, vết thương rất saau, thuốc bột vừa vẩy lên đã bị máu trôi đi. Nàng cắn môi, đem cả lọ thuốc đầy đổ xuống.

“Đau quá!” Tuyết rên rỉ kêu đau.

Như Ca trừng mắt nhìn y, cầm mảnh vải đã chuẩn bị lên băng bó cho y: “Biết đau sao lại lấy tay ra ngăn đao?”

“Nếu người không chém một đao đó, đau khổ và cừ hận trong lòng làm sao hóa giải được đây?”

“Vậy cũng không cần người lấy tay ra đỡ!”

“Nếu không làm tay ta bị thương, người làm sao đau lòng đến mức cắn môi tới trắng bệch đây?” Tuyết nở nụ cười thật đáng yêu.

Như Ca tức giận không nói nên lời.

Tuyết cười đắc ý: “Rất hoàn mỹ đúng không? Một đao đầy hận ý của người đã được máu tươi rửa nhạt chút ít, ta cũng biết hóa ra người có thể đau lòng vì ta như vậy.”

Như Ca dùng sức siết chặt vải bó tay y.

“Ái da”, “ái da” tiếng kêu đau lập tức khiến cơn đắc ý của Tuyết tan thành mây khói.

Bầu trời ngoài song cửa sổ đã dần dần sáng.

Tiếng gà gáy từ xa xa truyền tới.

Như Ca trầm ngâm cả nửa ngày rồi sắc mặt ngưng trọng: “Tuyết, người đã nói người là tiên.”

“Đúng vậy.”

“Vậy người có phải cái gì cũng biết không?”

“Ách.... Người muốn biết điều gì?”

Nàng nhìn chăm chăm vào y:

“Cha ta bị Chiến Phong giết thật sao?”

Tuyết nhay nhay mũi, bất đắc dĩ nói:

“Đúng, Chiến Phong không lừa người.”

Máu Như Ca như lạnh đi.”

“Vì sao không cho ta giết hẳn.”

“Giết hẳn, Liệt Minh Kính cũng không sống lại được.”

“Chẳng lẽ lại để cha ta chết đi như vậy sao?!” Nước mắt Như Ca chảy xuống: “Ta là con gái người, ta cũng nên báo thù cho người!”

Tuyết cười khổ.

“Vì sao phải báo thù? Nếu không có nhiều cừu hận như vậy hẳn đã tránh được rất nhiều bi kịch rồi.”

Như Ca giật mình, suy ngẫm lời y. Chiến Phong cũng nói là vì báo thù.

“Chiến thúc thúc... thật sự... là cha ta giết sao?”

Tuyết do dự.

Nàng chăm chú nhìn y: “Xin người hãy nói cho ta hay.”

Tuyệt nhẹ nhàng thở dài: “Đúng vậy, là Liệt Minh Kính giết.”

Như Ca kinh ngạc giật mình, một lúc lâu sau mới hỏi tiếp: “Vì sao chứ?!” Cha và Chiến thúc thúc là huynh đệ sinh tử tương giao, hơn nữa mỗi khi cha nhắc tới Chiến thúc thúc, loại tình cảm sâu sắc đó tuyệt đối không phải ra vẻ.

Giọng của Tuyệt thật cổ quái: “Liệt Minh Kính có nguyên nhân của mình.”

Như Ca lại hỏi: “Không thể cho ta biết sao?”

Tuyệt nhìn nàng, lắc đầu nói: “Mỗi người đều có bí mật của mình. Người không cần biết.”

Như Ca lại ngẩn ngơ: “Biết càng nhiều, thống khổ cũng sẽ càng nhiều. Người muốn nói điều này phải không?”

Tuyệt cười tươi như hoa: “Nha đầu thông minh.”

“Vậy chẳng lẽ người không phải người đau khổ nhất sao? Dường như tất cả bí mật người đều biết.”

Tuyệt đuổi người ngáp dài nói: “Không phải, ta là người hạnh phúc nhất trên đời.”

“.....?”

Tuyệt hôn lên lên má nàng một cái: “Chỉ cần ở cùng nha đầu thối Như Ca, ta chính là người hạnh phúc nhất trên đời.”

Như Ca kinh ngạc nhìn y.

Tuyệt cười khanh khách, đưa tay véo mũi nàng:

“Này, còn nhìn ta như vậy ta sẽ nghĩ là người yêu ta rồi đấy.”

Như Ca kinh hãi kêu lên:

“Tay người!”

Máu tươi thấm đẫm tấm vải trắng, từng giọt từng giọt chảy xuống.

Như Ca nắm lấy tay y, kinh hãi: “Sao lại như vậy, dùng nhiều thuốc bột như vậy, sao máu vẫn không ngừng chảy?”

Nụ cười của Tuyết có chút suy yếu: “Người đúng là ngốc đến chết, khó trách bị ta lừa nhiều như vậy. Ta cố ý khiến người đau lòng thôi.”

“Câm miệng!” Như Ca phẫn nộ nói: “Nói ta hay, tình huống hiện giờ của người ra sao. Người không phải là tiên sao? Là tiên sao còn chảy máu không ngừng? Không phải người lại lừa ta đấy chứ?!”

Tuyết nở nụ cười ngọt như mật: “Được rồi, được rồi, ta không để cho máu chảy ra nữa là được chứ gì.” Y kéo một góc váy Như Ca, giật ra một mảnh vải đỏ tươi, thay cho tấm vải trắng giờ đã thấm đẫm máu: “Máu màu đỏ cho nên cũng phải dùng vải đỏ băng bó, cái này gọi là dùng đỏ khắc đỏ.”

Như Ca hoài nghi nói: “Lại đang gạt ta sao?”

Tuyết vỗ vỗ vai nàng, tựa như đang lừa một đứa trẻ: “Yên tâm đi, ta ngủ một giấc, ngày mai vết thương sẽ lập tức lành lại.”

Nhìn bóng lưng Tuyết đi vào trong buồng, đáy lòng Như Ca bỗng dâng lên một cảm giác bất an.

Vì sao, nàng cứ cảm thấy Tuyết dùng vải đỏ băng vết thương chỉ là để cho vết máu không lộ rõ ra thôi?

Trong căn nhà tối đen như mực.

Ngọc Tự Hàn hai tay nắm chặt chiếc xe lăn, máu nóng bốc lên khiến y mê muội:

“Nàng --”

Ám Dạ La ngửi ngửi hơi rượu, hạt chu sa giữa trán đỏ thắm đa tình: “nàng còn sống. Chỉ một khắc trước, nàng còn đang trong một ngõ nhỏ ở Phẩm Hoa Lô tìm kiếm người, khi tìm khắp xung quanh không thấy tung tích người, nàng dựa vào vách tường lạnh như băng, nước mắt nhung nhớt trào dâng trên khuôn mặt xinh xắn ấy.”

Ngôn ngữ như thi nhân, thanh âm ưu mỹ như tiếng đàn cầm.

Thân thể Ngọc Tự Hàn từ rừ run rẩy, y bỗng nhiên muốn dùng tất cả thế gian đổi lấy một cơ hội được thấy nàng dù chỉ một lần.

Ám Dạ La liếc nhìn y.

Tình yêu ơi là tình yêu, ngay khi người đó chết đi, mọi thứ trên thế giới chẳng còn ý nghĩa, nhưng, nếu người đó còn sống, cho dù biến thành hồn phách người cũng muốn ở bên nàng.

Năm đó chẳng phải bản thân mình cũng bị tình yêu hành hạ mà thành ma quỷ hay sao.

Ngọc Tự Hàn lại dần dần bình tĩnh trở lại. Y biết, cho dù chỉ một chút rối loạn hay một chút lòng tham cũng sẽ tạo thành cơ hội cho Ám Dạ La. Khuôn mặt y đã trấn tĩnh trở lại nhưng góc áo hơi rung rung lại cho thấy trong lòng y kích động ra sao.

Ám Dạ La cười nói: “Người không muốn thấy nàng sao?”

Ngọc Tự Hàn nói: “Chỉ cần nàng còn sống là đủ rồi.”

Ám Dạ La vỗ tay cười lớn: “Không sai, cho dù thấy nàng thì sao? Người vẫn chỉ là một kẻ tàn phế? Người không thể nghe, không thể đi, nếu nàng lại gặp nguy hiểm, người lại như trước chỉ có thể trơ mắt nhìn nàng mất đi.”

Ngọc Tự Hàn che miệng ho khan. Một cơn đau kịch liệt đâm sâu vào tim y, sau đó lan ra khiến thân thể y lạnh như băng.

Khóe mắt Ám Dạ La lóe lên vẻ khoái chí:

“Trao đổi với ta, ta có thể cho người tất cả, kể cả tình yêu của nàng, kể cả thân thể khỏe mạnh.”

Ngọc Tự Hàn nhìn y.

Khóe môi nở một nụ cười nhàn nhạt.

“Nếu không phải của ta, ta cũng không yêu cầu quá mức.”

Ám Dạ La chột xiết chặt chén rượu hoàng kim. Khóe mắt tựa như một cơn lốc đầy tức giận, y lại ngẩng đầu cười to, tiếng cười đầy vẻ mỉa mai hoặc mà ôn nhu...

“Những kẻ chưa từng có được cũng chẳng biết tới nỗi đau khi mất đi.”

Ám Dạ La sung sướng thở dài --

“Được, vậy trước tiên cứ cho người hưởng qua mùi vị hạnh phúc, hạnh phúc cực độ. Mười ngày sau, khi loại hạnh phúc này mất đi, ta sẽ lại nghe người, xem người còn nói được những lời như vậy không.”

Dưới lòng đất âm trầm.

Ám Dạ La vẫn lặng lẽ chảy xuôi.

Ám Dạ Lạp âm u đẹp đẽ như tu la câu hồn, xiêm y đỏ chót phảng phất như nhuộm bằng máu tươi của ngàn vạn người đau khổ.

Chiến Phong ở lại tại Phẫm Hoa Lâu.

Y cả ngày uống rượu, từng ngụm từng ngụm lớn, uống tới mức nôn ra, nôn xong lại tiếp tục uống. Tấm áo vải xanh đậm đã vấy đầu rượu và uest vật. Đôi mắt u lam sâu thẳm tràn ngập tơ máu, nhưng thân hình thất vọng chán chường của y lại lôi kéo được rất nhiều trái tim các cô nương trong lầu.

Từ sau ngày ấy, Như Ca chưa từng nói với Chiến Phong một câu.

Nàng bỗng dưng không biết nên đối mặt với y ra sao.

Ngay sau đó, nàng quyết định rời khỏi.

Tuyệt khảm nhẹ chiếc đàn cầm, điệu nhạc vang lên từ những ngón tay y, y ngẩng đầu nhìn Như Ca đang thu thập quần áo, nói:

“Muốn đi đâu?”

“Ta muốn đi tìm Ngọc sư huynh.” Dù chẳng biết y đang ở đâu, nhưng cứ ngồi trong Phẫm Hoa Lâu cũng chẳng phải cách.

“Đi đâu tìm đây?”

“Không biết.” Như Ca đã chuẩn bị xong bao quần áo, nhìn quanh bốn phía xem có quên gì không.

“Thiên hạ to lớn như vậy, không có phương hướng thì khác nào mò kim đáy bể.”

“Nhưng, ta có người mà.” Như ca cười với y.

Tuyệt khảy một nốt nhạc cao, nốt nhạc trong trẻo vang lên hồi lâu rồi mới chậm rãi tản đi. Y lắc đầu: “Ta cũng không biết Ngọc Tự Hàn đang ở đâu.”

Như ca nhìn y: “Người đã nói, người cái gì cũng biết cơ mà.”

Tuyệt nhẹ nhàng thở dài.

“Tuyệt.....” Nàng năn nỉ y.

Tuyệt vẫn lắc đầu, làn da như giọt sương đầu tiên buổi sớm, đẹp đẽ nhưng cũng thật mỏng manh, đẹp đẽ như lúc nào cũng có thể bốc hơi dưới ánh mặt trời.

Như Ca cắn môi: “Người không muốn nói cho ta biết sao? Hay là thực sự không biết?”

Tuyệt nở nụ cười đáng yêu: “Là không muốn nói cho người.” Nàng không nên thấy Ngọc Tự Hàn, để cho y ích kỷ một lần đi, y không thể để Như Ca thấy Ngọc Tự Hàn.

Như Ca giật mình: “Vì sao chứ, rõ ràng người biết tung tích sư huynh, sao lại không nói cho ta?”

Tuyệt chun chun mũi một cái, tức giận nói: “Người đã đồng ý sẽ cố gắng yêu ta rồi mà!”

“Ta đi tìm sư huynh....”

“Trong lòng người trước giờ chỉ nghĩ về Ngọc Tự Hàn, trước kia người còn vì y mà bỏ qua ta, vì y, thậm chí người có thể để ta chết đi...” Trái tim Tuyệt trào dâng từng cơn đau, nước mắt như ánh sao chảy xuống trên đôi mắt đau thương.

“Ta không có.” Như ca vội vã nói.

“Nếu ta và Ngọc Tự Hàn chỉ có thể có một người sống, người sẽ chọn ai...”

Như Ca chẳng hề nghe thấy tiếng y, chỉ thấy đôi môi y mấp máy như muốn nói gì đó, nhưng thần thái ưu thương đó khiến trái tim nàng cũng đau đớn vô cùng.

Vì vậy, nàng đi đến bên người y, nhẹ nhàng ngồi xuống, cẩn thận nhìn y.

Nước mắt Tuyết chảy xuống bên môi nàng.

Nước mắt có vị mặn nhạt, còn có mùi thơm thoang thoảng.

Như Ca dùng tay áo giúp nàng lau khô nước mắt: “Tuyết, đừng khóc giống trẻ con thế, ta thích người giống anh hùng.”

Tuyết giật mình.

Sau đó, đôi môi tuyệt mỹ hé ra một nụ cười trăm hoa thất sắc.

“Xú nha đầu, người rõ ràng biết ta không phải anh hùng”

Như Ca nháy nháy mắt: “Anh hùng không nhất định phải quá khôi ngô quá lãnh khốc, chỉ cần có một trái tim thật thiện lương thì chính là anh hùng. Nhưng mà, anh hùng cũng sẽ không đụng một tí là khóc a.” Nước mắt của y, luôn luôn khiến lòng nàng khó chịu không biết vì sao.

Tuyết nín hơi: “Chỉ cần thiện lương, người sẽ thích ta”

Như Ca gật đầu.

“Nếu như Ngọc Tự Hàn trở nên tà ác, người cũng không hề thích y đúng không?” Tuyết lóe ra quang mang cổ quái.

“Sư huynh sẽ không trở nên tà ác.”

“Vạn nhất đi?”

“Không có loại khả năng này.”

Tuyết trầm mặc một lát: “Ta có thể nói cho người Ngọc Từ Hàn ở đâu, nhưng mà, người phải đáp ứng ta một điều kiện.”

“...?”

“Cho ta hôn một cái”

Hai má của Như Ca lập tức đỏ lên.

Tuyết nhẹ nhàng ôm lấy nàng, hơi thở như lan: “Là người nói sẽ nỗ lực yêu ta, vậy liền để ta hôn một cái. Nếu không, ta sẽ lo sợ người thích chính là Ngọc Từ Hàn, sau đó, ta sẽ không nguyện ý nói cho người Ngọc Từ Hàn ở địa phương nào.”

Như Ca đành chỉ giãy dụa.

Nàng nhẹ nhàng nhắm mắt lại, lông mi rung nhè nhẹ: “Được.”

Ánh mắt trời buổi chiều mang theo sự ấm áp đầu mùa xuân, xuyên thấu quá cửa sổ chạm hoa, nghiêng nghiêng rơi vào trong phòng.

Hồng Ngọc Phượng cảm toàn thân sáng long lanh.

Bạch Ngọc Lư Hương phát phơ tản ra mùi hương tĩnh lặng.

Bạch y của Tuyết rực rỡ phát quang, sáng tới chói mắt.

Hồng y của Như Ca nhưng lại cực kỳ ôn nhu.

Tuyết hôn lên hai má của Như Ca.

Mùi hoa giống như đầu xuân nhẹ nhàng man mác, lẫn lẫn giống như mưa xuân nhẹ nhàng ôn nhu, một loại cảm tình khiến lòng người hơi hơi khó chịu tại khoảng thời gian tiếp cận hoàng hôn này nhẹ nhàng dao động.

Chiến Phong tựa ngoài cửa sổ.

Y cuộn mình lại, đang không tiếng động nôn mưa, trong bụng đã sớm không còn chút nào, nôn ra chỉ có dịch mật trong suốt. Một loại thống khổ, khiến toàn thân run rẩy như lá cây trong gió.

Ngư Bình đại thắng.

Chiến báo truyền về kinh thành, toàn quốc chúc mừng.

Uy Quốc làm hại dân chúng vùng duyên hải nhiều năm, giết người cướp của đốt nhà không chuyện ác nào không làm, triều đình nhiều lần phái binh vây quét đều không công trở về. Lần này do Tĩnh Uyên vương tự mình suất quân đi trước, đợi sau khi đánh thắng mấy trận, Uy Quốc lại dùng cách rùa đen rút đầu không dám nghênh chiến, khiến cho thế đánh lâm vào giằng co.

Ba ngày trước, Tĩnh Uyên vương lợi dụng gió biển chỉ huy đội thuyền quân đội đi tập kích, đánh bất ngờ, đánh cho Uy quốc tơi bời tan tác, thiệt hại nặng quân tinh nhuệ của họ, khiến trong tương lai mười năm đều vô lực tiếp tục đối với cư dân vùng duyên hải hình thành uy hiếp quá lớn.

Tĩnh Uyên vương trở thành anh hùng trong suy nghĩ của thiên hạ dân chúng.

Có rất nhiều truyền thuyết trong dân gian truyền lưu, thậm chí có một bản nói Tĩnh Uyên vương có được tiên nhân trợ giúp, cho nên y không chỉ có đánh bại Uy quốc, hơn nữa hai chân tàn phế từ nhỏ cùng hai tai không nghe được cũng khôi phục bình thường.

Điều này quá mức thần kỳ, dân chúng nửa tin nửa ngờ, bọn họ tại quán trà quán rượu thảo luận, đến khi Tĩnh Uyên vương khải hoàn trở về, nhất định phải chú ý nhìn chân ngày xem có phải thật sự có thể đi đường.

Biển cả xanh thăm rộng lớn vô biên.

Mặt trời chiều ngả về tây, ngư dân thu lưới trở về, cá trong lưới nhảy lên, nét vui vẻ hiện trong những nếp nhăn của ngư dân. Thân nhân cùng hài tử chờ trong nhà, khói bếp bay lên, ánh nắng buổi chiều sáng lạn cùng sóng biển xinh đẹp như tranh.

Nước biển xô bãi cát.

Người áo xanh chân trần đứng bên bờ biển, cảm thụ sự mềm mại của cát, cảm thụ từng đợt sóng nhẹ nhàng đập vào mắt cá chân của hắn. Y nhắm mắt lại, dùng lỗ tai để nghe, biển cả hô hấp êm dịu và bao dung, vài con chim biển tung cánh bay lên, âm thanh phá không mạnh mẽ, tiếng cười nói của các ngư dân, tiếng chơi đùa của đám con nít, y thậm chí có thể nghe thấy tiếng vang của ráng ngũ sắc trên bầu trời cháy qua.

Khóe môi của y hơi nhếch lên.

Ánh sáng rực rỡ đầy trời, người áo xanh đứng bên bờ biển, một loại quang hoa ôn nhu nội liễm khiến ngư dân chung quanh và thị vị đi theo y nhiều năm đều ngây dại.

Huyền Hoàng, Xích Chương, Bạch Hồ xa xa nhìn bóng lưng của người áo xanh, trong lòng đều là một khối vui mừng. Bọn họ không biết rốt cục đã xảy ra chuyện gì, sau khi Vương gia đang mất tích gần một tháng bỗng nhiên trở về doanh trại Ngư Bình, mà hai chân của người lại có thể đi lại, tai cũng có thể nghe được.

Bạch Hồ từng hỏi Vương gia nguyên nhân.

Vương gia nhưng lại chỉ cười một cái, không có trả lời.

Toàn quân từ trên xuống dưới nhất thời tuyên khai Tĩnh Uyên vương đạt được sự trợ giúp của thần tiên. Tĩnh Uyên vương lại không có giải thích, chỉ dùng nụ cười kiên nghị nói cho quan binh, cuộc chiến lần này cùng Uy quốc tất sẽ thắng!

Quân tâm đại chấn, ngay sau đó là một báo cáo trận chiến thắng lợi.

“Chẳng lẽ trên đời thật sự có thần tiên?” Bạch Hồ nói. Nếu sớm biết có tiên nhân có thể giúp cho Vương gia khỏe mạnh, y thiên sơn vạn thủy cũng sẽ đi tìm, quyết sẽ không ngồi chờ tới hôm nay.

Xích Chương cười nói: “Chắc là có.”

Huyền Hoàng lại ngoài việc mừng rỡ ra, cảm thấy có một vài chỗ không ổn. Loại bất an này vào buổi tối thảo luận vấn đề hồi kinh lại một lần khiến Huyền Hoàng cảm giác được.

“Các người theo quân đội trở về trước.”

Trong bóng đêm, ánh trăng của chuông ngọc bích chiếu lên biển, xanh nhạt sáng bóng, ngón tay của Ngọc Từ Hàn nhẹ nhàng gõ chúng, tạo nên tiếng vang giòn tan, “đinh đinh đang đang” giống một chuỗi mơ màng liên tục. Nụ cười ẩn trong khóe môi hân, y cười, chắc chắn giọng nói của nàng cũng sẽ dễ nghe dư thế này đi.

Xích Chương, Huyền Hoàng đưa mắt nhìn nhau, Bạch Hồ vội vã nói: “Vương gia, ngài không cùng chúng ta trở về sao?”

Ngọc Từ Hàn dùng tai nghe tiếng vang nhẹ của chuông, vầng trán như ngọn núi xa xăm, : “Ta muốn đi tới một nơi.”

“Ta muốn đi một nơi.”

Xích chương cười nói: “Ta biết , Vương gia muốn đi tìm người kia đúng hay không? Đúng a, nàng nếu thấy ngài hai tai có thể nghe được, hai chân có thể đi, nhất định sẽ kinh hi vạn phần.” Cảm tình của Vương gia đối với người đó bọn họ đều hiểu rõ. Nàng là một cô nương tốt, chỉ là Vương gia từ đầu tới giờ chưa từng biểu lộ với nàng.

Huyền Hoàng cúi người nói: “Thuộc hạ nguyện đồng hành cùng Vương gia.”

Ngọc Từ Hàn đứng dưới tàng cây.

Ánh trăng sáng tỏ.

Tiếng chuông mỏng như cánh ve nhẹ nhàng bay lượn, vang vọng.

Y thanh y như ngọc, như mỹ ngọc tĩnh lặng giữa linh sơn tú thủy, quang hoa nhẹ nhàng tự lưu chuyển, tịnh không rõ ràng, nhưng mà nhẹ nhàng khiến kẻ khác mở mắt không nổi.

“Ta muốn đi một mình.” Ngọc Từ Hàn nhìn lên bầu trời đêm, điềm tĩnh xuất thần.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 12

Mùa xuân trên Vũ Di Sơn, màu xanh khắp tầm mắt, rậm rạp xanh tươi. Gió xuân giữa núi rừng mang theo mùi hoa không biết tên, lẫn với hơi thở của cỏ xanh, khiến kẻ khác thần thanh khí爽.

Kiếp phu tùm năm tùm ba nghỉ ở chân núi, chờ các tiểu thư công tử đi du xuân có thể đi kiệu của họ. Khi bọn họ thấy một vị công tử áo xanh đi tới, tất cả đều tới vây quanh. Vị công tử này, tuổi chừng hai mươi hai hai mươi ba tuổi, vóc người thon cao, cằm ngọc cài tóc, mặt như mỡ ngọc, mi như viễn sơn, mặc dù áo vải màu xanh, nhưng là một thân tao nhã hào hoa hàm ẩn cao quý nhã nhặn.

Vị công tử áo xanh mỉm cười lắc tay, cự tuyệt các kiệu phu.

Y muốn dùng hai chân của mình đi lên Vũ Di sơn.

Ánh mặt trời chiếu lên sơn lộ.

Gió xuân nhu hòa, thoang thoảng hương hoa.

Y đi rất chậm, đế giày của y rất mỏng, có thể cảm giác được đá sỏi nhỏ nhoi cùng nhánh củi tiêu phu ngẫu nhiên đánh rớt. Y mỉm cười, ngưng thần nghe chim núi tung cánh bay lên, gió thổi sà sạt đám cỏ mịn, dòng suối nhỏ trong suốt chạm rây chảy xuôi, hoa dại màu hồng phấn tại vách núi khẽ xướng theo.

Sinh mệnh nguyên lai là xinh đẹp như thế a.

Y nhẹ nhàng nhắm mắt lại, để ánh mặt trời của ngày xuân ấm áp toàn thân, nếu có thể, y cực kỳ khát vọng cứ như vậy mạnh khỏe chờ đợi ở bên người nàng.

Mỗi người đều sẽ có tâm ma.

Y cũng có.

Giờ khắc này, nếu có thể gặp nàng, dù là chỉ là một nụ cười nhìn nghiêng, có lẽ y sẽ hướng ma quỷ khuất phục đi.

Ngọc Từ Hàn cười khổ.

Y bỗng nhiên phát hiện chính mình cũng không có kiên cường như trong tưởng tượng.

Đã đi tới rừng cây nhãn.

Tựa hồ còn có khói xanh nhàn nhạt, thân cây cháy đen xiêu vẹo đổ trên mặt đất, vài con chim sẻ nhỏ riu ra riu rít đang mổ, thỉnh thoảng vỗ cánh. Chúng nó hồn nhiên chẳng biết ở trong phiến rừng cây nhãn này từng phát sinh qua cái gì.

Nhưng mà, Ngọc Từ Hàn vĩnh viễn sẽ không quên.

Ánh nắng từ màn sương khói lượn lờ giữa không trung rơi xuống, mỏng manh nhẹ nhàng như những tinh linh vui vẻ. Tiếng cười vui sướng còn đang trên môi nàng, nhưng mà sự kinh ngạc và khó tin khi ngực bị đâm khiến mắt nàng mở thật lớn. Máu tươi giống như màn hoa đỏ từ ngực rơi xuống nước, nàng vô lực ngã xuống...

Y ở ngoài rừng.

Trơ mắt nhìn thấy tất cả phát sinh, nhưng lại vô lực cứu nàng!

Tại một khắc đó, y thống hận hai chân mình tàn phế, hai tai điếc cùng yết hầu không thể phát ra âm thanh rõ ràng.

Một khắc đó, y nguyện ý dùng tất cả đánh đổi!

Chỉ cần nàng bình an.

Phất bị một tay chặn lại yết hầu, ngực Ngọc Từ Hàn tràn đầy thống khổ. Y vô ý thức đi tới, cho đến khi ngửi thấy mùi hoa phát ra mới phát hiện chẳng biết khi nào đã đi tới một vùng rừng hoa hạnh.

Hạnh hoa màu tuyết trắng đua nhau nở.

Một trận gió xuân thổi qua.

Cánh hạnh hoa như mưa phùn tung bay rơi xuống, mang theo mùi thơm thanh đậm, dừng trên tóc, vai, vạt áo của hắn.

Ngọc Từ Hàn yên lặng xuất thần.

Tiếp qua mấy ngày này, quả hạnh nhỏ xanh chát sẽ treo đầy ngọn cây. Hạnh non rất chua rất chua, chua tới mức khiến y suýt từ xe lăn nhảy lên, chua tới mức khiến mắt mũi y nheo hết lại một đoàn.

Cánh hoa như tuyết trắng đầy đất.

Y đứng đó, áo vải màu xanh bị gió xuân thổi bay lên.

Tưởng niệm nàng ở phương xa.

Biết rõ không thể gặp nàng, không thể thấy nàng, nhưng mà, y vẫn như thế mong mỏi có thể nghe được thanh âm của nàng. Thanh âm nàng, nhất định so với cánh hoa đầy trời bay lượn còn muốn êm tai hơn.

“Sư huynh?”

Thanh âm nhẹ nhàng, từ chỗ sâu trong hạnh hoa truyền đến.

Ngọc Từ Hàn khẽ cười.

Nguyên lai lỗi tai là có thể tự mình nghe ra ảo giác a. Thanh âm nàng là như thế này sao, không hề quyến rũ ôn nhu, nhưng mà trong trẻo như gió xuân trong sơn cốc.

“Ngọc sư huynh, là huynh sao?”

Thanh âm kia lại vang lên, khó tin như nhìn thấy tiên hoa nở đầy mặt đất trong một ngày mùa đông băng tuyết rơi. Cước bộ của nọ mang theo do dự và kích động, từ trong rừng hướng y đi tới.

Ngọc Từ Hàn bỗng nhiên không thể hít thở!

Máu từ toàn thân tuôn ra, hướng tới màng tai oanh oanh rung động.

Hắn, chậm rãi xoay người nhìn lại.

Ánh nắng tươi đẹp trong suốt, rừng hạnh hoa trắng noãn như tuyết, hạnh hoa đua nhau nở đầy ngọn, gió xuân mềm nhẹ hiu hiu, cánh hoa tuyết trắng bay lượn như mưa trong rừng.

Hạnh hoa như tuyết.

Y phục đỏ như hoa.

Nàng đứng ở đây trời cánh hoa bay lượn, hồng y như lửa cháy theo gió nhẹ bay lên, thoáng như một tồn tại cô lệ nhất trong mộng khiến người nín thở. Nàng khẽ nhếch môi, giật mình nhìn hắn, ánh mắt sáng ngời như có bó đuốc thiêu đốt.

Hạnh hoa lâm xuân phong như say a.

Từng cánh hoa rơi xuống, như nghe thấy nhịp tim cuồng loạn của hai người kia.

Nàng nhào vào trong ngực hắn, hai tay của y ôm chặt lấy nàng.

Y ôm chặt như vậy, cái ôm đó chặt tới nỗi có thể xuyên thấu qua huyết nhục quần tới xương cốt của nàng. Nàng cảm thấy đau, nhưng mà nàng thích đau, chỉ có xương cốt đều đang đau mới có thể nói cho nàng điều này không phải đang nằm mơ.

Đến khi nàng cuối cùng từ trong ngực y ngẩng đầu lên, nước mắt đầy mặt

Nàng cất tiếng khóc lớn.

Nàng khóc giống như một đứa nhỏ, bộ dáng khóc rất xấu, nước mũi đều chảy xuống, tiếng khóc của nàng thấm hại sượt mướt, trên mặt một phiến nước mắt bần hê hê.

Nàng khóc lớn:

“Huynh còn sống phải không? Huynh còn sống!”

Ngọc Từ Hàn lại đem nàng ôm chặt, y không thể lần nữa chịu nỗi nàng ly khai.

“Nói mau a, huynh có phải còn sống hay không? Đây không phải là quỷ hồn của huynh đúng không?”

Nàng hoảng sợ khóc.

Y hôn lên đỉnh đầu của nàng, trong yết hầu có lệ ý nồng nhiệt:

“Đúng, ta còn sống.”

Thân thể nàng bắt đầu run rẩy, thật lâu sau mới chậm rãi bình tĩnh lại, bỗng nhiên, lại run rẩy phần nộ, nàng đẩy y ra, cả giận nói:

“Sư huynh xấu! Đã là còn sống, vì cái gì không đến tìm ta?! Huynh có biết hay không ta nghĩ đến huynh gặp nguy hiểm, thậm chí nghĩ đến huynh đã chết! Huynh có biết lo lắng cùng sợ hãi này không? Hàng ngày hàng đêm không thể ngủ, tim giống như đã bị xé rách ra! Ta gửi thư đến Tĩnh Uyên vương phủ tìm huynh, đến Ngự Bình tìm huynh, thậm chí đến Liệt Hỏa sơn trang tìm huynh.... Huynh còn sống, vì cái gì một chút hồi âm cũng không gửi cho ta chứ? Cho dù huynh bề bộn nhiều việc, không muốn gặp ta, cũng có thể nói cho ta huynh còn sống, huynh đang ở nơi nào chứ!”

Mấy ngày liền lo lắng khiến Như Ca ở trước mặt y bạo phát.

“Ca nhi...”

Ngọc Từ Hàn ôm chặt lấy nàng.

Nàng tức giận khóc: “Sư huynh, ta sẽ không bao giờ để ý huynh nữa...”

Y ôm nàng, nhắm mắt lại: “Ca nhi.....” Nước mắt của nàng ướt sũng quần áo hần, nước mắt ấm áp khiến cho tâm tạng y nóng lên. Giờ phút này, vô luận là nàng khóc hay giận, chỉ cần nàng sống sờ sờ trong lòng y là tốt rồi.

Như Ca giận dữ nói: “Này, ta nói ta không bao giờ muốn để ý tới huynh nữa!”

Ngọc Từ Hàn khẽ cười.

Như Ca trừng mắt hần: “Cười cái gì?!” Y như thế nào đều sẽ không sợ chứ?

Ngọc Từ Hàn dùng ống tay áo nhẹ nhàng lau khô vệt nước mắt của nàng, cười như xuân thủy:

“Muội sẽ không.”

“Vì sao sẽ không?”

“Bởi vì Ca nhi vĩnh viễn sẽ không thực sự tức giận, tựa như...”

Nàng rưng rưng nhìn hẳn: “... tựa như sư huynh cũng sẽ vĩnh viễn không tức giận Ca nhi?”

“Đúng vậy.”

Ngọc Từ Hàn khẽ cười, sự ôn nhu trong ánh mắt khiến cánh hoa đang bay lượn như say.

Như Ca không biết nên giận hay nên cười, nhưng mà nhìn y tươi cười, lòng rớt cuộc không thể thật sự tức giận. Nàng cắn môi, mũi thút thít: “Huynh—huynh là sư huynh xấu! Nhưng mà--”

Nàng mang theo lệ ý không khóc mà cười: “Thấy được huynh thật tốt.” Một nụ cười đó, phảng phất có ngàn đạo quang mang mỹ lệ đem rừng hạnh hoa chiếu sáng như thiên đường giữa nhân gian.

“Là Tuyết nói cho muội biết, huynh hôm nay sẽ đến đến Vũ Di Sơn.” Dưới chân núi, trong một căn nhà nông dân giản dị, Như Ca vừa thái rau vừa cười nói, “Nguyên bản còn có chút bán tén bán nghi, không nghĩ tới quả nhiên gặp được huynh.”

Ngọc Từ Hàn giúp nàng chọn rau.

Như Ca quay đầu nhìn hẳn, nhin không được hỏi: “Sư huynh, huynh vì cái gì bỗng nhiên có thể nghe được âm thanh, bỗng nhiên có thể đi lại thế?” Tại Hạnh hoa lâm nhìn thấy hẳn, bởi vì y đứng , khiến nàng hoài nghi chính mình nhìn hoa mắt. Rồi sau đó, lại giật mình phát hiện y vậy mà hai tai cũng tốt .

“Cao hứng sao?”

“Đương nhiên cao hứng a!” Như Ca hưng phấn mà nói, “huynh không hiểu được, muội từ rất nhỏ ở liền nghĩ, nếu Ngọc sư huynh có thể cùng mọi người giống nhau khỏe mạnh, nhất định là người hoàn mỹ nhất... giỏi nhất toàn thiên hạ!”

“Hóa ra, muội thất vọng khi huynh là người tàn phế.”

Như Ca dùng sức lắc đầu:

“Không phải! Ở trong lòng muội, mặc kệ thân thể của huynh là hình dáng gì, đều là sư huynh ta thích nhất. Nhưng mà, muội không hy vọng bởi vì thân thể của huynh khiến huynh không vui vẻ.”

Y mỉm cười: “Huynh không có để ý ...”

Nàng cúi đầu tiếp tục thái rau:

“Gạt người, huynh đương nhiên để ý. Bởi vì nghe không được âm thanh, huynh cũng rất ít cùng người khác nói chuyện với nhau, bởi vì không thể đi lại, huynh luôn luôn cách mọi người rất xa. Huynh nhìn qua yên lặng bình tĩnh, dường như cái gì cũng không để ý, nhưng mà, khi huynh thấy đám hài tử khác đùa nghịch, liền sẽ chán nản xoa xoa nhẫn ngọc trên tay.”

Ngọc Từ Hàn giật mình, sự chua xót trong ngực khiến ngón tay y hơi hơi bắt chặt.

Như Ca bỏ đồ ăn đã cắt xong vào trong mâm, xoay người đi tới: “Rau xong chưa?”

“Xong rồi.”

Nàng cười đến cong mắt lại: “A, chọn thật sạch a, quả nhiên là ... sư huynh cừ nhất.”

Ngọc Từ Hàn cười nói: “Quá khen.”

Như Ca nhìn nhìn hẳn, thở ra một hơi: “Thật tốt, sư huynh không có tức giận.”

“...?”

“Muội nghĩ đến vừa rồi nói như vậy, sư huynh sẽ không vui vẻ.” Nàng nhìn hẳn, ánh mắt sáng ngời, “Bởi vì là sư huynh tốt nhất, cho nên ta không muốn sư huynh trốn tị trong góc yên lặng. Có thể bởi vì thích mà yên lặng, lại không muốn bởi vì tàn tật mà yên lặng.”

Ngọc Từ Hàn cũng nhìn nàng, đáy mắt có cảm tình như biển cả:

“Được.”

Như ca cười: “Được cái gì?”

Y mỉm cười: “Huynh biết, muội chỉ muốn tốt cho huynh thôi.”

Một loại cảm tình mộc mạc, từ rất nhỏ bắt đầu, nàng biết y làm tất cả đều là vì tốt cho nàng, y cũng biết tất cả nàng làm đều là vì tốt cho y.

Y và nàng yên lặng chăm chú nhìn nhau, nụ cười giống như đóa hoa hạnh phúc nở rộ trong lòng hai người.

Cảm tình như vậy không có một tia hoàn nghi và khoảng cách.

Khi Tuyết đẩy cửa mà vào, vừa lúc nhìn thấy Như Ca cùng Ngọc Từ Hàn nhìn nhau cười. Nàng giật mình tại cửa, ánh mặt trời ban ngày chiếu sáng y sam tuyết bạch, đôi mắt tuyết mỹ thoáng lóe ra quang mang cổ quái.

Tuyết ho nhẹ một tiếng, đem một con thỏ hoang đặt lên bàn, nói với Như Ca: “Trong nhà có khách, ta bắt con thỏ làm thêm đồ ăn.”

“Khách?” Như Ca khó hiểu hỏi, “Ai?”

“Sư huynh người a, y chẳng phải khách của chúng ta sao.” Ngọc Từ Hàn ôm tay hành lễ với Tuyết, Tuyết nhưng lại cũng không để ý chút nào.

Như Ca cười nói: “Ngọc sư huynh mới không phải là khách gì đi.”

“Không phải khách? Vậy y là cái gì, là ca ca của người, hay là tình nhân của người?”

Như Ca mở to miệng: “Huynh ấy là sư huynh của ta a.”

Tuyết liếc mắt mắt Ngọc Từ Hàn đang trầm tĩnh yên lặng, giống như cười mà không phải cười: “Nghe rõ hay không, người bất quá chỉ là sư huynh mà thôi.”

Ngọc Từ Hàn hờ hững cười.

Như Ca cắn môi, mặc dù nghe ra khẩu khí không thân thiện của Tuyết, nhưng mà mới vừa gặp sư huynh, nàng không muốn khiến không khí trở nên quá kỳ quái! Thế nên, nàng cầm lấy con thỏ kia, cười nói: “Thỏ muốn làm thế nào đây? Thịt kho tàu được hay không?”

Tuyết tựa hồ đang giận dỗi: “Hỏi sư huynh người ấy!”

“Cái này... sư huynh chỉ ăn chay...” Như Ca khẽ nói, vội vàng cười mặt mày sáng lạn, “Tuyết, người thích thịt kho tàu chứ?”

Tuyết xị mặt ra, trong lòng tràn đầy đau khổ: “Nguyên lai người chỉ biết là sư huynh người ăn chay sao? Ta đây? Ta có hay không có nếm qua thịt?”

Hai mảnh mây đỏ bay lên hai gò má của Như Ca, nàng chân tay luống cuống:

“Xin... xin lỗi...”

Tuyết bực bội trừng nàng một cái, xoay người rời khỏi nhà bếp, cửa bị khóa kêu rất to.

Như Ca đứng ở trong, trong lòng rối bời, cảm thấy chính mình dường như làm sai cái gì, lại cảm thấy trận trận ủy khuất, nhịn không được đỏ mắt lên.

Ngọc Từ Hàn vuốt vuốt tóc nàng, khẽ nói: “Đi qua đi, hình như y giận rồi.”

Một gốc cây đào ngoài sân.

Lá cây xanh biếc, hoa đào đỏ tươi, ánh mặt trời sáng loáng xuyên qua khe hở cành là chiếu lên bạch y của Tuyết, vẻ mặt của y rất tức giận, nhưng sự rục rĩ tới lóa mắt vẫn khiến cho người khác nhìn thấy mà tâm thần lay động.

Đến khi thấy Như Ca Tuyết tức giận quay đầu đi. Như Ca cắn môi, nhìn y một cái, ngồi xuống bên cạnh y, cũng không nói gì, chỉ là ôm đầu gối nghĩ tới cái gì.

Dưới tán cây hoa đào.

Hai người cổ quái trầm mặc.

Trong lòng Tuyết càng ngày càng bức bối, nguyên tưởng rằng nàng đuổi ra ngoài để giải thích, nhưng chẳng lẽ nàng một điểm cũng không để ý mình sao?

Lúc này Như Ca ôm đầu gối thấp giọng nói:

“Tuyết, cảm ơn người.”

Y nổi giận: “Cảm ơn cái gì! Sư huynh người lại không ăn thịt thỏ.”

“Cảm ơn người để ta gặp được sư huynh.”

Tuyết trừng mắt nàng một cái: “Sư huynh! Sư huynh! Ở trong lòng người chỉ có một Ngọc Từ Hàn hay sao?! Ta đây? Ta ở trong lòng người thì tính là gì?”

Như Ca quay đầu nhìn nàng, con mắt trắng đen rõ ràng lóe sáng:

“Người – là người ta quyết tâm phải nỗ lực để yêu.”

Tuyết nhất thời nín thở.

“Nhưng mà” Như Ca cười khở, “Ta không biết phải làm như thế nào mới có thể yêu người.”

Nàng xoa xoa mặt, uể oải nói: “Tuyết, ta không hiểu người, người biết không? Rất nhiều khi, người là rất tinh tế, tựa giống như người bạn tốt nhất của ta, có đôi khi, người tựa như một đứa trẻ tính tình tùy hứng khiến cho ta không biết làm sao.”

Tuyết trầm mặc không nói, nửa ngày sau mới nói: “Ta chính là giống một đứa trẻ, hơn nữa chính là đứa trẻ cực kỳ tùy ý, thì sao?”

“...?”

“Ta vĩnh viễn cũng biến không thành được lãnh khốc như Chiến Phong, bình tĩnh như Ngọc Từ Hàn, dù là tiếp qua mấy ngàn mấy vạn năm, ta lại vẫn giống đứa trẻ không nói đọa lý, thì sao?”

Bạch quang chói mắt từ trong cơ thể của Tuyết xạ ra, khuôn mặt trong suốt của y có sự quật cường cố chấp.

“Ta thích người, ta muốn vĩnh viễn ở bên cạnh người, cho dù là dùng thủ đoạn xấu xa như thế nào, dù là tựa như đứa trẻ làm nũng chơi xấu, ta cũng không muốn rời xa người.”

Tuyết nhìn chăm chú Như Ca, mục quang sâu tối xa xăm:

“nếu giống như Ngọc Từ Hàn, chỉ có thể nhìn người ở bên người khác cười vui, ta thà rằng giống đứa trẻ đoạt người đến, để người chỉ có thể thấy ta, trong lòng tràn ngập ngoại trừ ta không có bất kỳ ai khác.”

Như Ca kinh ngạc nhìn nàng, ánh mắt nóng cháy cố chấp của nàng vẫn xuyên thấu qua đầy mắt nàng, thiêu đốt nòng ngực nàng, cảm giác vừa đau vừa chua xót. Nàng nắm chặt ngón tay, bỗng nhiên cảm thấy thở không nổi.

Hoa đào trên cây đỏ chói.

Ở trong gió xuân sáng lạn kiêu ngạo nở ra.

Như Ca vẫn như cũ không biết nên nói cái gì: “Tuyết, đi vào ăn cơm được không? Người chắc cũng đã đói rồi.”

“Ăn cái gì?”

“Rau và đậu.”

“Con thỏ ta bắt đâu?”

“Người và sư huynh đều không ăn thịt, ta một người ăn cũng không thú vị, rõ ràng thả nó ra là hơn.”

“Ai nói ta không ăn thịt.” Tuyết liếc xéo nàng.

“Người...”

“Mùng một năm mới bánh sủi cảo chúng ta gói chẳng phải là cái trắng nhân thịt heo.”

“Người...” Như Ca chỉ nàng, “vậy người vừa rồi còn tức giận!”

“Hừ, ta tức giận là vì người đối với Ngọc Tự Hàn hiểu rõ như thế.” Tuyết liếc nàng một cái. “Ta ni, ta vừa hỏi người, người đến cả việc ta không ăn thịt đều không nhớ. Đáng giận a!”

Như Ca vô lực nói: “Ta cùng Ngọc sư huynh ở chung vài chục năm a.” Hồng chi Tuyết khi đó rất hung dữ, lúc nàng khẩn trương như thế ào có thể nghĩ tới đi.

“Hấp.”

“...?”

“Ít lát gừng, đừng hấp quá lâu, nếu không sẽ không thơm mềm.”

“A” Như Ca nhìn nàng, “Người lại muốn ăn?”

“Đó là đương nhiên!” Tuyết đặc ý cười, “ha ha, con thỏ này là chỉ thuộc về ta và người, không có phần cho người khác đi.”

Dưới tán hoa đào, Tuyết rốt cục cười vui vẻ giống như đứa trẻ.

Như Ca cũng cười.

Mặc kệ như thế nào, nàng không tức giận là tốt rồi.

Ban đêm, Như Ca lật qua lật lại ngủ không yên.

Gặp lại Ngọc sư huynh, mặc dù ôm lấy y, nghe thấy y, y hít thở và mỉm cười bên cạnh nàng nhưng mà, sự sung sướng này tới quá mức nhẹ nhàng và đột ngột. Nàng bắt đầu lo sợ bất an, lo lắng điều này chỉ là một giấc mộng hưng phấn mà cuồng loạn mà thôi, trời vừa sáng sẽ tan mất.

Ngồi dậy, nàng gõ gõ đầu mình.

Không được tiếp tục nghĩ vớ vẩn, suy tính hơn thiệt như vậy, khẩn trương đến mức có chút giống tiểu cô nương chưa hiểu thế sự. A, nàng còn cười Tuyết giống đứa trẻ, bây giờ không phải cùng nàng ấy không khác nhiều lắm sao?

Cười cười, nàng mặc vào y phục đeo giày tất, dù sao cũng là không ngủ được.

Trong đêm cửa phòng đang yên tĩnh nhẹ vang lên tiếng “chi nha”.

Như Ca đi ra.

Ánh trăng đêm nay tròn như đồng bạc.

Nàng đi ở trên con đường nhỏ ngoài sân, gió đêm xuân không có hàn ý, thổi qua lá cây sà sạt rung động, thổi qua hồng y theo gió phất phơ, ven đường có tiếng côn trùng nho nhỏ kêu, khiến bóng đêm có vẻ càng thêm ôn nhu tĩnh lặng.

Bất tri bất giác, nàng đi tới phiến rừng hạnh hoa ban ngày kia.

Hạnh hoa màu phấn trắng dưới ánh trăng trong sáng ôn nhu.

Cánh hoa dường như là trong suốt.

Ngọn cây trong rừng có một chuỗi chuông ngọc, mỏng như cánh ve, hình như cũng trong suốt.

Gió qua.

Tiếng chuông vang lên.

Tiếng vang đing đing đang đang thanh thúy.

Người đó áo xanh đứng dưới cây mỉm cười.

Như Ca ngưng nhìn bóng dáng nhạt như ánh trăng của hắn, trong lúc nhất thời không biết là ảo hay là thật, nhìn tới ngây dại. Ngọc Từ Hàn nghe thấy tiếng vang, quay đầu mà cười, sự ôn nhu giữa hai đầu lông mày khiến hạnh hoa đầy cây cũng ngây dại.

Y mỉm cười nói nhỏ: “Muội đã tới.”

Như Ca nửa ngày mới tỉnh thần lại: “A, quên huynh đã có thể nghe được âm thanh.”

Ngọc Từ Hàn cười: “Lời tựa hồ có thất vọng.”

“Đúng vậy, đều không thể lén lút tới phía sau dọa huynh.” Như Ca nhíu nhíu mũi, cười trộm, “thật đáng tiếc a.”

Ngọc Từ Hàn mỉm cười không nói. Từ nhỏ tới lớn, Như Ca chưa bao giờ khi dễ qua một kẻ điếc như hắn, chưa bao giờ giống những đứa trẻ khác bởi vì y không nghe được mà trêu cợt hắn.

Đợi đến khi Như Ca đi tới bên người hắn, y nhẹ nhàng sờ sờ đỉnh đầu nàng:

“Sao không ngủ vậy?”

Như Ca nháy nháy mắt: “Huynh thì sao?”

“Ta...” Thanh âm của y thấp xuống. “Ta sợ nhất ngủ, sợ sẽ phát giác lúc này chỉ là một giấc mơ.”

Tâm Như Ca đột nhiên căng thẳng. Nhưng mà, khuôn mặt của Tuyết lập tức xuất hiện trong óc của nàng, ngay sau đó nàng đem câu nói vừa tới miệng kia nuốt xuống.

“Chuỗi chuông ngọc này huynh vẫn còn giữ lại a.”

Như Ca nhìn về phía chuông gió trên ngọn cây.

Ngọc Từ Hàn dùng ngón tay khẽ chạm vang chiếc chuông: “Đúng, có nó ta mới có thể “thấy” thanh âm của gió.

“Thấy” được tiếng gió cùng với nghe tiếng gió là giống nhau sao?”

“Là giống nhau.”

“Sao lại giống nhau chứ?” Như Ca mở to hai mắt.

Ngọc Từ Hàn hơi cười: “Bởi vì người cho ta chuông, sự quan tâm đối với ta là giống nhau. Có cùng tâm, mặc kệ là gió thế nào, ‘nghe’ đều cũng dễ nghe.”

Mặt của Như Ca có chút đỏ.

“Sư huynh, như thế nào trước kia không có phát hiện huynh sẽ nói lời dụ người vui vẻ như thế đi?”

Ngọc Từ Hàn giật mình, sau đó cười:

“Muốn biết nguyên nhân chứ?”

“Muốn a.”

“Đó là bởi vì trước kia ta nghe thanh âm của mình rất khó nghe, không muốn lỗ tai của mọi người chịu tội, cho nên nói vô cùng ít. Hiện tại, ta mới biết được nguyên lai thanh âm của ta còn rất dễ nghe.” Ngọc Từ Hàn nhẹ nhàng người.

Như Ca kinh ngạc tới rớt cằm xuống: “Sư huynh... huynh... huynh...”

“Sao?”

“Huynh thật là Ngọc sư huynh sao?”

Ngọc Từ Hàn cười vui vẻ cực kỳ, y dùng lực vỗ vỗ đầu Như Ca:

“Có phải là đã dọa mọi người không?”

Như ca ngỡ ngàng: “Trời ạ, nguyên lai sư huynh cũng sẽ biết nịnh với mặt rất dày cơ đấy.” Nàng bỗng nhiên mỉm cười, “đúng vậy đúng vậy, thanh âm của sư huynh dễ nghe nhất, vậy hát cho ta một khúc được không?”

Ngọc Từ Hàn ngây người.

Như Ca kéo kéo tay áo của hắn, tươi cười cầu khẩn: “Được hay không, sư huynh tốt, thanh âm đều dễ nghe như vậy thì liền hát cho người ta nghe cá khúc đi.”

Ngọc Từ Hàn cười khổ: “Ta sẽ không hát.”

“Hai đi hát đi, nếu không mọi người sẽ tức giận đấy.”

“Ca nhi...”

“Nhanh hát đi, mọi người tức giận thật là sẽ khóc đấy.” Như Ca hắc hắc cười uy hiếp hắn.

Ngọc Từ Hàn đau đầu nhìn sang nàng, biết nàng chỉ cần chuyển sang cái vũ khí “khóc” này, chính là nhất định sẽ không từ bỏ yêu cầu.

“Được rồi.” Y rất cục thỏa hiệp.

Như Ca hoan hô, cười đến híp mắt lại.

Rừng hạnh hoa.

Trăng tròn.

Gió xuân.

Cánh hoa trong sáng bay rơi lả tả.

Mưa hạnh hoa như mộng như ảo.

Ngọc Từ Hàn nhẹ nhàng ngâm nga khúc nhạc không có điệu, sai nhịp tới hoang đường, nhưng mà thanh tuyết trầm thấp ôn nhu, tựa như khúc hát ru mê người nhất, khiến Như Ca dần dần buồn ngủ.

Nàng nhẹ nhàng đánh ngáp một cái: “Đáng tiếc không có xe lăn, không thể lại ghé vào đầu gối của huynh ngủ.” Cao độ đó là dễ ru ngủ nhất.

“Một sao?”

“Dạ.”

“Trở về ngủ được không?”

“Được.” Như Ca xoa mắt, giã giũa đứng lên. Thật buồn ngủ a, ngay cả hai chân đều có chút buồn ngủ.

“Huynh công muội trở về nhé.”

“Ách....” Như Ca giật mình.

Ngọc Tự Hàn cúi người, quay lưng về phía nàng: “Muội quên rồi sao? Hai chân huynh đã có thể đi lại rồi mà.”

Ánh trăng chiếu xuống bóng lưng y, xiêm y xanh nhạt, có vẻ trong trẻo nhưng cũng có chút lạnh lùng.

“Để huynh công muội về, được không?”

Nhớ khi còn nhỏ, y thường xuyên thấy Chiến Phong công Như Ca đã chơi đùa mệt mỏi trên lưng, Như Ca nằm trên lưng Chiến Phong cười khanh khách khoa chân múa tay, Chiến Phong mặc dù bộ dáng lãnh khốc nhưng đôi mắt như tỏa sáng lại tiết lộ nội tâm vui sướng của y.

Khi đó, y lại chỉ có thể ngồi trên chiếc xe lăn mà nhìn.

Như Ca nhìn lưng Ngọc Tự Hàn, nàng biết mình nên nói không. Nhưng một cơn đau trào dâng nơi đáy lòng khiến nàng giang hai tay, ôm lấy cổ y.

“Được.”

Thanh âm nàng rất nhẹ.

Nhẹ như một tiếng nỉ non.

Ánh trăng chiếu rọi con đường nhỏ trên núi.

Ngọc Tự Hàn lưng công Như Ca chậm rãi đi tới, y vẫn ngâm nga một ca khúc chẳng có nhạc điệu, tiếng nàng hít thở đều đều vang lên bên tai y, thân thể ập áp của nàng phía sau lưng y.

Gió đêm thổi tới mang theo mùi hoa.

Không hề có tiếng côn trùng ca hát giữa mùa.

Thế gian này phảng phất như chỉ còn lại hai người y và nàng.

“Thật tốt...” Nàng nhắm mắt lại, nói như giữa giấc mộng.

“.....?”

“Mặc dù huynh không chịu nói vì sao thân thể lại phục hồi, nhưng cứ như vậy thật tốt.” Nàng cười khẽ, trên lưng y, nàng phảng phất như đứa trẻ mới sinh trong chiếc nôi. “Muội thích tai của huynh, thích huynh nghe thấy tiếng động, thích đôi chân huynh...”

Ngọc Tự Hàn hít một hơi dài, không nói gì.

“vĩnh viễn như vậy.... được không....” Như Ca phảng phất như đã muốn ngủ.

“Được.”

Y đồng ý với nàng.

Như Ca thỏa mãn nở nụ cười, sau đó chậm rãi chìm vào mộng cảnh mỹ lệ.

Ngọc Tự Hàn vẫn cống nàng chậm rãi bước đi.

Nhưng hai chân y bỗng có vẻ trầm trọng.

Chẳng biết từ khi nào, trời đã bắt đầu mưa nhỏ. Mưa bụi tà tà, giọt mưa rơi xuống cỏ cây xanh biếc vang lên những tiếng tí tách nhẹ nhàng. Ánh trăng trốn sau áng mây, gió đêm thổi đem theo những giọt mưa mát lạnh.

Như Ca vẫn chìm trong giấc ngủ.

Ngọc Tự Hàn cởi chiếc áo ngoài, che lên người nàng.

Đi qua một eo núi.

Bỗng nhiên...

Văng trán Ngọc Tụ Hàn nhú lại, một luồng sát khí nồng đậm đánh tới!

Màn đêm tăm tối, không ánh trăng cũng chẳng có sao.

Mưa càng lúc càng lớn.

Bên con đường núi, cỏ dại cao tới nửa người, thắm đẫm máu tươi, tràn ngập mùi tanh, tử thi cùng tiếng rên rỉ khiến cho tất cả như trong một cơn ác mộng.

Trong mưa gió, có hai người.

Một người mặc áo vải xanh đậm, cả người toát lên mùi rượu, mái tóc quăn u lam bay phất phơ trong gió, đôi mắt tràn ngập tơ máu, bàn tay phải nắm lấy thanh đao, lưỡi đao từ từ nhỏ máu.

Một kẻ áo xám, đôi mắt xám, đôi môi xám, tới khí tức toàn thân cũng là màu xám, một màu xám như sói hoang.

Duệ Lăng biết không thể khinh thường Chiến Phong.

Cho nên y dẫn theo mười hai sát thủ thân thủ tốt nhất trong trang, đợi lúc Chiến Phong suy yếu nhất.

Chiến Phong đi theo Liệt Như Ca tới Vũ Di Sơn.

Bọn chúng cũng theo đuôi mà tới.

Chiến Phong ở một quán rượu nhỏ dưới chân núi đã uống mười bảy vò rượu, đã say tới mức đi đường không vững. Khi y lão đảo đến bên Hạnh Hoa Lâm, thấy cảnh Ngọc Tự Hàn và Liệt Như Ca đối xử với nhau ôn nhu như vậy, Duệ Lãng hiểu cơ hội của mình đã tới.

Chiến Phong lão đảo rời đi, nhưng nỗi đau đớn tột cùng khiến y chẳng thể đi quá xa, cuối cùng gục ngã, nôn mửa ven đường.

Duệ Lãng lần đầu tiên trong đời thấy được nước mắt của Chiến Phong.

Một khắc đó, bầu trời bắt đầu mưa, đồng thời, Duệ Lãng cũng ra dấu “giết.”

Đây, là lúc Chiến Phong suy yếu nhất.

Nhưng Duệ Lãng vẫn đánh giá thấp Chiến Phong như trước.

Khi mười hai gã sát thủ từng tên từng tên một ngã xuống, ánh mắt Chiến Phong càng lúc càng sáng, thanh đao Thiên Mệnh U lam phát ra tiếng long ngâm trong veo, viên bảo thạch nơi tai phải lóe lên như tia chớp u lam giữa bầu trời đêm.

Chiến Phong chỉ mũi đao vào Duệ Lãng:

“Đến đi.”

Duệ Lãng lạnh lùng dò xét y: “Võ công của ngươi không phải do Liệt Minh Kính truyền lại.”

Chiến Phong nói: “Thì sao.”

Duệ Lãng nói: “Ám Dạ La là võ lâm chi ma, người học tập võ công tâm pháp của y, khó trách tính cách và đao pháp càng lúc càng tàn nhẫn vô tình.”

Sắc mặt Chiến Phong không hề thay đổi.

Duệ Lãng ngửa đầu, cơn mưa thấm ướt khuôn mặt y: “Ta không phải đối thủ của ngươi, ta chỉ là một ‘người’.” Y, đã là”ma”.

Chiến Phong nói: “Vậy mau rút đi.”

Duệ Lãng nói: “Ngươi không muốn giết ta phải không?”

Chiến Phong giờ chỉ muốn uống thêm vài vò rượu.

Duệ Lãng nói: “Ngươi cũng không để ý tới Liệt Hỏa Sơn Trang.”

Chiến Phong bước tới, bỗng nhiên hơi rượu làm thân thể y run run.

Ánh mắt Duệ Lãng tràn ngập màu xám của cái chết: “Cho dù giờ đây ngươi đã là một phế nhân, nhưng ta vẫn muốn giết ngươi. Bởi vì, chính ngươi là kẻ giết Liệt Minh Kính!”

Ánh mắt Chiến Phong đã lơ đãng trong cơn say: “Lý do thật chính nghĩa...” Y liếc nhìn Duệ Lãng, trầm giọng nói: “Duệ Lãng, đêm đó chẳng phải ngươi luôn ở ngoài cửa sổ sao, ngay khi ta chém ra một đao đó đã nghe tiếng ngươi hít thở. Ngươi có thể tới cứu Liệt Minh Kính, ngươi có thể đem nguyên nhân Liệt Minh Kính chết truyền khắp thiên hạ, song ngươi đều không làm.”

Con ngươi của Duệ Lãng co lại.

Chiến Phong cười lạnh nói: “Tất cả đều là vì quyền lực và địa vị, ngươi dùng ta để ngăn cản Như Ca. Khi ngươi cho rằng Như Ca đã chết, vậy chướng ngại cuối cùng chính tại a. Muốn giết ta thì cứ tới đây, đừng lấy mấy cái cơ chó má đó ra!”

Đã uống rất nhiều rượu nhưng lời nói của Chiến Phong còn hơn lúc thanh tỉnh.

Mưa, lạnh lẽo thấu xương.

Xa xa.

Như Ca đã tỉnh lại. Nàng cả người lạnh cóng, môi tái nhợt, ngón tay ngón chân cứng nhắc như khối băng. Y yên lặng áp người vào lưng Ngọc Tự Hàn, thân thể y là nguồn ấm duy nhất cho nàng lúc này.

Ngọc Tự Hàn vỗ vỗ lên tay nàng.

Do dù nàng quyết định ra sao, y đều sẽ theo bên cạnh nàng.

Hai con người của Duệ Lãng co lại đầy châm chọc, y âm độc tàn nhẫn nhìn Chiến Phong, bỗng nhiên nở một nụ cười tàn độc: “Không sai, ta đều biết. Nhưng, nguyên nhân ta không vạch trần người thì người lại nói sai rồi.”

Chiến Phong chẳng chút hứng thú lắng nghe.

Duệ Lãng nói: “Với võ công của Liệt Minh Kính, cho dù bất ngờ người cũng chẳng thể thoải mái đắc thủ như vậy. Một đao trí mạng sao? Hừ, năm đó Âm Dạ La phải dùng tới hơn mười chiêu mới thắng Liệt Minh Kính.”

Bước chân Chiến Phong ngừng lại.

Duệ Lãng tiếp tục cười nói: “Oánh Y là gián điệp của Âm Hà Cung, người tu luyện võ công Âm Hà, âm thầm cấu kết với Thiên Hạ Vô Dao Thành, đem vụ huyết án Lôị Trang vu oan cho Tào Nhân Khâu, bao che cho Dao Vô Hạ tư tàng quân thảo.... Những điều này, Liệt Minh Kính đều biết.”

Thân hình Chiến Phong bỗng vươn thẳng dậy.

Giọng nói Duệ Lãng tàn nhẫn như dã thú: “Biết vì sao Liệt Minh Kính không hề oán trách người không?”

Chiến Phong khàn khàn nói: “Vì y chột dạ.”

Vẻ u ám trong mắt Duệ Lãng lại chột hiện lên: “Không ai vì chột dạ mà bao dung kẻ như người.”

Chiến Phong cả giận nói: “Hắn giết cha ta, Yến Phi Thiên cho nên mới chột dạ!”

Duệ Lãng lại cười, nụ cười tàn nhẫn và cổ quái: “Liệt Minh Kính làm tất cả đều là bởi hắn thương yêu người. Hơn nữa, cho dù hắn có chột dạ, hắn giết Chiến Phi Thiên cũng không có lỗi với người.”

Duệ Lãng ngừng lại một lát.

Tựa như một con sói hoang yên lặng đợi con mồi chết đi.

“Năm đó Liệt Minh Kính tự tay hoán đổi. Liệt Như Ca mới đúng là con gái Chiến Phi Thiên, còn người... là con trai ruột của Liệt Minh Kính.”

Nhưng lời này nhẹ nhàng tới mức không thể nhẹ hơn.

Một tia chớp lóe lên trên bầu trời đêm.

Tiếng sấm nổ âm âm phía chân trời xa xăm.

Dường như mọi hơi thở của Như Ca đều bị đoạt mất.

Đầu nàng cũng mê man mù mịt.

Ngọc Tự hàn cũng kinh ngạc giật mình.

Duệ Lãng như có như không liếc mắt về phía bọn họ.

Chiến Phong ngửa mặt lên trời cười như điên như dại:

“Đúng là một trò đùa! Người nghĩ rằng ta sẽ bị người lừa sao?!”

Duệ Lãng nói:

“Vì sao người chưa bao giờ hoài nghi ánh mắt người sao lại là màu lam.”

“.....”

“Đôi mắt Chiến Phi Thiên và Âm Dạ Minh đều là màu đen. Chỉ có nữ nhân của Liệt Minh Kính là Vũ Cơ ở Tây Vực, bà có một đôi mắt mỹ lệ màu lam thăm thẳm, năm đó khi bà mang thai vẫn có thể nhảy múa, thân thể nhẹ như chim yến.”

Khóe mắt u lam của Chiến Phong mãnh liệt như gió bão:

“Không thể nào! Như Ca nhỏ hơn ta ba tuổi!”

Duệ Lãng nói:

“Vì sợ Âm Dạ La nghi ngờ thân phận Như Ca, Liệt Minh Kính tìm tới một vị tiên nhân để phong ấn nàng. Nàng bị phong ấn ba năm, phong ấn khiến nàng không phát triển trong ba năm đó, phong ấn lưu lại năng lượng trong cơ thể nàng, phong ấn thay đổi dung mạo của nàng. Nghĩ lại, phong ấn của Như Ca hẳn đã được giải vì bộ dáng của nàng ngày càng giống Âm Dạ Minh, mà sở thích mặc đồ đỏ từ nhỏ của nàng ta cũng giống ông cậu Âm Dạ La như đúc.”

Chiến Phong nắm chặt hai tay:

“Vì sao Liệt Minh Kính lại làm vậy.”

Duệ Lãng nhìn y, chậm rãi nói:

“Bởi vì, hợp lực của Liệt Minh Kính, Chiến Phi Thiên, thêm vào tất cả các đệ tử của Liệt Hỏa Sơn Trang cũng không phải đối thủ của Âm Dạ La, Âm Dạ La muốn diệt Liệt Hỏa Sơn Trang dễ như trở bàn tay mà thôi. Bất quá, Âm Dạ La thống hận Chiến Phi Thiên cướp đi Âm Dạ Minh, vì thế y ra điều kiện, chỉ cần Liệt Minh Kính tự tay giết chết Chiến Phi Thiên, y có thể buông tha cho Liệt Hỏa Sơn Trang.”

Chiến Phong trầm mặc. Y biết đây là tính cách của Âm Dạ La, không chỉ muốn cho kẻ khác chết, hơn nữa còn muốn kẻ đó phải chết trong tay người mình tin cậy nhất, cái chết này mới khiến người ta càng thêm đau khổ.

“Ngay sau đó, Liệt Minh Kính giết chết Chiến Phi Thiên?”

“Đúng vậy.”

“Chiến Phi Thiên tự nguyện chịu chết sao?”

“Không ai biết.” Duệ Lăng nói: “Lúc đó ta còn nhỏ, chỉ nhớ Chiến Phi Thiên nói với Liệt Minh Kính: ‘chiếu cố tốt cho đứa nhỏ’, có lẽ y đã sớm biết, chỉ cần mình chết đi Âm Dạ Minh cũng sẽ không sống một mình.”

“Về sau thì sao?”

“Một đêm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện. Chiến Phi Thiên vừa chết, Âm Dạ Minh và Vũ Cơ cũng đồng thời sinh con, Liệt Minh Kính đánh tráo ngay sau khi Âm Dạ La tới. Âm Dạ Minh đâm bị thương Âm Dạ La, hơn nữa bắt hãn thề trong mười chín năm không được hiện thân. Đợi sau khi Âm Dạ La rời khỏi, Âm Dạ Minh cũng buông tay rời khỏi nhân gian.”

Chiến phong rốt cuộc nói không nên lời.

Y bỗng thấy mọi thứ đều thật nực cười.

Viên ngọc bích bên tai phát ra quang mang điên cuồng, khóe mắt u lam của y như sóng biển gầm lên giận dữ, cơn mưa tầm tã thấm đẫm xiêm y, dán chặt lên người y như một con rắn độc. Mưa thấm ướt mái tóc, lũ lượt như một dòng sông chảy xuống khuôn mặt lạnh lùng của y.

Chiến Phong từ từ run rẩy.

Bụng y như bị ngàn vạn thanh đao dày xéo, nỗi đau đớn kịch liệt khiến sống lưng y cong lại, y bắt đầu nôn mửa.

Cơn mưa tầm tã.

Trên con đường núi mọc đầy cỏ dại, Chiến Phong sắc mặt trắng bệch, thân thể y run rẩy như ocn tôm trước lúc chết, nôn ra cũng chỉ có mật.

Duệ Lăng nhìn y, khuôn mặt thoáng hiện một vẻ kỳ lạ, như là thống hận, lại như khuây khỏa, còn có chút đố kỵ.

“Liệt Minh Kính là cha ruột của ngươi. Còn ngươi, lại tự tay giết y.”

Y cố ý nói rất từ từ, khiến cho mỗi lời nói như một mũi đao đâm vào xương cốt Chiến Phong.

Một đao đó...

Đâm vào sâu trong ngực Liệt Minh Kính.

Máu tươi điên cuồng bắn ra!

Liệt Minh Kính hai mắt mở to!

Trong mắt dường như có lệ...

Một khắc đó, Chiến Phong quay đầu đi, nhưng y lại vĩnh viễn không quên được đôi mắt Liệt Minh Kính.

Có nước mắt.....

Có thống khổ.....

Nhưng, lại không chút oán hận đối với y.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 13

Cơn mưa như không có điểm cuối, rả rích suốt một ngày một đêm.

Lá cây được nước mưa cọ rửa phát ra ánh sáng ẩm ướt, một màu xanh biếc tươi mới, những đóa hoa vốn đang nở rộ bị vùi dập, cánh hoa phiêu tán trong những hạt mưa, bầu không khí mang theo hương cỏ xanh thanh mát.

Vì cơn mưa này.

Ngày xuân bỗng trở nên giá lạnh.

Như Ca ôm đầu gối ngồi dưới mái hiên. Nước mưa thuận theo mái hiên từng dòng từng dòng chảy xuống, mưa rơi tầm tã, tiếng sấm ùng ùng, một thế giới trắng xóa hỗn độn.

Đầu óc nàng cũng một màu trắng xóa mịt mù.

Bỗng nhiên như lâm vào một cơn ác mộng!

Hóa ra, cái gọi là đúng với sai lại có thể dễ dàng phá vỡ như vậy. Chiến Phong trăm phương ngàn kế báo thù, hận ý của nàng đối với Chiến Phong, tất cả chỉ trong một khoảnh khắc ngăn ngui lại trở nên cổ quái và nực cười như vậy.

“Tất cả những điều Duệ Lăng nói đều là sự thật sao?”

“Đúng vậy.”

“Chiến Phong mới đúng là con trai của cha, còn ta là con của Chiến Phi Thiên?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao lại không nói sớm cho chúng ta biết, cha rõ ràng có rất nhiều cơ hội để nói, vì sao lại trở mặt nhìn Chiến Phong oán hận y?”

“Bởi vì... Liệt Minh Kính thương yêu người.”

Đôi môi Như Ca tái nhợt: “Cha thương yêu ta, chẳng lẽ người lại không thương yêu Chiến Phong sao?”

“Cũng yêu, cho nên hẳn mới hy vọng người có thể thành thân với Chiến Phong.”

Như Ca trong lòng đau xót.

Nàng biết, cha đã từng cố gắng làm như vậy, nhưng, oán hận trong lòng Chiến Phong đã vượt qua hết thảy.

“Vì sao lại không nói cho Chiến Phong chân tướng cơ chứ?” Vì sao lại muốn Chiến Phong báo thù trong đau khổ, khiến oán hận vụn xoắn trái tim y, khiến tất cả đều trở nên không thể thu xếp được nữa.

“Nếu Chiến Phong quả thực là con trai của Chiến Phi Thiên, vậy cừu hận của y đối với Liệt Minh Kính là đương nhiên. Chiến Phi Thiên thực sự bị Liệt Minh Kính tự tay giết chết.”

Như Ca nhắm mắt lại:

“Ta tin rằng, cha năm đó cũng là bất đắc dĩ mà thôi.”

“Không sai, Chiến Phi Thiên vì Liệt Hỏa Sơn Trang mà tự nguyện chết trong tay Liệt Minh Kính.”

“Cha đáng lẽ phải nói rõ cho Chiến Phong.”

“Liệt Minh Kính lo lắng, nếu Chiến Phong không hề oán hận hẳn, Âm Dạ La sẽ hoài nghi thân phận thực của Chiến Phong. Âm Dạ La là kẻ cực kỳ cố chấp, một khi hắn phát hiện người là con gái của Âm Dạ Minh, vậy chuyện gì hắn cũng dám làm. Hơn nữa, Liệt Minh Kính cũng cho rằng mình phải chịu trách nhiệm vì cái chết của Chiến Phi Thiên.”

“Là người phong ấn ta ba năm?”

Tuyệt mỉm cười: “Đúng vậy, ta cũng không muốn Âm Dạ La phát hiện ra người.” Chỉ là, từ lần trước, công lực y đã hao tổn nhiều lắm, phong ấn trong cơ thể nàng đã từ từ biến mất, dung mạo nàng càng ngày càng giống Âm Dạ Minh, khí tức trong cơ thể cũng càng lúc càng mạnh mẽ.

Thân thể Như Ca bỗng lạnh như băng.

Nàng hiểu rồi, mọi người đều vì nàng. Hai người nàng và Chiến Phong, nàng được chọn để bảo vệ, còn Chiến Phong, lại bị chọn để hy sinh.

Mưa rả rích không ngừng.

Cả thế giới biến thành một màu trắng xóa, mọi thứ đều không thể nhìn rõ.

Ngọc Tụ Hàn nhìn Chiến Phong.

Từ nhỏ, Chiến Phong đã là một đứa trẻ trầm mặc mà cao ngạo, tâm tư của y luôn luôn giấu tại nơi mà người khác không thể chạm tới. Chỉ có khi ở cùng Như Ca, Chiến Phong mới có thể cười, mới có thể luống cuống chân tay, mới có thể ngượng ngùng, ánh mắt cũng trở nên xanh thẫm như bầu trời.

Chiến Phong luyện công khắc khổ nhất, làm việc nghiêm túc nhất. Trong ba huynh đệ bọn họ, sư phụ coi trọng nhất cũng là y. Ngọc Tự Hàn thỉnh thoảng thấy vẻ mặt sư phụ nhìn Chiến Phong, hẳn vốn nghĩ đó là vẻ ân cần trù mẫn đối với đệ tử, giờ nhớ lại ánh mắt đó, lại không khỏi thờ dãi.

Bên ngoài, mưa vẫn rơi tầm tã.

Trong căn phòng yên ắng như chết lặng.

Chiến Phong dùng khăn nhẹ nhàng lau sạch Thiên Mệnh Đao, lưỡi đao u lam, mỏng như cánh ve, tản mát ra sát khí sắc bén.

Ngọc Tự Hàn nói: “Người không thể thắng Âm Dạ La.” Công lực của Âm Dạ La đã không phải con người có thể tưởng tượng, y như một quý hồn, phảng phất có thể tùy thời mà biến mất trong thiên địa, lại tùy thời mà ngưng tụ xuất hiện

Chiến Phong thu chiếc khăn vào trong lòng.

Y dường như không nghe thấy Ngọc Tự hàn nói chuyện, ánh mắt trống rỗng âm u, tay phải nắm thanh đao, đi về phía cửa phòng.

Cửa phòng mở ra.

Ngoài cửa, dưới mái hiên là hai người, một người áo trắng chói mắt, một người áo đỏ tươi đẹp.

Như Ca xoay người lại.

Nhìn thấy Chiến Phong, thấy thanh đao của y, nàng hỏi:

“Muốn đi đâu?”

Chiến Phong không trả lời, đi thẳng qua người nàng.

Như Ca chặn trước mặt y, nhìn thẳng vào đôi mắt y, trông mắt tối đen: “Muốn đi ám sát Âm Dạ La sao?”

Giọng nói của Chiến Phong lạnh như băng: “Đúng.”

“Người không phải đối thủ của Âm Dạ La.” Nếu cha và Chiến Phi Thiên đều không thể thắng Âm Dạ La, chỉ bằng lực lượng một mình Chiến Phong, làm vậy có khác gì chịu chết?

Chiến Phong băng qua người nàng, sống lưng thẳng tắp giữa cơn mưa ngọn gió.

Như Ca lại ngăn trước mặt y: “Người không thể đi!”

Chiến Phong nhìn Như Ca bị cơn mưa xối xả thấm ướt, cười lạnh nói: “Người có tư cách gì mà ra lệnh cho ta? Cho dù ta có thể giết chết Âm Dạ La hay không, cho dù kẻ chết đi là ta, vậy có liên quan gì tới người?”

“Người là con trai của cha.” Như Ca hít một hơi. “Người đã là con trai của cha, ta lại càng không thể để người đi tìm cái chết.”

Chiến Phong như nghe được chuyện buồn cười nhất.

Y ngửa mặt lên trời cười lớn.

Tiếng cười khàn khàn bị tiếng mưa rơi cắt đứt.

“Ta không phải con hăn! Hăn cũng không phải cha ta! Trên đời nào có người cha tàn nhẫn như vậy! Nào có người cha tàn nhẫn để con trai gánh tội thay mình?!”

Ánh mắt Chiến Phong điên cuồng:

“Hăn là cha người! Vì người, hăn có thể bỏ qua mọi thứ! Ta trong lòng hăn chẳng qua cũng chỉ là một đồng phân chó mà thôi!”

“Bốp...”

Như Ca cắn môi, tát y một cái!

Chiến Phong sắc mặt trắng bệch.

“Câm mồm!” Như Ca cá giận nói: “Người dám nói người chưa bao giờ cảm nhận được tình thương của cha dành cho người sao? Liệt Hỏa Sơn Trang từ trên xuống dưới chẳng ai không biết trong các sư huynh cha thương nhất là người! Khi còn bé, người ngã bệnh, cha mua đủ loại đồ chơi cho người vui, người không ăn cơm, cha tự tay làm bún cho người. Mỗi lần người ra ngoài làm nhiệm vụ đều là cha tiễn người tới tận cửa, rồi lại đón ở cửa khi người trở về!”

Vết tay hiện rõ trên khuôn mặt Chiến Phong, một màu đỏ tươi mang theo tia máu.

Chiến Phong cười thảm: “Đó là tình thương của hãn sao? Để cho ta giết nhưng lại không hoàn thủ, đó cũng là tình thương của hãn dành cho ta sao?”

Như Ca cảm thấy hít thở không thông:

“Cha có lẽ không đúng nhưng người không có tư cách chỉ trích người.”

Khóe mắt Chiến Phong băng lãnh thấu xương: “Vì sao ta không có tư cách chỉ trích hãn! Hãn giết Chiến Phi Thiên, lại nói cho ta Chiến Phi Thiên mới là cha ta. Thù giết cha sao lại không báo?! Là hãn, tự tay hãn đẩy ta xuống địa ngục!”

Như Ca khỗ sở nói: “Thù giết cha... Luôn miệng nói thù giết cha... Chiến Phong, người từng gặp Chiến Phi Thiên chưa?”

Chiến Phong trầm mặc.

Nàng buồn bã nói: “Người chưa từng gặp Chiến Phi Thiên, chưa từng gặp Âm Dạ Minh, cha mẹ đối với người chỉ là những cái tên, người rất cuộc có bao nhiêu tình cảm đối với họ. Nhưng, người từ nhỏ đã sống cùng nha, nguyên tắc đối nhân xử thế của người, người bảo vệ người, chiếu cố cho người, người rất cuộc là loại người gì, có thể vì tư lợi bản thân mà bán đứng bằng hữu như vậy không? Người theo người bao lâu như vậy mà còn không biết sao?”

“Thù giết cha... Từ khi người vừa sinh ra cha đã làm tất cả những chuyện mà một người cha phải làm, chỉ có điều, người không gọi người là con mà thôi.” Nước mắt chảy xuống trên khuôn mặt Như Ca: “Người nuôi dưỡng người, bảo vệ người, chiếu cố cho người, nhưng người lại chỉ vì ba chữ thù giết cha mà vứt bỏ tất cả sao?”

Thân thể Chiến Phong run rẩy.

Cơn mưa rá rích, mưa lạnh, gió cũng lạnh.

Tuyết ngược mắt nhìn cơn mưa bụi, dung nhan tuyệt mỹ như nhẹ nhàng thổi dài. Ngọc Tự Hàn vươn người đứng thẳng nhìn hai người trong cơn mưa, hai hàng mi khê nhíu.

“Chiến Phong, người đúng là một tên ngu ngốc.”

Như Ca rơi lệ nói:

Nàng hận y, hận y ngu xuẩn, hận y giết cha, hận y tự khiến bản thân lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Chiến Phong nhắm mắt lại.

Cái lạnh vô cùng khiến thân thể y cứng rắn như sắt thép.

“Kẻ ngu ngốc phải tự đi tìm chết.”

Hắn tiếp tục bước đi.

“Người không có tư cách để tự tìm tới cái chết!” Như Ca lau khô nước mắt, nói với bóng lưng y. “Ta là con gái của cha, chỉ có ta mới có tư cách báo thù cho cha!”

Khuôn mặt nàng kiên nghị, sống lưng ưỡn thẳng:

“Mặc dù người hận cha, nhưng ta biết cha thương yêu người nhường nào. Người đã là con của cha, vậy trừ khi ta chết đi, nếu không ta sẽ không cho người tự tìm tới cái chết!”

Mỗi người đều có nhược điểm.

Ám Dạ La cũng phải có nhược điểm.

Tuyết nhẹ nhàng khảy đàn: “Ám Dạ La không phải người, hẳn là ma.”

“Người với ma có gì khác nhau?”

“Người có hỉ nộ ái nhạc, ma chỉ có tàn nhẫn và cay nghiệt. Vì không có cảm tình của nhân loại nên cũng không có nhược điểm của nhân loại.”

Như Ca lắc đầu: “Thế gian không có gì không có nhược điểm.”

Tiếng đàn như nước chảy vang lên từ ngón tay Tuyết.

“Người là tiên, có nhược điểm không?” Nàng hỏi.

Tuyết liếc mắt nhìn nàng, ánh mắt mang theo chút u oán: “Người cũng biết mà, nhược điểm duy nhất của ta chính là người.”

Như ca yên lặng suy nghĩ: “Vậy, Ám Dạ La cũng nhất định có nhược điểm.”

Tuyết chỉ cười mà không nói.

“Vì cái gì mà Âm Dạ La lại trở thành ma?”

Tuyết nở nụ cười khen ngợi, quả nhiên là nha đầu thông minh, có thể nhanh chóng nắm bắt điểm mấu chốt: “Vì một người phụ nữ.”

“Một người phụ nữ?”

“Người hãn yêu, nhưng lại không thuộc về hãn.”

“Người đang nói tới là ... Âm Dạ Minh?”

“Đúng vậy.”

“Bà ấy và hãn không phải chị em sao?”

“Trong lòng Âm Dạ La chỉ có thích và muốn, không có luân lý trời buộc. Âm Dạ Minh lại bất đồng, dù nàng ta rất ôn nhu nhưng lại chưa bao giờ thỏa hiệp với Âm Dạ La ở điểm này. Bi kịch bắt đầu từ đó.”

Như Ca sừng sờ.

Đó chẳng phải là mẹ ruột của nàng sao, sẽ là một nữ nhân ra sao? Là người ra sao mà khiến cho cả Âm Dạ La và Chiến Phi Thiên đều khuynh đảo.

“Người đã từng gặp bà chưa?”

“Chưa từng. Lúc ta tới Liệt Hỏa Sơn Trang mới chỉ thấy người được sinh ra. Âm Dạ Minh đã tự vẫn, nàng dùng một cây tram xuyên qua trái tim mình.”

Như Ca giật mình.

Nàng cũng biết Âm Dạ Minh đã chết, nhưng khi nghe được tình huống người chết đi, trong lòng nàng vẫn tràn ngập bi thương.

Chẳng biết cây trâm đó dùng chất liệu gì tạo thành, ần ần phát ra ánh sáng của kim loại. Hình dáng cũng chỉ là hình hoa mai tầm thường, nhưng được trạm khắc mượt mà tinh xảo. Giữa đóa hoa mai vốn có khảm một viên ngọc nhưng tới giờ chỉ có một chỗ lõm xuống.

Mũi nhọn của cây trâm hơi tối như một vết máu năm chưa còn chưa phai.

Tuyết đưa nó cho Như ca: “Năm đó ta đã đồng ý với Liệt Minh Kính phong ấn người ba năm, thù lao chính là cây trâm này. Người đã biết thân thể của mình, vậy giờ nó là của người.”

Ngón tay nàng run run, ngón trỏ chạm vào mũi châm. “A” một tiếng, một giọt máu chảy xuống.

Tuyết đau lòng ngậm ngón tay nàng vào môi, nói:

“Cẩn thận một chút! Cây trâm này oán khí quá nặng, đã là hung khí, không phải lúc vạn bất đắc dĩ thì đừng nên tiếp xúc với nó.

“Ừm.” Như Ca gật gật đầu.

Tuyết đã giúp ngón tay nàng ngừng chảy máu.

Như Ca bỗng nhiên nói: “Tiên lực của người hình như thực sự giảm rồi. Không phải chỉ vung tay lên là khiến vết thương phục hồi ngay được sao?”

Tuyết nở nụ cười ngạc nhiên: “Thật hiếm thấy, không ngờ người còn biết đùa.”

“Chiêu dùng nước mắt rửa mặt đối với kẻ địch không ích gì đâu.”

Như Ca đứng dậy, đi tới trước tấm gương đồng trong phòng.

Nàng nhìn người trong chiếc gương.

Khuôn mặt tinh khiết như ngọc, đôi mắt bồ câu ngời sáng, khóe môi mỏng ngây thơ, xiêm y đẹp như lửa làm nổi bật vẻ xinh xắn quật cường của nàng.

“Ta..... lớn lên rất giống người sao?”

Như Ca vỗ vỗ lên mặt mình.

Tuyết nhìn nàng: “Ám Dạ Minh khí chất nhu nhược như cỏ lau ven sông, người lại dũng cảm kiên nghị như tảng đá giữa dòng nước xiết, mặc dù hình dáng tương tự nhưng không ai nhầm người với nàng ta được đâu.”

Như Ca cười khê: “Nếu người thực sự nhu nhược đã không có dũng khí đâm bị thương Ám Dạ La rồi tự vẫn. Nhu nhược chỉ là bề ngoài của người thôi.”

Là vậy sao?

Tuyết trầm nghĩ. Có lẽ cũng có đạo lý, có điều trong lòng y trước giờ chỉ có mình nàng, chưa bao giờ xem xét qua người con gái khác.

Ngày xuân, ánh sáng long lanh.

Trước đó vài ngày, trời vẫn mưa, con suối nhỏ dâng lên nửa thước. Khe suối trong xanh vẫn chảy trong núi, tràn qua những tảng đá ẩm ướt, trào lên từng gợn song bạc rồi sung sướng chảy xuôi xuống.

Bên khe suối nhỏ có một ngôi mộ.

Ngôi mộ là từ mười chín năm trước, nhưng hình như có người cẩn thận trồng nom, không có cỏ dại mọc dày, cỏ mềm xanh tươi giống như

một tầng đệm mỏng mềm mại, bảo vệ mộ khỏi gió thổi nắng chiếu, cỏ mềm không cao cũng không thấp, phi thường gọn gàng tươi tốt, người chăm sóc chúng nhất định rất cẩn thận.

Xung quanh một phần, hoa dại nở rộ.

Hương hoa dại thoang thoảng, thu hút ong bướm bay múa xung quanh.

Những đóa hoa dại màu sắc sặc sỡ, có màu hồng phấn, màu vàng nhạt, màu trắng, màu tím... Đủ loại màu sắc nhưng đều mang theo vẻ ôn nhu tao nhã.

Đây là mộ của Âm Dạ Minh.

Như Ca quỳ trước mộ, nhìn tấm bia bằng gỗ.

Âm Dạ Minh, mẫu thân của nàng. Từ khi sinh ra, hai chữ mẫu thân này thật xa lạ đối với nàng, nàng luôn nghĩ chỉ cần có cha là đủ, tất cả tình thương cha đều sẽ cho nàng. Nhưng, giờ phút này, đáy lòng mặc niệm hai chữ “mẫu thân” một cơn mội mội bỗng chạm rãi khuếch tán khắp toàn thân.

Nàng đặt tay lên mũi, quay đầu lại nói với Ngọc Tự Hàn.

“Sư huynh, muội đã gặp được mẹ.”

Ngọc Tự Hàn mỉm cười ôn nhu: “Mẹ của muội nhất định sẽ rất vui.”

“Hy vọng người không thất vọng.”

Hôm nay, nàng đặc biệt trang điểm, ăn mặc, khuôn mặt trong sáng như ngọc, đôi môi đỏ thắm. Dưới ánh sáng ngày xuân, thân thể nàng nhẹ nhàng khoan khoái, tản mát ra hương thơm như những cánh hoa, bộ áo đỏ tươi sáng như ánh mặt trời bình minh.

Ngọc Tự Hàn mỉm cười. Y biết Âm Dạ Minh nhất định sẽ kiêu hãnh vì Như CA.

Như Ca nhìn ngôi mộ của mẫu thân: “Muội thực ra rất muốn hỏi người, bỏ lại muội một mình, người có cảm thấy tiếc nuối không? Nhưng, giờ muội lại không muốn hỏi, người đã quyết định rời bỏ hẳn sẽ có lý do của mình. Mà muội được cha chiếu cố đã sống rất vui vẻ rồi.”

Ngọc Tự Hàn ôm lấy bả vai nàng.

Như Ca khẽ nói: “Mẹ, con gái tới gặp người, người có thấy không?”

Như Ca muốn tặng cho mẫu thân Âm Dạ Minh một món quà.

Vì vậy, nàng bắt đầu nhảy múa.

Không tiếng đàn sao, không tiếng nhạc, nàng nhảy múa giữa trời xanh mây trắng, bên dòng suối nhỏ chảy róc rách. Vóc người duyên dáng như hòa vào thiên nhiên, vòng eo nhỏ nhắn động lòng người, mái tóc đen sẫm như dòng suối chảy sau lưng, xiêm y tung bay như bướm lượn.

Bầu trời xanh thẳm.

Hương hoa thoang thoảng bay theo làn gió.

Trên thảm cỏ ảnh mượt.

Bên con suối róc rách chảy.

Như Ca yên lặng nhảy múa.

Đây là một thế giới không bị quấy nhiễu.

Máu huyết toàn thân Âm Dạ La như đông lại.

Người đang nhảy múa kia ... là ... ai...?”

.....

.....

“La Nhi luyện công xong chưa? Có mệt không?”

Ám Dạ Minh rửa hai quả đại trong con suối rồi đưa cho cậu bé Ám Dạ La.

“Không mệt.” Cậu bé Ám Dạ La nằm gối đầu lên đùi nàng, cắn một quả đại: “Đệ đã luyện tới tầng thứ tám của Ám Hà tâm pháp, thiên hạ sẽ nhanh chóng không còn ai là đối thủ của đệ nữa rồi.”

Ám Dạ Minh ôn nhu nói: “Thật tốt.”

“Tỷ tỷ, tỷ hy vọng đệ trở nên rất mạnh phải không?”

“Đúng vậy. Cha mẹ lưu lại Ám Hà Cung, không nên để nó suy tàn.”

“Tỷ tỷ yên tâm, chỉ cần có đệ, đừng nói là Ám Hà Cung, cho dù cả thiên hạ cũng dễ như trở bàn tay.

Ám Dạ Minh lại nở nụ cười ôn nhu, nàng chỉ coi đệ đệ huênh hoang trẻ con mà thôi.

Cậu bé Ám Dạ La si ngốc nhìn nụ cười của nàng, chỉ cảm thấy nếu tỷ tỷ có thể cười với mình như vậy, dù lập tức chết đi cũng cam tâm tình nguyện.

“Tỷ tỷ, bao giờ đệ mới có thể cười tỷ.”

Ám Dạ Minh khuôn mặt ửng hồng: “Đệ đã lớn rồi, đừng có nói như trẻ con vậy nữa.”

Ám Dạ La tức giận ngồi bật dậy:

“Tỷ đã đồng ý gả cho đệ! Chẳng lẽ tỷ quên rồi sao?”

Phần nộ như muốn hủy diệt tất cả ngập tràn trong mắt hấn, khiến cho Âm Dạ Minh thấy mà kinh hãi. Nàng kinh ngạc nhìn hấn, tự dưng không biết phải nói gì cho phải. Đúng là nàng đã từng đồng ý với hấn, thế nhưng đó chẳng qua chỉ là câu nói đùa mà thôi.

Tiểu Âm Dạ La buồn bã nói: "Đệ nhất định phải cưới tỷ! Bằng không, đệ sẽ làm cho tỷ phải hối hận!"

Âm Dạ Minh khẽ lắc đầu, mỉm cười nói: "La Nhi sẽ không bắt nạt tỷ tỷ đâu!"

Tiểu Âm Dạ La lặng im không nói gì, cuối cùng hấn quay sang nhìn nàng, cầu khẩn: "Tỷ tỷ đừng làm La nhi đau lòng thì La nhi cũng sẽ không làm tỷ tỷ phải đau lòng."

“Được!”

Âm Dạ Minh mỉm cười ấm áp.

"Vậy tỷ tỷ múa cho La nhi xem được không?" Hấn thích nhất là xem nàng múa, lúc nhảy múa trông nàng mỹ lệ như tiên nữ vậy.

“Được thôi!”

Âm Dạ Minh bắt đầu múa bên bờ suối.

Mỗi một động tác của nàng, mỗi một ánh mắt, mỗi một cái lắc eo, mỗi một lần gấu váy tung lên ... không có gì là không mỹ lệ dịu dàng đến cực điểm.

Rất lâu về sau, Âm Dạ La nghe được một câu nói, hấn cho rằng đấy chính là sự miêu tả chuẩn xác nhất.

Tóc như suối chảy, y phục rực rỡ như loài bướm.

Giây phút này.

Là người nào đang nhảy múa bên bờ suối giữa ngày xuân?!

Nàng múa lượn uyển chuyển, chậm chậm xoay người lại, sóng mắt như nước mùa xuân, khóe môi cong lên dịu dàng. Nàng đã trông thấy hăn, nước suối róc rách dưới khe, mây trắng lững lững trên trời xanh, một nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời hé nở trên gương mặt mỹ lệ của nàng.

Hai mắt của Ám Dạ La bỗng biến thành màu đỏ như máu!

Hăn tiến gần đến nàng.

Màng tai hăn ù đi.

Nàng hơi giật mình, khẽ lùi về phía sau.

Chu sa giữa chân mày Ám Dạ La đỏ sẫm đến mức như sắp rỉ máu ra, mái tóc dài tung bay điên cuồng, mặt hăn tái nhợt, vươn cánh tay trắng bệch về phía nàng.

Nàng dường như muốn tránh, nhưng lại như là bị chấn nhiếp tâm thần, cứ đứng im tại chỗ.

Ám Dạ La ôm lấy nàng!

Hơi thở của hăn dồn dập, một tiếng rên rỉ chói tai vang vọng bầu trời.

"Ông trời ơi!"

Trên bầu trời, hàng nghìn hàng vạn bông tuyết lững lờ rơi xuống, như một tấm lưới cực lớn chụp lấy Ám Dạ La, mỗi một bông tuyết đều là một

thanh dao găm sắc bén, vô số bông tuyết công kích nhằm vào chỗ hiểm của hãn.

Như Ca cũng ôm lấy Âm Dạ La!

Nàng vận hành hết năng lượng trong cơ thể, song chưởng phóng mạnh về phía hậu tâm của Âm Dạ La.

Sinh nhật của Âm Dạ Minh, Âm Dạ La nhất định sẽ tới.

Như Ca bỏ công trang điểm thù mị hơn ngày thường vài phần, hơn nữa dưới sự huấn luyện của Tuyết, nàng đã tập được một điệu múa tuyết đẹp rung động hồn người.

Âm Dạ Minh chính là nhược điểm của Âm Dạ La.

Khoảnh khắc Âm Dạ La bị phân tâm đó, ám sát bắt đầu.

Như Ca giật mình kinh hãi!

Công lực ngưng tụ toàn thân của nàng đánh vào hậu tâm Âm Dạ La lại như là trâu đất xuống biển.

Những bông tuyết có thể chém đứt thân cây bằng miệng bát, không ngờ khi cách Âm Dạ La còn hai tấc thì xì xèo tan chảy.

Cánh tay của Âm Dạ La đang ôm nàng bỗng trở nên cứng như sắt.

Nàng đau đớn mở to hai mắt, chỉ cảm thấy lưng mình như sắp bị gãy ra.

Lúc này

Khuôn mặt tà mị của Âm Dạ La ghé sát vào nàng, trong mắt ngập tràn ngọn lửa điên cuồng, hơi thở của hãn phả vào môi nàng, găm nhẹ:

"Người là ai? Người là Ai ...?"

Bị hấn siết chặt trong ngực, cả người Như Ca đau đớn như bị lửa thiêu đốt, nàng ra sức muốn tránh môi lưỡi nóng rực của hấn, thế nhưng nàng bỗng cảm thấy bản thân trước mặt hấn chẳng qua chỉ như một đứa trẻ không hề có năng lực phản kháng.

"Người Là Ai?"

Ánh mắt đỏ ngầu của Âm Dạ La dồn ép nàng chăm chăm.

Như Ca ngẩng mặt lên, ánh mắt nàng trong suốt không chút gợn:
"Người không nhận ra ta sao?"

"Người....."

Đôi tay của Âm Dạ La run rẩy.

"Ta là Như Ca, ta là con gái của Âm Dạ Minh."

Như hàng vạn hàng nghìn ánh mặt trời lóe lên, chói mắt mê muội, bên tai Âm Dạ La vang lên ong ong. Tại khoảnh khắc này, tất cả ý thức và phản ứng của hấn đều đã biến mất hết.

Con gái của nàng.

Con gái của Âm Dạ Minh.

Dung mạo của nàng, khuôn mặt của nàng, thần thái của nàng, dáng múa của nàng

Giữa lúc hoảng hốt, phảng phất như ngày hôm qua tái hiện, phảng phất như hết thảy tốt đẹp ngày xưa đều đã trở lại. Cuối cùng ông trời lại cho hấn một cơ hội nữa sao?

Chỉ ... trong ... chớp ... mắt!

Dưới khung cảnh tươi đẹp.

Trong khe suối.

Một đạo sóng nước màu lam thẫm bắn tung lên.

Sát khí ãn trong nước.

Nước như tên nhọn.

Ám sát Âm Dạ La!

Như Ca có thể cảm giác được thân thể Âm Dạ La run rẩy, trong đôi mắt nhợt nhạt thất thần của hắn là tâm tình kích động.

Trong lòng bàn tay nàng bung ra một con dao găm sắc bén.

Dao găm mang theo hàn quang.

Đâm về phía yếu huyệt sau lưng Âm Dạ La.

Mũi tên nước xanh thẫm tập kích sau gáy Âm Dạ La.

Một đòn này.

Như Ca và Chiến Phong đã luyện tập bảy mươi chín lần.

Nắm chắc thời cơ.

Phối hợp ăn ý.

Như Ca và Chiến Phong đã đem tất cả sức mạnh bản thân đặt vào một đòn này.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 14

Trong lòng đất tối tăm, quanh năm không thấy ánh nắng.

Sông ngầm lặng lẽ chảy xuôi, ánh sáng của ngọn đuốc trên vách đá phủ một tầng màu sắc tươi sáng lên những thứ bày biện trong phòng. Màn sa mềm mại, gương đồng rục rờ, cạnh giường có điêu khắc những họa tiết ưu nhã, lư chứa cỏ thơm bằng ngọc xanh, thảm sần tinh xảo của xứ Ba Tư, gian phòng này quả thực còn xa xỉ hơn cả hoàng cung.

"Ám Dạ Như Ca ... cái tên tuyệt đẹp ..."

Khẽ lắc lắc chất rượu trong suốt chứa trong chén hoàng kim, đôi môi của Ám Dạ La cong lên hé ra một nụ cười tà mị: "Người mỹ lệ thế này, chết đói thật đáng tiếc biết bao."

Như Ca ngồi bên cạnh giường, tấm lưng vươn thẳng, đôi môi mím chặt quật cường.

Từ lần ám sát thất bại ngày ấy, nàng bị bắt tới Ám Hà cung cũng đã bốn ngày. Ám Dạ La tuyên bố với trên dưới toàn cung, thân phận của nàng là công chúa, tên gọi là Ám Dạ Như Ca. Ám Dạ Như Ca, cái tên kỳ quái, nhưng nàng cũng chẳng thèm để ý điều này. Giờ đây điều mà nàng quan tâm chính là, Ngọc Tự Hàn, Tuyết và Chiến Phong đang ở đâu, tình hình của bọn họ thế nào?

Nàng đã từng hỏi Ám Dạ La.

Trong nụ cười mang theo vẻ nham hiểm, Âm Dạ La nói bọn họ tự có chỗ cần phải đi.

Tâm tư của nàng nặng nề tận đáy lòng.

"Hãy thả bọn họ ra. Âm sát người là chủ ý của ta, muốn như thế nào thì đều tùy người."

Âm Dạ La khẽ nâng cằm nàng lên: "Thế nào cũng được à?"

"Đúng!"

Y chậm rãi cúi đầu xuống, ghé sát vào môi nàng, hơi thở phả ra nói: "Hôn môi được không? Ôm người được không?"

Như Ca quay ngoắt đầu đi!

Âm Dạ La cười âm lên, mang theo vẻ xem thường và bồn chột: "Người cho rằng bản thân là ai chứ? Chỉ là mọc ra một khuôn mặt giống hệt nàng mà người tưởng có thể cò kè mặc cả với ta sao?"

"Người sai rồi!" Như Ca nhìn thẳng vào y: "Ta không chỉ có gương mặt giống hệt nàng, mà ta còn mang trong người huyết thống của nàng."

Ánh mắt của Âm Dạ La nheo lại.

"Nếu như người làm thương tổn tới bọn họ, như vậy ta sẽ làm cho nữ nhân mà người yêu nhất hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời này, một tia huyết mạch cũng không lưu lại."

Hai mắt của Như Ca hiện lên vẻ quyết tâm nghiêm túc.

Ngay sau đó nàng bắt đầu tuyệt thực.

"Sau khi người chết, ta có thể đem tẩm thân mỹ lệ của người đi làm tiêu bản." Âm Dạ La ưu nhã hít người hương rượu: "Đặt trong một cái quan tài thủy tinh chứa đầy hoa tươi, mỗi giờ mỗi khắc đều có thể thưởng thức, lại không cần phải trao đổi điều kiện gì cả, như vậy chẳng phải thập toàn thập mỹ hay sao?"

Thể lực của Như Ca bị xói mòn từng chút từng chút một, cái đói và mệt mỏi khiến giọng của nàng trở nên rất nhẹ: "Đúng, thập toàn thập mỹ. Hiện tại người có thể động thủ ngay, không cần phải đợi đến sau khi ta chết."

Ngón tay Âm Dạ La siết chặt lại.

Như Ca ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh: "Nếu người không muốn ta chết đói, hãy đồng ý với điều kiện của ta."

Âm Dạ La bỗng mỉm cười: "Hình như người cực kỳ quan tâm tới chuyện sống chết của bọn họ."

"Đúng!" Nàng không cần giấu diếm.

"Lẽ nào người không có nghi ngờ gì sao? Vì sao trước khi chuyện đó xảy ra ta lại biết kế hoạch của các người?" Âm Dạ La xoay xoay chén rượu, hương rượu thơm nức tỏa ra khắp phòng: "Ta biết người sẽ dùng dao găm đâm lén sau lưng ta, ta biết Chiến Phong giấu mình trong khe suối, ta cũng biết Tuyết trên một sườn núi xa xa."

Như Ca khẽ giật mình.

Nàng luôn cho rằng vì công lực Âm Dạ La quá mức thâm hậu.

"Cho nên, đệ tử của Âm Hà cung đã vây đánh Tuyết trên sườn núi, khiến cho lực công kích của hắn giảm đi nhiều; còn cú đánh bất ngờ của người và Chiến Phong cũng biến thành một trò vụng về."

Y phục màu đỏ của Âm Dạ La phảng phất như mang theo mùi tanh của máu.

"Người không hiểu kỳ một chút nào ư? Đến tột cùng là như thế nào mà ta lại biết được kế hoạch của các người?"

Như Ca nắm chặt bàn tay đang run rẩy.

"Người muốn nói cái gì?"

Âm Dạ La rất thoải mái khi chớp được sự run rẩy trong giọng nói của nàng, y cười lớn nói: "Là có người đã bán đứng các người!"

Hô hấp của Như Ca dừng lại.

"Muốn biết là ai không?" Âm Dạ La tựa như đang chơi trò mèo vờn chuột.

Như Ca nhắm mắt lại, nàng hít thật sâu trấn áp sự hỗn loạn trong ngực xuống. Một lát sau nàng nói: "Ta không muốn biết. Bởi vì sẽ chẳng có ai làm vậy cả."

Âm Dạ La lắc đầu nói: "Ôi, đứa trẻ đáng thương, chính kẻ mà người toàn tâm toàn ý tin cậy đã bán đứng người, còn người lại vẫn cứ muốn đi cứu bọn họ. Đến tột cùng người là đáng thương hay là đáng cười đây?"

"Kẻ đáng thương chính là người. Phòng chừng người chưa từng toàn tâm tin cậy một người nào, cho nên mới luôn luôn cô đơn."

Trái tim của Âm Dạ La nhói lên như bị đâm một phát.

Khuôn mặt y có phần co rúm lại, con người dần dần trở nên đỏ ngầu: "Trên đời vốn không có người nào đáng tin cậy! Mỗi người đều ích kỷ và tàn nhẫn, vì hạnh phúc của bản thân, dù là người thân cận bao nhiêu đi nữa cũng đều có thể xuống tay làm hại nhau!"

Như Ca không muốn tranh cãi những điều này cùng y.

"Nếu như người ăn cơm, ta sẽ nói ngay cho người biết là ai đã bán đứng các người."

Như Ca thản nhiên cười: "Ta đã nói rồi, ta không muốn biết, bởi vì sẽ chẳng có ai làm vậy cả."

Sự khinh thường trong nụ cười của nàng khiến cho lòng đố kỵ của Âm Dạ La lồng lộn lên. Bồng nhiên y muốn dùng tất cả thủ đoạn để xé bỏ đi cái vẻ ngoài bình tĩnh của nàng. Y muốn xem xem, khi phải đối mặt với tàn khốc là lạnh lẽo thì nàng có đau đến mức rỉ máu hay không?

Chu sa ở giữa chân mày khẽ nhướng lên, Âm Dạ La nhẹ nhàng nói:

"Người biết không? Điều tàn nhẫn nhất thế gian không phải là chưa từng đạt được thứ gì, mà chính là đã từng đạt được tất cả, thưởng thức qua mùi vị hạnh phúc, sau đó lại mất đi. Một người từ bé không nghe được âm thanh, không thể bước đi, y sẽ không cảm thấy thống khổ. Nhưng mà bồng nhiên có một ngày, y có thể nghe được tiếng chim hót, tiếng lay động của đóa hoa đầu cành; có thể nghe được người yêu gọi tên mình; có thể bước đi bằng chính đôi chân của mình, thậm chí có thể cùng người yêu đi đường núi trong đêm...."

Như Ca trợn mắt nhìn y, máu của nàng chầm chậm ngưng đọng lại.

"Vì sao đột nhiên hẳn lại trở nên khỏe mạnh, người thực sự chưa từng có nghi ngờ sao?" Âm Dạ La mỉm cười nhẹ nhàng như "độc xà thổ tín".

Máu ngưng đọng phảng phất như là bị đóng băng, trong mắt Như Ca lóe lên một tia hoảng loạn: "Không thể nào! Ta tin tưởng sư huynh! Huynh ấy sẽ không làm chuyện như vậy!"

"Người hiểu bao nhiêu về hẳn chứ?"

"Ta và huynh ấy lớn lên cùng nhau từ nhỏ!"

"Như vậy, ngươi có biết hãn yêu ngươi sâu sắc nhường nào không?"

Như Ca mở to hai mắt.

"Hãn luôn không dám biểu lộ đối với ngươi, là bởi vì tự ti về khuyết tật của bản thân, trận đánh tại khu rừng ở Vũ Di sơn, hãn càng thêm thấm thía sự tàn phế của bản thân, thậm chí không cách nào bảo vệ sự an toàn cho ngươi. Thế là hãn đã bằng lòng với điều kiện của ta."

Trong ánh lửa bập bùng, nụ cười của Âm Dạ La cũng ẩn hiện lúc sáng lúc tối:

"Ta cho hãn một thân thể khỏe mạnh, hãn giúp ta giành lấy thiên hạ. Mặc dù hãn đã bán đứng các ngươi, thế nhưng ta đã đáp ứng với hãn là không làm thương tổn đến tính mạng của ngươi."

Trước mắt Như Ca như có hàng nghìn hàng vạn tia chớp bùng nổ!

Nàng cứng đờ trên mặt đất, thân thể không kiềm nổi bắt đầu run rẩy: "Không có khả năng! Ta không tin ngươi! Ngọc sư huynh sẽ không làm chuyện như vậy! Tuyệt đối không có khả năng!"

Ngọc sư huynh là người chính trực thiện lương cao quý nhất thiên hạ, nhất định sẽ không vì lòng ích kỷ cá nhân mà làm ra chuyện xấu xa như vậy!

Nàng tin tưởng y!

Y quyết không thể làm như vậy!

Âm Dạ La nhìn nàng, cao giọng cười nói: "Nếu không tin thì sao ngươi lại run rẩy thế kia? Ngọc Tự Hàn chẳng qua cũng là con người bình thường, nên tự nhiên là y có lòng tham. Như vậy thì ngươi cảm thấy đau

khổ sao? Con người yếu đuối thật, chẳng qua y chỉ bán đứng các người, còn chưa có cầm dao tự tay đâm vào ngực người, vì sao người phải tái nhợt mặt và run rẩy môi như thế?"

Ngực Như Ca như bị liệt hỏa thiêu đốt:

"Ta không tin. Trừ phi hẳn chính miệng thừa nhận."

Ám Dạ La liếc xéo nàng, hẳn cảm thấy khoái trá trước sự thống khổ của nàng:

"Được, vậy để người gặp Ngọc Tự Hàn một chút."

Rượu ngon.

Mỹ nhân.

Điệu múa tuyệt đẹp, vòng eo mảnh mai, tiếng đàn sáo mê hoặc lòng người, rượu bồ đào sẫm đỏ dập dờn trong chén thủy tinh. Các vũ công tung tăng nhảy múa, lượn lờ xung quanh một nam tử áo xanh giữa buổi tiệc, các nàng sóng mắt như tơ, quyến rũ dịu dàng như thể chảy nước.

Nam tử áo xanh không uống rượu mà chỉ khoan thai thưởng trà.

Giữa chân mày y tựa như có vầng sáng nhàn nhạt, một cỗ khí chất điềm đạm cao quý không giận mà uy nghiêm. Khuôn mặt hơi tái nhợt, thân thể thon dài cũng không thấy cường tráng là bao, trên khóe môi hé ra một nụ cười mỉm dửng dưng tĩnh mịch. Y đáng lẽ vốn là người rất dễ gần, thế nhưng cái loại uy nghiêm tự nhiên tỏa ra từ trong người như thế khiến cho đám vũ công mỹ nữ không dám chòng ghẹo suông dã quá đáng.

Khác với cung chủ Ám Dạ La, uy nghiêm của Ám Dạ La là đến từ công lực thâm hậu khó dò và tính cách âm tình bất định. Còn sự uy nghiêm của y lại đến từ khí tức cao quý xa hoa, khiến người khác tự ti mặc cảm.

Một vũ công đưa một quả lê thơm mát đã tước vỏ đến bên miệng y, ngữ khí mê hoặc nói:

"Chàng yêu, nếm thử quả lê này xem có ngọt không?"

Hương trà lừng lờ, nam tử áo xanh làm như không nghe thấy, tay phải nắm nhẹ chung trà, ánh mắt xa xăm hờ hững, giống như đang suy nghĩ gì đó.

Từ ngoài cửa vang lên một tràng tiếng bước chân gập gáp.

Rèm châu lấp lánh bỗng nhiên bị vén lên, một bóng người áo đỏ rục rờ xông vào, nàng hô lên một tiếng kinh ngạc rồi chạy về phía nam tử áo xanh giữa vòng vây của đám vũ công:

"Sư huynh!"

Nam tử áo xanh đó chính là Ngọc Tự Hàn.

Thân thể y trà xuống bàn rượu, không hề đáp lại nàng.

Như Ca giật mình sững sờ, từ nhỏ đến lớn nàng chưa từng thấy sư huynh lạnh lùng như vậy bao giờ, nên bước chân không khỏi khựng lại.

Ám Dạ La đi đến, vỗ tay cười nói: "Một đôi tình nhân gặp mặt, sao lại không ôm nhau thăm thiết nồng nhiệt chứ? Hay là do đám vũ công xinh đẹp mê người, cho nên Tĩnh Uyên vương có lòng khác rồi chăng?"

Như Ca tự nói với bản thân không nên để ý tới những lời của Ám Dạ La, nhưng mà thần thái của Ngọc Tự Hàn khác hẳn với mọi khi khiến cho trong lòng nàng không thể không sinh nghi.

Có điều, câu hỏi đầu tiên chất chứa trong lòng khi vượt khỏi khóe môi nàng vẫn là như cũ ...

"Sư huynh, huynh có khỏe không?"

"Vẫn khỏe!"

Đám vũ công mỹ nữ cười duyên dáng, tranh nhau rót trà cho Ngọc Tự Hàn, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn nàng một chút, làm cho nàng nhận ra câu hỏi kia thật buồn cười biết bao.

"Chiến Phong và Tuyết ở đâu?"

"Không biết!" Câu trả lời thật dửng dưng.

"Huynh không cùng bọn họ ở một chỗ sao?"

"Không!" Câu trả lời ngoại trừ lãnh đạm còn mang theo một chút bực bội.

Hai tay Như Ca dần dần run rẩy, nàng hít sâu rồi hỏi: "Huynh ... tai và hai chân của huynh làm sao mà khôi phục được vậy?"

Ngọc Tự Hàn cúi xuống khẽ thổi chung trà, thản nhiên cười khở:

"Ám Dạ La hẳn đã nói cho nàng rồi!"

Hàn ý đẩy ngực!

Như Ca như chôn thân vào nơi lạnh lẽo băng thiên tuyết địa.

Yết hầu của nàng co rút từng trận!

Ám Dạ La liếc xéo Như Ca, nói: "Còn cần hỏi tiếp nữa không?"

Như Ca cố sức hít thở, chỉ cảm thấy một trận đau đớn rét buốt trong tim phổi, nàng gắt gao nhìn chăm chăm Ngọc Tự Hàn, ánh mắt mang theo tuyệt vọng và thống khổ:

"Là người đã bán đứng chúng ta sao?"

Ngọc Tự Hàn một hơi uống cạn chung trà, lạnh lùng đáp:

"Đúng!"

"Vì sao?"

"Bởi vì một người khỏe mạnh thì vẫn hơn bị tàn phế mấy trăm lần." Ngọc Tự Hàn cười khổ nói tiếp: "Hôm nay ta mới phát hiện ra, đáng lẽ ta có thể có rất nhiều lựa chọn, nàng không hề là điều quan tâm duy nhất của ta." Một vũ công ngồi xuống đùi y rồi hôn lên cổ y một dấu môi đỏ tươi, sau đó đắc ý liếc nhìn Như Ca.

Như Ca ngậy người một lúc lâu.

Rốt cục nàng mang theo khuôn mặt tái nhợt tiến tới.

Nàng dừng lại trước mặt Ngọc Tự Hàn, đưa tay lên giật đứt sợi dây màu đỏ trên cổ mình. Sợi dây mềm dai màu đỏ, phía trước trữu xuống một cái bạch ngọc "ban chỉ"(cái nhẫn to đoành đeo ở ngón cái, là vật trang sức của nam giới, có nguồn gốc từ phép bản cung) khắc họa tiết rồng. Nàng đưa trả nó vào tay y, run run nói:

"Từ nay về sau, ta không có người sư huynh như người."

Ngọc Tự Hàn cúi đầu, nhìn bạch ngọc ban chỉ, nhớ tới nụ hôn buổi sớm rất lâu trước kia, môi y tái nhợt, nói:

"Phải! Ta là nỗi sỉ nhục của Liệt Hỏa sơn trang."

Như Ca nhìn y lần cuối rồi chạy vội ra ngoài, khoảnh khắc xoay người lại nước mắt nàng tuôn ra như mưa.

Thấy nàng rời đi, Ngọc Tự Hàn nhắm mắt lại, môi y tái nhợt tựa như cánh hoa hạnh ước sũng vì mưa lạnh.

Y ngồi im trầm mặc.

Uống trà hết chén này đến chén khác.

Ám Dạ La phất tay lệnh cho các nàng vũ công lui ra ngoài, rồi rảo bước về phía Ngọc Tự Hàn, chu sa giữa chân mày nhướng lên khoái trá: "Đau lòng sao?"

Ấm trà đã trống rỗng, Ngọc Tự Hàn ngẩn ngơ mân mê chung trà nhãn nhụi.

"Nàng sẽ không biết, người là sợ ta làm thương tổn tới nàng nên mới bày trò hí lộng nàng như vậy. Vốn không phải là bán đứng gì cả, công lực của Tuyết chỉ còn lại có hai phần so với trước, có đến mười cuộc ám sát như Chiến Phong và Như Ca cũng không làm thương tổn nổi một đầu ngón tay của ta. Thiên hạ này, ta đã không còn đối thủ nữa!"

Ám Dạ La cười âm rung cả người, khiến cho bộ huyết y tung bay: "Thế nhưng chỉ là một lời nói dối nho nhỏ thôi, nàng ta đã lập tức tin. Ha ha ha, thế gian này đâu thể tin nhiệm loại yếu đuối này!"

Ngọc Tự Hàn vẫn trầm mặc.

Ám Dạ La cúi xuống chăm chú nhìn y, ánh mắt tà mị đa tình: "Ngày hôm nay là ngày cuối của giao ước, người đã có quyết định chưa? Phải chăng muốn ta thu hồi sự khỏe mạnh của người, một lần nữa trở lại thân thể tàn phế nguyên bản hay sao?"

"Ngày cuối cùng" Ngọc Tự Hàn lẩm nhẩm.

"Nếu đổi lại là mười ngày trước, nhất định người sẽ cự tuyệt đề nghị của ta mà không cần nghĩ ngợi, nhưng mà bây giờ người đã do dự."

"....."

"Khi người đang hưởng thụ tư vị khỏe mạnh mà bỗng biến trở lại tàn phế tai không thể nghe chân không thể đi, quả thực là còn thống khổ hơn cả chết."

Ngọc Tụ Hàn cười khổ.

Trong mắt Âm Dạ La lóe lên vẻ kỳ dị: "Khi người trợ giúp ta giành được thiên hạ, ta hứa sẽ cho người có được thân thể khỏe mạnh trọn đời."

"Ta cần một thân thể khỏe mạnh trọn đời để làm gì chứ?" Nếu như nàng chỉ có hận đối với y, như vậy sống có lâu nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

"Ta còn có thể giao Như Ca cho người." Âm Dạ La lại tiếp.

Thân thể Ngọc Tụ Hàn khẽ rung lên.

"Ta có thể khiến cho nàng yêu người, khiến cho trong lòng nàng không có nam nhân nào khác, chỉ có yêu mình người thôi."

"Người không thể làm được."

"Nếu như có thể có thể làm được thì sao?" Âm Dạ La mềm mỏng dụ dỗ y.

Ngọc Tụ Hàn siết chặt nắm tay, chung trà vang lên tiếng vỡ, mảnh vỡ đâm vào ngón tay y, máu tươi rỉ ra.

*****oO*****

Đêm khuya, Ngọc Tự Hàn lại gặp Như Ca lần nữa.

Nàng mặc một bộ áo lụa mỏng manh, chủ động đẩy cửa phòng y ra rồi tiến vào, dưới ánh lửa chiếu rọi, mặt nàng như hoa đào, sóng mắt lưu động. Nàng tựa như một trận gió cuốn tới khiến người ta chìm đắm mê say, khẽ ngồi xuống cạnh giường, dùng bàn tay ấm áp vuốt ve khuôn mặt y.

Ngọc Tự Hàn kinh hãi.

Đây không phải Như Ca mà y quen biết.

Y muốn đẩy ra nàng.

Như Ca lại ôm lấy y, dịu dàng ngả đầu lên bụng y.

Giọng nói của Ám Dạ La từ trong bóng tối vang lên:

"Bây giờ nàng thuộc về người đấy."

Ngọc Tự Hàn cả giận nói: "Người đã làm gì nàng?" Trong vòng tay của nàng, y cảm thấy một luồng nhiệt khí từ bụng dưới bốc lên.

"Chẳng qua nàng chỉ dùng một chút thuốc mà thôi, không có người, nàng sẽ chết đó."

"Đưa thuốc giải ra cho ta!"

Ám Dạ La làm như không nghe thấy, cười to nói: "Người để cho nàng chết hay là muốn có nàng?"

Nói xong y liền biến mất trong bóng tối vô tận.

Trong hơi thở của Như Ca mang theo hương thơm khiến người ta say mê:

"Sư huynh"

Ngọc Tự Hàn giật mình: "Muội biết huynh là ai?" Người bị hạ thuốc mê thường đều là thần trí hỗn loạn mà.

Ánh mắt Như Ca mê đắm mà ướt át, hai gò má ửng đỏ"

"Ngọc sư huynh Huynh là Ngọc sư huynh mà muội yêu nhất ... Muội muốn cùng Ngọc sư huynh vĩnh viễn bên nhau ... vĩnh viễn không phân ly"

Ngọc Tự Hàn rên rỉ một tiếng, ôm lấy nàng.

Thân thể nàng nóng bừng, ngọc ngậy không chịu yên trong lòng y, hơi thở ngày càng dồn dập: "Ở khu rừng đó ... không được gặp sư huynh ... rất nhớ rất nhớ sư huynh ... vĩnh viễn đừng nên rời khỏi Ca nhi ... có được không?...."

Thì ra ký ức của nàng vẫn giữ nguyên sau trận chiến đó ở Vũ Di sơn Chương Thụ lâm.

Nàng liếm môi khó chịu, yết hầu khô khốc nói: "Sư huynh Ta nóng quá Nóng quá"

"Ca nhi ..." Ngọc Tự Hàn định gỡ cánh tay của nàng ra: "Huynh đi tìm thuốc giải cho muội." A, bị nàng ôm lấy, kích thích tột cùng như muốn thoát ra khỏi lý trí.

Như Ca cực kỳ khó chịu, bị ngọn lửa cuộn trào trong thân thể thiêu đốt đến mức không thể đứng ngồi yên ổn, chỉ có ôm lấy y, ở trong lòng y mới cảm thấy thoải mái một chút.

"Đừng rời khỏi ta!"

Nàng giãy dụa la hét, ngẩng phắt đầu lên, lại đúng lúc đụng phải khuôn mặt lo lắng quan tâm của y.

Đôi môi nóng bỏng khẽ chạm vào cặp môi trong mát.

Nàng phảng phất như người khát nước đã lâu, ra sức hôn ngẫu nghiêng.

Ngọc Tự Hàn bị nàng đè ở trên giường!

Hơi thở nàng đầy hương thơm, giống như ma thuật mê hoặc y, cái lưỡi ngọt ngào hôn y sâu sắc như vậy, hơi thở của nàng tràn ngập toàn thân y.

"Ca nhi...."

Ngọc Tự Hàn liều mạng cố giữ lấy một tia tự khống chế cuối cùng.

Cánh tay nhỏ bé của Như Ca xé toang xiêm y của y ra, hai gò má nóng hổi dán lên ngực y, nàng rên rỉ khó chịu: "Sư huynh ..."

Nàng ngậm lấy nụ hoa màu phấn hồng trước ngực y.

Ngọc Tự Hàn gầm nhẹ một tiếng, thân thể ưỡn cong lên, ngón tay nắm chặt lấy tấm đệm giường ...

Đêm tối mê say.

Xuân ý nồng nàn.

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 15

Thứ mà Âm Dạ La hạ độc Như Ca chính là một loại mê dược gọi là "Quên".

Quên tất cả thống khổ, quên tất cả những chuyện không muốn xảy ra, chỉ nhớ rõ Ngọc Tự Hàn và thời gian ngọt ngào vô tư bên nhau thuở bé.

Như Ca biến trở lại thành một thiếu nữ vui vẻ đơn thuần như khi xưa, mắt của nàng lóe sáng, khóe miệng cong lên hạnh phúc, mặc dù là ở Âm Hà cung âm trầm, tiếng cười của nàng vẫn vang vọng vào từng góc, phảng phất như làn gió tươi mát của mùa xuân phủ vào mặt.

Thời gian hạnh phúc nhất mỗi ngày của nàng là khi được gặp Ngọc Tự Hàn, nhào vào trong lòng y, làm nũng giống như trẻ con, để cho bàn tay ấm áp của y âu yếm gương mặt nàng. Nàng thích gối đầu lên khuỷu tay y, lắng lắng nghe tim y đập, vừa nghe vừa dần chìm vào giấc ngủ.

Nhưng mà thời gian mà nàng có thể gặp được Ngọc Tự Hàn càng ngày càng ít. Ngọc Tự Hàn càng ngày càng bận bịu, về nhà ngày càng muộn. Có đôi khi nàng trông thấy thần sắc uể oải mà phức tạp trong mắt y. Lúc hỏi y, y lại chỉ mỉm cười.

Buổi tối, Như Ca ngủ say trong lòng Ngọc Tự Hàn.

Hơi thở của nàng đều đều, lông mi thật dài chiếu lên gò má ửng hồng, khóe môi cong lên, tựa như nàng đang trong một giấc mộng ngọt ngào.

Ngọc Tự Hàn kéo tấm chăn mỏng đắp cho nàng tới tận cằm.

Nhìn nàng hồi lâu, y nhắm mắt lại, chân mày khẽ nhíu lại.

Thế lực của Âm Dạ La vượt xa tưởng tượng của y. Mạch máu thương mại của tám tỉnh phương bắc nằm dưới sự thao túng của y, từ ngân hàng, tửu lâu, kỹ viện, phường buôn muối cho tới tiêu cực, hiệu thuốc . . . toàn bộ đều liên quan đến Âm Hà cung, lợi nhuận cực lớn, ảnh hưởng cực rộng, đủ để lay động nền kinh tế cả thiên hạ. Trong võ lâm, rất nhiều bang phái đều âm thầm đi theo Âm Hà cung. Từ khi Liệt Minh Kính tạ thế, Âm Dạ La càng có khí thế "nhất hô bách ứng", ngay cả Thiên Hạ Vô Dao thành cũng vâng theo làm thân trâu ngựa. Trong cung đình, Âm Dạ La sớm đã bố trí cài vào rất nhiều đệ tử Âm Hà cung, từ hoàng thượng tới Cảnh Hiến vương, Kính Dương vương; từ nhất cử nhất động của họ cho tới những việc lớn nhỏ khác y đều rõ như lòng bàn tay.

Âm Hà cung cũng giống như một con sông chảy ngầm trong lòng đất, bởi vì u tối, bởi vì không tiếng động mà chẳng ai chú ý tới sự tồn tại của nó. Trong lúc bất tri bất giác, nó đã thấm vào mọi khe kẽ.

Chỉ là Âm Dạ La tuy cùng Kính Dương vương và Cảnh Hiến vương đều có câu kết, nhưng nhị vương biết rõ dã tâm của Âm Hà cung, nên đối với y rất đề phòng cẩn thận. Âm Dạ La muốn nắm giữ lực lượng quân đội của triều đình thì nhất định phải dựa vào Ngọc Tự Hàn.

Ngọc Tự Hàn hỏi: "Vì sao phải giành lấy thiên hạ?"

Ánh mắt Âm Dạ La điên cuồng:

"Dẫm đạp mọi sinh linh dưới chân, khiến cho chúng phải giãy dụa cầu xin, hạnh phúc của chúng bị ta nắm giữ trong tay, mà ta lại cấp cho chúng sự thống khổ! Khiến cho người cao thượng trở nên xấu xa, khiến cho kẻ tôn quý mất đi tôn nghiêm, khiến cho người trinh tiết trở nên phóng đảng dâm ô, khiến cho người giàu có thành ra khốn cùng, khiến cho tất cả tham lam

và ích kỷ được phóng đại không có hạn chế, khiến cho phản bội và máu tanh tràn ngập bầu trời!"

"Như vậy thì người sẽ cảm thấy vui vẻ ư?"

"Vui vẻ? Ha ha ha ha ha ha!" Âm Dạ La điên cuồng cười ầm lên: "Người đã từng nhìn thấy bệnh nhân đau đầu phát tác chưa? Đau đến mức dùng đầu đập vào tường, đến mức dùng tay nhổ hết tóc, đến mức tự móc mắt mình! Chỉ có chịu đựng sự đau đớn khác mới có thể tạm thời quên đi cơn đau đầu!"

"Người điên rồi!"

"Ta không điên!" Âm Dạ La đỏ ngầu hai mắt: "Ta là một người chết. Người chết thì làm sao mà điên được chứ?" Tại khoảnh khắc nàng phản bội, y đã chết rồi.

Ngọc Tự Hàn bình tĩnh nói: "Vì sao cho ta biết nhiều như thế, người không sợ ta phản bội người sao?"

"Người sẽ không đâu!" Âm Dạ La mỉm cười lắc lắc chén rượu: "Cảm giác hạnh phúc như thấm vào xương tủy, một khi từng hưởng qua thì sẽ không thể vứt bỏ được. Hoặc là yêu mến triền miên, bằng không sẽ là cảm hận khắc cốt ghi tâm, người đã không có cơ hội quay đầu lại." Một khi y cho Như Ca dùng thuốc giải của mê dược "Quên", lúc đó đối với hận ý của nàng, Ngọc Tự Hàn sẽ không cách nào chịu đựng được.

Ngọc Tự Hàn trầm mặc.

Như Ca ở trong lòng y trở mình mấy cái, lú lú nói mơ gì đó, ôm lấy cổ y khẽ rúc rích cười. Hơi thở của nàng phả lên da thịt y, cánh tay đặt lên ngực y. . .

Ngọc Tự Hàn ôm chặt lấy nàng.

Y đặt một nụ hôn lên trán nàng.

*****oOo*****

Ám Hà cung to như vậy mà cả ngày trống vắng thưa thớt, rất ít khi trông thấy bóng người. Chỉ vào buổi tối Như Ca mới có thể trông thấy Ngọc Tự Hàn, cho nên nàng phàn nàn buồn chán.

Ngày thứ hai, bên cạnh nàng bỗng có thêm một thị nữ.

Thị nữ này không dùng lụa đen che mặt, dung mạo nàng xinh đẹp, điệu dàng nhã nhặn, ánh mắt của nàng sâu thẳm, tựa hồ ẩn tàng trong đó hàng nghìn hàng vạn loại tình cảm không thể nói ra.

"Ta gọi là Huân Y."

Như Ca khen ngợi: "Cái tên rất dễ nghe, muội gọi tử là Huân Y tử tử có được không?"

Huân Y khó tin nhìn nàng: "Người không nhận ra ta sao?"

Như Ca gãi gãi đầu đáp: "Muội có biết tử sao? A, xin lỗi nhé, hình như muội có rất nhiều chuyện nghĩ không ra."

"Ta đã từng làm bạn với người tám năm Hơn nữa. . . ." Hơn nữa ta đã từng đâm dao găm vào ngực người. Người thực sự đã quên tất cả rồi sao? Đáy mắt Huân Y ươn ướt lệ quang, nhưng mà nàng rất nhanh dùng sự trầm tĩnh mà che giấu nó.

Như Ca cười xấu hổ, nói: "Thế à, thảo nào muội cảm thấy tử tử có một loại khí tức quen thuộc vậy." Nàng kéo tay Huân Y, cười nói: "Tử tử ngồi đi, nói chuyện với muội nhé? Ở đây chỉ có một mình muội thôi, buồn chán lắm."

Huân Y ngồi xuống cạnh nàng.

"Nói cái gì bây giờ nhỉ?" Như Ca suy nghĩ một chút: "Tỷ là người của Âm Hà cung à?"

"Phải!"

"Vậy nhất định là võ công của tỷ rất cao cường rồi!" Hai mắt Như Ca tỏa sáng: "Mỗi người ở đây đều rất lợi hại, đi trên đường mà cứ nhẹ như mây vậy."

Huân Y mỉm cười: "Cũng đúng!"

"Tỷ tỷ là như thế nào mà tới Âm Hà cung vậy?" Như Ca hiếu kỳ hỏi.

"Ta sinh ra ở Âm Hà cung."

Như Ca mở to hai mắt, thì ra giữa nàng ta và Âm Hà cung lại có quan hệ sâu xa như vậy.

"Nữ nhân sinh ra ta chính là tam cung chủ của Âm Hà cung, cho nên mạng của ta thuộc về Âm Hà cung."

"Nữ nhân sinh ra tỷ?" Như Ca nhú mày: "Tỷ có cách xưng hô rất kỳ lạ đối với mẹ của bản thân."

Vẻ mặt Huân Y không chút biểu tình, nói: "Bà không phải mẫu thân của ta, ta không xưng. Bà chỉ là trong lúc phần nộ nhất thời đã cùng với một nam nhân không rõ danh tính sinh ra ta, ta là sự sỉ nhục của bà."

Như Ca giật mình kinh ngạc.

Một lát sau, nàng nắm tay Huân Y, một cổ ấm áp truyền đến lòng bàn tay: "Người mẹ nào cũng đều yêu thương con của mình. Có lẽ là bởi vì nguyên nhân gì đó mà mẫu thân của tỷ đã quên không nói cho với tỷ rằng bà rất yêu thương tỷ."

Huân Y lãnh đạm nói: "Ta không phải trẻ con." Thậm chí tên của nàng cũng là do tiểu Như Ca đặt cho lúc mới tới Liệt Hỏa sơn trang, ở Âm Hà cung thân phận của nàng cũng không bằng ngay cả những tỳ nữ cấp thấp nhất.

"Tỷ hận bà ý sao?" Như Ca khẽ hỏi.

Ngón tay Huân Y hơi siết lại, một vị đắng chát lướt qua môi nàng. Hận bà ta ư? Chắc đúng là hận. Hận bà ta từ xưa đến nay đều coi mình như công cụ để lợi dụng, hận bà ta chưa bao giờ dịu dàng chút nào với mình, hận ánh mắt bà ta nhìn mình luôn luôn là sự chán ghét. Thế nhưng vì sao mình luôn tuân theo tất cả những mệnh lệnh của bà ta? Vì sao mình lại đau đến quặn lòng khi thấy gương mặt bà ta bị hủy? Vì bà ta, mình thậm chí còn có thể đâm thẳng dao găm vào ngực vị tiểu thư vẫn luôn quan tâm săn sóc mình?

Đấy là hận sao?

Như Ca mỉm cười: "Bà dù sao cũng là mẫu thân của tỷ, còn tỷ cuối cùng cũng yêu thương bà. Đừng nên hận một người, khi hận bà thì tỷ sẽ cảm thấy càng thống khổ gấp bội."

Huân Y chăm chú nhìn nàng: "Người đã từng hận người khác sao?"

Như Ca cố ngẫm nghĩ một chút: "Hình như có rất nhiều chuyện muội không nghĩ ra. Có điều, muội không mong muốn có người khiến cho ta phải hận."

"Nếu như người vẫn luôn làm bạn bên người, được người coi như tỷ muội mà lại phản bội người thì sao?" Huân Y hạ thấp giọng nói.

Như Ca cầm tay nàng, cười tự nhiên: "Nếu người đó đã là tỷ muội của muội, vậy sẽ vĩnh viễn là tỷ muội của muội. Chắc là cũng có một chút tức

giận và đau lòng, nhưng mà làm sao có thể thực sự hận người đó được chứ? Tỷ muội cũng như là người thân của muội vậy."

Trong mắt Huân Y tựa như có lệ quang ẩn hiện.

Nàng cúi đầu, không ai có thể trông thấy thần tình trên mặt nàng lúc này.

Một lát sau, Như Ca rầu rầu nói: "Không biết làm sao nữa, trong đầu muội cứ thấy trống rỗng. Ngoại trừ ký ức về Ngọc sư huynh thì đều quên hết mọi thứ khác." Nàng dùng sức vỗ vỗ lên đầu mình, chân mày cũng nhíu lại.

Huân Y quan sát nàng, dường như đang đánh giá xem có phải nàng đã thực sự quên hết mọi thứ rồi không.

Như Ca bỗng nhiên vui vẻ nói: "Đúng rồi, vừa rồi không phải tỷ nói là đã từng làm bạn với muội tám năm hay sao? Vậy nhất định tỷ biết rất nhiều về chuyện của ta rồi. Người thân của muội ra sao? Bọn họ là ai? Bọn họ ở đâu?"

"Người còn nhớ Chiến Phong không?"

"Chiến Phong?"

"Người đã từng vô cùng thích y."

"A, có một người như vậy sao?" Như Ca lại cố ngẫm nghĩ.

"Còn có Tuyết."

"Tuyết? Nhất định là một cô bé rất xinh xắn rồi."

"Y là một nam nhân."

Như Ca mở to hai mắt. Nàng cứ tưởng là chỉ có con gái mới có cái tên như vậy.

"Y là một nam nhân rất yêu người."

Như Ca càng thêm giật mình: "Vì sao ta không có một chút ký ức nào vậy?"

Huân Y trầm mặc.

"Bây giờ bọn họ đang ở đâu?" Như Ca hỏi tiếp.

"Ngay tại đây."

"Soạt" Như Ca đứng phắt dậy: "Cái gì? Ngay ở đây á?" Vậy tại sao nàng chưa từng thấy họ?

Huân Y gật đầu.

"Muội muốn đi xem bọn họ một chút."

"Không thể được."

"Vì sao không thể được?"

"Bọn họ bị giam trong thủy lao, tình cảnh rất thê thảm, tốt hơn hết người đừng nên tới xem."

Như Ca cả kinh nói: "Mau dẫn muội đi."

Huân Y chăm chú nhìn nàng, trong mắt lóe lên một chút lưỡng lự.

"Cầu xin người đẩy Huân Y tỷ tỷ, hãy dẫn muội đi có được không?" Như Ca vẻ mặt đau khổ cầu xin: "Có lẽ muội sẽ nhớ ra được rất nhiều điều."

Huân Y hít sâu một hơi, rớt cục cũng gật đầu đồng ý.

Xuyên qua một đường hầm vừa dài vừa hẹp lại vừa tối, mùi hôi thối xộc vào mũi, như là có tới hàng ngàn con chuột thối rữa. Một lớp nước đen ngòm tới mắt cá chân chảy lênh láng trên mặt đất, trong lớp nước đen ngòm đó có đủ thứ kỳ quái tỏa ra mùi tanh hôi ghê tởm. Chân của Như Ca bỗng bị vướng vào thứ gì đó, nhìn kỹ thì ra là một búi tóc lớn, trong đó còn có một xác dơi bị mắc vào.

Như Ca cố gắng nén nhịn cảm giác khó chịu muốn nôn mửa, đi theo phía sau Huân Y.

Thủy lao đen kịt, vươn tay không thấy ngón, chỉ nghe thấy tiếng rên rỉ, tiếng kêu thảm, tiếng máu chảy, tiếng nguyên rủa Bầu không khí u ám kinh khủng, phảng phất như đang tại tầng sâu nhất của địa phủ.

Cứ lạng lẽ tiến tới, không nhớ rõ đã rẽ qua bao nhiêu khúc quẹo, trước mặt đột nhiên hiện ra ánh đuốc sáng rực! Như Ca vốn đang quen với bóng tối nên nhất thời không kịp thích ứng, chỉ cảm thấy lóa mắt mê muội. Khi nàng mở được mắt ra, không khỏi giật mình kinh hãi.

Đây là một phòng giam cực kỳ rộng.

Mười mấy cây đuốc trên vách đá chiếu rọi khiến phòng giam sáng như ban ngày. Một đồng lửa bốc cháy hùng hực giữa phòng, mấy que sắt trong đó bị nung tới đỏ rực; trên mặt đất ngổn ngang năm sáu đoạn roi da nhiễm máu loang lổ; trong không khí có một mùi khét lẹt, phảng phất như da thịt bị là bỏng vậy.

Trong phòng giam có bốn đệ tử Âm Hà cung, tất cả đều dùng khăn đen che mặt, không thấy rõ dung mạo, nhưng tỏa ra ngoài lớp vải đen là vẻ tàn nhẫn và lạnh lùng.

Một gã đệ tử Âm Hà cung đang vung roi da quất tù phạm.

Ba gã còn lại thì đang uống rượu.

Hai tay của tù phạm kia bị treo lên, mái tóc xoắn màu lam rối bù rũ rượi, chiếc áo vải màu xanh thẫm trên người y đã bị roi da quất cho rách tả tơi, nhuộm đầy máu tươi, da thịt rướm máu lộ rõ ra. Phần vải áo giữa ngực y bị xé toang ra, vết bỏng trên ngực vẫn còn bốc khói trắng.

Như Ca hít sâu một hơi.

Huân Y nhìn nàng nói: "Người nhận ra y không? Y tên là Chiến Phong."

Như Ca cố nhìn kỹ y, cố tìm ra một chút ấn tượng quen thuộc từ giữa mái tóc tán loạn của y, nhưng mà thấy không rõ lắm.

Nàng tiến tới gần hơn.

Đám đệ tử Âm Hà cung lớn tiếng quát: "Người nào?"

Huân Y phất tay ra hiệu, bốn gã bỗng rất trật tự xoay người lui ra. Trong phòng giam tức thì tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng đuốc cháy lộp độp.

Như Ca đi tới trước mặt Chiến Phong, nhẹ nhàng vén mái tóc màu lam rối bù của y lên, hiếu kỳ quan sát khuôn mặt y:

"Người gọi là Chiến Phong à?"

Chiến Phong như bị điện giật, ngẩng phắt đầu lên, nhìn thẳng vào nàng!

"Người nhận ra ta sao?" Như Ca lại hỏi.

Khóe môi Chiến Phong rỉ máu, khuôn mặt y tái nhợt, con mắt thâm quầng màu lam như màu của biển, y muốn mở miệng nói gì đó nhưng yết

hầu chột rung lên phun ra một ngụm máu bầm.

Như Ca vội vàng đỡ lấy y, nàng móc khăn tay ra lau vết máu bên mép cho y rồi quay sang hỏi Huân Y: "Y đã làm gì? Vì sao phải đối xử với y như vậy?"

Huân Y đáp: "Là do mệnh lệnh của cung chủ." Mệnh lệnh của Âm Dạ La, chẳng ai dám hỏi nguyên nhân.

"Có thể thả y xuống được không?" Hai tay y cứ bị treo thế, nhất định là rất đau đớn.

Huân Y cười khô: "Ta không có quyền thả y xuống."

Như Ca lau sạch những vết máu và vết bẩn bám trên mặt y, ánh mắt nàng lóe lên vẻ kinh ngạc, nói: "Nếu như ta đã từng gặp người, nhất định sẽ không quên người." Y tuấn mỹ mà cô độc như cửu thiên chiến thần, khí chất lạnh lùng mà yếu đuối đó, mỗi thiếu nữ nhìn thấy đều khó quên được.

Đáy mắt Chiến Phong trào lên màu xanh thẫm: "Người....!" Đã xảy ra chuyện gì? Không ngờ nàng không còn nhận ra y sao? Vẻ ngoài mờ mịt của nàng hung hăng xé rách trái tim y!

"Người nhận ra ta sao?"

Như Ca hỏi lại lần nữa.

Chiến Phong bỗng nhiên kích động cười điên cuồng! Y nhận ra nàng sao? Nàng là máu chảy trong người y, là tủy trong xương của y, cho dù có đập nát nát y ra cũng không thể quên mỗi nụ cười và mỗi tiếng khóc của nàng.

"Ta nhận ra người."

Một giọng nói reo mừng từ phòng giam sát vách vang lên.

Như Ca xoay người nhìn lại.

Chỉ thấy người nọ áo trắng như tuyết, y giống như tấm mình trong ánh mặt trời rực rỡ nhất ngày xuân, ánh sáng chói mắt, tao nhã tuyệt thế. Y khẽ mỉm cười, giống như trăm hoa đua nở xuân tràn đại địa, bởi vì nụ cười đó mà thủy lao ẩm ướt u ám trong thoáng chốc đã biến thành tươi đẹp rực sáng như tiên cảnh. Nếu như không phải chân y bị xiềng xích, nàng quyết không tin y là tù phạm bị giam cầm tại đây.

Y cười khanh khách, vầy vầy Như Ca, nói:

"Nha đầu, rút cuộc muốn tới đây thăm ta rồi sao?"

Như Ca mê man bước tới, cẩn thận hỏi y: "Người nói là người nhận ra ta sao?"

"Đúng vậy!"

"Tên của ta là gì?"

"Nàng tên là Như Ca." Vẻ mặt y dờ khóc dờ cười.

Ồ, không sai. "Vậy tên người là gì?" Nàng tiếp tục hỏi.

"Nha đầu ngốc!" Y thò tay qua song sắt bọ má nàng: "Nàng có thể quên bất kỳ kẻ nào, thế nhưng quyết không thể quên ta! Bằng không, ta liền đau lòng cho nàng xem!"

Như Ca kinh ngạc hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì nàng là người ta yêu mà!" Y cười như thể đương nhiên là vậy.

Như Ca vô cùng hoang mang. Người nàng yêu phải là Ngọc sư huynh mới đúng chứ, từ khi nào lại thêm một nam nhân đẹp tựa tiên nhân như vậy.

"Nàng đã quên rất nhiều chuyện phải không?"

"Đúng! Đúng!" Nàng vội vàng đáp.

"Tới đây, ghé tai nàng vào đây, ta sẽ giúp nàng nhớ lại tất cả." Y nháy nháy mắt, đầy vẻ tinh nghịch như là trẻ con vậy.

Nàng nghe lời kề sát lỗ tai vào song sắt.

Đột nhiên, y nghiêng người tới thơm lên vành tai xinh xắn của nàng, phả ra hương hoa mát lạnh, y thì thào bên tai nàng: "Nha đầu chết tiệt kia, nhớ nàng lắm"

Như Ca giật nảy mình, vành tai đỏ ửng lên, nàng cả giận nói: "Người, cái tên"

"Tuyệt!"

"Cái gì?"

"Tên ta là Tuyệt!" Nụ cười của y trong sáng lấp lánh như bông tuyết: "Nếu như nàng đã quên tên ta, vậy bây giờ ghi nhớ lại là được."

Ngày kế tiếp, Huân Y nói với Ám Dạ La, ngoại trừ Ngọc Tự Hàn, Như Ca quả thực đã quên hết mọi quá khứ.

Ám Dạ La rất thoả mãn.

Sau khi y để cho Như Ca uống thêm một liều "Quên" nữa, nàng lại quên sạch sành sanh mọi việc đã gặp Chiến Phong và Tuyệt dưới thủy lao.

Từ đó về sau, Huân Y liền trở thành thị nữ của Như Ca, bầu bạn bên cạnh nàng.

Trên gương đồng phản chiếu một gương mặt vạm vỡ dữ tợn.

Ám Dạ Tuyệt giận dữ phát dải lụa đen, cái gương đồng bị hất văng xuống đất phát ra âm thanh loảng xoảng.

"Ta muốn giết nàng!"

Liệt Như Ca không những đã hủy dung mạo của mình, ba lần bốn lượt trốn thoát khỏi lòng bàn tay mình, càng không ngờ nàng lại là con gái của Ám Dạ Minh!

Ám Dạ Minh.....

Từ nhỏ đến lớn, trong mắt cha mẹ và trong lòng Ám Dạ La chỉ tồn tại Ám Dạ Minh mà không có nàng. Ám Dạ Minh xinh đẹp, dịu dàng, hiền lành, thông minh, nàng tựa như một tiên nữ làm cho vô số người si mê ái mộ. Ám Dạ Minh là cơn ác mộng của nàng.

Khi phát hiện vị huynh trưởng mà mình yêu vô cùng lại đi mê luyến Ám Dạ Minh sâu sắc, con tim nàng đã hoàn toàn tan vỡ. Quỳ bên cạnh sông ngậm, nàng đã khóc ba ngày ba đêm, khóc tới mức nôn mửa, khóc tới mức ngất xỉu. Khi nàng chuẩn bị giết chết Ám Dạ Minh, Ám Dạ Minh lại nói với nàng rằng y không yêu Ám Dạ La, mà là một nam tử khác tên là Chiến Phi Thiên.

Ám Dạ Tuyệt biết Chiến Phi Thiên.

Y là một nam tử anh vũ ngời ngời như thiên thần, có ánh mắt cương nghị và bờ vai rộng lượng.

Thế nhưng nàng khó có thể tin, không ngờ Ám Dạ Minh lại bỏ qua Ám Dạ La mà chọn một nam nhân khác. Ám Dạ La có đứng cùng hàng trăm hàng ngàn tên Chiến Phi Thiên thì cũng xuất sắc hơn nhiều.

Không lâu sau, Âm Dạ La nhốt Âm Dạ Minh tại thủy lao.

Trông thấy Âm Dạ La điên cuồng mà thống khổ, nàng bắt đầu tin người mà Âm Dạ Minh thực sự yêu là Chiến Phi Thiên. Tất cả thống khổ đều xuất phát từ Âm Dạ Minh, nàng lại quyết tâm giết hại Âm Dạ Minh lần nữa!

Nhưng Âm Dạ Minh lại tuyệt không hoang mang rối loạn, mặc dù nàng gầy ốm song nụ cười vẫn nhã nhặn. Nàng nói nếu nàng chết sẽ chỉ làm cho La vĩnh viễn nhớ nhung và thống khổ, không bằng thả cho nàng đến bên cạnh Chiến Phi Thiên, khi đó La có lẽ sẽ hận nàng, nhưng hận dễ tiếp nhận hơn yêu. La sẽ có cơ hội gặp được nữ nhân trong đời thực sự của y.

Nàng đã bị thuyết phục.

Nàng len lén thả Âm Dạ Minh khỏi thủy lao.

Nàng cho rằng sự bỏ đi của Âm Dạ Minh sẽ làm cho bản thân trở thành nữ nhân duy nhất trong đời của Âm Dạ La.

Thế nhưng

Nàng sai rồi!

Âm Dạ La đã hoàn toàn điên cuồng!

Đêm đó tại Liệt Hỏa sơn trang, Âm Dạ Minh và Chiến Phi Thiên cuối cùng vẫn chết, Âm Dạ La cũng bị trọng thương, tự giam cầm bản thân một mình mười chín năm.

Mười chín năm đằng đằng mà cô tịch ...

Hối hận ngày ngày day nghiền con tim nàng.

Nếu như có thể trở lại một lần, nàng sẽ lựa chọn giết chết Âm Dạ Minh lúc mười tuổi. Cho dù giết chết cô ta lúc trong thủy lao cũng được, nếu như vậy chí ít thân thể Âm Dạ La sẽ không bị thương tổn.

Nàng đã chờ đợi mười chín năm ở Âm Hà cung.

Rốt cục đã đợi được Âm Dạ La xuất quan.

Nhưng mà, Âm Dạ La đã không còn là Âm Dạ La hùng hực khí thế cuồng ngạo bất kham năm đó. Tóc y dài chấm đất, khuôn mặt tái nhợt, vết thương ở ấn đường ngưng kết thành một dấu chu sa đỏ sẫm, trong mắt y dường như đã không còn tình cảm, chỉ có thống khổ vô biên vô tận.

Mặc kệ y như thế nào, nàng đều sẽ vĩnh viễn đi theo y.

Thế nhưng

Cái con bé gọi là Liệt Như Ca kia lại hủy đi dung nhan của nàng! Nàng đã biến thành một nữ nhân xấu xí kinh khủng! Với gương mặt như vậy, làm sao nàng có thể xuất hiện trước mặt Âm Dạ La?

Lại vừa phát hiện, thì ra Liệt Như Ca chính là con gái của Âm Dạ Minh!

Ác mộng ...

Một cơn ác mộng không có điểm dừng ...

Âm Dạ Tuyệt gào thét thảm thiết điên cuồng: "Ta muốn giết nó! Âm Dạ Minh, người không thể lại phá hủy tất cả của ta!"

Nàng tông cửa xông ra, lao thẳng về phía nơi ở của Như Ca!

Chất lỏng trong suốt, hơi mang chút màu phấn hồng, tựa như dùng nhựa của hoa đào tháng ba mà ủ thành vậy. Âm Dạ La nhỏ hai giọt vào chén rượu của Như Ca, nhìn nàng cười nói: "

"Hiện tại người có vui sướng không?"

Như Ca suy nghĩ một chút: "Vui sướng. Nhưng mà..."

Âm Dạ La nhướng mày, nhìn nàng dò xét.

"Nhưng mà Chúng quy vẫn cảm thấy loại vui sướng này là vụng trộm, là có sẵn, tương lai cần phải trả nợ, có lẽ cái giá phải trả lớn hơn nhiều so với loại vui sướng hiện tại này." Như Ca rầu rĩ cạo sạch chất lỏng trong chén thủy tinh. Có thể ở bên cạnh Ngọc sư huynh đương nhiên là hạnh phúc ngọt ngào, nhưng trong lòng luôn luôn cảm thấy lo sợ bất an, tựa như đang rơi vào một giấc mộng hư ảo.

"Tương lai sẽ là thống khổ hay vui sướng?"

"Không biết!"

"Nếu không thể biết được tương lai, vậy vì sao không cứ hưởng thụ hạnh phúc và vui sướng trước đi?" Giọng nói của Âm Dạ La mềm mỏng thâm sâu, len lỏi qua không khí, mê hoặc mỗi một tế bào toàn thân Như Ca.

Như Ca cảm thấy lời y nói có đạo lý, thế nhưng lại cũng cảm thấy rất sai lầm. Trong lúc nhất thời tư duy của nàng có chút hỗn loạn, chén thủy tinh khựng lại bên môi, phản chiếu đôi môi đầy đặn, phảng phất như sương sớm trên cánh hoa đào.

Hai mắt Âm Dạ La bỗng nhiên lóe lên một vẻ kỳ dị.

Như Ca lắc đầu nói: "Không đúng. Nếu như cái giá của việc hưởng thụ vui vẻ trước sẽ là tạo thành đau khổ lớn hơn về sau, như vậy ta thà rằng

nhân lúc mình còn trẻ hãy tiếp nhận tất cả. Hạnh phúc quá dễ dàng sẽ khiến người ta mềm yếu, mà chỉ có người kiên cường mới xứng đáng được hạnh phúc chân chính."

Rốt cục đã nghĩ thông suốt điểm này, nàng mỉm cười vô cùng hài lòng.

Ám Dạ La chăm chú nhìn nàng. Nụ cười của nàng rất giống một người, chỉ có điều nụ cười của nàng lạc quan và thoải mái hơn rất nhiều.

Huân Y đứng ở bên cạnh.

Trong mắt nàng, Như Ca và Ám Dạ La đều khác thường giống nhau. Đường nét dung mạo của hai người, dáng vẻ cười rộ lên, thích mặc áo màu đỏ, khi cúi xuống thì cái cổ luôn hơi nghiêng sang trái một chút. Điểm giống nhau nhất chính là khí chất của hai người, không có biểu hiện rõ ràng ra nhưng cảm thấy một loại tồn tại bá đạo tràn ngập không gian, khiến cho người khác luôn bị hấp dẫn.

Nhưng khác biệt cũng rất rõ ràng.

Huyết y của Ám Dạ La phảng phất như ánh chiều tà, có một loại cảm giác áp bức khiến người ta nghẹn thở, mang theo mùi tanh của máu, phảng phất như khi huyết y của y tung bay lên thì sẽ che lấp mặt trời, máu chảy thành sông.

Hồng y của Như Ca tươi đẹp chói mắt, như những tia nắng đầu tiên của ngày mới, mang theo tràn trề sinh cơ, màu đỏ tươi khiến lòng người tin phục, phảng phất như bất kể có phát sinh điều gì cũng không thể ngăn cản vầng mặt trời mọc lên.

Huân Y lặng lẽ quan sát.

Khi Như Ca nói chuyện với Ám Dạ La, có một loại ăn ý khó diễn tả giữa hai người. Trong lòng đất tối tăm cả ngày không thấy ánh mặt trời, chỉ

vì nàng và y mà khung cảnh bỗng tươi đẹp giống như tranh sắc nét.

Một trận sát khí bỗng ập tới!

Chén thủy tinh trong tay Như Ca chợt vỡ tan.

Huân Y lập tức phát tay áo ngăn cản, nhưng hắc ảnh như một đám mây đen phi tới cực nhanh. Giữa lúc nàng đang kinh ngạc thì bóng đen đã xông về phía Như Ca!

Sát khí lăng lệ bắn thẳng về phía Như Ca!

Lụa đen như độc xà!

Như Ca không hề để ý đến nó, nàng khom người xuống nhẹ nhàng nhặt những mảnh thủy tinh vỡ đặt vào lòng bàn tay. Dưới ánh sáng của ngọn đuốc, những mảnh thủy tinh vụn lấp lánh phát ra những màu sắc rực rỡ đẹp mắt. Cái chén đẹp thế, vỡ thật đáng tiếc.

Mọi việc qua đi, Âm Dạ La hỏi Như Ca: "Người không trông thấy đòn tấn công của cô ta sao?"

Như Ca đáp: "Có thấy!"

"Vì sao không né tránh?"

"Đã né rồi mà, ta ngồi sụp xuống nhặt mảnh thủy tinh vỡ chính là né tránh." Nàng mỉm cười đáng yêu. Vì sao né tránh cứ nhất định phải làm ra vẻ kinh hoàng mới được?

"Chắc lúc đó người sợ hãi lắm. Với công lực của người, cô ta muốn giết người thì dễ như trở bàn tay."

"Không đâu!" Nàng vẫn mỉm cười đáng yêu như cũ.

Ám Dạ La nhướng mày.

Như Ca nói: "Có ông bên cạnh ta, nàng không thể thương tổn tới ta đâu."

Ám Dạ La nheo lại mắt: "Ta chưa chắc sẽ bảo vệ người."

"Trực giác nói cho ta biết, ông sẽ làm vậy."

"Nếu như trực giác của người sai thì sao?"

Như Ca mỉm cười: "Dù sao bây giờ ta vẫn còn sống."

Cho nên trực giác của nàng không hề sai.

Chỉ trong chớp mắt.

Tấm lụa đen lại quấn lên chính thân thể Ám Dạ Tuyệt.

Nàng giãy dụa rống giận: "Thả ta ra! Ta phải giết cô ta! Là cô ta đã hủy gương mặt ta! Là cô ta khiến ta sống không bằng chết!" Ám Dạ La xuất thủ cứu Như Ca, đã khiến cho sự phẫn nộ và sợ hãi của nàng lên đến cực điểm.

Huân Y cúi đầu.

Nàng không mong muốn trông thấy Ám Dạ Tuyệt thất thố như vậy, thà rằng ả cay nghiệt cuồng vọng chứ không muốn thấy ả cuồng loạn như người điên.

"Sống không bằng chết sao?" Ám Dạ La xoay xoay chén hoàng kim, từ trên bộ huyết y tỏa ra mùi vị băng lãnh: "Vậy thì đi chết đi."

Ám Dạ Tuyệt trợn tròn hai mắt, khuôn mặt càng lộ vẻ dữ tợn xấu xí: "Người nói cái gì? Người để cho ta đi chết ư? Ta là em ruột của người mà!"

Ám Dạ La chán ghét nói: "Nếu như không phải có một điểm quan hệ huyết thống như vậy, thì ta sớm đã giết chết người từ lúc người thả nàng trốn đi rồi."

Ám Dạ Tuyết run rẩy toàn thân: "Ca ca....." Nàng luôn cho rằng y không biết! Trách không được thái độ của y đối với nàng lại lạnh nhạt và vô tình đến vậy, trách không được ánh mắt y nhìn nàng luôn luôn mang theo căm hận! Ha ha, thì ra y đều biết tất cả!

Ám Dạ La lạnh nhạt nói: "Nữ nhân vừa ngu xuẩn vừa xấu xí, không bằng chết sớm đi thì tốt."

Ám Dạ Tuyết đã không thể nói nên lời, nước mắt mang theo những tơ máu đỏ sẫm, trượt xuống gương mặt xấu xí biến dạng của nàng.

"Đem cô ta nhốt vào thủy lao." Ám Dạ La ra lệnh.

"Vâng!" Huân Y lặng lẽ mím chặt môi, đi tới trước người Ám Dạ Tuyết: "Tam cung chủ, mời!" Nghe thấy câu đó, Như Ca giật mình nhìn lại. Bà ta là tam cung chủ sao? Vậy không phải chính là mẫu thân của Huân Y hay sao?

Ám Dạ Tuyết khóc lóc điên cuồng, gào lên: "Tại sao lại đối xử với ta như vậy? Nàng là tỷ tỷ của người, còn ta là muội muội của người! Nàng không hề yêu người, còn ta yêu người mà, yêu đến mức có thể làm tất cả vì người! Năm đó, người muốn có được bản vẽ hỏa khí của Phích Lịch môn, ta liền dùng thân xác chính mình mà đổi lấy, thậm chí không tiếc sinh ra một tạp chủng! Ca ca... Ta chưa bao giờ oán hận người, ta yêu người như vậy cơ mà! Vì sao người không thể để ý đến ta một chút?"

Ám Dạ La cười lạnh nâng cằm nàng lên: "Làm cho ta một việc, có lẽ ta sẽ cân nhắc để ý tới người."

"Chỉ cần người nói, bao nhiêu việc ta đều sẽ đi làm!"

Hy vọng thấp sáng trong ánh mắt của Âm Dạ Tuyệt!

"Đi chết đi. Đừng để ta phải trông thấy cái gương mặt khiến người khác buồn nôn của ngươi nữa." Âm Dạ La nói rất nhẹ nhàng, nhưng sự tàn khốc trong lời lẽ khiến Như Ca không rét mà run.

Nước mắt tuôn ra như nước sông trong mắt Âm Dạ Tuyệt.

"Ta chết rồi, ngươi có cho ta một chút vị trí trong lòng không?"

Âm Dạ La ngửa đầu uống rượu: "Có lẽ!"

"Tốt!" Trên gương mặt xấu xí của Âm Dạ Tuyệt nở ra một nụ cười thâm.

"Đừng!" Như Ca vội hô lên.

Mặt Âm Dạ Tuyệt dần dần biến thành màu xám.

Huân Y quay đầu đi, hàm răng của nàng đã nghiến chảy máu môi, trong miệng toàn là máu tanh, nàng siết chặt hai tay, dạ dày kịch liệt co thắt. Nàng cho rằng bản thân sẽ không khóc, đôi môi rỉ máu lại cảm thấy từng đợt mặn chát của nước mắt.

Như Ca kéo Huân Y lại, quay vào Âm Dạ Tuyệt hô lên:

"Bà nhìn nàng xem! Nàng là con gái của bà đúng không? Bà chết rồi, bỏ lại nàng một mình sao? Chỉ vì một kẻ không yêu mình mà bà nỡ bỏ mặc con gái mình sao?"

Thân thể Âm Dạ Tuyệt ngã oặt xuống nền nhà lạnh giá, ánh mắt của bà bắt đầu rời rạc. Nhìn về phía Huân Y, trên mặt bà lóe lên vẻ hoảng hốt.

"Con gái"

"Đúng! Nàng là con gái của bà mà! Hơn nữa" Ngón tay của Huân Y cứng ngắt lạnh như băng, Như Ca dùng sức nắm chặt tay nàng, như muốn truyền sức mạnh cho nàng: "Hơn nữa.... nàng rất yêu thương bà!"

"Yêu...."

Ám Dạ Tuyệt rên rỉ, máu tươi ồ ồ chảy qua khóe miệng, nàng cố gắng nhìn về phía gương mặt lạnh tanh không chút biểu tình của Ám Dạ La, giọng nói thấp đến mức gần như không nghe rõ: "Ca ca Nhớ kỹ lời người nói ... Ta chết rồi ... yêu ta ... một chút ... được ... hay không...?"

m cuối bị bóng tối nuốt hết.

Con người Ám Dạ Tuyệt rã ra, hai mắt mở to, như muốn vĩnh viễn nhìn về phía Ám Dạ La.

Huân Y lão đảo chạy đi ra ngoài.

Ngực Như Ca lạnh buốt.

Chỉ có Ám Dạ La vẫn bình tĩnh như cũ thưởng thức hương thơm trong chén rượu, áo bào đỏ như sương máu tung bay, bên môi y dường như còn có một nụ cười giấu cợt.

Ám Dạ La đã điên rồi.

Đêm khuya, Như Ca nằm trong vòng tay Ngọc Tự Hàn, giật mình rùng mình một cái. Nàng nhớ tới ánh mắt đỏ của Ám Dạ La, không có cảm tình, không có rung động, chỉ có vẻ giấu cợt lạnh lùng. Đó đã không còn là ánh mắt của con người, thậm chí ngay cả dã thú cũng còn dịu dàng hơn.

"Sáng sớm mai chàng lại phải đi sao?" Như Ca thấp giọng hỏi, trong lòng có một loại bất an và lo lắng khó hiểu.

"Đúng vậy!" Ngọc Tự Hàn khẽ vuốt tóc nàng, khẽ nói.

"Phải đi bao lâu?"

".... Không biết...."

Như Ca chống người dậy, cúi xuống nhìn y, lo lắng nói: "Phải đi bao lâu mà không xác định được sao?"

Y mỉm cười nói: "Không cần lo lắng."

"Sư huynh, mọi lo lắng chính là Âm Dạ La. Y có thể bảo chàng đi làm một số việc kỳ quái, hoặc là khiến chàng rơi vào cảnh nguy hiểm. Chàng biết không, y thực sự điên rồi."

Y vẫn mỉm cười như cũ, đôi mắt dịu dàng như nước mùa xuân:

"Huynh sẽ trở về mà."

Ngón tay của Như Ca vuốt lên hàng lông mày tuấn tú của y, than thở: "Nhưng mà mọi rất lo lắng, chung quy vẫn cảm thấy hình như sắp xảy ra chuyện gì đó. Hơn nữa mấy ngày nay thần tình của chàng cũng không đúng, mặc dù vẫn là mỉm cười giống như không có tâm sự gì, nhưng ban đêm khi ngủ chân mày của chàng luôn nhăn lại."

Ngọc Tự Hàn nắm lấy ngón tay của nàng, đặt lên môi, khẽ hôn một cái:

"Sẽ nhớ huynh chứ?"

Y chăm chú nhìn nàng, ngón tay nàng đặt trên đôi môi ấm áp của y.

Như Ca đỏ mặt lên một chút, sáng giọng: "Chàng biết rõ mà."

Y nhắm mắt lại, hít sâu một hơi: "Sẽ rất nhớ huynh đúng không?"

"Không đúng!"

Y khẽ giật mình, bỗng nhiên mỉm cười: "Nói vậy chính là muốn huynh rất nhớ muội đúng không?"

"Trả lời đúng rồi!" Như Ca mỉm cười rồi lại nhào vào lòng y, vươn cánh tay ôm chặt lấy y: "Cho nên chàng nhất định phải bình an trở về!" Những lời này vừa thốt ra khỏi miệng, nàng bỗng nhiên cảm thấy có một trận bất an mãnh liệt, thật giống như nàng vừa nói sai cái gì đó.

Ngọc Tự Hàn trấn an vỗ vỗ vào lưng nàng, cười nhạt nói: "Không cần lo lắng ... Ca nhi, chờ huynh trở lại, chúng ta ... sẽ xây một gian nhà nhỏ trong rừng được không?"

"Hử?"

Mặt y hơi ửng hồng: "Nàng thích nhà bằng gỗ hay là bằng trúc vậy?"

Mặt của Như Ca cũng đỏ lựng lên.

Ngọc Tự Hàn lúng túng, khẽ ho nhẹ.

Nàng cúi đầu nói: "Trong nhà ... có những ai?"

Đáy mắt y tràn đầy ôn nhu: "Muội và huynh tương lai ... còn có thể có em bé"

Mặt nàng đỏ bừng như ráng chiều.

Cuối cùng nàng sáng giọng: "Chờ chàng về rồi hẵng nói tiếp."

Ngọc Tự Hàn dịu dàng ôm lấy nàng.

Một lúc lâu sau chẳng ai nói nữa.

Hai người ôm nhau trong bóng đêm, sưởi ấm cho nhau, hô hấp vang lên bên tai. Hơi thở của y và nàng đều là nóng hổi, phảng phất như có ngọn lửa nóng bỏng đang bùng cháy giữa hai thân thể.

Ngọc Tự Hàn cố ép xuống xao động trong cơ thể, y lấy ra một vật. Một cái ban chỉ(*) bằng dương chi bạch ngọc có khắc họa tiết rồng, một sợi dây màu hồng xinh xắn xỏ qua nó. (* ban chỉ: nhẫn to đeo ở ngón cái, trang sức của nam giới)

Như Ca giật mình: "Ồ, cái ban chỉ này vẫn luôn ở bên người muội mà, sao lại ở trong tay chàng vậy?"

Y không trả lời nàng.

Y nhẹ nhàng buộc sợi dây đỏ lên cổ nàng, bạch ngọc ban chỉ phát ra ánh sáng nhu hòa trong bóng đêm. Y thấp giọng nói: "Nó là của nàng!" Ngày đó, khi nàng trả lại ban chỉ cho y, vẻ dứt khoát trên mặt nàng đã khiến con tim y hóa thành tro tàn.

Như Ca gật đầu: "Được. Muội sống mang theo nó, khi chết cũng mang nó theo."

Ngọc Tự Hàn hít sâu một hơi, ôm chặt nàng vào lòng:

"Ca Nhi....."

Ca Nhi, chỉ cần có nàng, y cam nguyện đi vào vô gian luyện ngục.

Trong lòng đất, sông ngầm cứ trôi, hô hấp của hai người bỗng nhiên lại trở nên dồn dập.

Mùi thơm của cơ thể ôn nhu tràn ngập trong không khí.

Dưới thủy lao u ám.

Hai tay Chiến Phong bị treo giữa không trung, áo vải màu xanh rách tả tơi, trên người y đầy những vết roi dấu bóng nhìn mà phát hãi, máu tươi chảy ra bê bết. Sắc mặt y tái nhợt, môi khô nứt nẻ, từng đoạn tóc xoắn dính bết lên hai gò má rờn rờn mồ hôi lạnh.

Tiếng ngáy vang lên, đêm đã khuya, đám đệ tử Âm Hà cung trông coi thủy lao đều đã đi ngủ.

Chiến Phong bỗng nhiên mở mắt!

Trong mắt y lóe lên ánh lửa màu lam: "Chính là ngày mai à?" Y tựa như đang lẩm bẩm một mình, bởi vì trong phòng giam này ngoại trừ y thì không có ai khác.

"Đúng vậy. Chính là ngày mai."

Một giọng nói êm tai rung động lòng người từ phòng giam kế bên vang tới, Tuyết ngáp một cái lưỡi nhác, phảng phất như y chính là bị Chiến Phong đánh thức.

Con người của Chiến Phong co lại: "Y sẽ thành công chứ?"

"Cái gì gọi là thành công, cái gì gọi là thất bại?" Tuyết gõ đầu lên hai tay, nhìn trần nhà đen kịt mà thở dài: "Nếu như ta là y, có lẽ sẽ lựa chọn cứ tiếp tục sống như vậy. Có thể có được một thân thể khỏe mạnh, có thể canh giữ bên cạnh nàng, có thể được nàng yêu, dù thế gian có bị hủy diệt mấy trăm lần thì có liên quan gì chứ?"

Chiến Phong trầm mặc, một lát sau y nhắm mắt lại.

Đúng vậy, chỉ cần có thể được nàng yêu, dù thế gian có bị hủy diệt cả trăm lần cũng có liên quan gì chứ? Bên hồ sen thời thơ ấu, chính là hạnh

phúc duy nhất trong đời của y, nếu như có thể lựa chọn một lần nữa, y sẽ ở lại bên hồ sen trọn đời không ly khai.

"Nàng..... sẽ vĩnh viễn quên hết tất cả, sống một cách đơn thuần vui vẻ sao?" Lần trước nàng đi tới thủy lao, đáy mắt toàn một phiến trong xanh phẳng lặng, nụ cười đáng yêu đến mức giống như quãng thời gian vô tư ngày trước. Nếu như thực sự có thể, vậy hãy để nàng vĩnh viễn quên hết đi thì tốt.

"Ham mê lớn nhất của Âm Dạ La là để cho người khác thống khổ." Tuyệt biết Chiến Phong chính là ám chỉ Như Ca. Bởi vì chỉ có lúc nhắc tới nàng, giọng của y sẽ hơi run run: "Người khác càng thống khổ, y lại càng khoái trá."

Màu lam trong đáy mắt Chiến Phong ngưng đọng lại thành băng: "Ta sẽ giết y."

"Người còn xa mới là đối thủ của y." Tuyệt ngồi bó gối, đây là tư thế mà Như Ca rất thích, bắt chước tư thế của nàng có thể giả vờ nàng đang ở bên cạnh y. Trước khi mất đi công lực, có lẽ Âm Dạ La sẽ kiên kỵ sức mạnh tiên nhân của y. Nhưng mà lúc này, Âm Dạ La không thêm để y trong mắt.

"Người không thể đánh bại Âm Dạ La. Chỉ có ma mới có thể tiêu diệt ma." Trên người Chiến Phong tỏa ra luồng sát khí băng lãnh.

Tuyệt giương mắt liếc nhìn y: "Người muốn thành ma sao?"

"Ta cần người giúp ta."

Tuyệt nhượng lông mày, ánh mắt cổ quái nhìn y: "Vì sao ta phải giúp người?"

"Bởi vì người yêu nàng."

"Ừm, đây là một lý do tốt."

"Như vậy, hãy nói cho ta phương pháp để nhập ma."

Tuyệt quan sát Chiến Phong một lúc lâu, khóe môi bỗng nở một nụ cười mỹ lệ kỳ dị: "Tuyệt không phải tất cả mọi người đều có thể thành ma. Nhưng mà người thì có thể, bởi vì người vốn đã có một trái tim ma rồi."

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 16

Từ khi Liệt Minh Kính qua đời, Liệt Như Ca và Chiến Phong lần lượt rời khỏi, địa vị của Liệt Hỏa Sơn Trang trong võ lâm cũng không còn lớn như trước. Âm Hà Cung yên ắng đã vài chục năm nay phảng phất như bừng tỉnh chỉ trong một đêm, thế lực của nó phân bố khắp nam bắc, lờ mờ có khí thế của triều đình. Dân gian đột nhiên âm thầm lưu truyền một lời đồn, Âm Hà Cung sẽ cướp lấy thiên hạ, một cơn mưa máu sẽ trải khắp đông tây.

Người trong giang hồ đều đã mẫn cảm nhận ra biến hóa thế cục, Âm Hàng Cung phảng phất như bị một lực lượng mạnh mẽ khống chế, tăng trưởng cực kỳ nhanh chóng. Hai đại môn phái khi xưa... Duệ Lăng chưởng quản Liệt Hỏa Sơn Trang và Đào Vô Hạ chưởng quản Thiên Hạ Vô Dao Thành đều đã nương tựa vào Âm Hà Cung, triều thần trong cung đình sau đợt đề bạt và miễn nhiệm cũng đã có nhiều thay đổi vi diệu.

Một lực lượng bóng tối cường đại nổi lên.

Thế lực này tựa hồ không thể kháng cự, dường như nó đã súc tích tới một trình độ nhất định rồi, sẽ mau chóng nổ tung như sấm sét trong cơn bão!

Nhưng mà...

Lại xảy ra một chuyện ngoài dự kiến của mọi người.

Thế lực Âm Hà Cung như một cái tháp cao, chẳng biết bị ai đó nhẹ nhàng rút một cái từ tầng thấp nhất, âm âm sụp đổ. Tình thế phát triển cực nhanh, khiến mọi người trong thiên hạ còn chưa kịp nháy mắt đã thấy tất cả các cửa hiệu của Âm Hà Cung toàn bộ đóng kín, những triều thần có liên quan tới Âm Hà cũng liên tiếp bị bỏ tù, ngay cả Liệt Hỏa Sơn Trang và Thiên Hạ Vô Dao thành cũng bị đại quân triều đình chiếm giữ.

Một hồi huyết chiến trong dự tính cứ như vậy hóa thành hư ảo.

Tĩnh Uyên Vương phủ.

“Vương gia, giờ người đang ở đâu?” Bạch Hồ lo lắng đi tới đi lui trong phòng. “Thế lực Âm Hà Cung bị thanh trừ, Âm Dạ La nhất định sẽ không bỏ qua cho Vương gia, người có thể gặp nguy hiểm không đây?”

Huyền Hoàng nhìn về phía Mộ Dung Nhất Chiêu nói: “Mệnh lệnh cuối cùng của Vương gia là dành cho người, hẳn người biết tình huống của ngài?”

Mộ Dung Nhất Chiêu nhíu mày nói: “Vương gia chỉ dùng bồ câu đưa thư, mật ngữ trên tờ giấy lệnh cho ta khống chế thế cục của Liệt Hỏa Sơn Trang, nhưng tình cảnh của người ra sao ta cũng hoàn toàn không hay biết.” Hóa ra, Kim Hỏa đường chủ của Liệt Hỏa Sơn trang lại là một trong các thị vệ ở Tĩnh Uyên Vương Phủ, Thanh Khê.

Hai chân gác trên ghế, Lôi Kinh Hồng đột nhiên nói: “Thảo luận mấy thứ này có ích gì! Giết vào Âm Hà Cung, cứu Tĩnh Uyên Vương ra! Cho dù Âm Dạ La lợi hại tới cỡ nào cũng không phải đối thủ của tất cả chúng ta!”

Hoàng Tông lờm y một cái: “Coi như người thông minh, chẳng lẽ mọi người không nghĩ ra sao? Đừng nói theo lời đồn, võ công Âm Dạ La

thâm sâu khôn lường, vị trí cụ thể của Âm Hà Cung ở nơi nào chúng ta cũng chẳng hay biết! Nói mấy cái này có lời gì?!”

Lôi Kinh Hồng vẫn nở nụ cười, chẳng hề phản bác. Từ khi Hoàng Tông hộ tống y từ Liệt Hỏa Sơn Trang về Giang Nam Phích Lịch Môn, hai người âm thầm nảy sinh tình cảm. Lôi Kinh Hồng tính tình lỗ mãng không sợ trời không sợ đất nhưng lại sợ nàng tức giận.

Huyền Hoàng trầm tư nói: “Âm Hà Cung ở đâu, thật sự không chút dấu vết hay sao?”

Mộ Dung Nhất Chiêu nói: “Liệt Minh Kín lúc còn sống từng truy lùng vị trí Âm Hà Cung, cũng tóm được một số đệ tử của Âm Hà, nhưng tìm theo những manh mối này lại phát hiện Âm Hà Cung đã chọn vùi toàn bộ những nơi có khả năng bại lộ. Bọn chúng hẳn đã chuyển tới nơi ẩn náu khác.”

Lôi Kinh Hồng nói chen vào: “Cũng có thể vẫn ở chỗ cũ, chỉ che dấu chút ít để tránh bại lộ thông đạo. Dùng hỏa khí của Phích Lịch Môn chúng ta oanh tạc, xem xem bọn chúng trốn ở đâu, nhất định phải nổ cho chúng tới tro bụi cũng chẳng còn!”

Hoàng Tông cả giận nói: “Nói bậy! Vạn nhất làm tổn thương tới vương gia thì phải làm sao?” Lôi Kinh Hồng nghĩ lại cũng đành im lặng.

Xích Chương nói: “Âm Hà Cung lần này nguyên khí đại thương, Âm Dạ La có lẽ sẽ tránh né một thời gian.”

Huyền Hoàng nhìn ra ngoài cửa sổ tối đen: “Thế lực Âm Hà Cung rất cuộc lớn tới nhường nào, đây vẫn là một điều bí ẩn. Mười chín năm trước Âm Hà Cung biệt tích giang hồ, tất cả mọi người đều nghĩ Âm Hà Cung đã bị tiêu diệt, nhưng mấy tháng nay chúng lại mau chóng quật khởi như một kỳ tích. Nếu cho Âm Dạ La một cơ hội nghỉ ngơi lấy sức, khi y trở lại sẽ trở nên đáng sợ hơn so với hiện tại gấp trăm lần.”

“Có thể vì nguyên nhân này không?” Bạch Hồ kinh ngạc nói: “Vương gia vì phá hủy hoàn toàn Âm Hà nên mới không trở lại bên chúng ta.”

Mọi người đều trầm mặc.

Không khí trong phòng nghị sự phảng phất như ngưng đọng lại, mỗi một hơi thở đều như sắp đứt đoạn.

Mặc dù không ai lên tiếng, nhưng trong lòng mỗi người đều hiểu. Tĩnh Uyên Vương giờ tung tích không rõ, có lẽ đang trong tình cảnh vô cùng nguy hiểm.

Đã không có Tĩnh Uyên Vương.

Vậy thắng lợi còn có ý nghĩa gì chứ?

Dưới lòng đất sâu thẳm.

Thủy lao âm u heo hút ánh sáng.

“Kế hoạch thật hoàn hảo.” Âm Dạ La nhẹ nhàng ngửi hơi rượu, chén rượu hoàng kim chớp lên rạng rỡ, thanh âm của y nhu nhã bình tĩnh. “Ngay từ đầu các người đã thu xếp ổn thỏa phải không? Từ việc ám sát ta đến sau khi thất bại bị bắt vào Âm Hà Cung, tới cả việc ta muốn khống chế Ngọc Tự Hàn, toàn bộ đều trong kế hoạch của các người, đúng không?”

Tuyết nở nụ cười sáng lạn, vô tay nói: “Đúng vậy. Người tựa như một con se sẻ ngoan ngoãn, từng bước từng bước đi vào cạm bẫy mà chúng ta giăng sẵn.”

Âm Dạ La nheo mắt lại, hạt chu sa giữa hai hàng mi nhoáng lên vài lần. Y nhìn quanh phòng giam, Chiến Phong bị treo ngược, hai tay dán vào vách tường, trên người chằng chịt vết máu, phát ra một cỗ khí tức băng

lãnh. Tuyết khoanh chân ngồi trên mặt đất, nhẹ nhàng dựa vào tường cười, tấm áo trắng chói lóa như một đóa hoa tươi mát. Như Ca cách Tuyết không xa, nàng ngồi ôm đầu gối, ánh mắt trong sáng. Sinh tử của bọn họ vẫn bị y nắm trong tay, nhưng, bọn họ lại chẳng lộ vẻ sợ hãi.

Ám Dạ La tới gần Như CA, ngồi xổm xuống, nâng cằm nàng lên: “Diễn xuất của người thực sự rất xuất sắc, ta vẫn nghĩ người thực sự mất trí nhớ cơ đấy.”

Như Ca cười một cái: “Người cũng chẳng phải dễ lừa, ban đầu, uống xong “quên” ta quả thực đã quên đi rất nhiều thứ.”

“‘Quên’ mất hiệu lực khi nào?”

“Người không nên để Huân Y tới thăm dò ta, lại càng không nên để nàng ta dẫn ta tới thăm Chiến Phong và Tuyết.” Ngày đó, khi Tuyết hôn lên vành tai nàng, giải chú của ‘quên’ đã truyền vào cơ thể nàng, nàng đã không còn bị khống chế bởi thuốc độc đó nữa. Cho nên, khi không có ai, nàng và Ngọc Tự Hàn có thể cùng nhau thương nghị rất nhiều chuyện mà không khiến ai nghi ngờ.

Ám Dạ La nhướn mày: “Người không hận Ngọc Tự Hàn sao?”

“Vì sao ta phải hận sư huynh?”

“Hắn đã bán đứng các người.”

Như Ca mỉm cười: “Ta đã nói rồi, ta tuyệt không tin. Ngọc sư huynh tuyệt đối không phải người như vậy, cho dù có nhiều căn cứ chính xác, cho dù Ngọc sư huynh chính miệng thừa nhận, ta vẫn sẽ không tin. Ngọc sư huynh là người liêm khiết chính trực nhất trên đời này.” Sự tín nhiệm của nàng đối với Ngọc Tự Hàn sẽ không bị bất cứ thứ gì dao động, sự tín nhiệm này đã ăn sâu vào cốt tủy của nàng. Nàng chẳng qua chỉ diễn kịch cho Ám Dạ La xem mà thôi.

Hai gò má Ám Dạ La hiện lên một tia tứ giận, y chưa bao giờ thấy qua sự tín nhiệm tới mức cố chấp như vậy: “Chỉ có điều, Ngọc Tự Hàn liêm khiết chính trực lại nhân lúc người thần trí không rõ đoạt đi thân thể người!”

Tuyết cả người chấn động, khuôn mặt thất sắc: “Nha đầu...”

Thân thể Chiến Phong cũng đột nhiên cứng ngắt!

Hai gò má Như Ca ửng đỏ, tới cổ cũng dần chuyển hồng.

Tuyết nắm lấy vai nàng, giọng run run nói: “Ngọc Tự Hàn... Y... Y đã làm chuyện đó với người sao?” Đáng ghét! Y thề, y nhất định sẽ giết Ngọc Tự Hàn!

Như Ca ngượng ngùng nói: “Không đâu! Sư huyh chỉ làm bộ thôi.” Hơi thở nóng rực, thân thể quấn lấy nhau, chuyển động phóng đảng, từng cái vuốt ve nóng bỏng. Đêm hôm đó, Ngọc Tự hàn dùng một thủ pháp vụng về mà kỳ diệu đã lừa được Ám Dạ La, cũng trấn an thân thể xao động của nàng.

Nàng cũng không nói thêm, cũng đêm đó, nàng đã cảm thấy một cảm xúc mãnh liệt.

Mặc dù thân thể nàng vẫn còn nguyên.

Nhưng, nàng đã là một nữ nhân.

Ngón chân tái nhợt của Ám Dạ La co lại trên mặt đất, tấm áo đỏ như búp bay lên phất phới. Y bỗng nhiên phát hiện mình thực sự không hiểu bọn họ, họ dường như sống trong một thế giới hoàn toàn khác, sự tín nhiệm của họ thực khó lý giải.

Y bỗng nhiên cười lớn: “Các người nghĩ chỉ như vậy là có thể đánh bại ta sao? Các người cũng nên biết, kẻ thất bại thực sự không phải ta, mà là các người!”

Tuyết nở nụ cười: “Kẻ thất bại luôn không muốn thừa nhận thất bại của mình! Không sao, chúng ta đều hiểu mà.”

Ám Dạ La cười lạnh: “Cuộc đời cũng như một canh bạc, ván này ta thua, cùng lắm thì đập đổ làm lại, chỉ cần ta còn sống! Nhưng, các người đều sắp chết rồi! Kẻ đã chết thì còn cơ hội gì đây! Đợi vài năm nữa, thiên hạ đều trng tay ta, mà các người, lúc đó chỉ là một nắm đất vàng thối rữa mà thôi!”

Như Ca bỗng nhiên ngẩng đầu.

Chiến Phong bỗng nhiên nhắm mắt lại, y tựa hồ đã không còn hỉ nộ ai nhạc, đắm chìm trong một thế giới lạnh lùng.

Tuyết hỏi: “Người muốn giết chúng ta sao?”

Ám Dạ La như thấy lời Tuyết thật buồn cười, y cười, cười tới mức bộ áo đỏ như máu bay lên phần phật: “Các người còn giá trị để sống hay sao?”

Tuyết dùng tay nâng cằm, thương hại nhìn y: “Đáng tiếc, hóa ra người lại ngu ngốc đến vậy.”

Ám Dạ La tức giận: “Người nói cái gì?”

“Ta vẫn nghĩ người sẽ yêu cầu ta làm một chuyện.” Tuyết nhàn nhã nói. “Không nghĩ tới người lại ngu ngốc tới vậy ngay cả nhắc tới cũng không.”

“Nói đùa, làm gì có chuyện mà ta không làm được chứ?” Ám Dạ La kinh thường nói.

“Ta là tiên nhân.”

“Công lực người chỉ còn chưa tới hai thành.” Nếu là Ngân Tuyết của mười chín năm trước, có lẽ y không phải đối thủ. Nhưng Ngân Tuyết hiện giờ, ngay cả mười chiêu của y cũng không tiếp được.

“Nhưng dù sao ta vẫn là tiên nhân.” Tuyết cười khanh khách.

“Người muốn nói cái gì?”

“Giết ta, người sẽ không thể thấy được người người yêu thương nhất, Âm Dạ Minh.” Tuyết cười khanh khách, vừa cười, vừa nói, vừa quay lại nhìn Âm Dạ La “xoát” một cái đã tái nhợt như tờ giấy.

Âm Dạ La trợn mắt nhìn y, ánh mắt đỏ như máu: “Người nói cái gì?”

Tuyết lắc đầu nói: “Tiểu La, chẳng lẽ người thực sự đã già rồi sao ‘Người nói cái gì’ người nói cái gì’ Những lời này người đã nói bao nhiêu lần rồi.”

Bàn tay tái nhợt nắm chặt lấy cổ Tuyết, Âm Dạ La xiết chặt ngón tay, sắc mặt Tuyết bị xiết đỏ như cánh hoa đào: “Đừng dùng tên nàng để trêu chọc ta! Nếu không ta sẽ cho người một cái chết vô cùng xấu.”

Tuyết liếc mắt nhìn y: “Nếu người nghĩ ta đang trêu chọc người, vậy người cứ giết ta đi.” Khẩu khí y không chút sơ hãi, dường như biết trước Âm Dạ La sẽ không động thủ.

“Nàng... giờ này đã là một bộ xương trắng.” Âm Dạ La tuyệt đối không tin trên thế gian này có chuyện một bộ xương có thể khởi tử hồi sinh.

“Hồn phách nàng vẫn còn.”

“Ở đâu?” Thân thể Âm Dạ La run run.

“Chẳng phải nàng thường xuyên đi vào giấc mộng người sao?” Tuyết nhìn y cười.

Ám Dạ La từ từ buông cổ y, hạt chu sa giữa trán càng lúc càng đỏ, như muốn chảy máu. Đúng vậy, nàng thường xuyên đi vào giấc mộng y, chỉ nhìn y nhưng chẳng hề nói chuyện, mặc cho y khẩn cầu ra sao, nàng cũng không nói. Ánh mắt nàng thật phức tạp, có lạnh lùng, có cừ hận, còn có, không biết có phải do y ảo tưởng không, còn có một chút trù mẫn. Trời biết, y có thể dùng tất cả mọi thứ để đổi lại được nghe một câu nói của nàng với y!

“Linh hồn nàng vẫn trong lòng người. Vì ý chí của người quá mức mãnh liệt nên mười chín năm qua, hồn phách nàng vẫn chẳng thể tiêu tán hoàn toàn.”

Máu trong cơ thể Ám Dạ La âm thầm sôi trào: “Sau đó thì sao?”

“Chỉ cần một thaant hể. Một thân thể tương tự Ám Dạ Minh, tốt nhất là có quan hệ huyết thống. Như vậy có thể đem hồn phách nàng chuyển tới thân thể mới mà không phải chịu bài xích quá lớn. Người phải biết, năng lượng trong hồn phách Ám Dạ Minh đã càng lúc càng yếu.”

Ám Dạ La biết y ám chỉ ai.

Như Ca chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt bồ câu ánh lên ý cười: “Tuyết, đừng đe dọa y, nói mấy chuyện hoang đường này làm cái gì?”

Khuôn mặt Tuyết hiện vẻ kỳ dị, y quay đầu nói với nàng:

“Người sai rồi, nha đầu, đây không phải chuyện hoang đường. Ta từng phong ấn linh hồn người ba năm, ba năm đó, ta đã đem linh hồn người ta yêu thương để vào thân thể người. Chỉ vì thân thể người tinh khiết đơn thuần, cơ hồ tất cả mọi linh hồn từ bên ngoài đều có thể chiếm cứ thân thể

người. Liệt Minh Kính đã bị ta lừa, linh hồn nguyên bản trong cơ thể này đã sớm bị ta đuổi đi rồi.”

Như Ca phảng phất như bị đánh một quyền!

Nàng cắn chặt môi, khuôn mặt không còn chút máu: “Không, ta không tin.” Tuyết đã lừa y rất nhiều lần, lần này nhất định cũng đang lừa nàng!

“Xin lỗi.”

Thanh âm y nhẹ như một bông tuyết.

Như Ca lắc đầu: “Trên đời này nào có chuyện hoang đường như vậy.” Nàng cười khổ. “Nói như vậy, người người thích vốn không phải là ta mà là linh hồn người mà người yêu sao?”

“Xin lỗi.” Tuyết lặp lại, khóe mắt ánh lên vẻ xấu hổ và áy náy.

Như Ca ôm chặt đầu gối, cố gắng kiềm nén cơn phẫn nộ và thương tâm đang trào dâng, dù trong ngực nàng như có ngàn vạn lưỡi đao đâm vào!

Nhất thời, nàng không còn chút sức lực nào để nói nữa.

Mọi sức lực như bị rút sạch khỏi cơ thể nàng.

“Nàng... có thể sống lại sao?” Chén rượu hoàng kim bị ngón tay tía nhọn xiết chặt tới mức sắp biến dạng. Giọng nói của Âm Dạ La mang theo vẻ run run không thể kiềm chế.

“Sống lại chỉ là hồn phách của nàng, hơn nữa phải sống nhờ thân thể người khác.”

“Mất bao lâu?”

“Có thể là mấy tháng, cũng có thể là vài năm. Hồn phách của nàng cần từ từ tiến vào thân thể người khác, còn hồn phách vốn trong thân thể đó lại phải từ từ phiêu tán. Nếu tiến trình quá mau, cả hai hồn phách sẽ lập tức tiêu tán.”

Ám Dạ La nheo mắt, đờn tử đỏ như máu phát ra quang mang quỷ dị như mũi châm nhọn.

“làm sao ta biết người không lừa ta để kéo dài thời gian?”

Tuyệt tình nghịch cười nói: “Chẳng qua chỉ là một canh bạc thôi. Tin lời ta nói, ta sẽ khiến Ám Dạ Minh sống lại. Không tin lời ta nói, vậy lập tức giết chết chúng ta đi. Thật tốt quá, quyền lựa chọn lại về tay người.”

Tuyệt nói sai rồi.

Quyền lựa chọn không chỉ nằm trong tay Ám Dạ La.

Như Ca cũng có thể lựa chọn.

Nàng có thể chọn khiến mình tự tìm cái chết.

Một kẻ đã muốn chết, cho dù người có thể ngăn cản người đó tự sát một ngàn lần nhưng cũng không cách nào ngăn cản lần thứ một ngàn lẻ một.

Nếu Như Ca chết đi.

Trên đời này tìm đâu ra một thân thể phù hợp với Ám Dạ Minh như thế đây.

Vì vậy, Như Ca có quyền ra điều kiện với Ám Dạ La.

Nàng chỉ có hai điều kiện.

Một, Ngọc Tự Hàn, Chiến Phong không thể chết. Chỉ cần trong số họ có một người chết, nàng cũng sẽ lập tức chết theo.

Hai, nàng muốn gặp Ngọc Tự Hàn một lần.

Ám Dạ La đáp ứng.

Bất quá, y cũng có một điều kiện, mười ngày sau khi Ám Dạ La gặp Ngọc Tự Hàn. Mười ngày sau, việc trọng sinh của Ám Dạ Minh phải thấy được chút đầu mối.

Cánh hoa chiếu xuống mặt nước.

Hương hoa sâu kín, nhiệt khí lượn lờ, dạ minh châu tỏa sáng nhu hòa. Một người mảnh khác bước tới, thử độ ấm trong chiếc thùng gỗ. Độ ấm thật thoải mái, nàng khẽ thở dài, cởi bộ quần áo đỏ tươi, từ từ tiến vào làn nước thơm ngát.

Nước ấm khiến toàn bộ các lỗ chân lông trên người nàng giãn ra.

Hương hoa thấm vào mỗi tắc da thịt trên người nàng.

Hơi nóng bốc lên khiến khuôn mặt trong sáng của nàng phơn phớt hồng, ươn ướt như quả đào phủ sương sớm trên cây.

“Đẹp quá.”

Tuyệt si ngốc nhìn y, nụ cười trong sáng đáng yêu.

Như Ca vốn không để ý tới y, song ánh mắt y tựa hồ không chớp lấy một cái, cứ nhìn chăm chăm vào nàng. Mặc dù trong mắt y không chút dâm tục nhưng lại khiến nàng không được tự nhiên, từ từ chìm xuống mặt nước.

“Người ra ngoài có được không.” Nàng đã hơi giận.

“Không được.” Y trả lời không chút do dự.

“Người ra ngoài ngay! Ta muốn tắm rửa!” Khuôn mặt nàng so với nước còn nóng hơn.

Tuyết chìa ngón tay trở ra nói: “Sai rồi. Không phải người đang tắm mà là đang buông lỏng da thịt trên cơ thể. Người ta muốn ở bên cạnh nhìn, như vậy mới có thể đạt được hiệu quả tốt nhất.”

Như Ca nhìn y: “Tuyết, người đang lừa Ám Dạ La phải không?”

Tuyết đi tới bên chiếc thùng gỗ của nàng, ngón tay trắng trẻo gảy lên cánh hoa trên mặt nước.

“Xin lỗi.”

“Hai chữ ‘xin lỗi’ này người đã nói ba lần rồi .” Như Ca cười khố.

“NGười ta thực sự cảm thấy có lỗi mà.” Tuyết cúi đầu.

“Chẳng lẽ lại không thể nói thật với ta sao?”

Tuyết xoa xoa khuôn mặt, ánh mắt mờ mịt: “Nha đầu, người biết không, ta không thể chết thêm lần nữa.”

Như Ca chăm chú nhìn y.

“Mỗi lần biến mất, ta phải dùng một trăm năm mới có thể ngưng tụ lại thành hình, nhưn ta lại mạnh mẽ phá băng thoát ra, thể xác này đã trở nên yếu ớt không chịu nổi. Nếu lại ‘chết’ thêm lần nữa, ta sẽ thực sự hồn phi phách tán.”

Nước mắt lấp lánh bên khóe mắt y:

“Ta không muốn chết, ta muốn vĩnh viễn ở bên cạnh người.”

Trái tim Như Ca co lại: “Cho nên?”

“Cho nên, đem hồn phách của Âm Dạ Minh đổi sang cơ thể nàng, đem hồn phách của nàng chuyển tới bên người ta.” Thanh âm của y càng lúc càng nhẹ.

“sau này, người lại đem hồn phách đó đổi tới thân thể người khác phải không?”

“Xin lỗi.”

Như Ca hít một hơi nói: “Dùng một con người như cái túi đựng mà chỉ xin lỗi là được sao? Trong túi có gì, người thích thì nhét vào, không thích thì lấy ra, có để ý tới cảm giác cái túi không?”

Khuôn mặt Tuyết tái nhợt, y nắm lấy tay nàng:

“Nha đầu!”

Nàng rút tay lại, đưa vào trong nước rửa đi rửa lại, rửa tới mức mu bàn tay ê ẩm đau. Một lúc lâu sau nàng mới ngẩng đầu, đôi mắt tối đen như một hang sâu:

“Tuyết, người thực sự cảm thấy có lỗi với ta sao?”

Tuyết tựa hồ không nói nên lời, gương mặt trắng bệch như tờ giấy, y gật đầu.

“Vậy, phiền người chiếu cố cho Ngọc sư huynh và Chiến Phong được không?” Nàng nói rất chậm, như muốn chắc rằng y nghe rõ.

Tuyết sững sờ: “Người vẫn chỉ quan tâm tới hai người bọn họ sao.”

Như Ca cười khô: “Vượt điều kiện tiên quyết là không thương hại tới người, cố gắng bảo vệ họ có được không? Người cũng phải tự bảo trọng, hy vọng người và nàng có thể chung sống hạnh phúc.” Nàng lo lắng, nếu ý chí của mình biến thành Âm Dạ Minh, vậy nàng có thể quên đi việc bảo vệ họ không?

Y nhìn nàng, hàm răng cắn chặt:

“Người không ghen sao? Hy vọng ta và nàng hạnh phúc bên nhau... Người chưa từng thích ta phải không?”

“Người người thích cũng không phải ta.”

“Ta...” Tuyết xiết chặt tay, bàn tay run run.

Như Ca chìa tay phải ra cầm lấy tay y, nghiêm mặt nói: “Dù thế nào cũng rất cảm ơn người. Người đã làm nhiều việc giúp ta, cũng chịu nhiều đau khổ rồi, ta còn chưa từng cảm ơn người.” Cho dù nàng trong lòng y chỉ là một cái túi, giờ phút này nàng vẫn nhớ y đã đối tốt với mình ra sao.

“cảm ơn ta, thì hôn ta đi!”

Tuyết thoát nhìn vô cùng ủy khuất, khóe mắt ngân ngấn lệ như một đứa trẻ.

“Được.”

Như Ca quỳ gối đứng dậy, xòe hai tay ôm lấy đầu Tuyết. nàng nhẹ nhàng hôn lên vầng trán y.

Mùi hoa phiêu tán trong không khí.

Nước ấm từ từ tỏa làn sương khói mờ nhạt.

Nụ hôn này.

Thật ấm áp.

Nụ hôn này, từ giữa trán truyền tới yết hầu y, đi qua lục phủ ngũ tạng y, xuyên qua ngón tay, xuyên qua tới từng ngón tay, thấm vào mỗi giọt máu, khắc sâu vào đáy lòng y.

Đêm khuya.

Như Ca ngủ say trên giường.

Nàng ngủ rất sâu, hai má hồng hồng, thân thể cuộn lại, nhịp thở đều đều như một đứa trẻ, trong giấc mộng, nàng dường như không chút u sầu.

Ám Dạ La ngồi bên giường, y chăm chú nhìn nàng, hạt chu sa giữa mày tâm đã chuyển sang màu đỏ sẫm. Vài sợi tóc dính trên khóe môi hồng của nàng, mái tóc dài đen nhánh buông sau lưng, tạo nên một sức hấp dẫn kỳ lạ.

Y vươn tay, đầu ngón tay chạm vào khóe môi mềm mại đó.

Như Ca kinh ngạc.

Nàng bỗng dưng mở mắt.

Đôi mắt đen bóng ngời sáng, ban đầu còn có vẻ mờ mịt và ngạc nhiên, sau đó nàng nhìn Ám Dạ La, lại quay lại nằm trên gối, nhắm mắt lại nói:

“Ta là Liệt Như Ca.”

Nàng không phải Ám Dạ Minh.

“Ta biết.”

Ngón tay tái nhợt của Âm Dạ La quẩn lấy mái tóc đen sẫm của nàng, kéo mạnh một cái. Như Ca đau tới mức nhảy dựng lên, máu tươi chảy xuống, một cụm tóc bị y giật mất.

“A --!”

Nàng đau tới mức thái dương chảy mồ hôi lạnh!

“Người làm gì vậy!” Nàng cả giận nói, mắt như tóe lửa. Thật sự rất đau, hơn nữa nàng lại không hề đề phòng.

Giọng của Âm Dạ La âm nhu thương cảm:

“Ta rất sợ hãi.”

Như Ca giật mình, trước giờ Âm Dạ La nàng thấy đều tàn nhẫn vô tình, nhưng một câu nói này khiến nàng cảm thấy như y đang làm nũng, như trẻ con sợ sét đánh.

“Người sợ thì sợ, sao lại kéo tóc ta!”

Âm Dạ La gửi những sợi tóc nàng trên ngón tay: “Ta đang sợ hãi, vì sao người thoải mái ngủ được cơ chứ? Vậy thật bất công.”

Như Ca nói: “Vậy đã nói không công bằng sao? Vậy người giết hại vô số nhân mạng lại công bằng sao?”

“Đương nhiên là công bằng!” Âm Dạ La vung tay, xiêm y đỏ tươi bay lên phất phới. “Thế gian này cho ta thống khổ, ta cũng trả lại thế gian thống khổ. Chẳng lẽ đó không phải là công bằng nhất sao!”

Như Ca kinh hãi cười.

Nàng không nghĩ một người có thể đem loại lý lẽ này nói kiểu này ngay không sợ chết đứng như vậy.

“Thống khổ của người là gì?”

Nàng hỏi.

Khóe mắt Âm Dạ La bỗng nhiễm âm đạm như giọt máu đen tối nhất. Y nhìn nàng, thanh âm nhỏ tới mức nàng phải nghiêng nghiêng đầu mới có thể nghe thấy:

“Người hẳn đã biết chứ.”

Y tái nhợt như quý, ngón tay run run: “Vì sao... Vì sao... người lại tránh né ta như rắn rết chứ?” Một giọt huyết lệ chảy xuống từ khóe mắt y, chất lỏng đỏ tươi như mùa xuân diễm lệ nhất.

Đột nhiên --

Âm Dạ La dùng sức kéo tóc nàng, khiến thân thể nàng đau đớn vụn vụn! Y quát: “Người chỉ có thể cười với ta! Chỉ có thể khóc vì ta! Tất cả cảm tình, tất cả mọi thứ đều chỉ có thể vì ta! Người cho rằng người thoát được rồi sao? Ta muốn bắt người về! Ta muốn người nếm trải sự đau đớn gấp trăm lần, ngàn lần, vạn lần ta!”

Âm Dạ La gầm lên điên cuồng.

Y gào to trong lòng đất như tiếng rít gào của lệ quý!

Như Ca đau tới mức thở không nổi, thậm chí có một khắc, nàng cảm thấy như thân thể mình sẽ bị y bẻ gãy.

“Ta là Liệt Như Ca! Ta không phải Âm Dạ Minh!”

Nàng giãy dựa hô hoán!

Không, nàng không muốn chết, nàng không cam lòng chết như vậy!

Am Dạ La lại đột nhiên an tĩnh trở lại.

Y không hít thở, yên lặng như một bức tượng gỗ, yên lặng chăm chú nhìn Như Ca thờ dốc, ánh mắt y cũng chẳng hề chớp lấy một cái.

“Ta rất sợ hãi.”

Ám Dạ La lẳng lặng ôm lấy lưng Như Ca, vùi đầu vào bụng nào.

Y bắt đầu nhen ngào:

“Tỷ tỷ, vạn nhất tỷ không thể sống lại, La Nhi phải làm sao đây? La Nhu thực sự rất sợ...”

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 17

Ngày lại ngày, Huân Y phục thị Như Ca rửa mặt bắt đầu buổi sớm, mỗi sự thay đổi rất nhỏ trong cử chỉ thần thái của nàng bọn họ đều có thể phát hiện ra.

Như Ca dường như đã không còn là Như Ca trước kia nữa.

Một cảm giác ôn nhu tĩnh lặng toát ra từ đôi mày của nàng, đôi mắt nàng trầm tĩnh như mặt nước ao thu, mặt nàng toát ra ánh sáng bóng như trân châu. Nụ cười khẽ treo trên bờ môi, giọng nàng dịu dàng thánh thót, ánh mắt ôn nhu mềm mại như nước, tóm lại chỉ có một chữ đẹp đi vào tận đáy lòng người.

Nàng đẹp như biển rộng.

Mặt biển sóng êm gió lặng với dòng chảy ngầm mãnh liệt ẩn sâu phía dưới.

Huân Y nhìn nàng mà sửng sốt.

Cùng một dung mạo, tại sao Như Ca đột nhiên trở nên đẹp tới mức kinh tâm động phách như vậy chứ?

Ngón trỏ của Tuyết diễm lên trán Như Ca, sau thời gian khoảng hai nén hương, một vầng khói trắng nhàn nhạt tỏa ra từ giữa trán nàng. Khuôn mặt nàng hiện vẻ đau khổ, tay phải che ngực, gò má ửng hồng.

Tuyết vội vàng buông ngón tay, ân cần nói: “Sao rồi? Vất vả lắm sao?”

Như Ca vừa ho vừa nói: “Cảm thấy hơi tức ngực.”

Huân Y bưng chén trà nhỏ tới, trong chén là trà xuân Long Tĩnh, chén trà xanh biếc tỏa hương thơm ngát. Tuyết ra dấu cho nàng đặt chén trà lên bàn, nhẹ nhàng cắn ngón trở, một giọt máu trong suốt nhỏ xuống chén trà.

“Uống nó xong sẽ đỡ hơn nhiều.” Tuyết đưa chén trà tới sát môi nàng.

Như Ca nghiêng đầu: “Không.” Vì sao y luôn bắt nàng uống máu y chứ. Trà hòa với máu khi uống vào luôn cảm thấy cổ nóng bừng bừng.

“Nha đầu ngoan nào.” Tuyết cười khanh khách như đang lừa trẻ con: “NGoan nào, uống đi. Máu của ta tuyệt đối không tanh đâu, thơm lắm, uống vào ngực sẽ bớt khó chịu.”

“Ta không muốn uống, ngực đã hết tức rồi.” Như Ca đẩy chén trà nhỏ ra xa.

“Nói dối là không ngoan đâu.” Tuyết nở nụ cười khả ái: “NGười cũng biết tính ta rồi đấy, cuối cùng cũng sẽ bắt người uống thôi. Người muốn dùng một canh giờ để uống hay vài phút để uống đây?”

“Vì sao cứ phải uống?” Như Ca nhíu mày.

“Ách... Người muốn nghe lý do thật hay lý do giả?” Tuyết cười ha hả.

Như Ca bất đắc dĩ: “Lại còn có hai lý do nữa chứ.”

“Lý do thứ nhất là dùng máu ta có thể nhanh chóng chuyển dời hồn phách của người hơn. Lý do kia lại là do ta thích trong cơ thể người có máu của ta. Chỉ cần nghĩ máu của ta đang chảy trong người người là ta cảm thấy hạnh phúc rồi.”

“Vậy cái nào là thật? Cái nào là giả?”

Tuyết nhóp chóp mắt, nở nụ cười xảo trá: “Người đoán xem?”

“Ta đoán đều là giả.”

Như Ca trừng mắt nhìn y. Y giấu cợt mình mới là thật.

Tuyết vẻ mặt ngạc nhiên.

“Oa! Mới uống máu ta mấy ngày mà đã thông minh lên bao nhiêu! Thật thần kỳ!”

Như Ca tức giận cười rộ lên.

Tuyết nhân cơ hội lừa nàng uống xong chén trà.

Hai người cười đùa trong phòng, hồn nhiên chẳng chút chú ý tới.

Huân Y khom người lui ra ngoài.

Ám Dạ La nghiêng người dựa vào bức tường, xiêm y đỏ chói lại khiến y trông nhợt nhạt, y ngửa cổ uống nốt rượu trong chén, hai mắt đã ngà ngà say nhìn Như Ca.

Nàng đang cười.

Khi nàng cười tay phải nhẹ nhàng nắm lại, các ngón tay khẽ chạm vào chop mũi, nụ cười từ khóe mắt tới bờ môi.

Nụ cười này y đã quen thuộc biết bao.

Chỉ có “nàng” mới có thể cười ôn nhu động lòng người tới vậy.

“Người là ai?”

Một giọng khàn khàn quấy nhiễu Như Ca và Tuyết.

Nàng và y cùng quay đầu nhìn lại.

Thân hình đỏ như máu của Âm Dạ La vọt tới trước mặt Như Ca, y xiết chặt cầm nàng, nâng khuôn mặt nàng lên, u ám hỏi: “Người rốt cuộc là Âm Dạ Như Ca hay là nàng đây?”

Như Ca đau đớn hít một hơi, cầm nàng như sắp bị bóp nát.

“Ta không phải Âm Dạ Như Ca.”

Khuôn mặt Âm Dạ La hiện vẻ mừng rỡ như điên: “Người...”

“Ta là Liệt Như Ca.” Nhìn Âm Dạ La đang từ mừng rỡ chuyển sang tức giận trong lòng nàng bỗng cảm thấy niềm sung sướng được trả thù.

Tuyết cười tới té ngửa: “Tiểu La đúng là ngốc a, nàng làm sao mang họ Âm Dạ được chứ? Cho dù không gọi là Liệt Như Ca cũng phải gọi là Chiến Như Ca mới đúng.” Y cười cười mà vai run run, ôm lấy hai vai Như Ca cười lớn, bàn tay nắm lấy cằm Như Ca của Âm Dạ La như được một cơn gió thổi qua kèm theo hương hoa thơm ngát.

Âm Dạ La thu lại ánh mắt, đôi mắt biến thành đỏ tươi như máu: “Ngân Tuyết, người lại chơi ta?”

Tuyết dựa đầu vào vai Như Ca, nhìn y cười ha hả nói: “Oa, không ngờ lại lừa được Âm Hà cung chủ Âm Dạ La, ta cười tới không đứng dậy được mất.”

Khuôn mặt Âm Dạ La trắng bệch, vắn vẹo thật đáng sợ: “Không ai có thể lừa ta!” Chẳng lẽ cái gọi là hồn phách chuyển dời chỉ là một cạm bẫy? Tay áo dài giương lên, cánh tay tái nhợt của y như trong một đám mây đỏ, xương ngón tay kêu lên răng rắc.

Y biết Ngân Tuyết để ý nhất là dung mạo xinh đẹp của mình.

Vậy, y sẽ chậm rãi hủy diệt khuôn mặt tuyết mỹ đó.

Trong không khí bỗng bỗng bênh một tầng khí đỏ tươi

Tầng khí trong suốt như ngọc lưu ly.

Dần dần thắt chặt lại, khối khí như một chiếc thùng bằng ngọc nhốt Tuyết và Như Ca lại bên trong, không thể động đậy.

Ngón tay nhẹ lướt trên gò má của Tuyết.

Ám Dạ La nở nụ cười đặc ý: “Khắc một đóa hoa tuyết lên mặt người, liệu có đẹp không?”

Tuyết uể oải nói: “Không khắc có lẽ đẹp hơn.”

“Vậy khắc hai bông hoa tuyết nhé.” Ngón tay Ám Dạ La khẽ động, một vết máu sâu đã cắt lên gò má Tuyết, từng giọt từng giọt máu nhỏ xuống bộ xiêm y trắng toát.

“Móng tay dài quá.”

Như Ca kinh ngạc nhìn tay Ám Dạ La, chẳng biết vì sao lại thốt lên những lời này.

Ngón tay y cứng đờ.

Vết máu chảy dài nhưng vết thương lại không mở rộng.

Nàng lắc đầu, nở nụ cười dịu dàng: “Đàn ông con trai không nên để móng tay quá dài như vậy, La Nhi, lấy dao lại đây, tỳ giúp đệ sửa lại đôi chút.”

Ám Dạ La phảng phất như bị điễm trúng huyết đạo, thân thể y cứng ngắc, chậm rãi nhìn về phía nàng, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên và run rẩy.

.....

.....

Ngày mùa thu bên con suối nhỏ.

Ám Dạ Minh vừa gọi lại mái tóc, suối tóc mềm mại bồng bềnh gợn sóng dưới ánh nắng chiều. Nàng mặc một chiếc áo choàng rộng thùng thình, vạt áo thêu hoa văn mỹ lệ mà phức tạp.

“Đừng để móng tay dài quá.”

Nàng cúi đầu, dùng một con dao sửa móng tay cho y.

Cậu bé Ám Dạ La nằm dưới chân nàng, vươn tay ra cho nàng sửa, miệng thầm nói: “Móng tay tỷ chẳng phải cũng rất dài sao.” Ngón tay thon thả mượt mà, lộ ra màu hồng như vỏ sò, có khi hơi dính chút nước trên đóa hoa, tay nàng thật đẹp.

Nàng cẩn thận cắt móng tay cho y: “Đệ là con trai cơ mà, ngày thường không luyện võ cũng tỷ võ với người ta, móng tay dài quá sẽ không tiện. Vụn nhất móng tay đứt rơi ra sẽ khiến người phân tâm, hơn nữa cũng không sạch, trông bẩn lắm.” Nàng cười khẽ nói: “Tỷ tỷ thì khác, có La Nhi thì việc gì tỷ cũng không cần quan tâm, cho nên có thể để ý chăm sóc móng tay.”

“Là như vậy à.” Cậu bé Ám Dạ La nắm lấy tóc nàng, đưa lên mũi người rồi cười nói: “Đệ rất thích móng tay của tỷ, sau này tỷ tỷ nhất định cũng sẽ thích đệ để móng tay dài.”

“La Nhi ngốc.” Nàng mỉm cười, nắm tay y đưa lên: “Đệ xem, con trai để móng tay ngắn mới mạnh mẽ chứ.”

Móng trên mỗi ngón tay y đều được tỉa rất gọn gang.

Bờ móng cũng được nàng đánh mượt.

Cậu bé Ám Dạ La mở to hai mắt: “A, tay đệ giờ cũng thật đẹp.”

“Đúng vậy.”

“Bàn tay đẹp vậy, đêm nay không luyện công có được không?” Y làm nũng trong lòng nàng.

Ám Dạ Minh nở nụ cười dịu dàng như một tia sáng: “Được. Tay La Nhi đẹp như vậy, đêm nay cũng không cần ăn cơm đâu nhỉ.”

“Tỷ ~~ tỷ ~~!”

Cậu bé Ám Dạ La thất vọng kêu to.

Ám Dạ Minh nở nụ cười, ngón tay nhẹ nhàng chà lên chop mũi. Ngày mùa thu, dưới ánh nắng chiều, bên khe suối nhỏ, nàng nở nụ cười ôn nhu, suối tóc dài thơm ngát ôm lấy y.

.....

.....

Lưỡi dao nhỏ từ từ cẩn thận sửa sang lại móng tay cho y.

Mái tóc dài buông xuống vai nàng.

Nàng nở một nụ cười tĩnh lặng, tựa hồ trong thế giới của nàng không gì quan trọng hơn móng tay Ám Dạ La.

Ngón tay Âm Dạ La cứng đờ.

Tuyết tới gần Như CA, một vẻ mặt khó có thể dùng lời để tả khiến nụ cười y biến mất.

“Móng tay dù dài nhưng làm đúng là ầu.” Nàng mỉm cười. “La Nhi đã lớn rồi, móng tay không bẩn như trước nữa.”

Nàng ngẩng đầu.

Khóe mắt là cảm tình trong sáng chan chứa, nàng nhìn Âm Dạ La, sóng mắt như làn nước mùa thu khẽ chảy.

Một lúc lâu sau...

Ngón tay nàng vuốt nhẹ lên khuôn mặt Âm Dạ La, chân mày nhẹ nhàng cau lại như làn sóng nước.

“La Nhi bệnh sao? Sao lại tiêu tụy như vậy?”

Bó đuốc vẫn cháy bên bức tường đá.

Dưới lòng đất không khí ẩm ướt mang theo một mùi mốc meo.

Nàng ngửa đầu nằm trên giường, văng trán khẽ cau lại:

“La Nhi rốt cuộc bị làm sao? Vì sao... ta dường như đã trải qua một giấc mộng dài, mà những gì trong mộng lại chẳng thể nhớ ra.”

Âm Dạ La nói: “Tỷ ngã bệnh, hôn mê mười chín năm rồi.” Tuyết nói cho y, hồn phách Âm Dạ Minh cần một chút thời gian mới có thể nhớ lại toàn bộ những chuyện cũ.

“Mười chín năm sao...” Nàng lập lại, lắc đầu cười khò: “Hèn chi tỷ cảm thấy toàn thân nhức mỏi, như không phải của bản thân mình vậy.”

“Tỷ sẽ nhanh chóng phục hồi thôi.” Y sẽ bắt Ngân Tuyết mau chóng đuổi hồn phách nữ nhân kia đi.

Nàng chăm chú nhìn y, lo lắng nói: “La Nhi, đệ cũng bị bệnh sao?”

“Không đâu, đệ vẫn khỏe.”

Bàn tay nàng nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của y: “Sao khuôn mặt đệ lại trắng bệch vậy? Sao thân thể lại gầy yếu thế? La Nhi của ta là một thiếu niên thần thái phi phàm mà.” Bàn tay nàng trắng trẻo ấm áp, cái vuốt ve dịu dàng đầy yêu thương.

Ám Dạ La nắm tay nàng, áp lên khuôn mặt mình, hơi thở y dồn dập:

“Nói cho ta hay, người là ai?”

Nàng kinh ngạc nói: “La Nhi?”

Ám Dạ La thở dốc: “Mau nói cho ta, người là ai, tên là gì?”

Nàng lắc đầu, cười nói: “Đứa nhóc hư hỏng này.” Thấy y cố chấp như vậy, nàng rốt cuộc thỏa hiệp, đưa tay lên vuốt nhẹ chop mũi y, bất đắc dĩ nói: “Vậy được rồi, ta là Bôi Nhi.”

Bôi Nhi....

Huyệt Thiên Linh Cái của Ám Dạ La phảng phất như bị một chưởng đánh trúng! Ngũ quan y run rẩy, dung mạo tà mỹ cũng bắt đầu vặn vẹo! Yết hầu cảm thấy ngòn ngon, ngực như có một cục máu nóng muốn phun ra!

Nàng là Bôi Nhi.

Nàng là Bội Nhi của y.

.....

.....

Trong ánh nắng ban mai.

Nàng nhảy múa bên bờ suối.

Giọt sương trên ngọn cỏ bị góc váy nàng cuốn lên tạo thành từng áng sương trong suốt.

Y nằm trên thảm cỏ, miệng ngậm cọng cỏ xanh, ngón tay thưởng thức một chén rượu hoàng kim. Thân chén phản chiếu vũ điệu rung động tâm can của nàng.

“Này, ta không muốn gọi người là tử tử nữa.”

Y hoán hận nói.

Nàng vẫn tiếp tục múa, hòa vào dòng chảy của dòng suối, hòa vào thảm cỏ xanh, hòa vào thế giới mỹ lệ xung quanh, chẳng hề để ý tới lời nói trẻ con của y.

“Người có nghe không đó! Sau này ta sẽ không gọi người là tử tử nữa!” Y buồn rầu xoay xoay chén rượu, thấp giọng nói: “Gọi người là tử tử cứ có cảm giác như mãi mãi không lớn lên được.” Nàng càng ngày càng xinh đẹp, chốn giang hồ ngày càng ngày càng nhiều người khuynh đảo vì sắc đẹp của nàng.

Y sợ rằng trong lòng nàng mình mãi mãi chỉ là một đệ đệ.

Nàng ngừng múa, ngồi xuống bên người y. Xoa xoa chop mũi y, giọng nàng tựa như đang lừa một đứa trẻ: “Sao lại không vui thế?”

Chén rượu không ngừng quay trong tay y.

Hai mắt y tỏa sáng: “Sau này ta gọi người là ‘Bôi Nhi’ nhé!” Chén rượu bay múa như vũ điệu của nàng, có quang mang sáng lạn, có lưng áo mảnh khảnh, có làn da mịn màng. Hơn nữa, chén rượu trong tay y, y có thể khiến nó múa cũng có thể khiến nó ngừng, lại có thể dùng môi nhấp nháp.

“Cái tên kỳ quặc quá.” Nàng vừa cười vừa lắc đầu.

“Được không? Người làm ‘Bôi Nhi’ của ta nhé.” Y tới gần nàng, ánh mắt bướng bỉnh.

Nhìn ánh mắt y, nàng bỗng giật mình.

Nàng biết y đã giết rất nhiều người, danh tiếng Âm Hà Cung cũng đã lại vang dội trong chốn giang hồ, nhưng trong lòng nàng y vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng giờ phút này, ánh mắt y mang theo vẻ ngang bướng khó tả!

Có lẽ, La Nhi đã thực sự trưởng thành.

Nàng nở nụ cười thật dịu dàng: “Ta là tỷ tỷ của đệ mà.”

“Bôi Nhi, làm Bôi Nhi của ta!” Y năn nỉ.

“Cái tên này thật khó nghe.”

“Dễ nghe!”

Nàng vẫn lắc đầu.

Y tức giận, nắm lấy cằm nàng: “Nói mau! Người đồng ý làm Bôi Nhi của ta.”

“La Nhi, đau quá.” Nàng rên rỉ nói.

“Đồng ý làm Bội Nhi của ta, ta tha cho ngươi.” Y càng xiết chặt tay.

“Không.”

Lửa giận bùng lên, y đột nhiên kéo nàng lại gần! Hơi thở nóng bỏng, bờ môi y cách nàng chỉ có một tấc! Vừa thở hỗn hển, y vừa ghé sát bờ môi đỏ thắm của nàng!

“Làm Bội Nhi của ta! Nếu không ta sẽ biến ngươi thành nữ nhân của ta!”

Ngày hôm đó.

Nàng cuối cùng cũng phải thỏa hiệp.

.....

.....

Nước mắt Ám Dạ La đỏ như máu.

Y ôm lấy nàng, nước mắt như hai dòng máu chảy xuống từ đôi mắt nhắm chặt của y. Màu đỏ của nước mắt, màu trắng bệch của hai gò má, y không nén nổi bi thương trong lòng như một bức tranh quý dị đẹp đẽ mà thê lương.

Nàng yêu thương vuốt ve y: “La Nhi, xin lỗi.”

Y ôm chặt lấy nàng.

“Tỷ ngã bệnh hôn mê đã mười chín năm, đệ nhất định rất vất vả đúng không?” Nàng thở dài, cố gắng nở nụ cười, ngăn dòng nước mắt mình chảy ra. “Yên tâm đi, giờ tỷ đã khỏi rồi, tất cả đều sẽ tốt hơn.”

Ám Dạ La muốn ôm nàng vào lòng.

Những chuyện khác y đều không muốn nghĩ tới.

“Mười chín năm qua, đệ vẫn ở trong Âm Hà Cung sao?” Nàng nhẹ nhàng hỏi.

“Ừ.”

“Luôn ở dưới lòng đất, không thấy ánh mặt trời, không chút không khí trong lành, hèn chi thân thể đệ chẳng hề khỏe mạnh, khuôn mặt cũng u buồn như vậy.” Nàng vuốt ve mái tóc dài của y. “Đều là lỗi của ta.”

Bàn tay nàng nhẹ nhàng là vậy.

Từng giọt lệ đỏ như máu của Âm Dạ La từ từ trào ra.

“Không cần đệ tiếp tục luyện công nữa, cũng không cần nghĩ cách để Âm Hà Cung xưng bá thiên hạ nữa.” nàng ôm lấy y. “La Nhi, tỷ tỷ muốn đệ sống thật hạnh phúc.”

Sáng sớm ngày hôm sau.

Như Ca mở to hai mắt.

Nàng cảm thấy toàn thân nhức mỏi như bị trói một đêm, bụng cũng nặng trĩu, thở không ra hơi.

Vừa nhìn qua...

Nàng bỗng dựng kinh hãi!

Âm Dạ La ghé đầu vào bên giường, tay trái nắm lấy tay phải nàng, đầu gối lên bụng nàng. Y nghĩ rất yên tĩnh, khuôn mặt tái nhợt phảng phất như có thêm chút huyết sắc.

“Người làm gì đó.”

Như Ca trừng mắt nhìn Âm Dạ La, dùng đũa gạt y dậy.

Âm Dạ La chăm chú nhìn y, hạt chu sa giữa trán dần dần chuyển từ đỏ tươi sang âm u. Y đứng bật dậy, ánh mắt lé lên vẻ vô tình, coi nàng như kẻ thù khắc cốt ghi tâm.

“Vì sao người lại trở lại.”

Giọng y trầm trầm như đang nguyên rủa.

Như Ca giật mình. Trong thoáng chốc, nàng bỗng nghĩ mình sẽ bị ánh mắt ác độc của y giết chết.

“Chờ một chút!”

Nàng gọi Âm Dạ La đang phất tay áo quay đi:

“Người đừng đi!”

Âm Dạ La không quay đầu lại, y đã không thể dễ dàng tha thứ nếu thấy mặt nàng.

Như Ca nói: “Hôm nay đã là ngày thứ mười. Ta muốn gặp Ngọc sư huynh.”

Âm Dạ La cười lạnh nói:

“Nhìn thấy hãn người sẽ hối hận.”

Như Ca cả kinh nói: “Người đã làm gì với sư huynh của ta?!”

Âm Dạ La nhú mày nói: “Kẻ dám lừa gạt phản bội ta chỉ có thể sống trong địa ngục.”

Như Ca cắn môi, cố gắng kiềm chế thân thể đang run rẩy của mình.

“Ta muốn gặp sư huynh.”

Làn nước Âm Hà chậm rãi chảy xuôi trên mặt đất.

Xung quanh đều là bóng tối, chỉ có ánh lửa u ám trên bức tường chiếu xuống mặt nước. Mặt nước Âm Hà cũng một màu đen, ngẫu nhiên lóe lên một tia rung động tựa như áng mây đen viền vàng.

Trong bóng tối tĩnh mịch.

Trái tim Như Ca chậm rãi trầm xuống, một cảm giác sợ hãi hít thở không thông khiến cổ họng nàng khô khốc. Hai chân muốn nhanh chóng chạy tới của nàng nặng như đeo trĩ.

Nàng đã thấy Ngọc Tự Hàn.

Y ngồi trên chiếc xe lăn bằng gỗ, tấm áo xanh như ngọc, nụ cười vẫn yên tĩnh như xưa. Có lẽ vì đã lâu chưa thấy ánh mặt trời, làn da y tái nhợt, thân thể cũng càng thêm gầy gò so với trước đây.

Y đang ho khan.

Cơn ho kịch liệt khiến bả vai y rung rung, tựa hồ như cả phổi y cũng muốn ho ra. Chiếc khăn lụa che trên bờ môi đã lấm tẩm máu.

Ngọc Tự Hàn như vậy khiến Như Ca cảm thấy hoảng hốt...

Y lúc nào cũng có thể mất đi!

Như Ca kinh hãi, quát lên với Âm Dạ La: “Người đã làm gì sư huynh của ta?”

Ám Dạ La cười nhẹ nói: “Hắn vốn là một kẻ tàn phế bệnh tật, giờ chẳng qua chỉ trở lại bộ dáng trước đây mà thôi.”

Không...

Không đúng!

Như Ca cảm thấy có điểm không đúng!

Mọi chuyện tuyệt đối không đơn giản như Ám Dạ La nói được!

Như Ca đi về phía Ngọc Tự Hàn.

Nàng gọi tên y: “Sư huynh.... Sư huynh?!” Thanh âm của nàng lớn dần nhưng y lại chẳng hề nghe thấy!

Ngọc Tự Hàn lại ho.

Y phảng phất như không hề cảm nhận được thế giới bên ngoài.

Như Ca bắt đầu run rẩy.

Nước Ám Hà vẫn tắm tối tĩnh mịch.

Ám Dạ La cười lớn, vô cùng đắc ý: “Không chỉ lỗ tai y đã mất đi thính giác, hai chân y cũng không thể đi lại được.”

Như Ca che miệng.

Giờ phút này, nàng vô cùng thống hận Ám Dạ La.

Nàng không ngờ một người có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy! Đầu tiên là giúp Ngọc Tự Hàn có thể nghe, có thể đi lại, khiến y khỏe mạnh như người bình thường, sau đó lại cướp đoạt tất cả đi!

Am Dạ La cười lên ha hả:

“Như vậy mà đã gọi là tàn nhẫn sao? Người cũng quá xem thường ta rồi!”

Như Ca lạnh cả người.

Cảm giác sợ hãi và điềm gở như hổ băng đông cứng cả người nàng!

Ám Dạ La nở nụ cười đa tình: “Người nhìn hai mắt hấn xem, đôi mắt tuấn tú ấy, đôi mắt ôn nhu như nước mùa xuân ấy...”

Ngọc Tự Hàn lại ho, y ngẩng đầu về phía Như Ca, dường như y cảm giác được gì đó, chân mày khẽ cau lại.

Nhưng, y không thấy nàng.

Đôi mắt y vẫn tuấn tú như xưa, nhưng, đã không còn thấy bất cứ thứ gì nữa!

Như Ca càng lúc càng kinh hãi.

Cuối cùng...

Nước mắt chảy xuống như mưa trên khuôn mặt nàng.

Y không nhìn thấy.

Ám Dạ La đã biến thế giới của y thành một màu đen.

Ám Dạ La ngửi ngửi hương rượu trong chén hoàng kim, tiếc nuối nói:

“Thật kỳ lạ, vì sao một kẻ tàn tật như y lại có khí chất hoàn mỹ như thế kia chứ? Nếu y chưa từng phản bội ta vậy sẽ là một nam tử mê người tới mức nào.”

Như Ca ngồi xồm xuống.

Nàng ngồi trước mặt Ngọc Tự Hàn, lau sạch lệ vương trên khuôn mặt mình, cố gắng nở một nụ cười.

“Sư huynh, muội tới rồi.” Nàng nhẹ nhàng gọi. “Muội là Ca Nhi đây, muội tới thăm huynh.... Huynh.... Sao lại ho nặng vậy chứ?”

Ngọc Tự Hàn chẳng hề cử động.

Y không nghe thấy.

Cũng không nhìn thấy.

Như Ca nhẹ nhàng cầm tay y, ghé sát vào đầu gối y: “Huynh đúng là một sư huynh xấu. Lần nào cũng đồng ý sẽ tự chiếu cố bản thân, nhưng lại chẳng lần nào làm được.” Hai má nàng cọ lên đầu gối y, khiến xiêm y hút khô nước mắt nàng. “Huynh có biết không? Đôi khi muội thực sự rất giận huynh, giận tới mức không bao giờ muốn để ý tới huynh nữa. Sao huynh lại luôn không quan tâm tới bản thân mình như vậy kia chứ?”

Bàn tay Ngọc Tự Hàn giật giật.

Khuôn mặt y lộ vẻ nghi hoặc.

Y cố gắng nói chuyện, yết hầu rung rung nhưng thanh âm tạo ra chỉ là tiếng “A...” khàn khàn.

Giọng nói của y cũng bị cướp đi.

Y đã không thể nói được nữa rồi.

.....

Ngày ấy.

Ám Dạ La cười lên điên cuồng: “Một tên tàn phế không ngờ cũng dám phản bội, lừa dối ta? Ha ha ha, người không quan tâm tới tai và chân của mình đúng không? Vậy hãy để chúng mất đi cùng đôi mắt người đi!”

Công lực của Ngọc Tự hàn đã bị Ám Dạ La hủy đi.

Y trầm mặc.

Y dùng thời khắc cuối cùng, cảm thụ cảm giác đứng thẳng bằng hai chân, cảm thụ thanh âm của nước sông và gió, cảm thụ thế giới mà y còn có thể thấy. Y còn muốn gọi tên của nàng một lần cuối.

Nếu có thể chọn, y không muốn sẽ lại tàn phế.

Cảm thụ thế giới tươi đẹp cùng sự muội mỹ lệ là vậy, y không muốn trở lại làm một kẻ tàn phế vô dụng.

Ánh sáng thần nhiên như ngọc toát ra trên hàng lông mày của y.

Y yên lặng phảng phất như không hề quan tâm tai ương sẽ phủ xuống người y như thế nào.

Ý thức cuối cùng là đôi mắt đỏ tươi điên cuồng của Ám Dạ La...

“Người sẽ mất đi hai chân, mất đi lỗ tai, mất đi ánh mắt, mất đi giọng nói, bệnh tật sẽ ngày ngày đêm đêm xâm lấn thân thể người. Nhưng người sẽ không thể chết, cho tới trước khi sinh mạng người kết thúc, người sẽ phải nếm thử cảm giác sống không bằng chết trong địa ngục!”

.....

Đau đớn như muốn xé nát ngực Như Ca!

Nàng chưa bao giờ hận một người tới vậy!

Nàng hận Âm Dạ La!

Nàng muốn đem toàn bộ những đau khổ mà Ngọc Tự Hàn phải chịu đựng trả lại cho Âm Dạ La gấp ngàn vạn lần!

Nàng đã biết cái gì gọi là cừu hận!

Cừu hận chính là không tiếc mọi thủ đoạn, khiến kẻ đã làm tổn thương người mình yêu mến đau đớn gấp bội!

Như Ca vùi mặt vào lòng bàn tay Ngọc Tự Hàn.

Nàng khóc.

Nước mắt chảy xuống khiến lòng bàn tay y lạnh buốt.

Ngọc Tự Hàn lộ vẻ xúc động, thân thể y nghiêng về phía trước, ngón tay run run chạm vào người nàng! Y chạm vào dòng lệ ràn rụa cùng làn da lạnh lẽo bi ai.

Như Ca vừa khóc vừa hô: “LÀ muội! Sư huynh, là muội đây!”

Nàng sợ hãi.

Nàng sợ đây là lần cuối gặp được y.

Còn y, lại không thể thấy nàng, không thể nghe được nàng nói, thậm chí còn không biết nàng đã tới.

Ngọc Tự Hàn lại ho kịch liệt.

Máu tươi từ khóe môi y chảy ra, y cố gắng muốn nói gì đó nhưng đổi lại chỉ là cơn ho càng thêm mãnh liệt.

“Muội là Ca Nhi...” Nàng vừa khóc vừa ôm lấy eo của y. “Sư huynh, huynh biết là muội đúng không? Muội rất sợ... sư huynh, muội thực sự rất

sợ...”

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nàng: “Huynh nhìn muội một cái có được không? Muội muốn nghe huynh nói... Sư huynh... huynh đừng làm muội sợ...”

Máu của y bắn lên người nàng.

Nỗi sợ khiến nàng nói năn lộn xộn, nỗi sợ khiến nàng như một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Nàng khóc tới mức cả người lạnh ngắt.

Một bàn tay ôn nhu lau đi giọt nước mắt vương trên khuôn mặt nàng.

Sau đó, y bế nàng lên.

Y ôm nàng trong lòng mình, ôn nhu an ủi nàng. Cổ họng y phát ra âm thanh khàn khàn đứt quãng, nhưng cẩn thận nghe lại, đó là một bài hát chẳng có nhịp điệu.

Y vẽ về nàng.

Hai ngón tay gầy gò vẽ những đường nét kỳ dị trên lưng nàng.

Bị y ôm lấy, nàng càng khóc lớn.

Y đang vẽ gì trên lưng nàng?

Đột nhiên, nàng ngừng thở...

Y đang viết...

“Ca Nhi.”

Trong lòng y, nàng ra sức gật đầu: “Là muội! Muội là Ca Nhi!” Ông trời ơi, y biết là nàng!

Ngọc Tự Hàn trấn an nàng, tiếp tục viết lên lưng nàng:

“Đừng sợ.”

Nàng vừa khóc vừa cười, kéo tay trái y áp lên đôi môi mình, giúp y “nghe” thấy mình nói:

“Ừ, muội không sợ.”

“Muội có khỏe không?”

“Muội vẫn khỏe.”

“Sao lại khóc?”

“Được thấy huynh thật vui.” Nàng áp tay y lại gần môi mình thêm, chăm chú nhìn y: “Sư huynh, muội nhớ huynh...”

Ngọc Tự Hàn nở nụ cười, một nụ cười ôn nhu toát ra từ đôi mắt không còn tiêu cự.

Ngón tay y nhẹ nhàng như làn gió mùa thu:

“Thật vui vì muội còn nhớ huynh.”

Như Ca hai máat đấm lệ, nàng nhìn y, nắm lấy ngón tay y, cúi đầu hôn lên ngón tay, lên lòng bàn tay đó.

Nàng hôn lòng bàn tay y thật lau.

Ngọc Tự Hàn đầu tiên là giật mình, sau đó, y nhắm mắt lại, nước mắt lặng lẽ chảy xuống.

Nàng đang viết trong lòng bàn tay y ba chữ:

“Căn nhà trúc.”

Ngày hôm sau.

Tuyết hoan hỷ vẽ về thành Hồng Ngọc Phượng Cầm mà mình yêu thích, nhẹ nhàng thổi lớp tro bụi trên dây, ngón tay y khảy nên những nốt nhạc tuyệt mỹ.

Tuyết vừa đàn vừa cười nói: “Đột nhiên lại có hảo tâm trả lại đàn cầm cho ta, Tiểu La nhất định là có việc cần nhờ rồi.”

Ám Dạ La cũng cười, giọng nói dụ hoặc: “Không chỉ như vậy, ta còn có thể giúp người khôi phục công lực tiên nhân, cải tạo lại thân thể tiên nhân bất tử.”

Tuyết nhìn y, cười như hoa nở: “Người muốn gì.”

“Khiến nàng trở về, khiến nàng ta hoàn toàn rời đi.”

Tuyết đương nhiên biết hai chữ nàng đó chỉ ai. “Người cũng quá nóng lòng đó. Nàng ta cư ngụ trong cơ thể đó đã mấy chục năm, đâu dễ dàng đuổi đi?”

Ám Dạ La lạnh lùng nói: “Đuổi không được, vậy khiến ả chết đi.”

Tuyết líu lười nói: “Thật tàn nhẫn.”

“Chỉ cần có thể làm được ta đều sẽ đáp ứng người.”

“Thật sao?”

“Thật.”

“Nếu ta muốn Ám Dạ Minh thành nữ nhân của ta thì sao?” Tuyết nở nụ cười hư hỏng.

Ám Dạ La giận tím mặt, ngón tay tái nhợt xiết chặt yết hầu Tuyết.

Tuyết ho sặc sụa, cười nói: “Chỉ đùa chút thôi.

“Nàng không phải người người có thể đùa.” Đốt xương ngón tay Ám Dạ La rung lên lách cách, không ai được phép khinh nhờn nàng.

Tuyết xoa xoa cổ mình, nói: “Được.”

“Ta muốn nàng trở lại, không rời đi nữa.”

Ám Dạ La ánh mắt âm u.

Kỳ thật, mười chín năm qua không có nàng ở bên, nhưng nhớ đã thành một thói quen rồi. Nhưng khi giọng nói và nụ cười của nàng lại xuất hiện, chia lìa chỉ vài ngày hay thậm chí vài canh giờ cũng khiến y khổ sở như muốn chết đi.

Tuyết khảy đàn, lắc đầu nói: “Ta cũng không có cách nào.”

“Người nói cái gì?”

“Nha đầu Như Ca kia mới là mấu chốt. Nếu nàng ta đã không muốn rời khỏi thân thể, bất cứ ai cũng không thể dễ dàng đuổi nàng ta đi, nếu không sẽ khiến thân thể hỏng theo.”

Ánh mắt Ám Dạ La nheo lại.

“Nếu nàng ta đáp ứng rời khỏi thì sao?”

Tuyết giật mình nói: “Làm sao nàng ấy đồng ý được?”

Ám Dạ La không nói.

Hạt chu sa giữa trán đỏ chót như sắp nhỏ máu.

“Ta không tin người.”

Như Ca trực tiếp trả lời Âm Dạ La.

Mặc dù Âm Dạ La hứa hẹn, chỉ cần nàng rời khỏi thân thể mình y sẽ thả Chiến Phong, Ngọc Tụ Hàn và Tuyết, hơn nữa giúp Ngọc Tụ Hàn khỏe mạnh trở lại.

Nhưng...

Nàng đã sớm không tin bất cứ lời nói nào của Âm Dạ La.

Âm Dạ La nói: “Ta đã từng thất tín bao giờ chưa?”

“Chưa từng.”

“Vậy sao lại không tin ta?”

“Vì người là một kẻ điên.” Như Ca đáp: “Chỉ cần người thích, lúc nào cũng có thể thay đổi quyết định. Dù là người để họ rời khỏi sau này vẫn có thể làm tổn thương họ. Người đã lừa dối phản bội người người vĩnh viễn cũng không buông tha.”

Âm Dạ La nhú mày.

Nàng có vẻ khá hiểu y, không sai, sau khi thả bọn họ đi, mới bắt trở lại tra tấn, chẳng hề đi ngược lời hứa.

Y cười lạnh: “Người cho rằng người có tư cách đàm phán với ta sao?”

Như Ca nhìn lại y.

Đôi mắt trong veo của nàng mang theo ý chí không hề khuất phục.

Ám Dạ La nói: “Cho dù sau này ta có bắt bọn chúng về nhưng dấu sao chúng vẫn còn cơ hội trốn thoát. Nếu không, ta sẽ khiến chúng lập tức chết trước mặt người.”

Sắc mặt Như Ca dần dần trắng bệch.

Hạt chu sa giữa trán Ám Dạ La lóe lên, khóe mắt ẩn hiện quang mang kỳ dị: “Hay là, người thích ở lại bên ta.”

Như Ca cả kinh.

Ám Dạ La nắm chặt eo nàng, khiến nàng chẳng thể cử động. Y cúi đầu xuống bên tai nàng, hơi thở ướt át lạnh lẽo. Y nở nụ cười tà ác: “Hay là người muốn làm nữ nhân của ta, vì bất tri bất giác đã yêu ta nên không ngại cùng nàng hưởng thụ cơ thể của ta.”

Như Ca ghê tởm.

Nàng nôn mửa.

Nàng nôn ra nước vàng, nhiễm bẩn chiếc áo đỏ của Ám Dạ La.

Ám Dạ La liếm láp vành tai nàng: “Nôn à, cứ nôn hết ra đi, ta tuyệt đối không để ý. Người và nàng hợp nhất, uế vật người nôn ra cũng là châu báu đối với ta.”

Càng rên rỉ, y càng nắm chặt nàng: “Xem xem, cơ thể ta cũng đan bị người kích thích này.” Dưới bụng y nóng rực, áp sát vào những đường nét nữ tính của nàng.

“Thả ta ra!”

Như Ca vừa xấu hổ vừa giận dữ hét lớn.

Ám Dạ La liếc nhìn nàng: “Sao, không phải người không muốn rời khỏi sao?”

Như Ca nhổ một bãi nước bọt vào mặt y.

Nàng chán ghét nói: “Nếu người dám làm thương hại bọn họ, ta thề, mặc dù Ám Dạ Minh là mẫu thân của ta, ta cũng sẽ không mềm lòng tra tấn bà ta cho người xem.”

LIỆT HỎA NHƯ CA

Minh Hiểu Khê

www.dtv-ebook.com

Quyển 2

Chương 18

Giấc ngủ đã kéo dài ba ngày đêm.

Lần này Tuyết đưa nàng uống nước tuyết trên đỉnh Côn Lô, dùng nước tuyết liên lau khắp toàn thân nàng. Thân thể nàng đầu tiên là biến trắng, sau đó dần dần trong suốt như có thể xuyên qua da thịt nhìn thấy từng mạch máu chảy xuôi, từ từ, một màu hồng hồng hiện lên.

Khuôn mặt nàng trắng trẻo hồng hào.

Sinh mệnh nàng như đứa trẻ vừa được sinh ra.

Nàng thức dậy.

Khi nàng mở mắt, Âm Dạ La nắm chặt tới mức tay nàng đau buốt. Y thở hổn hển, chăm chú nhìn nàng, khóe mắt tràn ngập tơ máu.

Nàng dịu dàng vươn tay, cố sức vuốt ve khuôn mặt y.

“La Nhi, sao đệ mệt mỏi vậy.”

Âm Dạ La vùi mặt vào tay nàng, hơi thở nóng bỏng: “Nói cho ta, người sẽ không rời đi chứ.”

Nàng cau mày: “Ta lại bệnh sao?”

Âm Dạ La run rẩy: “Mỗi lần không thấy người, ta đau đớn tức giận, hận chẳng thể phá hủy thế giới này một ngàn, một vạn lần!”

Nàng mỉm cười ôn nhu như ánh sáng trên mặt biển: “La Nhi ngốc.”

Ám Dạ La thở nhẹ: “Cái gì ta cũng có thể tha thứ, chỉ cần người không rời khỏi.”

Nàng thở nhẹ: “La Nhi ngốc, sao tử lại rời khỏi đệ chứ? Đệ là đệ đệ mà tử yêu mến nhất mà.”

“Không.... Ta không phải đệ đệ của người!” Ám Dạ La tức giận gầm lên, y không muốn lịch sử lại tái diễn.

Nàng giật mình.

Ám Dạ La quát: “Ta không phải đệ đệ của người! Người đã đồng ý gả cho ta rồi!”

Nàng cười khở: “Tử đệ làm sao thành thân được đây? Đây chỉ là lời của trẻ con mà thôi.”

“Tử đệ thì sao, người là nữ nhân, ta là nam nhân, sao lại không thể kết thành phu thê!” Bộ áo đỏ bay lên đầy tức giận, khuôn mặt Ám Dạ La vạm vẹo, tiếng gầm vang lên từ tầng chót.

“Đó là tội loạn luân.”

“Tội sao?” Y cười như điên: “Cái gọi là tội lỗi chẳng qua chỉ là cách gọi của người đời, đừng đem những điều đó áp đặt lên mình ta, ta xem ai dám chỉ trích đây!”

Lòng ngực nàng tràn ngập đau đớn: “Chúng ta dù sao cũng là tử đệ.” Dù nói thế nào, nàng và y cũng có quan hệ huyết thống.

“Nếu chúng ta không phải tử đệ thì sao?”

Ám Dạ La đột nhiên hỏi.

Nàng lắc đầu cười khố: “Không thể nào.”

Y nắm lấy vai nàng: “Nếu không phải tỷ đệ, người sẽ tiếp nhận ta, gả cho ta, phải không?”

Nàng chấn động, đôi mắt dần dần ướt ướt.

“Người để ý chẳng qua chỉ là quan hệ huyết thống.” Nàng chăm chú nhìn nàng: “Muốn giải quyết cũng đơn giản thôi.”

Y chìa cổ tay phải.

Một dòng máu tươi chảy ra từ động mạch!

Máu tươi bắn lên nóc nhà bằng đá rồi lại rơi xuống, bắn đầy mặt đất, mùi tanh của máu tràn ngập khiến người khác tức thở.

Nàng lao tới, kinh hãi nói: “Đệ điên rồi! Đệ làm cái gì thế này!” Nàng nắm lấy mạch máu trên cổ tay y, dòng máu đỏ thẫm chảy qua kẽ hở bàn tay nàng thấm đẫm mặt gương.

Mất nhiều máu, Âm Dạ La suy yếu lấm tấm mồ hôi: “Để cho máu ta chảy khô đi, vậy ta sẽ không còn quan hệ huyết thống với người nữa.”

“Người --”

Nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nàng.

Âm Dạ La dùng tay phải còn đang chảy máu nâng khuôn mặt nàng lên.

“Gả cho ta.”

Nước mắt xen lẫn với máu, cổ tay y đau đớn như bị kim châm, khuôn mặt tái nhợt, hạt chu sa đỏ thẫm, Âm Dạ La tỳ mỷ mà đa tình.

“Gả cho ta, làm nương tử của ta.”

“Ngày mai cung chủ thành thân, đêm nay thưởng cho người chút rượu và thức ăn!”

Trong ngục tối, đám đệ tử Âm Hà đang cầm những đĩa thức ăn ném xuống đất, chúng bàn luận về tiệc cưới sắp tới. Đối với việc cung chủ đột nhiên tuyên bố kết hôn khiến chúng đều cảm thấy hưng phấn cùng tò mò.

Chiến Phong khoanh chân ngồi.

Sống lưng y thẳng tắp, ngọc bích lộ ra ở tai phải dày đặc hàn ý, trên vai tóc đen nhánh và hơi quăn, lơ mờ lộ ra vẻ sự khắc khổ.

Y nghe được đám đệ tử Âm Hà đang bàn luận về tiệc cưới.

Y nghe tới tên của Như Ca được nhắc tới.

Nhưng là, y hờ hững coi như tất cả đều không có liên quan gì đến y.

Tuyết ném cho y một cái bánh bao: “Ăn cơm.”

Chiến Phong không hề động nhưng là bên người chiến đao Thiên Mệnh rõ ràng ngâm lên một tiếng, ở trên không trung vẽ lên một đường đao hình vòng cung đem bánh bao đỡ lấy.

Y mở to mắt.

Trong đáy mắt y có một vùng u lam làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, mang theo sự tàn nhẫn lạnh lùng giống như bị đóng băng ở đó vậy.

Y ăn bánh bao.

Động tác thật chậm, giống như y ăn không phải là bánh bao nóng hổi mà là đang ăn một khối gang.

Tuyết đánh giá y cả nửa ngày: “Cảnh giới của người tiến triển thật nhanh, ma công rất thích hợp với người.”

Chiến Phong nói: “Đưa cho ta khẩu quyết cuối cùng.”

Tuyết nói: “Đã đưa cho người.”

Bên trong bánh bao có một tờ giấy. Chiến Phong mở ra, y thầm đọc qua một lần, sau đó, một ngọn lửa màu lam xuất hiện trong tay y biến tờ giấy thành tro.

Hai người không còn nói chuyện.

Tuyết bắt đầu đánh đàn.

Dưới nền đất u tối, y dường như nhìn thấy ánh tuyết trong suốt, chói mắt trên đỉnh Côn Lô. Chiếc áo trắng của y trắng sạch như mới, tựa hồ không thứ gì khiến nó nhiễm bẩn được.

Mười ngón tay duyên dáng.

Bay lượn trên Hồng Ngọc Phượng Cầm.

Khúc nhạc đang lưỡng lự dần trở nên cao vút, rồi lại không một tiếng động.

Đột nhiên --

Dây đàn đứt!

Đầu ngón tay của Tuyết chảy máu.

Nhìn khối huyết châu (giọt máu) này, Tuyết sợ run lên thật lâu, thật lâu. Dung nhan tuyệt mỹ của y hiện ra vẻ u hoài.

Tiệc cưới không diễn ra tại Âm Hà cung.

Bây giờ đang là đầu hạ, bầu trời xanh thăm thẳm, những sợi mây trắng toát nhạt như làn khói, thảm cỏ xanh mượt. Bên trái có một thác nước từ trên đỉnh núi chảy xuống, phía dưới là vách núi sâu không thấy đáy, khí thế bàng bạc, sương trắng dày đặc, mờ mịt bốc lên. Bên phải là dòng suối uốn lượn, khe suối trong mát, dưới đáy suối những hòn đá cuội phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

Dòng suối nhỏ này không phải là dòng suối thừa xưa.

Nơi đây không có bóng tối, không có vô tận đau khổ cùng nỗi nhớ, không có những kỉ niệm.

Tất cả đều hoàn toàn mới.

Tại sườn núi xa xa, Âm Hà đệ tử đang có một buổi tiệc, tiệc cưới rất ít khách khứa.

Trên cỏ có sáu mâm rượu.

Một mâm rộng rãi xa hoa, trên mặt bày hai chén rượu nhỏ, từ chén rượu, đồ ăn đến đôi đũa, canh thìa đều là những thứ rất tinh xảo, đẹp đến khó có thể tưởng tượng.

Ngoài ra còn có năm mâm khác được bày theo thứ tự.

Hắc Dực một mình uống rượu, trên mặt y không bộc lộ chút biểu cảm nào, hai mắt yên lặng như không hề bận tâm. Huân Y cũng trầm tĩnh ngồi ở bữa tiệc, nhưng là chỉ chọn những thức ăn thanh đạm để ăn.

Chiến Phong một thân áo vải xanh đậm, hơi thở lạnh lùng và đầy vẻ cao ngạo giống như băng, trên tai phải là ngọc bích quý dị chớp động âm quang, lơ mờ lộ ra huyết khí. Tay phải y cầm Thiên Mệnh Dao, rượu và thức ăn đối với y giống như không khí vậy.

Trước mặt Tuyết bày vài món rất đơn giản.

Một cái Hồng Ngọc Phượng Cầm, một bầu rượu cùng với một chung rượu.

Nhưng Tuyết lại cười rất vui vẻ.

Tiếng đàn róc rách.

Đẹp tựa như mây trắng từ trên trời rơi xuống.

Y hít sâu, cười tươi như ánh mặt trời chói chang: “Thật tốt, mùa hè đến rồi, hoa sẽ càng thêm diễm lệ, cây cối sẽ càng thêm tươi tốt.”

Y thích mùa hè.

Mùa hè làm cho con người cảm giác thấy vô cùng vô tận sức sống.

Còn một phần rượu mà phía trước không có ai.

Cho đến trước một khắc khi Âm Dạ La cùng Như Ca xuất hiện thì người nọ mới được người khác đẩy ra.

Y được một Âm Hà đệ tử đẩy ra.

Bởi vì y không thể di chuyển được.

Y mặc áo màu xanh, ngồi ở trên xe lăn bằng gỗ, tứ chi dường như bị mất tất cả sức sống, hai tay mềm oặt vịn ở trên tay vịn của xe.

Huân Y giật mình.

Nàng chú ý thấy mắt của y hình như là bị mù, trống rỗng không có cảm giác. Cảm thấy y rất yên tĩnh, giống như cả thế gian này không hề có y tồn tại.

Huân Y thở dài.

Ngọc Tự Hàn dù sao cũng là Ngọc Tự Hàn.

Cho dù tàn phế như thế nhưng đôi môi vẫn mỉm cười, vẫn như cũ khiến cho người ta cảm giác thấy y có sự uy nghiêm của một vị vương giả.

Cánh hoa rơi lất phất, bầu trời xanh thẳm bỗng nhiên xuất hiện mấy cánh hoa vũ màu hồng phấn, cánh hoa như lông chim, nhẹ nhàng múa giữa không trung, làm cho người ta đắm say quyến luyến.

Tuyệt bay đầy trời.

Tiếng đàn khoan thai cất lên, nhạc khúc như cánh hoa làm cho cảnh non xanh nước biếc ở núi Thanh Sơn đẹp tựa tiên cảnh.

Cánh hoa đầy trời.

Nhạc khúc nhẹ nhàng.

Ám Dạ La cười to dặt “Như Ca” đến!

Y vẫn mặc bộ hồng y đỏ như máu như trước, nàng vẫn mặc một bộ hồng y tươi đẹp như xưa. Điểm khác biệt so với trước kia là ở trên ngực y có một bông hoa hồng làm bằng tơ. Ánh mắt y không thể giấu được sự vui mừng; Nàng tóc mây búi cao, một chiếc sa mỏng màu đỏ tươi thả xuống, xuyên thấu qua lớp lụa mỏng thì thấy mặt nàng đỏ như say, sóng mắt trong suốt long lanh.

Hai người cùng ngồi xuống trước bàn rượu.

Ám Dạ La cười to, tay trái ôm chiếc eo nhỏ ny của nàng chưa từng buông ra: “Hôm nay là ngày đại hỉ của ta, lễ nghi phiền phức không cần để ý tới, mọi người tận tình uống rượu đi!”

Dứt lời, y giơ chén rượu lên uống một hơi cạn sạch!

Tiếng cười của Ám Dạ La vẫn vang vọng ở quanh sơn cốc, nhưng mà, trong bữa tiệc lại không có người cười phụ họa theo.

Hắc Dực, Huân Y trầm mặc uống rượu.

Băng hàn chi khí ở trên người Chiến Phong càng thêm lạnh lẽo. Y nhắm mắt ngồi đó, tai phải lộ ra chiếc khuyên ngọc bích đỏ tươi huyết khí. Trên xe lăn, Ngọc Tự Hàn yên tĩnh như trăng. Tiệc cưới náo nhiệt đối với y giống như một buổi đêm khuya bình thường thôi. Tuyệt chuẩn bị dây cầm, dường như không bị những lời Ám Dạ La nói làm cho ảnh hưởng.

Ám Dạ La tức giận!

Nhưng một người đang được y ôm ở lưng, nàng nhìn mọi người trong bữa tiệc, thanh âm xuyên qua lụa mỏng, dịu dàng nói: “Ta hiểu rồi, La nhi đã từng làm một số chuyện có lỗi với mọi người. Nếu thỉnh các người lượng giải sợ rằng không dễ dàng.” Ngón tay Ám Dạ La bỗng nhiên cứng ngắt, y không thể cho phép nàng có thái độ khiêm cung như vậy được! Nàng nắm chặt lấy tay của Ám Dạ La, ngăn cản y cắt ngang lời mình đang nói.

Nàng tiếp tục nói xin lỗi: “Các ân oán của ngày xưa, không dám yêu cầu các người bỏ qua chỉ là từ hôm nay trở đi, ta cùng La nhi sẽ hết sức cố gắng đền bù cho mọi người.”

m thanh rất dịu dàng ôn hoà...

Hai mắt Chiến Phong mở ra, u lam âm quang chăm chú nhìn nàng:

“Người là ai?”

Nàng không phải là Như Ca.

Nàng giật mình, nói: “Ta là Âm Dạ Minh.”

Chiến Phong bỗng nhiên cười điên cuồng!

Thế gian này thật quá hoang đường, thiếu nữ tươi cười mặc hồng y xinh đẹp là thế mà có một ngày nói với y, nàng là Âm Dạ Minh!

Âm Dạ Minh --

Mười chín năm qua, y vẫn nghĩ Âm Dạ Minh chính là mẫu thân của mình!

Nàng bị tiếng cười cuồng dại của Chiến Phong là cho sợ hãi, bàn tay ở trong tối đang được nắm bởi Âm Dạ La đang run rẩy. Ánh mắt Âm Dạ La hơi nheo lại, một luồng khí tức sắc bén đầy sát khí màu đỏ bắn ra!

Tuyết đánh đàn, lắc đầu cười nói:

“Tiệc cưới mà gặp đỏ, thật không phải là điềm lành.”

Đồng tử Âm Dạ La co rút lại, y bình sinh chưa bao giờ tin tưởng cái gì gọi là điềm lành điềm gỡ! Nhưng... sợ là nàng sẽ bất an.

Chiến Phong dừng cười, khóe mắt dần dần đông lại thành màu băng lam quý dị: “Quên đi cừu hận, cũng không khó.”

Nàng mừng rỡ: “Như nào thì mới được?”

“Chỉ cần -- “

Băng lam tại đáy mắt giống như vỡ vụn ra!

“Y --! Chết --!”

Thiên Mệnh Đao phá vỏ xuất ra!

Một đao này, u lam làm cho bầu trời trở nên thất sắc, thiên địa như bị hoá thành một tia chớp!

Đây không phải đao!

Là người trên thế giới... không có bi thương màu lam!

Đây không phải là đao!

Là cừu hận làm cho tinh hồn của Chiến Phong nhập ma!

Trong chớp mắt.

Đã xảy ra thay đổi lớn!

Ngọc Tự Hàn mặc dù nhìn không tới, nghe không được, nhưng là y như cũ vẫn có thể cảm nhận được sát khí kinh thiên động địa đó. Y nắm chặt tay vịn của xe lăn, đôi môi mím chặt. Trong bóng tối không một tiếng động, y không biết cuối cùng đã xảy ra cái gì.

Tuyệt ngược mắt lên nhìn, tiếng đàn lập tức dừng lại.

Hắc Dực cùng Huân Y sắc mặt không đổi. Y cùng mọi người biết rõ võ công của Âm Dạ La, không ai có thể là đối thủ của y, cho dù là mườì Chiến Phong cũng không phải là đối thủ của Âm Dạ La.

Âm Dạ La tay áo phất lên dài như một dải máu bay tới. Y cười lạnh, công kích của Chiến Phong thực sự không đáng để y để vào trong mắt.

Nhưng là, Âm Dạ La sai rồi!

Công lực của Chiến Phong so với Âm Dạ La kém hơn rất nhiều.

Cho dù y nhập ma, bỏ đi hai mươi năm dương thọ, bỏ qua nữ nhân cùng quyền lực, bỏ qua bản lĩnh vốn có, trong một thời gian ngắn gia tăng công lực bản thân lên mười lần, y vẫn như trước không phải là đối thủ của Âm Dạ La!

Nhưng --

Chiến Phong không sợ chết.

Chết, ngược lại lại là điều y muốn. Chỉ có chết, y mới có thể gột rửa hết tất cả thống khổ; Chỉ có chết, đó mới là lối thoát duy nhất dành cho y.

Một người không sợ chết, lực công kích của y đáng sợ đến mức khó tưởng tượng!

Âm Dạ La lại không như thế.

Y không muốn chết.

Đây là tiệc cưới của y, trong lòng lại có nữ nhân mà y yêu mến nhất, cuộc sống tốt đẹp đang hiện ra trước mặt y.

Huyết ảnh đánh ra trúng ngay trên thân thể của Chiến Phong!

Một kích trí mạng!

Đau nhức như sấm sét đánh phải vỡ ra!

Huyết vụ tràn ngập màu đỏ tươi, đem tất cả ánh sáng trong sơn cốc che đậy đi!

Chiến Phong thấy bản thân không thể tránh khỏi công kích của Âm Dạ La.

Cho nên y không tránh.

Y chỉ làm một việc! --

Toàn lực hướng về phía trước.

Bất cứ kẻ nào đứng trước công lực thần khốc quỷ sầu này, trước sự đau đớn tới mức muốn chết đi đó cũng sẽ khiến tâm hồn ảnh hưởng, ít nhất cũng sẽ không kịp ứng đối.

Nhưng Chiến Phong không như vậy.

Bởi vì y muốn chính là chết.

Huyết vụ che khuất cả bầu trời.

Chiến Phong hoá thân thành đao!

Đao chính là Chiến Phong!

Đao --

Hoá thành một đường lam quang thật dài.

Ám Dạ La sai rồi.

Y có thể giết chết Chiến Phong.

Nhưng là Chiến Phong trước lúc chết cũng có thể đâm đao vào ngực y.

Ám Dạ La lui lại!

Đã!

Muộn rồi!

Tay áo dài của Ám Dạ La chém ra làn sóng huyết vụ thứ hai!

Cũng --

Đã --

Muộn!!!

Đao mang u lam phá thiên mà tới!

Huyết vụ tại sơn cốc nhàn nhạt tản đi...

Ánh mặt trời lại chiếu tới.

Những cơn gió mang theo mùi thơm của cỏ xanh và hoa đầu hạ bay tới.

Một dòng máu từ khoé miệng nàng tuôn ra, máu càng chảy ra nhiều khuôn mặt nàng càng tái nhợt như tờ giấy, áo cưới đỏ tươi càng làm cho vẻ đẹp của nàng thêm nổi bật. Hai tay ôm Âm Dạ La đang run rẩy vô lực, nhưng nàng như cũ vẫn ôm rất chặt.

“La Nhi... La Nhi...”

Nàng cố hết sức ngửa đầu nhìn lại Âm Dạ La, thấy y không có việc gì, khoé môi khẽ cười làm cho máu lại chảy ra. Chân nàng không còn khí lực nữa, thân thể như muốn ngất đi, một đao u lam cắm ở sau lưng nàng, máu đỏ tươi như càng đỏ thêm, không thể phân biệt đâu là máu đâu là xiêm y nữa.

Cổ họng Âm Dạ La không thể phát ra một tiếng động nào.

Yết hầu như co rút lại, ngón tay co rút lại, nhìn vào khoé miệng đang chảy máu của nàng, khuôn mặt y sợ hãi đến cực độ. Y ngửa mặt lên trời bi phẫn gào lên làm tất cả chim chóc tán loạn bay mất, nhưng là không hề có một âm thanh nào phát ra!

Tại nơi đó --

Nàng dùng thân ôm lấy Âm Dạ La, dùng lưng của mình để chặn đao của Chiến Phong!

Chiến Phong kinh hãi!

Y nhận ra nàng, y muốn đem đao khí thu hồi lại! Nhưng là y đã dùng tất cả cừu hận của bản thân để luyện thành một đao này, không có sinh, chỉ có tử. Y đã mất gần hai mươi năm sinh mệnh vào đao này, y muốn cùng Âm Dạ La đồng quy vu tận!

Lúc đao cắm vào hậu tâm nàng.

Chiến Phong có thể cảm thấy lưỡi đao đang xé toang cốt nhục của nàng.

Lúc đao cắm vào hậu tâm nàng.

Đau nhức trên cơ thể Chiến Phong như vỡ toang ra, công kích của Âm Dạ La, nàng đang chảy rất nhiều máu, thân thể của y đang đau đến chết đi được.

Chỉ là trong chớp mắt, y muốn nàng liếc mắt nhìn y một cái, mặc kệ nàng là “ai”, y đều muốn nàng nhìn y lần cuối! Nhưng là, y chỉ có thể thấy bóng lưng nàng nhàn nhạt sau màn huyết vụ, thân thể nàng quy trên mặt đất, nàng cố hết sức nâng đầu lên...

Nàng nhìn về phía Âm Dạ La!

Dưới thân là thảm cỏ xanh tươi, máu tươi ở miệng cùng hậu tâm của nàng đang lặng lẽ chảy ra, dựa vào lồng ngực của Âm Dạ La, nàng run rẩy vươn tay vuốt ve khuôn mặt y, trong mắt có cả một biển thâm tình.

“La nhi...”

Nàng nhẹ nhàng gọi tên y.

“La nhi...”

Nàng nhìn y, nước mắt chảy xuống hai má.

Thanh âm của nàng nhẹ nhàng, nhưng lại khiến y sợ hãi.

Ám Dạ La dùng sức nắm chặt bả vai nàng, giận dữ hét lên: “Vì sao lại làm vậy!” Dù cho đao của Chiến Phong có đâm vào ngực y, y cũng sẽ không chết! Chỉ cần có nàng, y sẽ không chết! Dù là ngàn đao đâm vào ngực y, vì nàng, vì ở cùng nàng, y bất kể thế nào cũng không thể chết được!

Đây là tiệc cưới của y.

Nàng là nương tử được gả cho y, tất cả mọi việc đều tốt đẹp làm y không dám hít thở, sợ chỉ cần thở ra thì sẽ tỉnh mộng.

Y hận nàng!

Nàng vì điều gì mà muốn ngăn cản một đao kia, y sẽ không cảm kích nàng, y chỉ biết hận nàng! Y hận nàng! Y muốn nàng tỉnh dậy, vĩnh viễn vĩnh viễn không bao giờ được chết trước mặt y!!

Môi nàng tái nhợt, ngón tay lạnh lẽo, cố hết sức lau huyết lệ trên mặt y: “La nhi... Thực xin lỗi...”

Ám Dạ La bi phẫn nói: “Ta sẽ không tha thứ cho nàng!”

Ngón tay nàng khẽ vuốt qua mặt y, thanh âm suy yếu như tơ: “Tỷ đệ... Cuối cùng là không thể thành thân...” Trên môi nàng nở một nụ cười: “Đừng thương tâm... Còn nhớ... Tỷ tỷ yêu người...” Ám Dạ La thân thể run rẩy, lòng đau như lửa đốt, huyết lệ chảy đầy hai gò má của y.

Nàng xoa xoa gò má y, những giọt máu như những hạt chu sa. Ánh mắt của nàng xót thương không muốn nhìn, triền miên nhu tình, miệng nàng lại thổ ra huyết.

Ám Dạ La cuồng loạn gào lên: “Không!!” Làm như nào, làm như nào để có thể lưu nàng lại?! Y hận không thể làm cho trời xanh biến sắc ngày đêm điên đảo sinh linh đồ thán! Chỉ cần nàng không đi! Dùng cái gì trao đổi đều có thể!

Nhưng là, quý dị thay --

Ánh mắt nàng bỗng nhiên biến đổi.

Băng lãnh.

Dị thường băng lãnh.

Giống như trong nước nóng bỗng nhiên xuất hiện một con cá đóng băng.

Đang cuồng loạn cực kì bi ai bỗng nhiên phát hiện ánh mắt băng lãnh của nàng, Ám Dạ La cảm thấy rất kinh ngạc, ánh mắt đó, cừu hận đó...

Đợi lúc y ý thức lại, ở giữa trán đã có một cây trâm đâm vào!

Nàng đem một cây trâm đâm vào giữa trán của y!

Máu tươi từ đó điên cuồng phun ra!

Ám Dạ La gào lên!

Nàng nhanh chóng lui lại, thân nhẹ như yến, chút nào cũng không giống như người đang bị trọng thương sắp chết! Xiêm y đỏ tươi như ánh mặt trời, nàng đứng đó đón gió, đầu hạ ánh mặt trời chiếu sáng đầy rực rỡ, hồng y phất phới trong gió.

Dung mạo kia! Thần thái kia!

Nàng nào phải là Âm Dạ Minh...

Nàng rõ ràng là Liệt Như Ca!

Tuyết nở nụ cười.

Y lại tiếp tục đánh đàn, tiếng nhạc tuyệt vời phiêu phù giữa sơn cốc vào những ngày đầu hạ. Chớp chớp mắt nhìn Như Ca, khuôn mặt y tràn đầy vẻ tán dương tươi cười.

Thân thể Chiến Phong đang giãy dựa ở giữa bãi cỏ, ngạc nhiên khi thấy nàng không có chút thương tích nào, một tia mừng như điên từ trong ánh mắt hiện ra.

Hắc Dực cùng Huân Y cực kì hoảng sợ, tất cả phát triển nhanh không thể tả, tựa như trong nháy mắt tình thế trước mắt đã thay đổi.

Ngọc Tự Hàn ngồi thẳng lưng lại, y không biết cuối cùng đã xảy ra chuyện gì.

Một ngày nọ.

Tuyết đã từng nói với Như Ca: “Mi tâm là trọng huyết của Âm Dạ La.”

Năm đó đúng là Âm Dạ Minh đã khiến Âm Dạ La bị thương ở mi tâm, mới khiến y phải bế quan dưỡng thương mười chín năm.

“Nhưng mà, không có cơ hội.” Như Ca nhú mày. Nàng cùng Tuyết, Chiến Phong cho dù công lực có gia tăng như nào cũng không thể lại gần người của Âm Dạ La được, càng đừng nói chạm vào mi tâm của y.

Tuyết tăng thêm chút nước ấm trong thùng gỗ. Chỉ có khi Như Ca tắm thì mới không có người của Âm Hà cung.

Cánh hoa lã đăng trên mặt nước.

“Chỉ có một cơ hội.”

Như Ca ngưng thần nghe ngóng.

“Có một người có thể làm Âm Dạ La tâm thần đại loạn, chỉ có trước mặt nàng, Âm Dạ La mới yếu ớt bất lực giống như trẻ con.”

“Người nói Âm Dạ Minh?”

“Đúng.”

“Nhưng là nàng đã chết rồi.”

Tuyết gảy cánh hoa, cười khẽ.

Như Ca chăm chú nhìn nàng, ánh mắt trong xanh phẳng lặng: “Ta có nghĩ đến, cái người nói chính là hồn phách chuyển dời nhưng chỉ là kế tạm thời mà thôi.”

Tuyết cười nói: “Xú nha đầu, càng ngày càng khó lừa gạt người! Lần trước khiến người khổ sở, không phải là đùa cợt Âm Dạ La sao?”

“Y nhất định sẽ cho người giám sát ta.” Như Ca cười khổ: “Nhưng là nghe người nói ngay từ đầu thì để hồn phách một người vào trong cơ thể ta thật sự rất khó.”

“Vì cái gì khổ sở?”

Tuyết khẩn trương nhìn nàng nói.

Như Ca trừng mắt nhìn y: “Đương nhiên là sẽ khổ sở, cảm giác rất dễ bị lường gạt.”

“Há... Cũng chỉ có mấy cái này sao...” Tuyết rất uể oải, tức giận vỗ mặt nước làm cho không ít bọt nước nổi lên.

Như Ca suy nghĩ thật lâu: “Người nói, nàng mặc dù đã mất nhưng là chúng ta có thể khiến cho Âm Dạ La nghĩ rằng nàng có thể sống lại bên trong cơ thể ta?”

Tuyết vỗ tay: “Thông minh!”

“Âm Dạ La như thế nào không nhận ra Âm Dạ Minh chứ?” Y với nàng vô cùng quen thuộc, sợ là mỗi động tác thần thái đều rõ như lòng bàn tay.

“Một người đang chìm đắm trong chờ đợi, dù cho có chút nghi ngờ thì làm sao y có thể thấy được.” Tuyết cười khê: “Âm Dạ la đối với nàng sớm đã yêu điên cuồng rồi.”

Như Ca trầm tư.

“Ta không hề hiểu rõ nàng, làm thế nào mới có thể giả trang cho giống chứ?”

Tuyết thở dài: “Nàng là một nữ tử ôn nhu, thế gian tất cả sự ôn nhu vốn là tương tự.” Ngọc Tự Hàn cũng là một người rất ôn nhu, Như Ca mặc dù không biết Âm Dạ Minh nhưng là nàng đối với sự ôn nhu của Ngọc Tự Hàn cảm nhận rất sâu sắc.

“Những chuyện cũ ta không thể biết được.”

“Người chỉ cần biết một chút là được, Âm Dạ La chỉ sợ không muốn đem tất cả chuyện cũ nhắc lại cho nàng biết.”

Như Ca gật đầu. Nàng biết một người có thể giúp đỡ nàng.

Huân Y.

Từ khi Âm Dạ Tuyết chết đi, Huân Y ở trong Âm Hà cung không còn lo lắng. Quá khứ Huân Y mặc dù phản bội nàng nhưng là nàng tin tưởng lần này sẽ không bị bán đứng.

Nước trong thùng gỗ dần dần nguội lạnh.

Ánh mắt Như Ca cũng dần dần lạnh lẽo, khuôn nở một nụ cười chết chóc, đôi môi mím lại: “Đây là cơ hội cuối cùng.”

Nàng sẽ dùng tất cả sức lực để giết Âm Dạ La!

Dù là --

Phương pháp này tuyệt không quang minh chính đại.

Sau đó cứ ngày ngày Tuyết lại ép nàng uống máu của y, y dùng máu mình tích tụ một loại năng lượng trong người nàng, giúp nàng chống lại một đòn trí mạng của Chiến Phong.

Chiến Phong nhất định phải ám sát Âm Dạ La.

Nhưng, cho dù sau khi nhập ma công lực Chiến Phong tăng nhiều cũng chỉ khiến cho Âm Dạ La bị thương nhẹ.

Chỉ có khi “Ám Dạ Minh” sắp chết.

Ám sát thực sự mới bắt đầu!

Mi tâm như nứt ra!

Cơn đau như bị lửa đốt tràn từ mi tâm xuống!

Ám Dạ La đau đớn đứng bật dậy, xiêm y đỏ chót tức giận bay lên, sắc mặt y trắng bệch, xoay tay nhổ mũi châm đâm trên trán mình!

Một cây mai hoa trâm phát ra ánh sáng như hoàng kim.

Giữa đó hoa mai vốn khảm một viên bảo thạch nhưng giờ lại chỉ có một vết lõm. Mũi châm còn dính máu, lại có cả vết đỏ sậm năm xưa vẫn chưa phai.

Y nhận ra cây mai hoa trâm này.

.....

Cậu bé Ám Dạ La thu cây trâm vào lòng, ngẩng đầu cười nói:

“Đồng ý rồi thì không được nuốt lời nhé.”

.....

Nàng đâm cây trâm vào giữa trán y, ánh mắt đỏ lên đầy cừu hận, dường như y không phải đệ đệ của nàng mà là kẻ thù mà nàng thống hận nhất:

“Người đã giết Phi Thiên!”

.....

Khóe môi nàng nở nụ cười ảm đạm: “Đừng đau lòng... nhớ nhé... tỷ yêu đệ...”

.....

Giữa trán, máu tươi bắn ra điên cuồng!

Ám Dạ La đau đớn hét lên, cả người run rẩy như dã thú bị thương nặng sắp chết: “Vì sao? Vì sao... lại... làm ... vậy... với ... ta?”

Đây là một cái bẫy!

Tất cả cảm tình, tất cả những mong mỏi, tất cả những hy vọng lại đang hé lộ chẳng qua chỉ là một cái bẫy hoang đường đợi y chui đầu vào!

Máu tươi chảy xuống khuôn mặt y, vết máu lổm đổm trên ngón chân y, y quát lên trong cơn đau:

“Người rớt cuộc là ai!!!”

Như Ca áo đỏ tươi đẹp, hai mắt tỏa sáng như hai ngọn lửa:

“Ta là Liệt Như Ca.”

Một năm trước nàng sẽ nghĩ việc dùng thủ đoạn như vậy tập kích Âm Dạ La thật đáng hổ thẹn. Nhưng, giờ phút này thống hận Âm Dạ La đã khiến nàng không còn để ý tới bất cứ thủ đoạn gì.

Có nghi nàng nghĩ, có lẽ trong cơ thể nàng cũng chảy dòng máu đen lãnh khốc đó.

Âm Dạ La đau đớn nhú mắt: “Người dám giả mạo nàng!”

Như Ca nói: “Cho dù Âm Dạ Minh còn sống, chưa chắc bà đã hận người ít hơn ta!”

“Không ----!”

Âm Dạ La tức giận hét lớn, máu tươi bắn ra như mưa giữa trán: “Nàng không hận ta! Nàng yêu ta! Ta mới là người nàng thương yêu nhất!”

Hồng Ngọc Phượng Cầm nổ tung trên không trung!

Bảy dây huyền cầm hợp lại làm một!

Bàng bạc như phi long, quang mang long lánh kỳ ảo, xé rạch chân trời, quần lấy cổ Âm Dạ La.

Đòn tấn công của Tuyết cũng mỹ diệu như bản nhạc vậy.

Y không định cho Âm Dạ La bất cứ cơ hội nào để nghỉ ngơi.

Lúc này...

Âm Dạ La nhất định phải chết!

Bộ áo đỏ tươi thắm đẫm máu, ngón chân lạnh lẽo tái nhợt, vầng trán máu chảy thành sông, đôi môi thâm lương, bàn tay cầm cây mai hoa trâm bén nhọn dính máu, Âm Dạ La điên cuồng xoay tròn như con quay, từng vệt máu vẩy ra thắm cỏ xanh mướt, khắp sơn cốc đều dính máu.

Sợi dây đàn màu bạc xiết chặt.

Công lực Âm Dạ La đang nhanh chóng tiêu tan.

Cơn đau như xé toạc thân thể y, tầm mắt y đã biến thành một màu đỏ, Âm Dạ La không thể khống chế thân thể cứ xoay tròn. Y thấy Hắc Dực, Hắc Dực trầm mặc như một chiếc giếng cổ, y đã thu dưỡng Hắc Dực, truyền võ công cho y, phái y tới bên người Ngân Tuyết với tên giả Cầm Hoảng, y vẫn nghĩ Hắc Dực là người trung tâm nhất với mình, nhưng giờ phút này, y bị trọng thương mà trong mắt Hắc Dực chỉ có vẻ hờ hững. Y lại nhìn thấy Huân Y, từ nhỏ y đã đưa Huân Y tới Liệt Hỏa sơn trang, hơn nữa còn khiến mẫu thân nàng chết ngay trước mắt nàng. Y thấy cừu hận tràn ngập trong mắt Chiến Phong, thấy Ngọc Tự Hàn ngồi trên chiếc xe lăn, đã mất đi cả ánh mắt thánh giác, giọng nói và hai chân, thấy đợc Tuyết đang nắm lấy dây đàn...

Gió rít gào bên tai y.

Ám Dạ La bỗng nhiên thấy lạnh.

Hóa ra y lại tịch mịch như vậy.

Sinh mạng vẫn trôi đi, Ám Dạ La thấy Như Ca.

Chiếc áo đỏ của nàng tươi sáng như ánh bình minh đầu tiên buổi sớm, khuôn mặt xinh xắn đứng dưới ánh mắt trời, khoe miệng có vết máu nhưng vẫn ánh lên vẻ hoạt bát rực rỡ.

Ám Dạ La hận nàng!

Là ả đã hủy đi tất cả hạnh phúc của y! Có lẽ Ám Dạ Minh thực sự đã sống lại, là ả đã bóp nát sinh cơ của nàng! ả đã khiến y vui sướng rồi lại đâm cho y một đòn chí tử!

Ám Dạ La giang hai tay, tiếng cười như điên dại:

“Tới đây đi! Dùng cái chết của ta để hủy diệt hết thầy!”

Tiếng cười điên dại như phá nát bầu trời!

Thân thể Ám Dạ La nổ tung theo bộ xiêm y đỏ tươi!

Đây là...

Đòn tấn công cuối cùng của Ám Dạ La!

Mưa máu đầy trời, sát khí sắc bén quỳ dị lan tràn khắp nơi trong sơn cốc! Y cho dù chết cũng phải kéo bọn họ theo.

Hắc Dực, Huân Y nhanh chóng lui lại!

Tuyết bắn ra một đóa hoa tuyết, đóa hoa trong suốt bay lượn tạo thành một tấm thuẫn lớn cỡ một thước vuông.

Hư Ca cũng có thể tránh đòn cuối cùng này của Âm Dạ La nhờ linh huyết của Tuyết trong cơ thể. Nàng sẽ không bị tổn thương, hẳn có thể qua khỏi.

Nhưng, nàng cũng biết Chiến Phong và Ngọc Tự hàn tuyệt đối không thể tránh khỏi.

Ngọc Tự Hàn không thể nhìn cũng không thể nghe không thể đi, công lực toàn thân lại đã bị Âm Dạ La phế bỏ. Còn Chiến Phong, vừa rồi giao chiến với Âm Dạ La đã bị thương tới lục phủ ngũ tạng, hoàn toàn không có khí lực rời khỏi.

Trên chiếc xe lăn, Ngọc Tự Hàn cảm giác được sát khí kinh người đang xộc tới.

Y khẽ ho một tiếng.

Vàng trán cao cao như tỏa sáng, bờ vai dù mỏng manh yếu đuối nhưng chẳng hề có vẻ kinh hoàng hay sợ hãi. Trong cơn ho khốc môi y vẫn hiện vẻ lạnh nhạt. Chẳng hề úy kỵ, nhưng y không muốn chết, chỉ cần nàng còn sống, cho dù toàn thân y tàn phế, hai tay cũng xụi lơ vô lực cũng vẫn muốn hít thở chung bầu không khí với nàng.

Trong vũng máu, Chiến Phong nhắm mắt lại. Chỉ có chết mới có thể giảm bớt tội nghiệt của y.

Ngọc Tự Hàn cách Chiến Phong khá xa.

Như Ca chỉ có thể chọn một người.

Chỉ trong chớp mắt mà thôi, thực ra nàng chẳng hề có cơ hội để chọn! Nàng phi thân về phía Ngọc Tự Hàn, đây là phản ứng đầu tiên của nàng!

Nhưng!

Không! Thế ! Được!

Thân thể nàng cứng đờ, nhìn về phía Chiến Phong. Y ngửa mặt nằm trên thảm cỏ, tấm áo vải xanh đậm đã nhiễm đầy vết máu, viên ngọc bích ở tai phải ảm đạm không chút ánh sáng. Máu tươi cuồn cuộn chảy xuống từ khóe miệng y. Thiên Mệnh Dao vẫn nắm chặt trong tay phải, vẻ mặt hờ hững chờ đợi tử vong.

Chiến Phong.

Kẻ lãnh khốc vô tình lại ngu ngốc lỗ mãng!

Nhưng vận mệnh của y vốn phải do nàng tiếp nhận.

Còn có người cha yêu thương của nàng.

.....

“Nếu Chiến Phong gây nguy hiểm cho con, giết nó đi.”

Liệt Minh Kính quay người, mái đầu bạc trắng bị ánh mặt trời nhuộm đỏ, chiếc bóng y cũng ửng đỏ, kéo dài nghiêng nghiêng trên mặt đất, trong khu rừng trúc.

.....

Khi Như Ca dùng thân thể che cho Chiến Phong, nước mắt chảy dài trên khuôn mặt nàng, ôm lấy Chiến Phong, nàng nhắm hai mắt lại, cố ngăn mình nhìn Ngọc Tự Hàn.

Trong sơn cốc huyết vụ dày đặc khiến người ta tức thở.

Một màu đỏ tươi vô biên vô hạn.

Như Ca ôm chặt lấy Chiến Phong, dùng tấm lưng mình ngăn cản tất cả công kích. Nàng đã mất đi cơ hội thoát thân nhưng cũng không định trốn tránh.

Rất xin lỗi, Ngọc sư huynh. Để muội và huynh cùng ra đi nhé. Rất xin lỗi, muội muốn cứu Chiến Phong, chờ khi chúng ta tới thiên đường hay địa ngục, muội sẽ kiếm loại trúc tốt nhất làm cho huynh một căn nhà trúc.

Nhìn Như Ca, khuôn mặt trắng trẻo mỹ lệ của Tuyết bỗng trở nên đau thương, giữa cơn mưa máu đỏ tẩm áo trắng của y vẫn ngời sáng như trước nhưng lại phảng phất như lập lòe lệ quang vô tận.

Người nàng yêu cuối cùng cũng không phải y.

Y nhẹ nhàng giơ mười ngón tay lên.

Bông tuyết bi thương bay lượn như cả bầu trời đang rơi lệ khuyên can.

Tuyết vẫn khăng khăng lắc đầu.

Hoa tuyết bi ai bay vào thân thể y, toàn thân y lập tức trở nên trong suốt, đôi môi trong suốt, mái tóc cũng trong suốt.

Sau đó...

Ầm ầm ran rã!

Y như Ám Dạ La.

Thân thể Tuyết nổ tung.

Hóa thành tuyết hoa đầy trời...

Sơn cốc yên tĩnh, huyết vụ đỏ tươi, hoa tuyết trong suốt đan xen vào nhau, kết lại với nhau, như từng làn từng làn sóng biển, như một trận gió

núi rít gào...

Kịch liệt.

Rồi rớt cuộc yên ắng lại.

Trong sơn cốc không ai mất đi.

Chỉ là...

Chốn nhân gian đã không còn Âm Dạ La và Tuyết.

Tựa như một giấc mộng dài...

Thời gian, không gian như tách rời khỏi nàng, có thể nghe thấy tiếng suối róc rách chảy, có thể nghe được tiếng thác nước đổ xuôi, có thể thấy ánh mặt trời dạo quanh từng ngọn cỏ, có thể cảm thấy làn gió vỗ về từng cánh hoa dại...

Một giấc mộng thật dài...

Như Ca không nhìn thấy gì, trước mắt chỉ một màu trắng xóa.

Dần dần nhạt đi, dần dần trong suốt, trên thảm cỏ dần dần huyền hóa ra một bóng người long lanh, dưới ánh mặt trời đầu hạ, bóng người kia tỏa ra quang mang bảy màu rực rỡ.

Y nhẹ nhàng nằm trên thảm cỏ, nhìn Như Ca, nụ cười trong sáng mà ươm thương:

“Này, nha đầu.....”

Như Ca kinh ngạc nhìn lại y, cái lạnh từng chút từng chút một đi từ trái tim tới đầu ngón tay rồi lại từ đầu ngón tay truyền lại nơi trái tim, thanh âm nàng nhẹ nhàng như bông tuyết:

“Người đã nói sẽ vĩnh viễn không rời khỏi mà.”

Tuyết nở nụ cười mỹ lệ: “Nha đầu ngốc, ta lừa người đó.”

Như Ca nhẹ nhàng nghiêng đầu, ánh mắt ngơ ngác: “Người đã lừa ta nhiều lần lắm, người biết không” Nước mắt chảy xuống, nàng khẽ nhắm mắt lại: “Lừa ta có phải vui lắm không...”

Tuyết luống cuống, y đưa tay muốn lau nước mắt trên khuôn mặt nàng.

Như Ca tránh tay y, đôi môi mím chặt, rất lâu sau nàng mới mở to mắt, đôi mắt đầy vẻ bi phẫn: “Sinh mệnh của người khác gì so với Ngọc sư huynh hay Chiến Phong! Người tưởng rằng hy sinh người mà mọi người được sống, sẽ sống rất vui vẻ hay sao?”

Tuyết cười khổ: “ta không muốn chết mà, nha đầu thúí...” Nhưng nếu nàng chết đi, y sống còn có nghĩa lý gì nữa?

Bỗng nhiên y trừng mắt mắg nàng: “Người cũng lừa ta! Đã đồng ý sẽ yêu ta, sẽ cố gắng yêu ta, nhưng lại chưa hề bỏ ra tới một ngày để yêu ta! Nha đầu chết tiệt kia, hận người chết đi được!”

Ánh sáng xuyên qua thân thể y.

Y bi thương như lúc nào cũng có thể biến mất.

Như ca lắc đầu: “Ta không lừa người. Người xem xem, hiện giờ mọi chuyện đều đã kết thúc, sẽ có rất nhiều thời gian để yêu người.. chỉ là... Người nhất định phải biến mất sao...”

Tuyết khóc.

Y khóc như một đứa trẻ.

“Hận người chết đi được! Nha đầu chết tiệt kia! Vì sao giờ mới có thời gian yêu ta cơ chứ? Không còn kịp nữa rồi, làm sao bây giờ...”

Như Ca ôm lấy y, nàng khom người, ôm khuôn mặt y vào trong lòng mình, khẽ nói: “Vẫn kịp mà... để cho ta và người cùng biến mất, người tiêu tán ở đâu ta cũng sẽ biến mất ở đó, người sống lại ở đâu, ta cũng sẽ sống lại ở đó.... Ta sẽ dùng tất cả thời gian để cố gắng yêu người...”

“Nếu cố gắng mà vẫn không thể yêu ta?” Vấn đề mà y thương tâm nhất.

“VẬY LẠI CỐ GẮNG.”

“LẠI CỐ GẮNG MÀ VẪN KHÔNG ĐƯỢC?”

“VẬY LẠI LẠI CỐ GẮNG.”

Tuyết cười đau khổ trong lòng nàng: “Tới giờ, người vẫn không yêu ta sao?”

Như Ca lòng đau như cắt, nước mắt thấm đẫm hai má nàng.

“MỘT CHÚT CŨNG KHÔNG SAO?”

Tuyết ráng sức chuyển mình, nín thở nhìn ánh mắt vẻ mặt nàng.

“MỘT CHÚT... MỘT CHÚT... CŨNG KHÔNG SAO....?”

Như Ca hận không thể lập tức tự giết bản thân. Nàng cắn môi, cắn chặt tới mức đôi môi trắng bệch, mười ngón tay xiết chặt, lòng đau như cắt:

“Ta.....”

Ngón tay trong trỏ của Tuyết che đôi môi nàng lại, mỉm cười như một đóa hoa tuyết tuyệt mỹ giữa đêm tuyết rơi.

“Vây cũng tốt... Như vậy, ta rời đi, người cũng sẽ không quá đau lòng...”

Tuyết bay đầy trời.

Tuyết hoa nhẹ nhàng bay múa.

Ánh tuyết sáng lạn tới chói mắt, thân thể Tuyết như một cụm sáng, không chút sức nặng, quang hoa vạn trượng.

Tuyết nhẹ nhàng cười.

“Quên tất cả đi...”

Nước mắt Như Ca từ từ khô đi:

“Để ta và người cùng tiêu tán đi.”

“Ngọc Tự Hàn thì sao?” Y hỏi nàng mà lòng đầy mất mát đau thương.

Như Ca nhìn lên bầu trời xanh thăm thẳm, một đóa mây trắng bay bay như tuyết. Thanh âm nàng nhẹ như làn gió trong sơn cốc:

“Để cho ta và người đồng loạt tiêu tán sao.”

Đó là điều nàng đã đáp ứng là nàng thiếu y.

Tuyết nhìn nàng một lúc lâu.

Rốt cuộc, y nở nụ cười như trăm hoa đua nở: “Được, vậy hãy để cho chúng ta mãi mãi không chia cách.”

Tuyết hoa bay ra từ trong cơ thể y.

Ưu mỹ bay lượn trên không trung.

Hàng ngàn hàng vạn bông tuyết bay vào cơ thể nàng, thân thể nàng cũng dần dần trong suốt, nàng mỉm cười nắm lấy tay y, hai bàn tay sáng long lanh nắm lấy nhau, đẹp như bức họa tiên nhân.

Chậm rãi --

Nàng ‘ngủ’ thiếp đi.

Tuyết chăm chú nhìn nàng mặc áo đỏ xinh đẹp trên thảm cỏ xanh, chăm chú ngắm nàng một lúc lâu.

Y cúi người xuống.

Hôn lên đôi môi nàng.

Quang mang vạn trượng xuyên qua thân thể y, lập lòe, lập lòe tỏa ra ánh sáng bảy màu. Ánh sáng càng lúc càng thịnh khiến người ta chói mắt. “Ầm...” một tiếng, ánh sáng nổ tung thành vô số mảnh vỡ tuyệt mỹ.

Ngọc Tự Hàn xa xa trên chiếc xe lăn chấn động một cái.

Yết hầu khẽ “A” một tiếng.

Nha đầu.....

Ta không lừa người....

Cho dù tiêu tán cũng sẽ mãi mãi ở bên người....

Vĩ Thanh:

Trong núi quanh năm sương trắng lững lờ.

Có một ngôi nhà bằng trúc.

Trúc xanh biêng biếc, quanh căn nhà nở đầy những nụ hoa đại màu trắng màu hồng, những chú chim nhỏ màu lông vàng và xanh lục bay qua bay lại giữa rừng.

"Muốn vào không?" Trong mảng rừng rậm rạp ngoài căn nhà trúc, Hoàng Tông khẽ hỏi Huyền Hoàng. Bọn họ đã mất mười một tháng mới tìm được nơi này.

Lúc này thiên hạ cũng mới ổn định.

Hoàng thượng truyền ngôi hoàng đế cho Kính Dương vương, Âm Hà cung hoàn toàn biến mất khỏi nhân gian, Liệt Hỏa sơn trang và Thiên Hạ Vô Dao thành cũng bị tổn thất nặng nề, Giang Nam Phích Lịch môn thì ngược lại đã nổi lên nơi võ lâm với tốc độ kinh người. Nhưng với việc Chiến Phong trở về Liệt Hỏa sơn trang thì tình thế lại có biến hóa mới.

So với trước đây, Chiến Phong càng thêm đáng sợ. Mái tóc xoắn màu lam của y dường như vương đầy băng sương, đôi mắt lạnh lẽo tàn khốc, toàn thân tỏa ra khí tức lạnh buốt khiến cho người ta nghẹt thở. Ngày đầu tiên y quay về Liệt Hỏa sơn trang, Duệ Lãng liền biến mất một cách thần bí, chẳng ai biết đến tột cùng đã xảy ra cái gì.

Dưới sự cai quản của Chiến Phong, thế lực của Liệt Hỏa sơn trang nhanh chóng hồi phục, cùng với Giang Nam Phích Lịch môn một bắc một nam giằng co lẫn nhau.

Giang hồ, không bao giờ có yên bình vĩnh viễn.

Từ căn nhà trúc bốc lên làn khói bếp lượn lờ.

Có tiếng cười khe khẽ từ bên trong vang lên.

Ngọc Tự Hàn mỉm cười ngồi trên xe lăn, nhìn Như Ca đang bận rộn trong bếp.

Vầng trán của nàng thấm đẫm mồ hôi, gương mặt đỏ bừng, ánh mắt trời chiếu lên mái tóc hơi rối của nàng làm ánh lên một sắc vàng lấp lánh. Nàng le lưỡi, xoay lại nhìn y: "Huynh có đói bụng không? Xong ngay rồi đây, cứ chờ một chút!"

Y mỉm cười lắc đầu: "Không đói." Nói xong, y vẫy vẫy nàng, bảo nàng tới bên cạnh y. Như Ca ngồi xuống ngang đầu gối y, ngẩng đầu lên rồi ân cần hỏi: "Sao vậy? Khó chịu trong người à?"

Trận chiến tại sơn cốc ngày ấy, sau khi nàng tỉnh lại đã phát hiện Tuyết đã biết mất không thấy tăm hơi, trên mặt đất chỉ còn lại một bộ xiêm y trắng như tuyết. Nàng vốn định đi theo Tuyết, thế nhưng Ngọc Tụ Hàn ngồi trên xe lăn đã mất đi võ công, đã không còn thị lực, thính lực, giọng nói và hai chân, y khiến nàng cuối cùng đã lưu lại.

Ngọc Tụ Hàn lúc đó bệnh nặng trầm trọng.

Có rất nhiều lần, nàng tưởng rằng y cũng không kiên trì nổi đến ngày thứ hai.

Nhưng mà, dần dần y lại chuyển biến tốt đẹp lên. Hơn nữa, mắt của y, lỗ tai và giọng nói đều khôi phục lại như kỳ tích.

Chắc chắn là kỳ tích, Như Ca thầm cảm ơn trời đất.

Ngọc Tụ Hàn lấy ra một chiếc khăn lụa, vừa mỉm cười vừa lau mồ hôi trên trán nàng: "Đừng gắng sức quá. Cho dù không ăn bữa sáng cũng không sao mà."

Như Ca lờm y: "Nói bậy! Sao có thể không ăn cơm chứ? Thật đúng là người không biết quý trọng thân thể bản thân!"

Y khẽ ho khan một tiếng rồi cười trừ.

"Còn cười! Đợi lát nữa phải phật huynh mới được!" Nàng hung hăng lườm y.

"Được!"

"Phật huynh ăn bốn cái bánh nướng!"

"Được!"

Nàng suy nghĩ một chút: "Phật huynh phải cùng làm bánh nướng với muội!"

"Được!"

Đồng ý dễ dàng vậy sao? Chơi không vui. "Phật huynh phải hát cho ta nghe!"

".... Được!"

Ngọc Tự Hàn cười như mếu, y hát rất khó nghe. Như Ca vỗ tay cười khanh khách, đúng đây rồi, trông thấy bộ dạng bối rối của y như vậy mới thú vị chứ.

Nghe tiếng cười vui vẻ trong căn nhà trúc.

Hoàng Tông cũng nở nụ cười.

Huyền Hoàng xoay người quay lại phía rừng cây, thấp giọng nói: "Quay về thôi, không nên quấy rầy bọn họ."

Lò nướng bánh nóng hằm hập!

Như Ca hít sâu một hơi mùi thơm của bánh, mỉm cười đặc ý: "Bánh nướng do muội làm chính là thiên hạ vô song nha, vừa thơm vừa xốp mềm, sư huynh đã lâu rồi chưa được nếm nhỉ?"

Ngọc Tự Hàn cười ấm áp: "Đúng là rất thơm!"

"Đúng rồi, ha ha...." Nàng đặt một chiếc bánh nướng vào tay y: "Mau ăn lúc còn nóng hổi đi!"

Y cúi đầu cúi đầu quan sát chiếc bánh:

"Có điều, dường như chiếc bánh này thiếu một cái gì đó."

"Hử?" Nàng mờ mịt chả hiểu gì.

Y từ trong người móc ra một thứ gì đó như màu son, vê vê ở ngón tay rồi nhẹ nhàng phác họa mấy nét. Bánh nướng vàng óng, mỹ nhân trong sương mù hồng nhạt. Mỹ nhân như trắng, mỹ nhân như tuyết, phong thái quyến rũ, thần tình lại đoan trang. Chiếu lên màu nền vàng óng, đơn giản mà ưu mỹ, khiến người ta nhìn không được cứ ngắm đi ngắm lại không thôi.

Khóe môi y khẽ nở một nụ cười tuyệt đẹp:

"Nha đầu, bánh nướng như vậy mới đẹp nha."

Như Ca kinh ngạc trở mắt nhìn y:

"Người ... rốt cuộc là ai?"

Lời cuối sách.

Có người nói ta là dì ghẻ, là người lòng dạ độc ác, giày vò các nhân vật nam chính trong tiểu thuyết để mua vui. Ha ha, buồn cười quá, sao lại thấy thế, dù sao ta vẫn là "mẹ ruột" mà, ai ta cũng đều không đành lòng làm tổn thương.

Hãy

Rất nhiều người đều nói, Liệt Hỏa Như Ca là một bi kịch, chắc chắn là bi kịch, chỉ có thể là bi kịch, bất luận là nhận xét từ góc độ nào cũng đều cho là một đại bi kịch.

Đối với vấn đề "bi kịch" này, ta đã suy nghĩ rất lâu rất lâu.

Có lẽ bi kịch đẹp càng có thể rung động lòng người, có lẽ từ góc độ logic và tính cách mà nói thì bi kịch cũng càng hợp lý và hoàn mỹ.

Nhưng mà...

Ta là một người kiên quyết bài xích và căm ghét bi kịch, hờ hờ. Chính là vì nguyên nhân này mới có kết thúc như vậy.

Viết văn, là vì hạnh phúc và vui vẻ.

Cho các nàng tình yêu nhiều nhất, hạnh phúc nhiều nhất, những hạnh phúc và tình yêu này có thể là rất hư ảo, nhưng vẫn là tuyệt đẹp mà.

Thân thể của Tuyết đã tan biến, y hóa thành nghìn vạn điểm sáng nhập vào trong người Ngọc Tự Hàn. Không thể cùng nàng ở bên nhau sao? Người nàng yêu chính là Ngọc Tự Hàn sao? Vậy thì để y biến thành mắt, lỗ tai, giọng nói thậm chí là hai chân của Ngọc Tự Hàn là được rồi.

Đừng hỏi rằng: làm như vậy có đạo đức hay không.

Đừng hỏi rằng: sau này bọn họ sẽ chung sống thế nào.

Theo ý ta, đây là hạnh phúc nhất, hoàn mỹ nhất, cứ như vậy thôi cũng là đủ rồi.

Thật ra Chiến Phong đáng phải chết.

Từ khi bắt đầu viết, ta liền hạ quyết tâm phải để cho y chết. Bi kịch của Chiến Phong là đầu mối của cả quyển tiểu thuyết Liệt Hỏa Như Ca, số

phận của y đã quyết định toàn bộ tư tưởng lời văn. Chiến Phong rất ngu ngốc phải không? Có thể thế, nhưng nói y ngu ngốc cũng không hoàn toàn hợp lý. Chỉ có thể nói là số trời đi, cho nên đã tặng cho y một thanh Thiên Mệnh đao.

Định để y chết vì Như Ca.

Thế nhưng không thể được, Như Ca sẽ không trơ mắt đứng nhìn Chiến Phong chết đi, bởi vì nàng mắc nợ y.

Cũng từng định để cho y rớt xuống vực, để lại một hoài niệm. Ha ha, có chú ý tới cái vách núi trong sơn cốc mà tổ chức tiệc cưới không? Vốn là chuẩn bị cho Chiến Phong đấy.

Thế nhưng cũng không thể được, như vậy quá khô hài tức cười. :P

Cho nên, cuối cùng Chiến Phong vẫn sống. Sau khi Chiến Phong thành ma, con đường sau này cứ để y tự đi thôi.

Ám Dạ La ...

Viết tới đoạn cuối, luôn do dự về việc cho Như Ca giả mạo Ám Dạ Minh có hợp lý hay không? Quá là không quang minh lỗi lạc rồi. Hẳn phải là Như Ca, Tuyết, Chiến Phong, Ngọc Tự Hàn cùng liên thủ với nhau đại chiến với Ám Dạ La ba trăm hiệp trên đỉnh núi tới mức người chết ta sống mới là hợp lẽ. Có điều, ta nghĩ đến nút đầu cũng không nghĩ ra được vì sao Ám Dạ La phải cho bọn họ có cơ hội quyết chiến, mà bọn Như Ca cũng không có thực lực như vậy.

Nhược điểm của địch nhân.

Thủ đoạn rất không quang minh lỗi lạc, người sẽ sử dụng hay không?

Ta lựa chọn giúp Như Ca chính là ...

Sẽ dùng.

Cuối cùng, nói chút về Tuyết.

Tuyết chính là bi kịch triệt để, một điểm này, mới bắt đầu ta đã vô cùng kiên quyết. Nhưng mà, giống như hồi xưa, rất không may là ... ta lại thích Tuyết. (tg: cháy mồ hôi >.

Thế nhưng, ta vẫn giữ vững bi kịch của Tuyết như cũ.

Cho đến một đợt tuyết mùa xuân. Khi đó ta đang đi trên đường, bỗng nhiên nghĩ, chẳng biết nhân vật dưới ngòi bút của ta có đang tồn tại ở một không gian kỳ dị hay không nhỉ? Nếu như viết ra, chẳng biết bọn họ có sinh sống thật sự ở cái không gian đó không nữa? Ha ha, cách nghĩ này đúng là buồn cười.

Sau đó ta liền nghĩ, nếu như thật có "Tuyết", y có hận ta không?

Ý nghĩ này ...

Lại đã thực sự xây dựng nên Tuyết

Đã là những ngày cuối tháng ba, không ngờ tuyết rơi như lông ngỗng. Bình sinh lần đầu tiên trông thấy tuyết nhiều như vậy tại mùa xuân ấm áp.

Ta kinh ngạc thần thờ trên đường, nhìn hoa tuyết mà ngẩn ra.

Hoa tuyết lạnh buốt lạnh buốt, đánh vào trên mặt ta, ta biết, đây chỉ là một sự trùng hợp, thế nhưng chính là khoảnh khắc đó, trong lòng ta đột nhiên hoàn toàn mềm nhũn.

Ta nghĩ, ta không phải một người thích hợp với việc viết văn.

Luôn luôn dao động, luôn luôn do dự, không có kết cấu chặt chẽ và hành văn sắc bén, mỗi bộ tiểu thuyết đều để lại rất nhiều tiếc nuối.

Thế nhưng, vui vẻ cũng có rất nhiều.

Nếu như vừa mang lại cho ta vui vẻ, đồng thời cũng vừa mang lại thích thú cho bạn, như vậy là ta hài lòng lắm rồi.

Hiếu Khê.

Ngày 7 tháng 9 năm 2004.

HẾT

Table of Contents

Mục lục

Quyển 1

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Quyển 2

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18